

КАТЕГОРИЯ
БАРД

СЪВРЕМЕННИ
РОМАНИ

ТОЗИ РОМАН УТВЪРЖДАВА СЛАВАТА НА ТАМИ ХОУТ
АВТОРКА НА ВСЕКИ СТРАН, ВСЕКИ ГРЯХ.

ТАМИ ХОУТ

КУКЛА НА КОНЦИ

ИЗДАТЕЛСТВО КЛУБА БАРД

ТАМИ ХОУГ КУКЛА НА КОНЦИ

Превод: Борислава Младенова, Красимира Икономова

chitanka.info

Удушвачът от блатата възкръсва...

Зловещата му сянка хвърля община Парту, Южна Луизиана, в паника. Ирационален страх, напрегнато очакване и ненавист владеят всички. Садистично убийство е поставило началото на нова черна серия.

Изнасилена, удушена и изкормена е красива, преуспяваща млада жена. Обезобразеният труп е намерен в запусъла усамотена къща сред блатата, с карнавална маска от черни пера на лицето.

Следват още няколко случая на зверски изнасилвания и издевателства над самотни жени.

Коя ще е следващата жертва?

Изобретателен до маниакалност, убиецът не оставя никакви улики. Обсебен от зло или от безумна любов, той се е стаил и чака да нанесе поредният си удар...

*Скрий сърцето си под леглото и заключи
тайното чекмедже.*

*Прогони от съзнанието си ангелите, те не
са ти нужни вече.*

Любовта е демон, който идва за теб.

Боже, прости ми!

*„Нека бъда твоето
момиче“*

Джан Арден Ричардс

ПРОЛОГ

„Червеното е цветът на насилствената смърт. Червеното е цветът на силните чувства — любов, страст, алчност, гняв, омраза“.

Чувства ли? По-добре да ги нямаш.
По-щастлив ще бъдеш, ако ги нямаш.
Любов,
    Страст,
        Алчност,
            Гняв,
                Омраза.

Едно чувство предизвиква друго и порочният кръг се затваря. Обсебват ни неусетно, натрапчиво преливат едно в друго и прерастват в насилие. Безсилен съм пред тях.

Любов,
    Страст,
        Алчност,
            Гняв,
                Омраза.

Думите се набиваха в съзнанието ми всеки път, когато забивах ножа в тялото ѝ.

Любов,
    Страст,
        Алчност,
            Гняв,
                Омраза.

„Разделя ги тънка червена линия.“

ГЛАВА 1

Тялото ѝ лежеше на пода. Слабите ѝ ръце бяха разперени, с длани, обърнати нагоре. Смърт. Студена и жестока, странно позната.

Всички се изправиха едновременно, когато съдията излезе от кабинета си. Почитаемият Франклин Монахан. Символът на правосъдието. Решението бе в негови ръце.

Черни локви от кръв на сребриста лунна светлина. Животът ѝ изтичаше в локва на твърдия под от кипарисово дърво.

Ричард Кудроу — адвокатът на защитата. Слаб, с прошарена коса, прегърбен. Като че ли страстта да въздава правосъдие бе изсмукала всичко от него и бе започнала да топи мускулната маса. Острият поглед и силният му глас обаче опровергаваха впечатлението за немощ.

Голото ѝ тяло беше нашарено с острието на нож. Произведение на бруталното изкуство.

Смит Причет — окръжният прокурор. Силен, с аристократичен вид. Златните му ръкавели отразяваха светлината, докато вдигаше ръце в знак на молба.

Викове за милост, заглушени от студената сянка на смъртта.

Сред тълпата се понесе ропот, докато Монахан произнасяше решението си. Малкият аметистов пръстен не бе включен в заповедта за обиск на дома на обвиняемия и по тази причина бе извън пълномощията, които даваше документът, и по закон не подлежеше на конфискуване.

Памела Бишон, трийсет и седем годишна, разведена, майка на деветгодишно момиче. Жестоко убита. Изкормена. Голото ѝ тяло бе намерено в празна къща на брега на езерото Пони, с длани, приковани към земята, с невидящи очи, вперени в пространството през процепите на карнавална маска за Заговезни.

Делото — приключено.

Тълпата напусна съда на община Парту и плъзна сред дебелите колони по стъпалата — жужащо множество, съсредоточено върху главните действащи лица в драмата, която се бе разиграла в съдебната зала, владение на съдия Монахан.

Смит Причет съсредоточи острия си поглед върху морскосиния линкълн, който го чакаше до бордюра и набързо отсече „Без коментар“ за неистово напиралците журналисти. Ричард Кудроу застина насред стълбите.

„Неприятности“ бе думата, която изникна в главата на Ани Брусар, докато журналистите наобикаляха адвоката и клиента му. Като всички останали от екипа на шерифа и тя се бе надявала, че Кудроу няма да успее в опита си да отстрани пръстена като доказателство и Смит Причет ще тържествува на стъпалата пред съда.

Гласът на сержант Хукър се чу по радиостанцията.

— Савой, Мълън, Прежан, Брусар! Преградете пътя на тези проклети журналисти. Установете дистанция между тълпата и Кудроу и Ренар, преди да настане пълна бъркотия.

Ани си запробива път между телата, с ръка на палката, не изпускайки от очи Маркър Ренар. Той стоеше до адвоката си и изглеждаше притеснен от вниманието, насочено към него. Не беше човек, който предизвиква интерес. Беше тих и непретенциозен архитект, работещ за „Боуен и Бригс“. Нито грозен, нито красив. С прилежно сресана назад оредяваща кестенява коса и кафяви очи, които изглеждаха малко изпъкнали от орбитите си. Стоеше прегърбен и свит също адвоката си. Майка му стоеше на стъпалата зад него — слаба жена със стреснат поглед и стиснати тънки устни.

— Някои хора биха нарекли това пародия на правосъдие — произнесе силно Кудроу. — Но всичко дотук е дело на полицейската служба на община Парту. Тяхното разследване не е било нищо друго, освен малтретиране на моя клиент. Двата обиска в дома на господин Ренар не са дали нищо, което би могло да го свърже с убийството на Памела Бишон.

— Да не би да намеквате, че от полицията са подхвърлили доказателството? — провикна се един репортер.

— Господин Ренар е жертва на преднамерено, злостно разследване от страна на детектив Ник Форкейд. Всички сте запознати

с досието му от полицията в Ню Орлиънс и с репутацията, с която дойде в тази община. Твърди се, че детектив Форкейд е намерил пръстена в дома на моя клиент. Заключениета се налагат от само себе си.

Докато си пробиваше път покрай един телевизионен оператор, Ани видя Форкейд да се обръща, десетина стъпала по-надолу от Кудроу. Камерите тутакси се насочиха към него. Изражението му беше каменно, очите му — скрити зад тъмни очила с отразяващи стъкла. В устата му димеше цигара. Настроенията му се бяха превърнали в пословични. Из цялата служба се носеха слухове, че не е съвсем нормален.

Той не отговори на обвиненията на Кудроу, но атмосферата се нажежи. Множеството затаи дъх в очакване. Форкейд извади цигарата от устата си и я хвърли на земята, издишайки дима през носа си. Ани направи крачка към Кудроу, хванала здраво палката. В следващия момент Форкейд се втурна нагоре по стълбите към Ренар.

— Ще го убие! — изкрещя някой.

— Форкейд! — Хукър се хвърли след него, като се опита да го хване за ризата.

— Ти си я убил! Ти уби моето малко момиче!

Викове се изтръгнаха от Хънтър Дейвидсън, бащата на Памела Бишон, който се хвърли към Ренар с подивял поглед, размахвайки пистолет 45-ти калибър.

Форкейд изблъска Ренар с рамо, сграбчи Дейвидсън за китката и избута ръката му нагоре. Пистолетът гръмна и наоколо се чуха писъци. Ани удари Дейвидсън отдясно, като нейното много по-дребно тяло се сблъска с неговото точно когато Форкейд подпря мъжа отляво. Колената на Дейвидсън се подгнаха и всички паднаха един върху друг със сумтене и викове, като се затъркаляха надолу по стъпалата. Ани се оказа най-отдолу. Въздухът ѝ бе избит, когато върху нея на цимента се стовариха сто и осемдесет килограма.

— Той я е убил! — изплака Хънтър Дейвидсън и отпусна едрото си тяло. — Той закла моето момиче!

Ани се измъкна изпод него и седна. Единственото, за което си мислеше, бе, че никоя физическа болка не би могла да се сравни с това, което бе преживял този човек.

Тя приглади кичурите, измъкнали се от опашката ѝ, и внимателно опипа пулсиращото място на тила си. По пръстите ѝ имаше кръв.

— Вземи това — каза ѝ тихо Форкейд, като ѝ бутна пистолета на нападателя с дръжката напред. Наведе се над Дейвидсън намръщен и сложи ръка на рамото му, докато Прежан закопчаваше белезниците. — Съжалявам — промърмори той. — Искате ми се да можех да те оставя да го убиеш.

Ани се изправи и се опита да оправи бронираната жилетка, която носеше под ризата. Хънтър Дейвидсън беше добър човек. Честен, трудолюбив плантатор, който беше издържал дъщеря си в колежа и я бе завел пред олтара в деня на сватбата ѝ с Дони Бишон. Убийството ѝ го бе смазало, а последвалата липса на правосъдие го бе довела до отчаяние. Довечера Хънтър Дейвидсън щеше лежи в ареста, докато Маркъл Ренар спеше в собственото си легло.

— Брусар! — кресна изнервено Хукър, надвесен над нея с грозно, подобно на свинско изражение. — Дай ми пистолета и не зяпай така. Отивай до колата и отвори проклетите врати.

— Да, сър. — Тя заобиколи множеството с несигурна походка.

След като опасността беше отминала, журналистите отново бяха във вихъра си, по-настървени от всякога. Ренар и придружаващите го бяха избутани от стъпалата. Вниманието сега бе насочено към Хънтър Дейвидсън. Операторите се надпреварваха да снимат покрушения баща. Микрофони се насочваха и към Смит Причет.

— Ще заведете ли дело, господин Причет?

— Какви обвинения ще предявите, господин Причет?

— Господин Причет, дело от какъв характер ще заведете?

Причет ги изгледа ядосано.

— Това тепърва ще се изясни. Моля, отдръпнете се и позволете на полицаите да си свършат работата.

— Дейвидсън не можа да получи правосъдие в съда и затова реши да го потърси сам. Чувствате ли се отговорен, господин Причет?

— Направихме каквото можахме с доказателствата, с които разполагахме.

— На това доказателства му ли викате?

— Не съм ги събирал аз — отсече той и тръгна обратно нагоре към съда, с почервеняло като след слънчево изгаряне лице.

Ани слезе накуцвайки по последните стъпала и отвори задната врата на синьо-бялата кола, спряла до бордюра. Форкейд придружи тресящия се от ням плач Дейвидсън до колата, със Савой и Хукър отзад и Мълън и Прежан от двете му страни. Тълпата, заобиколила ги от всички страни, ги изпроводи като сватбари щастлива двойка.

— Форкейд, ти ли ще впишеш нарушението? — попита Хукър, докато Дейвидсън влизаше отзад.

— По дяволите! — изръмжа Форкейд и затръшна вратата. — Той не би извършил достатъчно тежко престъпление, дори да бе убил онзи кучи син. Впиши го ти!

Войнственият му тон накара Хукър да почервенеет, но той не каза нищо докато Форкейд пресичаше улицата и се вмъкваше в стар черен форд, за да подкара в посока, обратна на общинския арест.

Шерифът ще му чете конско по-късно, помисли си Ани и тръгна към собствената си кола. И все пак, нарушението на правилника беше най-малкият проблем на Форкейд и дори нещо от казаното от Кудроу да се окажеше вярно, то щеше да бъде незначително провинение.

ГЛАВА 2

— Виновен е! — отсече Ник.

Той не обърна внимание на стола, който му предложиха, и заснова из тесния кабинет на шерифа.

— Тогава защо нямаме нищо срещу него, Ник?

Шериф Огъст Ф. Ноблие остана седнал на стола си.

Суховат на вид, с остри черти, той се опитваше да създаде атмосфера на спокойствие и благоразумие, въпреки че тези характеристики не прилягаха на Форкейд. Гюс Ноблие беше ръководил община Парту с прекъсвания през петнайсет от четирийсет и трите си години служба — три последователни мандата, една загуба вследствие машинациите на Дуейн Кенър, последвана от четвърта победа. Той обичаше тази работа. Беше добър в нея. Едва през последните шест месеца — откакто нае Форкейд — бе почувствал нужда от таблетки срещу киселини.

— Имахме проклетия пръстен! — каза рязко Ник и приглади назад черната си коса.

— Знаеш, че не бе включен в заповедта за обиск. Би трябвало да си наясно, че щяха да го оспорят.

— Не. Реших, че поне веднъж някой в системата ще прояви малко повече разум. Но това е лудост!

— Не е лудост — настоя Гюс, автоматично превеждайки си френския креолски диалект. — Говорим за правилата, Ник. Те са строго обосновани, макар че понякога се налага да ги изменим, понякога — да ги заобиколим, но не можем просто да се престорим, че не съществуват.

— И какво, по дяволите, трябваше да направим? — попита Форкейд иронично и сви рамене. — Да оставим пръстена в къщата на Ренар, да се върнем и да се опитаме да издействаме друга заповед за обиск ли? Не можем да използваме довода „беше на явно място“, за да получим заповед. По дяволите, та пръстенът въобще не беше на явно място! И след това какво? Да привикаме някой от семейството на

Памела Бишон и да си поиграем на въпроси и отговори? — Той стисна очи и разтри чело. — Мисля за нещо друго, което е изчезнало на Пам. Можете ли да се сетите? Аз бих могъл да ви кажа. Би било против проклетите правила, но...

— За Бога, Ник!

Гюс се изправи, почервенял от яд. Под посребрената му коса личеше, че даже темето му е червено. Той сложи ръце на кръста си и хвърли гневен поглед към Форкейд, който се бе надвесил над бюрото му. С неговите метър и деветдесет бе малко по-висок от детектива, но Форкейд имаше физика като на боксьор — яка кост, мускули и само три процента мазнини.

— И докато се въртахме в кръг, опитвайки се да следваме правилата — продължи Форкейд, — не смяташ ли, че Ренар щеше да изхвърли пръстена в езерото?

— Можеше да оставиш Стоукс там и да се върнеш. А защо Ренар не бе изхвърлил пръстена вече? Бяхме ходили у тях два пъти...

— Късметът идва на третия път.

— Той май има повече ум.

Това надминаваше всичко, което Ник бе очаквал Гюс Ноблие да каже или да намекне. Първо се почувства глупаво, но сетне си каза, че няма значение. Ала не беше така.

— Мислиш, че аз съм подхвърлил пръстена ли? — попита той със заплашително тих глас.

Гюс въздъхна. Хвърли остър поглед към брадичката на Ник и набързо го отместа.

— Не съм казвал такова нещо.

— Не беше нужно да го казваш. По дяволите, нима ме смяташ за тъпанар? Не мислиш ли, че ако предварително знаех какво ще намеря, щях да съм достатъчно благоразумен да впиша бижута в проклетата заповед?

Шерифът се намръщи.

— Не аз смятам, че си нечестно ченге. Това е мнение на Кудроу и журналистите са ухапали въдицата.

— И трябва ли да ми пука от това?

— Да. Случаят е наплашил всички. Привиждат им се убийци навсякъде и ще се успокоят само ако някой бъде пхнат на топло.

— Ренар...

Гюс вдигна ръка.

— Спести си го. Всички искаме присъда по това дело. Просто ти подсказвам как би могло да изглежда и как могат да извъртят нещата. Ако Кудроу ни създаде лош имидж, никога няма да хванем натясно онзи боклук. Затова ти казвам да внимаваш какво вършиш.

Ник издиша въздуха, който бе задържал и се отмести от претрупаното бюро, като продължи да снове насам — натам.

— Аз съм детектив, а не шибан дипломат. Трябва да си върша работата.

— Не можеш просто да я вършиш за сметка на Маркър Ренар. Не и в такъв момент.

— И какво трябва да направя? Да накарам някоя циганска гледачка да ми изнамери още заподозрени? Да обвиня някой друг, за да изглеждам справедлив? Да повярвам на глупавата теория, че убийството е дело на сериен убиец, изпратен уж на онзи свят преди четири години?

— Не можеш да продължиш да нападаш Ренар, Ник. Не и без солидни доказателства или свидетел. Това си е чисто малтретиране и той ще ни съди до дупка.

— Господи, той ли да ни съди?! — произнесе Ник с насмешка. — Един убиец!

— Един гражданин! — изкрещя Гюс, като удари по бюрото между купчините с документи. — Гражданин с права и с адвокат, който бди за спазването им. Забравяш, че си имаш работа с архитект, а не с някакъв малоумник, за Бога!

— Той е убиец.

— Тогава го хвани, но го стори по всички правила. Имам си достатъчно проблеми с хората от общината. Половината мислят, че удушвачът от езерото е възкръснал, а останалите искат линчуване за Ренар, за теб или за мен. Положението е достатъчно напечено, така че не е нужно да доливаш масло в огъня. Не ми противоречи, Ник. Още отсега ти казвам.

— Какво ми казваш? — сопна се Ник. — Да намаля натиска? Или въобще да се откажа от случая?

Той нетърпеливо зачака отговора на Ноблие. Фактът, че отзвукът по случая придобиваше такава важност, малко го плашеше. Беше първото убийство, което разследваше, откакто бе напуснал Ню

Орлиънс, и то го бе погълнало, обсебило бе живота му и самия него. Случаят „Бишон“ бе изместил по важност всичко друго както в битието му, така и в съзнанието му. Някои биха нарекли състоянието му маниакално. Той обаче не смяташе, че е пресякъл тази граница, може би само бе зациклил, без да го осъзнава. Нямахше да му е за първи път.

Сви юмруци. Трябваше да приключи случая. Не можеше да се откаже.

— Остани в сянка, за Бога — уморено каза Гюс, докато отново сядаше на стола си. — Отстъпи водещата роля на Стоукс. Не се набивай насила в очите на Ренар.

— Той я е убил, Гюс! Той я е желаел, затова я е преследвал. Тероризирал я е. Отвлякъл я е. Измъчвал я е. И накрая я е убил.

Гюс събра шепа и ги обърна с дланите нагоре.

— Ето, това са нашите доказателства, Ник. Може всички в щата Луизиана да са убедени, че Маркъс Ренар го е направил, но докато не съберем повече от това, с което разполагаме в момента, той ще остане на свобода.

— По дяволите — промърмори Ник. — Може би трябваше да оставя Хънтър Дейвидсън да го застреля.

— Тогава щяха да съдят Хънтър Дейвидсън за убийство.

— Причет ще повдигне ли обвинение?

— Няма избор. — Гюс взе доклада за арест от бюрото си, погледна го и го остави настрана. — Дейвидсън се опита да убие Ренар пред петдесет свидетели. Нека това да ти е за урок, ако си решил да убиваш някого.

— Може ли да си вървя?

Гюс го изгледа подозрително.

— Не си си наумил да убиваш някого, нали, Ник?

— Престани, чака ме работа.

Изражението на Форкейд беше каменно, тъмният му поглед не издаваше нищо. Той си сложи слънчевите очила. Гюс почувства остра нужда да вземе таблетка. После насочи пръст към детектива и го предупреди:

— Внимавай с този избухлив нрав, Форкейд! Вече ти е създал достатъчно проблеми. Напоследък стана модерно ченгетата да опират пешкира. А твоето име е в устата на всички.

Ани се мотаеше пред отворената врата на заседателната зала, като държеше торбичка с топящи се ледени кубчета на подутината на тила си. Беше сменила окаляната си униформа с джинси и фланелка, която държеше за резерв в шкафчето си. Напрегна се да чуе нещо от спора, който се водеше надолу по коридора в офиса на шерифа, но долови само общия тон — припрян и гневен.

Журналистите бяха предположили още преди представянето на доказателствата, че Форкейд може да загуби работата си заради бъркотията със заповедта за обиск, но от друга страна те обичаха да вдигат шум, макар че изобщо не познаваха тънкостите на полицейската работа. Бяха писали много за общественото недоволство от факта, че полицията не бе извършила нито един арест, но не обърнаха никакво внимание на трудностите, с които се сблъскваха полицаите по случая. Те едва ли не настояваха за публична екзекуция на заподозрения, основавайки се на слухове, след което се обърнаха на сто и осемдесет градуса и обвиниха детектива, водещ разследването, когато той изнесе конкретни данни.

Никой не можеше да докаже, че Форкейд бе подхвърлил пръстена в бюрото на Ренар. Нямаше логика в това той да подхвърли доказателство и да не го впише в заповедта за обиск. Беше напълно възможно самият Ренар да е сложил пръстена в бюрото, без да си представя, че къщата му ще бъде претърсвана трети път. Извършителите на сексуални убийства обикновено си запазваха по нещо за спомен от жертвите. Всичко — от бижута до части от тела. Това беше факт.

Ани бе участвала в семинар на тема сексуални престъпления в полицейската академия в Лафайет три месеца преди убийството на Бишон. Тя записваше колкото ѝ бе възможно повече допълнителни курсове, за да бъде подготвена, когато един ден стане детектив. Това бе нейната мечта — да работи в цивилни дрехи и да разследва мистериозни престъпления, върху каквито сега работеше само в началния етап.

Диапозитивите, които преподавателят им бе показал, бяха ужасяващи. Неописуемо жестоки и брутални сцени. Жертви, измъчвани и обезобразени по начини, каквито никой нормален човек

не би си представил и в най-ужасните си кошмари. На нея обаче не ѝ бе нужно да си представя. Тя бе открила тялото на Памела Бишон.

Не беше дежурна в деня, когато обявиха брокерката за недвижими имоти за изчезнала. По време на рутинна обиколка в понеделник сутринта вниманието ѝ бе привлечено от празна къща при езерото Пони. Мястото бе обявено за продан от месеци, въпреки че наемателите се бяха изнесли само преди пет или шест седмици. Ръждивата табела на агенцията за недвижими имоти беше се килнала на една страна на обраслата алея за коли. Статия, която наскоро бе чела в списание „Полиция“, накара Ани да завие по алеята. Ставаше дума за това как много брокерки на имоти всяка година са примамвани на усамотени обекти и след това изнасилвани или убивани.

Скрит в храстите зад рушащата се къща, стоеше паркиран бял мустанг кабриолет с вдигнат гюрук. Тя разпозна колата от изнесеното на оперативката, но направи проверка, за да бъде сигурна. Номерът беше регистриран на името на Памела К. Бишон — не издирвана и неподлежаща на арест от полицията, обявена преди два дни за изчезнала. После намери Пам Бишон — или това, което бе останало от нея, в трапезарията.

Тя все още виждаше зловещата картина, когато затвореше очи — клиновете забити в ръцете, обезобразеното тяло, кръвта, карнавалната маска. Още преживяваше спомена нощем, откъсите се смесваха с кошмар, от който се задушаваше и се будеше, за да си поеме въздух. От време на време, когато най-малко очакваше, още усещаше мириса. Вонята на насилствена смърт — тежка, задушлива, пропита с чувство на страх.

Побиха я тръпки. Стомахът ѝ се сви.

По врата ѝ се стекоха ледени капки от торбичката. Тя трепна и тихо изруга.

— Ей, Брусар! — Помощник-шериф Комптън глътна корема си и се показа на вратата на стаята за почивка. — Разбрах колко студен човек си. Защо тогава се топи ледът? — Ани го погледна подигравателно. — Може би, защото си въздух под налягане, а? — Той ѝ намигна и широка усмивка озари тъмното му лице. — Искаш да кажеш, че е виновен моят разпалващ кръвта чар ли?

— Ти така ли му викаш? — подразни го тя. — Аз пък си мислех, че ти си въздух под налягане.

Зад нея се чу смях.

— Пак улучи, Ани! — възкликна Прежан.

— Отдавна съм се отказала да следя резултата — каза тя и погледна назад към кабинета на шерифа. — Стигнала съм до етапа, на който само боли.

Екипите се сменяха след двацет минути. Хората от вечерната смяна идваха, за да разменят клюки с тези от дневната преди инструктажа. Случката с Хънтър Дейвидсън беше горещата тема на деня.

— Да бяхте видели Форкейд! — възкликна Савой с преголяма усмивка. — Хвърли се като пантера. Какво нещо!

— Да. Врълетя върху Дейвидсън за миг. Ето така. — Прежан щракна с пръсти. — А през това време пицяха жени, пистолетът гръмна и настъпи невъобразима бъркотия.

— А ти къде беше, Брусар? — попита Чаз Стоукс, като обърна безизразни очи към Ани.

Тя настръхна, но отвърна на погледа му.

— Най-отдолу — изхили се Стикс Мълън с малката си уста, пълна с пожълтели зъби. — Където е мястото на жените.

— Искат ли ти се да разбереш. — Тя изхвърли капещия лед в кофата. — Това да не си го чел някъде, а, Мълън?

— Смяташ, че той може да чете? — попита Прежан с престорено учудване.

— Е, може би „Пентхаус“ — предположи някой.

— А, не — провлече Комптън и сръга Савой. — Той само гледа снимките и се самозадоволява.

— Майната ти, Комптън! — Мълън скочи и се насочи към автомата за сладкиши, повдигна панталоните на кльощавите си хълбоци и претърси джобовете си за дребни.

— За Бога, не го показвай тук!

— О, Господи — отвратено промърмори Стоукс.

Той притежаваше външност, която определено привличаше жените — висок, строен, с атлетична фигура. Особените му черти говореха за смесено потекло — къса, тъмна къдрава коса и леко мургава кожа. Имаше правилен нос, красиво очертана уста и брадичка.

Лицето му, с изсечена челюст и синьо-зелени очи под гъсти, тъмни вежди, подхождаше за плакат за набиране на войници. Но това

бе единственото, с което бе подходящ за тази цел. Поддържаше небрежен и свободен вид, демонстриран най-вече от необичайния му стил на обличане, който днес се изразяваше в огромни торбести сиви панталони и риза на бикове, индиански колиби и кактуси. Той килна сламената си шапка така, че да скрива едното му око.

— Това от Чи Чи Родригес ли го открадна? — попита Ани.

— Стига де, Брусар — промърмори той с премрежен поглед. — Желаш ме, затова непрестанно ме заглеждаш. Не съм ли прав?

— Ти си негодник и не е трудно човек да го забележи. Къде беше по време на веселбата? И ти си отговорен за случая „Бишон“ толкова, колкото и Форкейд.

Той се облегна на рамката на вратата и погледна навън, в коридора.

— Ник е главният. Аз трябваше да отида до Сейнт Мартинвил. Бяха хванали моя лъже пласъор на метадон.

— И беше нужно твоето лично присъствие?

— Ей, опитвам се да хвана този боклук от месеци.

— След като са го прибрали, за какво е било цялото бързане?

Стоукс се ухили.

— Няма по-подходящ момент от настоящия. Заповедите за арест се издават на часа в тази община. Искам Били Тибиду да бъде включен в доклада ми колкото се може по-скоро.

— И остави Форкейд да се оправя сам, за да можеш да прибереш Били Тибиду? Наистина бих искала да съм ти партньор, Чаз — произнесе подигравателно Ани.

— Ники е голямо момче. Аз не бях му нужен. А ти... — Погледът му застина, въпреки че продължи да се усмихва. — Мисля... вече обсъдихме онзи въпрос, Брусар. Дадох ти възможност. Ларж човек съм. Готов съм да ти дам още един шанс — без униформа, така да се каже.

По-скоро бих се борила с алигатори гола в калта, помисли си тя, макар да не го каза на глас, въпреки че не би го спестила на друг от колегите си. От опит знаеше, че Чаз не приемаше лесно откази.

Неочаквано, той протегна ръка и докосна посиняващото място на лявата ѝ скула.

— Ще походиш със синина, Брусар. — Той махна ръката си, преди тя да се отдръпне. — Отива ти.

— Глупак — промърмори тя и се обърна. Беше единствената в отдела, която смяташе така. Чаз Стоукс беше приятел с всички, освен с нея.

Вратата на кабинета на шерифа се отвори с трясък и Форкейд изхвърча отвътре с бясно изражение и разхлабена вратовръзка. Той извади цигара от джоба на ризата си и отсече, без да забави крачка:

— Свършено е с нас!

— Разбрах — кимна Стоукс.

Ани ги проследи с поглед по коридора. Стоукс се бе занимавал със случая „Бишон“, докато Пам все още бе жива и твърдеше, че Ренар я преследва. Беше пропуснал да се прояви при изчезването ѝ, но сега работеше по случая като партньор на Форкейд. Обществото не ги критикуваше като екип, само името на Форкейд беше във вестниците. Форкейд, който беше дошъл в община Парту с опетнено минало. Форкейд, който бе открил пръстена. Нямаше изобщо да тормозят Стоукс след днешното решение на съда. Беше си подсигурил това, като предвидливо бе изчезнал.

— Били Тибиду — дрън, дрън — тихо промърмори тя.

Ани остана до късно, за да довърши доклада по случая „Дейвидсън“. Когато излезе от сградата в седемнайсет часа и шест минути, паркингът зад шерифската служба беше празен, с изключение на двама души, които миеха новия събърбън на шерифа. Помощник-шерифите от дневната смяна се бяха изнесли към вкъщи или към любимия бар, или пък бяха отишли да поработят допълнително. Журналистите бяха записали краткото официално изявление на Смит Причет и бяха хукнали да гонят срокове.

Цареше измамно чувство за спокойствие. Всеки странник, който минеше покрай Байю Бро, би се впечатлил от прекрасния следобед. Пролетта бе дошла необичайно рано, изпълвайки въздуха с аромата на маслинови дървета и глициния. Саксиите по балконите на горните етажи в старинния търговски квартал изобилстваха от цветове и зеленина. Бръшлянът пълзеше и обвиваше перилата от ковано желязо и дърво. Витрините на магазините бяха украсени за приближаващия карнавал на Заговезни. Долу на ъгъла, на сгъваем стол седеше старата

леля Лукез, плетеше кошнички от борови клонки и пееше псалми за минувачите.

Но в цялата тази идилия се усещаше нещо злокобно. Чувстваше се напрежение. Докато слънцето залязваше над Байю Бро, някъде в сумрака се спотайваше убиец. Този факт загрозяваше това място като петно, пропило на тавана. Убийство. Независимо дали хората мислеха, че Ренар е извършителят, един убиец се разхождаше на свобода сред тях, оставен да прави каквото си иска.

Това не се случваше за първи път, поради което не можеше да се нарече изолиран случай. Смъртта бе хвърляла сянката си над Южна Луизиана и преди това. Споменът все още не беше избледнял. Смъртта на Пам Бишон го бе съживила и бе породила нови страхове и подозрения.

Шест жени от пет различни общини бяха умрели за период от осемнайсет месеца от 1992 до 1993 година — изнасилени, удушени и сексуално обезобразени. Две от жертвите бяха от Бро — Савана Чандлър и Аник Жерар, които Ани бе познавала. Престъпленията бяха шокирали хората от френската част на Луизиана и предопределили изхода от делото.

Убийствата бяха престанали след смъртта на Стивън Данжармон, син на фамилия корабни магнати от предградията на Ню Орлиънс. Разследването бе разкрило дълъг списък от случаи на сексуален садизъм и убийства, любими занимания на Данжармон още от студентските му години. Трофеи от жертвите бяха намерени при обиск на къщата му. По времето, когато умря, Данжармон караше първия си мандат като окръжен прокурор на община Парту.

Историята за кратко бе поставила Байю Бро в центъра на вниманието, но постепенно интересът бе отслабнал, а ужасът — забравен. Делото бе приключено. Злото бе надвито. Животът си бе продължил както преди. И така, до случая „Пам Бишон“.

Смъртта ѝ бе твърде скорошна и твърде сходна с някогашните убийства. Всичките предишни страхове възкръснаха и нараснаха лавинообразно. Хората се чудеха дали изобщо Данжармон бе убиецът и обзелата ги паника изтриваше спомена за доказателствата срещу него. Загинал при пожар, той никога не бе признал публично престъпленията си. Част от хората бяха готови да приемат Ренар като виновен за убийството на Бишон. По-добре зримо, отколкото

неуловимо зло. Но дори и след като имаха обект, когото да набедят, усещането за страх си остана — суеверие, полуосъзната идея, че злото е вездесъщо, а мястото — прокълнато.

Самата Ани го чувстваше в изнервеността, която обтягаше нервите ѝ нощем, в инстинкта, който я караше да улавя всеки звук, в усещането за уязвимост. Всички жени в общината го чувстваха, този път може би много по-силно от всеки предишен. Жертвите на удушвача от езерото бяха жени със съмнителна репутация. Пам Бишон обаче бе водила нормален живот, имаше успешен бизнес и бе от добро семейство... Но убиецът си я бе набелязал. Щом можеше да се случи на Пам Бишон, то...

Ани и сега почувства безпокойство. Усети го да я потиска, сякаш въздухът около нея се бе сгъстил. Побиха я тръпки. Някой я наблюдаваше. Когато се обърна обаче, не забеляза никакъв зъл дух, а дребно лице с големи тъжни очи. Те я наблюдаваха иззад волана на джипа ѝ. Беше Джоузи Бишон.

— Здравсти, Джоузи — каза тя и се настани до нея. — Какво става?

Момичето подпря глава на кормилото и повдигна рамене. Беше красива, с права кестенява коса до кръста и кафяви очи, твърде тъжни за възрастта ѝ. С джинсовия костюм и безформената шапка, периферията на която бе подгъната с голям слънчоглед от коприна, можеше да участва в модни снимки за детски облекла.

— Сама ли си тук?

— Не. Дойдох с баба, за да видим дядо. Не ми разрешиха да вляза.

— Съжалявам, Джоуз. Има правила и деца не се пускат в ареста.

— Да. Винаги има правила, когато става дума за деца. Искане ми се веднъж и аз да можех да наложя правило. — Тя се протегна и чукна с пръст пластмасовия алигатор, който висеше на огледалото. Играчката имаше тъмни очила, червена барета и подигравателна усмивка, която трябваше да развеселява, но на Джоузи не и беше до смях. — Правило номер едно: не се отнасяйте с мен като с бебе, защото отдавна не съм такава. Правило номер две: не ме лъжете за мое добро.

— Разбра ли какво е станало пред съда? — внимателно попита Ани.

— Съобщиха го по радиото по време на часа по рисуване. Дядо се е опитал да застреля човека, който е убил мама, и са го арестували. Баба ми каза, че той само се е спънал и е паднал по стъпалата пред съда, но ме излъга.

— Сигурна съм, че не е искала да те обиди, Джоузи. Представи си колко е била изплашена. Не е искала да наплаши и теб.

Джоузи направи физиономия, която ясно изразяваше отношението ѝ по този въпрос. От момента, в който семейството ѝ бе осведомено за смъртта на майка ѝ, ѝ бяха казвали само полуистини, внимателно я бяха отпращали, когато възрастните си говорят. Баща ѝ, баба ѝ, дядо ѝ, лелите и чичовците ѝ се бяха постарали да я обградят със стена от дезинформация, без изобщо да си представят, че така само я нараняват още повече. Но Ани я разбираше.

„Мамо, мамо! Върнахме се! Виж какво ми купи чичо Сос в Дисни Уърлд! Това е Мини Маус!“

Вратата на кухнята се затвори с трясък и тя се закова на място. Човекът, който седеше на кухненската маса, не беше майка ѝ. Отец Гьоц стана от стола с металните крака със сериозно изражение, а Енола Мейет, дебалата съседка, която винаги миришеше на наденици, се отдръпна от мивката, бършейки ръце в кърпата на червени райета.

„Хайде, миличко — каза тя на френски, като протегна пухкавата си, с набръчкана кожа ръка, — да отидем до магазина. Какво ще кажеш да ти купим бонбони?“

Още тогава Ани бе разбрала, че нещо не е наред. При спомена, все още ѝ се свиваше стомахът както онзи ден, когато Енола Мейет я изведе от кухнята. Тя ясно се видя — на девет години, с уплашен поглед, силно стиснала новата си плюшена Мини Маус, докато се мъчеха да я отдалечат от действителността, както отец Гьоц ѝ я представи. Докато Ани била на първата си ваканционна екскурзия с леля Фаншон и чичо Сос, майка ѝ Мари Брусар, била посегнала на живота си.

Тя си спомни тактичните лъжи на добронамерени хора, както и чувството на изолираност, което се засилваше у нея с всяка поредна лъжа. Чувство, което бе таила у себе си много дълго време.

Затова се бе нагърбила със задачата да отговори на въпросите на Джоузи, когато шерифът я бе изпратил в състава на групата,

натоварена да съобщи новината на Хънтър Дейвидсън и жена му. Джоузи, може би почувства сродна душа, моментално установи връзка с нея.

— Можеше да ме потърсиш — каза Ани.

Джоузи отново побутна алигатора, като го наблюдаваше как се люлее.

— Не исках да ти досаждам. Не и щом не можех да видя дядо Хънт и да го попитам какво наистина е станало.

— Аз бях там.

— Наистина ли се е опитал да убие онзи човек?

Ани внимателно си подбра думите.

— Да, и щеше да го направи, ако детектив Форкейд не беше видял пистолета навреме.

— Искан ми се да го беше застрелял — заяви Джоузи.

— Хората не могат да взимат закона в собствени ръце, Джоуз.

— Защо? Защото е против правилата ли? Този човек е убил майка ми. Какво ще кажеш за правилата, които той е нарушил? Би трябвало да плати за това, което е направил.

— За това има съдилища.

— Но съдията го пусна! — възрази Джоузи с буца на безпомощност в гърлото. Същата безпомощност, която Ани бе усетила у Хънтър Дейвидсън.

— Само временно — каза Ани, като се надяваше думите ѝ наистина да се сбъднат. — Само докато съберем доказателства срещу него.

Джоузи не можа повече да сдържи сълзите си и заплака.

— Тогава защо ти не ги откриеш? Нали си полицайка и моя приятелка. Трябва да разбираш! Каза, че ще ми помогнеш. Трябва да се постараяш той да бъде наказан! Вместо това, прибирате дядо в затвора! — Тя удари с ръка по кормилото, натискайки клаксона. — Мразя всичко това!

Измъкна се от шофьорската седалка и хукна към управлението. Ани изскочи от джипа и се втурна след нея. Тя обаче спря, когато забеляза Бел Дейвидсън и Томас Уотсън, адвоката на семейство Дейвидсън, да излизат от страничната врата.

Бел Дейвидсън беше всяваща респект жена, истинска желязна лейди. Тя сви устни, когато видя Ани. Освободи се от прегръдката на

Джоузи и прекоси паркинга.

— Доста сте нагла, помощник-шериф Брусар — заяви тя. — Працата съпруга ми в ареста вместо убиеца на дъщеря ми, а след това се подмазвате на внучката ми.

— Съжалявам, че смятате така, госпожо Дейвидсън — каза Ани. — Не можехме да оставим съпруга ви да застреля Маркър Ренар.

— Нямахте да изпаднете в отчаяние, ако не беше некомпетентността на вашите хора. Позволихте на един убиец да разхожда из града. Бог ми е свидетел, че САМА ще го застрелям.

— Престани, Бел — прекъсна я адвокатът, като настигна клиентката си. — Нали ти казах, че не трябва да казваш такива неща пред хората!

— За Бога, Томас! Дъщеря ми е убита. На хората би им се сторило странно, ако...

— Правим всичко възможно, госпожо Дейвидсън!

— И какво открихте? Нищо. Вие сте позор за униформата. Впрочем, когато я носите.

Тя пренебрежително изгледа избелялата фланелка на Ани по начин, който би разплакал много деца.

— Аз не работя по случая на дъщеря ви, госпожо. Детективите Форкейд и Стоукс се занимават с него.

Изражението на Бел Дейвидсън стана още по-строго.

— Не се оправдавайте, помощник-шериф. Ние всички имаме задължения в този живот, които излизат извън нашите компетенции. Вие открихте тялото на дъщеря ми. Видяхте какво... — Тя млъкна и погледна към Джоузи. Когато отново се обърна към Ани, тъмните ѝ очи бяха влажни. — Знаете за какво говоря. Как може да загърбите подобно нещо? Как си позволявате да говорите с внучката ми, след като не сте си мръднали пръста?

— Вината не е на Ани, бабо — каза Джоузи, въпреки че погледът, който отпрати към Ани, бе пълен с разочарование.

— Не си права, Джоузи. — Бел внимателно прегърна внучката си и я придърпа към себе си. — Ето това е проблемът днес. Никой не поема отговорност за нищо.

— Аз също искам справедливост, госпожо Дейвидсън — продума Ани, — но всичко трябва да стане по правилата.

— Единственото нещо, което имаме тук е несправедливост, помощник-шериф. А това не е по правилата.

Докато се отдалечаваха, Джоузи погледна през рамо. Кафявите ѝ очи бяха големи и тъжни. За миг Ани се почувства като че ли виждаше себе си да се отдалечава в миналото. Споменът я покрусил.

„Какво стана, лельо Фаншон? Къде е мама?“

„Твоята майка е в рая, мое малко момиче.“

„Но защо?“

„Било е злополука, мила. Господ не е бдял над нея.“

„Не разбирам.“

„Сигурно, горкичката ми. Някой ден, когато пораснеш, ще разбереш.“

Нея обаче ужасно я бе боляло тогава и обещанията изобщо не бяха помогнали.

ГЛАВА 3

— Ще го хванем по един или друг начин, бъди спокоен.

Форкейд погледна Чаз Стоукс с крайчеца на окото си, докато надигаше чашата.

— Има много хора, които смятат, че вече сме пробвали този „друг начин“.

— Майната им — заяви Стоукс и пресуши чашата си на един дъх. Сложи я на бара при десетината други, които се бяха събрали. — Знаем, че Ренар е нашият човек. Знаем какво е направил. Копелето е виновно. Ти го знаеш и аз го знам, човече. Прав съм, нали?

Той постави ръка на рамото на Форкейд — приятелски жест, който бе посрещнат с каменно изражение. Партньорството беше задължително в полицейската работа, но Форкейд нямаше нито времето, нито силите да го отстоява. Вниманието му бе съсредоточено върху случаите и върху самия него. Целта му бе да се върне обратно на правия път, от който бе излязъл в Ню Орлиънс, колкото и да бъде тесен.

— Законът би трябвало да го сложи на електрическия стол и да светне като коледна елха — промърмори Стоукс. — Вместо това, съдията го пуска заради проклетата техническа подробност, а Причет изпраща Дейвидсън в пандиза. Светът е една голяма лудница, но ти може би вече си го установил.

И то по доста неприятен начин. Предпочиташе да приеме думите на Стоукс като реторично изказване. Никога не говореше за службата си в полицията на Ню Орлиънс или за случката, която го бе накарала да напусне града. Повечето хора и без това не се интересуваха особено от истината. Предпочитаха да си съставят мнение въз основа на всяка сензационна клюка, която натрапеха на вниманието им. Като например факта, че той бе открил малкия аметистов пръстен на Памела Бишон.

Чудеше се дали някой щеше да заподозре Чаз Стоукс в подхвърляне на пръстена, ако той го бе намерил. Стоукс бе пристигнал в Байю Бро някъде от Кракърланд, Мисисипи, преди четири години —

обикновен човек, без кой знае какво бъдеще. Ако Стоукс беше намерил пръстена, щеше ли сега вниманието да бъде съсредоточено единствено върху несправедливия факт, че Ренар беше свободен, или общественото мнение пак щеше да е разбунено? Адвокатите бяха способни да вдигат мътилка като сомове, заклещени в плиткото, а Ричард Кудроу особено го биваше в това.

На Ник му се щеше да мисли, че Кудроу би подложил на съмнение доказателството, независимо от това кой го бе открил. Не му се щеше да мисли обаче, че след като той го бе открил, това го правеше негодно, не му се щеше да мисли, и че след като той работеше по делото, фамилия Бишон никога нямаше да получи правосъдие.

Не искаше да мисли. Точка.

Стоукс сипа по още една чаша от бутилката „Уайлд Търки“. Ник я изпи на един дъх и запали поредната цигара. По телевизора, който стоеше в единия ъгъл на слабо осветения салон, течеше сериал пред погледите на малка група незаинтересовани бизнесмени, които бяха дошли от съседния хотел да пословоблудстват над големи очукани чаши „Джони Уокър“ и ядки, сервирани в пластмасови пепелници.

Други клиенти нямаше и може би поради този факт Стоукс бе предложил това място вместо обичайните заведения, посещавани от ченгета. Ник предпочиташе да размишлява насаме. Не искаше въпроси. Не искаше съчувствие. Не искаше да разисква станалото през деня. Стоукс обаче му беше партньор по случая „Бишон“ и Ник се съгласи да изпият по няколко питиета заедно, макар да нямаха нищо общо извън работата.

Не трябваше изобщо да пие. Това бе един от пороците, които се бе опитал да остави в Ню Орлиънс, но този и няколко други го бяха последвали в Байю Бро, подобно на бездомни песове. Трябваше да си отиде вкъщи и да се упражнява над сложните и усукани движения на изкуството Тай Чи в опит да прочисти съзнанието си, да се съсредоточи върху отрицателната енергия и да се освободи от нея. Вместо това седеше тук, в заведението на „Лаво“, и се тровеше.

Уискито пареше в стомаха му и той реши, че определено вече не го е грижа къде се намира. По пътя към пълната забрава, помисли си. И щеше да е много доволен, когато стигнеше там. Едно място, където може би нямаше да вижда Пам Бишон да лежи мъртва в онази къща.

— Все още мисля за това, което ѝ е направил — промърмори Стоукс, докато разсеяно късаше етикета на биреното шише. — А ти?

Ден и нощ. Когато беше буден и по време на състоянието, което едва ли можеше да се нарече сън. Образите го преследваха. Бледността на кожата ѝ. Раните ѝ — грозни, ужасяващи, напълно контрастиращи с това, което бе била в живота. Погледът ѝ през маската — празен, отчаян, изпълнен с ужас. Който не е бил изправен пред такава жестока смърт, не би могъл да си го представи.

А когато се появяваха образите, се връщаше и усещането за насилие, което е витаело във въздуха по време на агонията ѝ. Чувстваше се, сякаш се бе блъснал в стена от силна, кипяща отровна ярост, от което му прилошаваше и се разтреперваше.

Яростта не му беше непозната. И в момента бушуваше у него.

— Мисля си, за това, което е преживяла — каза Стоукс. — Какво е почувствала, когато... ѝ е направил онова с ножа. Мили Боже! — Той поклати глава, като че ли се опитваше да се освободи от картините, които се бяха загнездили там. — Трябва да си плати за това, човече, а без пръстена нямаме нищо. Ще го оправдаят, Ники. Ще се отърве безнаказано.

Хората го правеха. Всеки ден. Всеки ден минаваха границата и куп души изчезваха в дълбините на онова, другото измерение. Беше въпрос на избор, борба на сили. Повечето хора никога не се доближаваха до ръба, за да знаят какво е. Прекалено близо до ръба, където невидими сили могат да те повлекат като подводно течение.

— Най-вероятно седи в кабинета си и си мисли точно това сега — продължи Стоукс. — Знаеш ли, работи нощем. Останалите от фирмата не могат да понесат да е около тях. Знаят, че е виновен, както и ние. Не могат да издържат, като знаят какво е направил. Бас ловя, че седи там и си мисли точно това.

Отсреща, от другата страна на алеята. Архитектурното бюро „Боуен и Бригс“ се помещаваше в тясна, боядисана тухлена сграда, която гледаше към езерото. От двете ѝ страни имаше запусната бръснарница и антикварен магазин. Същата сграда, в която се помещаваше агенцията за недвижими имоти. Вероятно „Боуен и Бригс“ беше единственото обитавано място на пресечката.

— Знаеш ли, човече, някой трябва да очисти Ренар — прошепна Стоукс, хвърляйки бдителен поглед към бармана.

Той стоеше на другия край на бара, като се подсмиваше на наивния сериал.

— Разбираш ли, иска се правосъдие — каза Стоукс. — Око за око.

— Трябваше да оставя Дейвидсън да го застреля — промърмори Ник и отново се зачуди защо не го бе направил. Защото все още вярваше, че системата действа. Или може би просто не беше искал да види Хънтър Дейвидсън завлечен оттатък, откъм тъмната страна.

— Може да претърпи злополука — подхвърли Стоукс. — Случва се често. Тресавището е опасно място. Понякога просто поглъща хора.

Ник го погледна през дима, като се опитваше да разбере казаното от него. Не познаваше Стоукс достатъчно добре. Въобще не го познаваше извън общата им работа. Всичко, с което разполагаше, бяха бегли впечатления и няколко преценки, направени набързо, защото нямаше интерес да си губи времето с такива работи. Предпочиташе да обръща внимание на основното, а Стоукс принадлежеше към периферната част на живота му. Просто още един детектив от четиричленния отдел. През по-голямата част от времето работеха самостоятелно.

Стоукс се подсмихна.

— Самозалъгвания, партньоре, самозалъгвания. Не правят ли така в Ню Орлиънс? Очистват лошите и ги хвърлят в блатото?

— Най-вече в езерото Понтшартрейн.

Стоукс се втренчи в него за миг недоумяващо, след което реши, че си прави шега. Той се засмя, допи бирата и се смъкна от стола, като бръкна в задния си джоб за портфейла.

— Трябва да тръгвам. Утре имам среща с окръжния прокурор за Тибиду. — Той отново се ухили. — А и ме чака гореща среща тази вечер. Гореща и страстна. В леглото. Да пукна, ако лъжа.

Остави десетачка на бара и постави ръка на рамото на Ник за последно.

— Защиатавай и служи, партньоре. Доскоро.

Защиатавай и служи, помисли си Ник. Памела Бишон беше мъртва. Баща ѝ беше в ареста, а човекът, който я бе убил, беше на свобода. Точно кой бяха защитили и на каква кауза бяха служили днес?

— Причет е способен да вземе главата на някой.

— Предполагам на Ренар — промърмори Ани, като четеше менюто със смръщено чело.

— По-вероятно твоят идол Форкейд.

Тя долови сарказма и ревността и погледна събеседника си отегчено. Познаваше Ей Джей Дусе от малка. Той беше един от многобройните племенници на леля Фаншон и чичо Сос, които им бяха кръвни роднини, за разлика от нея. Като деца те се бяха гонили по двора на „Корнърс“ — кафенето, кея и магазинчето, които притежаваха Сос и Фаншон на юг от града. В гимназията Ей Джей бе поемал често пъти неблагодарната роля на неин защитник. Оттогава бе изпълнявал ролята на приятел, на любовник и отново на приятел, докато преминаваха през университета, правната специализация и окръжната прокуратура на община Парту.

Все още не бяха стигнали до съгласие относно статута на сегашните им отношения. Привличането, което възникваше или изчезваше между тях през годините, изглежда никога не ставаше и у двамата едновременно.

— Той не ми е идол — сопна се тя. — Просто е най-добрият детектив, с когото разполагаме, това е всичко. Знаеш, че искам да стана детектив. Разбира се, че ще го наблюдавам. А теб какво те интересува? Ние с теб не сме двойка, Ей Джей.

— Знаеш какво мисля за това.

Ани въздъхна.

— Може ли да пропуснем спора тази вечер? Имах ужасен ден. Нали уж си най-добрият ми приятел? Дръж се подобаващо тогава.

Той се пресегна през малката, покрита с бяла покривка маса. Кафявият му поглед бе изпълнен с болка, което я жегна. Стана й съвестно.

— Знаеш, че има нещо повече Ани, и не ми пробутвай тези глупости, за които си мислиш напоследък. Били сме почти роднини! Ти си ми роднина толкова, колкото си роднина и на президента на Щатите.

— Може да се окаже, че съм — промърмори тя и се облегна назад, като се оттегли по единствения възможен начин, за да избегне сцената.

Присъствието им обаче бе станало обект на разискване на друга двойка вечерящи в срещуположния край на ресторанта „Изабо“. Ани подозираше, че насиненото ѝ око бе привлякло вниманието на жената. Предположи, че без униформа приличаше повече на малтретирана съпруга, отколкото на пострадало ченге.

— Причет не трябва да се сърди на ченгетата — каза тя. — Съдия Монахан взе решението. Можеше да елиминира пръстена.

— И да остави вратичка за обжалване? Какъв би бил смисълът?

Разговорът им бе прекъснат от келнерката, която им донесе напитките. Тя изгледа насиненото лице на Ани, а после Ей Джей.

— Готова е да се изплюе в пиетието ти — отбеляза Ани шепнешком.

— Защо трябва да смята, че синината ти е от мен? Може да съм твоя скъпо платен бракоразводен адвокат.

Ани отпи от виното си и прекрати темата.

— Той е виновен, Ей Джей.

— Тогава ни дай доказателства, придобити по законен начин.

— Според правилата! Сякаш е игра. Джоузи е права.

— Какво за Джоузи?

— Дойде да ме види днес. Или, по-скоро, дойде с баба си да посети Хънтър Дейвидсън в ареста.

— Всяващата респект госпожа Бел.

— И двете бяха готови да ме разпънат на кръст.

— Защо? Това не е твой случай.

— Е, да... — запъна се тя. Ей Джей не би разбрал чувствата, които я владееха. Всичко на мястото си — такъв беше Ей Джей. Всяка частица от живота му трябваше да се прибере в едно от подредените малки отделения, които той си бе създал, докато всичко в живота на Ани беше нахвърляно на голям куп, който тя непрекъснато ровеше в опит да го подреди. — Свързана съм с него. Искане ми се да можах да направя нещо повече. Поглеждам Джоузи и...

Изречението на Ей Джей се смекчи до загриженост. Беше прекалено хубав, а това му пречеше. За зла участ всички мъже от рода Дусе бяха с изсечени челюсти, високи скули и красиво очертани устни. Не за пръв път на Ани и се прииска нещата между тях да можеха да бъдат тъй прости, както той желаше.

— Случаят е тежест за всички, скъпа — каза той. — Вече стори повече, отколкото се искаше от теб.

Точно в това е проблемът, помисли си Ани, като несъзнателно разбъркваше яденето в чинията. Какво точно се искаше от нея? Трябваше ли да зареже задълженията си и да се освободи от всяка друга отговорност?

Всички имаме задължения в този живот, които надхвърлят нашите компетенции.

Тя вече бе излязла извън компетенциите си, като се захвана с Джоузи. Но дори и да не беше Джоузи, делото пак щеше да я влече, щеше да чува зова на Пам Бишон, там в преддверието, пълно с не намерилите покой души на жертвите.

С всичките противоречия, които съпътстваха делото, Пам Бишон лека-полека бе избутана на заден план. Никой не ѝ беше помогнал, когато беше жива и се оплакваше, че Маркърс Ренар я преследва, а сега, когато беше мъртва, вниманието отново бе насочено другаде.

— Може би нямаше да има престъпление, ако съдия Едмъндс бе повярвал на Пам още от началото — каза тя и остави вилицата. — Какъв е смисълът да има закон срещу сексуалния тормоз, ако съдиите определят всеки подобен случай, стигнал до тях, като момчешка лудория.

— Вече говорихме на тази тема — напомни ѝ Ей Джей. — За да може Едмъндс да издаде ограничителна заповед, законът трябва да е формулиран така, че самото заглеждане на жена да се третира като престъпление. Това, което Пам Бишон представи пред съда, не може да бъде квалифицирано като сексуален тормоз. Ренар я е поканил да излязат, правил ѝ е подаръци...

— Нарязал ѝ е гумите и е прекъснал телефонната ѝ линия.

— Тя нямаше доказателства, че човекът, който е извършил тези неща, е бил Маркърс Ренар. Поканил я е, тя му е отказала и той е бил недоволен. Има голяма разлика между недоволен и психичноболен.

— Така каза и съдията Едмъндс, който вероятно все още си мисли, че няма нищо лошо в това мъжете да удрят жените по главата с кост от мастодонт и да ги завличат в пещерите за косата — каза Ани. Беше отвратена. — А това всъщност го прави нормален за тук, нали?

— Ей, имам възражение!

Тя престана да се мръщи и доби разкаяно изражение.

— Не е нужно да казвам, че ти си повече от нормален. Съжалявам, не ставам за компания тази вечер. Ще се откажа от филма, ще се прибера, ще взема една вана и си лягам.

Ей Джей се пресегна през масата, провря пръст под семплата златна гривна, която тя носеше, и погали китката ѝ.

— Тези занимания не са задължително самостоятелни — прошепна той.

Погледът му бе изпълнен с обещания, които бе изпълнявал от време на време в миналото, когато влечението им един към друг бе съвпадало.

Ани използва повода да си извади портфейла и си дръпна ръката.
— Не тази вечер, Ромео. Контузена съм.

Казаха си довиждане на малкия паркинг до ресторанта. Ани подаде страна за целувка, въпреки че Ей Джей потърси устните ѝ. Раздялата само допринесе за изнервеността, която бе чувствала през целия ден. Като че ли всички на този свят беше излязло извън контрол. Тя седна зад волана на джипа си и заслуша с едно ухо радиото, докато Ей Джей излизаше на улица „Дюма“ и завиваше в южна посока.

„Вие слушате Кей Джей Ю Ен, контакт през цялото време. Огромният награден джакпот ви чака. «Вие сте с адвоката на дявола» — Оуен Онофрио. Темата ни тази вечер: «Днешното спорно решение по делото Ренар». Рон от Хендърсън е на първа линия. Давай, Рон!“

„Мисля, че е срам за нацията престъпниците да имат повече права в съда от жертвите. Държал пръстена на тази жена в къщата си? За Бога, това би трябвало да бъде напълно достатъчно основание за арест. Завържете го и го запалете!“

„Ами ако детективът е подхвърлил доказателството? Какво ще стане, щом не можем да се доверим на хората, положили клетва да ни защитават? Дженифър от Бро на втора линия.“

„Просто умирам от страх след всичко това, но у мен се пораждат някои мисли. Добре, полицията е подгонила онзи Ренар. Ами ако не го е направил той? Дочух, че има доказателства, които свързват това убийство с тези, извършени от удушвача от езерото. Аз съм жена, която живее сама. Работя късна смяна в завода за лампи...“

Ани изключи радиото. Не беше в настроение да слуша подобни разговори. Тя често пускаше тази станция, където нонстоп течаха дискусии, за да е наясно с общественото мнение. Общественото мнение за този случай обаче беше разнообразно. Само чувствата съвпадаха — гняв, страх и несигурност. Хората бяха изнервени и лесно изпадаха в паника. Обажданията на вечно дебнещи за сензации любопитни се бяха утроили. Списъкът на чакащи за домашни аларми беше набъбнал. Оръжейните магазини в общината правеха неவிждан оборот.

Смутът и объркването бяха познати на Ани. Липсата на яснота, на въздаване на справедливост, объркваше и нея. Както и нейната незначителна роля в драмата и факта, че се бе занимавала с това в началото, а сега се бе превърнала в наблюдател. Знаеше каква роля искаше да играе. Също така знаеше, че никога нямаше да я поканят в играта. Тя бе само един помощник-шериф, при това жена помощник-шериф. В община Парту нямаше кратък път нагоре. Доста стъпала деляха сегашното ѝ положение от мястото, където искаше да бъде.

Трябваше да дочака реда си, да спечели нашивките си, а междувременно... междувременно потребността, която я бе подтикнала да стане полицай, напираше у нея... Пам Бишон бе забравена в суматохата, а един убиец се спотайваше, свободен да избяга или да убие отново.

Нощта се бе спуснала над града — влажна и хладна. Мъгла пълзеше откъм езерото и се носеше призрачно над града. През улицата, където седеше Ани, тапицираната врата на бар „Лаво“ се отвори и Чаз Стоукс излезе, осветен от сините неонов лампи. За момент постоя на пустия тротоар, пушейки цигара, и огледа улицата. Хвърли фаса в канавката, качи се в своето камаро и пое по страничната улица, която водеше към езерото, като остави празно място до бордюра пред стар черен пикап. Пикапът на Форкейд.

Стори ѝ се странно. Още една част от мозайката, която не пасваше. Никой не ходеше в „Лаво“. Бар „Вуду“ бе обичайното място, което посещаваха ченгетата от Байю Бро. „Лаво“ обикновено беше празен, също както съседният хотел „Мезон Дюпре“.

Това я накара да слезе от джипа. Ясно си представи обвинителното изражение на Ей Джей дори само като си повтори лъжата наум. Тя наистина харесваше Форкейд, въпреки че това изобщо

не би ѝ помогнало в случая. Той се отнасяше с нея като с мебел. Можеше да е лампа или закачалка, точно с толкова сексапил, колкото и те притежаваха. Нямаше нищо против нея, не я обиждаше, не ѝ се подиграваше. Не проявяваше изобщо никакъв интерес към нея. В този момент тя се интересуваеше единствено от случая. Пресече улица „Дюма“ по посока на бара.

„Лаво“ беше като пещера с тъмносини стени и потъмнял от времето махагон. Ако не беше телевизорът в ъгъла, на Ани би ѝ се сторило, че влиза вътре със завързани очи. Барманът ѝ хвърли бегъл поглед и продължи да налива „Джони Уокър“ за единствената маса клиенти — четирима мъже с измачкани делови костюми.

Форкейд седеше на края на бара със свити в старото кожено яке рамене, забил поглед в купчината празни чаши пред него. Издиша дим към тях и го проследи как се разсейва. Не се обърна да я погледне, но Ани изпита усещането, че той разпозна по някакъв начин присъствието ѝ.

Тя се промъкна между два стола и се облакът на бара.

— Тежък ден, а? — рече и примигна от лютивия пушек.

Големите му тъмни очи я фиксираха изпод гъстите вежди. Бяха ясни, пронизателни, без следа от размътвано от уискито, което бе изпил. Горяха със силен пламък, който сякаш идваше от най-съкровената му същност. Той така и не се обърна изцяло към нея. Тя се полюбува на орловия му профил. Черната му коса бе зализана назад, но един кичур бе паднал на челото му.

— Аз съм, Брусар — каза Ани, почувствала се неудобно. — Помощник-шериф Брусар. Ани. — С нервно движение отметна назад бретона си. — Аз... — Ами аз бях на стъпалата на съда... Заедно свалихме Хънтър Дейвидсън на земята. Аз бях тази, най-отдолу.

Погледът му се плъзна от лицето ѝ към разкопчаното ѝ джинсово яке и тънката бяла фланелка под него, по полата ѝ на цветя до средата на пресеца и по обувките, които носеше... После се върна обратно, подобно на дълга милувка.

— Без униформа сте, помощник-шериф.

— Не съм на работа.

— Така ли?

Ани примигна. Колкото от пушека, толкова и от това, че не бе сигурна как да тълкува думите му.

— Бях първият полицаи на мястото на убийството на Бишон...

— Знам коя си. Какво си мислиш, скъпа, че от малко уиски ми се размътва мозъкът ли? — Той повдигна вежда и се засмя, като изтръска цигарата си в пластмасов пепелник, пълен с фасове. — Израснала си тук, записала си се в Академията през август 1993, взели са те в полицията в Лафайет, постъпила си при шерифа тук през 95-та. Ти си втората жена помощник-шериф на служба в тази община. Първата е издържала само десет месеца. Служебното ти досие си го бива, но имаш навика да се бъркаш, където не трябва. Аз не мисля, че това е толкова лошо, ако ще вършиш тази работа и искаш да се издигнеш, а ти искаш.

Ани го гледаше изумена. През месеците, които Форкейд бе прекарал в службата, тя никога не го бе чула да изговаря изречение от повече от десет думи. Със сигурност никога не си бе представяла, че той знае достатъчно за нея. Това, че знаеше толкова много, я притесни — реакция, която той безпогрешно долови.

— Била си първият полицаи на местопрестъплението. Трябва да разбера дали си почтена, дали не си познавала преди Пам Бишон. Може да сте имали един и същ приятел. Може да ти е продала къща със змии под дъските. Може да те е изместила като главна клакьорка в гимназията.

— Подозираш мен?

— Подозирам всички, докато не се докаже обратното.

Той си дръпна от цигарата и продължи да я наблюдава.

— Димът пречи ли ти?

— Не — опита се да не примигва тя. — Не.

— Пречи ти — заяви той и загаси цигарата в пълния пепелник.

— Казвай, когато нещо ти пречи. Никой на този свят няма да говори вместо теб, скъпа.

— Аз не се страхувам да говоря.

— Така ли? Но от мен май те е страх?

— Ако ме беше страх от теб, нямаше да съм тук.

Той се подсмихна и повдигна рамене с типично френски жест, с което искаше да каже: „Може би да, може би не“. Ани почувства как нервите ѝ се изопват.

— Защо трябва да ме е страх от теб?

Изражението му стана мрачно.

— Не слушаш ли клюките?

— Приемам ги за това, което са. Полуистини, ако въобще могат да се нарекат така.

— А как решаваш коя част е истина? На този свят няма справедливост — тихо произнесе той, забил поглед в уискито си. — Какво ще кажеш за тази истина, помощник-шериф Брусар?

— Предполагам, че всеки преценява.

— „Справедливостта за едни е несправедливост за други, мъдростта на едни — глупост на други...“ — Той отпи от уискито. — Емерсон. Никой репортер не би обобщил случилото се днес по-добре... или толкова вярно.

— Това, което говорят, не променя фактите — каза Ани. — Ти намери пръстена на Пам в къщата на Ренар.

— Не смяташ ли, че аз съм го подхвърлил там?

— Ако ти го беше подхвърлил, щеше да е включено в заповедта за обиск.

— Вярно, напълно вярно, Ани. — Той я погледна замислено. — Ани... Това е съкратено от...

— Антоанет.

Той отново отпи от уискито си.

— Прекрасно име! Защо не го използваш?

Тя повдигна рамене.

— Ами всички ми викат Ани.

— Но аз не съм всички и ще ти викам Тонет — тихо каза той.

Сякаш се бе приближил или бе станал по-голям. На Ани ѝ се стори, че усеща топлината на тялото му, мириса на старата кожа на якето му. Усещаше, че погледът му се опитва да задържи нейния и си каза, че трябва да се отдръпне. Но не го направи.

— Дойдох тук, за да поговорим за случая. Или Ноблие те разкара?

— Не.

— Искам да помогна, ако може. — Тя освободи мисълта си, преди отново да я е спотаила. С една ръка възпря отговора му, а с другата направи притеснен жест. — Искам да кажа, знам, че съм просто помощник-шериф и всъщност това не е мой случай, а ти си детектив, и че на Стоукс няма да му е приятно да се бъркам, но...

— Ти си страхотна, Тонет — отбеляза Форкейд. — Изброяваш ми всички причини, за да ти откажа, а всъщност...

— Аз я намерих — прекъсна го Ани. Споменът за тялото на Пам Бишон болезнено се върна — уж мъртво, то всъщност беше толкова живо в мислите ѝ, че не ѝ даваше мира. — Видях какво ѝ е сторил. Все още го виждам. Чувствам се... задължена да го сторя.

— Не, чувстваш сянката на смъртта.

Той повдигна лявата си ръка, разпери пръсти и я протегна, ала не я докосна. После бавно помахаше ръка пред лицето ѝ и едва допря косата ѝ.

Побиха я тръпки.

— Студено е, нали? — прошепна той.

— Къде? — промълви Ани.

— В страната на сенките.

Тя се опита да си поеме дъх и да му каже, че е глупак, но дробовете ѝ сякаш бяха спрели да функционират. Чуваше, че някъде звъни телефон, както и превзетия смях по телевизора, ала бе завладяна от присъствието на Форкейд и болката, която прозираше в погледа му.

— Вие ли сте Форкейд? — извика барманът и вдигна слушалката на телефона. — Търсят ви.

Форкейд стана от стола и се насочи към другия край на бара. Въздух нахлу в дробовете на Ани. Тя надигна чашата му с трепереца ръка и отпи. Той седеше приведен над бара и слушаше. „Трябва да е пиян“, каза си тя. Всички знаеха, че не беше съвсем с всички си дори когато беше трезвен.

Форкейд затвори телефона и се обърна към нея.

— Трябва да тръгвам. — Извади двайсетачка от портфейла си и я хвърли на бара.

— Стой настрана от сенките, Тонет — тихо я предупреди с глас на човек, преживял прекалено много. Протегна ръка и я хвана за брадичката. — Ще ти изпият кръвта.

ГЛАВА 4

Ник тръгна по булеварда, дялящ града и езерото. Ръцете му, макар и с ръкавици, бяха пъхнати в джобовете на якето. Беше се сгърчил от нощната влага и студ. Мъглата се издигаше над езерото и се носеше наоколо на талази, изпълнени с мириса на гнили зеленчуци, умряла риба и водни лилии. Нещо изскочи на повърхността с плясък. Сигурно костур си набавяше късна вечеря. Или някой умиращ от скука хвърляше камъчета.

Докато минаваше покрай ствола на един дъб, той вдигна глава към клоните с увиснали по тях ивици мъх, после огледа брега. Нямаше никакви минувачи, нито коли по подвижния мост, който стигаше до северния край на залива. Светлините на къщите блестяха в кехлибарени оттенъци по източния бряг. Гъста мъгла скоро щеше да премине в дъжд. Влажната нощ изобщо не пораждаше у хората желание за безцелно лутане.

„А моята цел каква е?“, запита се той.

Това все още не му беше ясно.

Малко оставаше да се напие. Беше се залъгвал, че така притъпява болката, но вместо това само я бе изострил. Безпомощността и несправедливостта го разяждаха отвътре. Щяха да го унищожат, ако не стореше нещо да ги премахне.

Затвори очи, пое си въздух и издиша, опитвайки се да открие вътрешния си център — безметежното спокойствие, което бе постигнал с толкова усилия. Беше се трудил много, за да овладее гнева, а сега той се изплъзваше от контрол. Беше работил усърдно по случая, а сега всичко се бе объркало. Почувства как го побиват тръпки — отвън и отвътре. Сянката на смъртта. Усети как го влече. Част от него изпитваше непреодолимо желание да отиде там, където тя щеше да го отведе.

Дали Ани Брусар чувстваше същото влечение и дали изобщо би го разпознала? Вероятно не. Беше твърде млада. По-млада от него, когато беше на двайсет и осем. Оптимистично настроена, непоковарена.

Беше доловил недоумението в погледа ѝ, когато бе споменал за сенките. Също така бе усетил и искреността ѝ, когато бе казала, че се чувства задължена да разследва убийството на Пам Бишон.

Ключът да запазиш разума си хладен при разследване, бе да се държиш на разстояние. Да не приемаш нещата лично. Да не отнасяш проблема вкъщи. Да не прекосяваш границата.

Никога не се бе вслушвал в подобни съвети. Беше се вживявал в работата си, бе оставял границата зад гърба си неведнъж.

Бяха ли повлекли сенките и Пам Бишон? Видяла ли бе призрака на смъртта да приближава, почувствала ли бе ледения ѝ дъх в тила си? Знаеше отговора.

Беше се оплаквала на приятели от настойчивите аванси, които ѝ бе давал Ренар. Въпреки че му бе отказвала, той бе започнал да ѝ изпраща подаръци. След това тормозът бе зачестил. Вандалски набези по колата и собствеността ѝ. Откраднати неща от кабинета ѝ — снимки, четка за коса, служебни документи, ключовете ѝ.

Да, Пам бе видяла призрака да се приближава и никой не ѝ бе обърнал внимание, когато се бе опитала да го каже. Никой не се бе вслушал в страховете ѝ, както не бяха чули и виковете ѝ от брега през онази нощ.

„Все още си мисля за това, което ѝ е сторил — бе казал Стоукс. — А ти?“

Непрекъснато. Мозъкът му бе попил подробностите като кръв.

Облегнат на дървото, Ник клекна на пети, загледан през пустата улица в сградата, в която се помещаваше „Боуен и Бригс“. На втория етаж светеше лампа. Беше настолна лампа. На Ренар принадлежеше третата чертожна маса от южната страна на онази, голямата стая. „Боуен и Бригс“ проектираха малки търговски и жилищни сгради, като поръчките им за търговски обекти идваха от Ню Иберия и Сейнт Мартинвил, както и от Байю Бро.

Ренар беше съдружник във фирмата, въпреки че името му не фигурираше в регистрацията. Предпочиташе да проектира жилищни сгради, особено еднофамилни къщи, и се увличаше по старинните стилове. Личният му живот не беше нищо особено. Не бе имал дълготрайни любовни връзки. Живееше с майка си, която колекционирани карнавални маски и правеше костюми за участниците в карнавала за Заговезни с по-големия си с четири години брат Виктор,

страдащ от психично заболяване. Живееха в скромна, реставрирана наскоро плантаторска къща на по-малко от осем километра от лобното място на Пам Бишон. С лодка беше още по-близо.

Според описанията на колегите му Маркърс Ренар бе тих, възпитан, невзрачен и малко странен, но в съзнанието на Ник се натрапваха други характеристики — педантичен, импулсивен, доминиращ, тираничен пасивно агресивен тип.

Зад маската си на нормалност Маркърс Ренар бе един много различен човек от този, който колегите му виждаха да седи пред чертожната маса всеки ден. Те не можеха да проникнат докрай в неговата същност. Ник бе усетил още при първата им среща яростта му. Дълбока, много дълбока, въпреки пластове добри обноски и лека апатия. Стаен, скрит, заровен в яростта като в тиня — ето това бе той.

Яростта бе тази, която го бе накарала да забие клинове в ръцете на Пам Бишон и да я разпне.

Яростта никога не можеше да остане скрита.

Лампата на втория етаж угасна. По стар навик Ник погледна часовника си — двайсет и един и четирийсет и седем. Огледа улицата в двете посоки — теренът беше чист. Петгодишното, кафяво на цвят волво на Ренар беше паркирано на тесния паркинг между сградата на „Боуен и Бригс“ и съседния антикварен магазин — пространство, слабо осветено от седемдесет и петватова жълта крушка над страничната врата.

Ренар щеше да излезе от тази врата, да се качи в колата си и да се прибере при майка си и брат си, отдаден на любимото си занимание да проектира и строи кукленски къщи. Тази вечер щеше да спи в леглото си като свободен човек и да сънува зловещите, еуфорични сънища на човек, ненаказан за ужасното си престъпление.

Нямаше да бъде първият.

„Защитавай и служи, партньоре...“

Яростта му закипя...

„Делото — приключено.“

... и забушува още повече...

„Все още си мисля, за това, което ѝ е сторил...“

„Видях какво ѝ е сторил... Все още го виждам...“

„— А ти?“

Кръв и лунна светлина, проблясване на нож, натрапчивият мирис на страха, предсмъртни виковете на агонизиращ, застрашителната тишина на смъртта. Леденият повей в тъмнината...

Студените тръпки и пламналият в него огън се сблъскаха. Експлозията го накара да се изправи.

„Ще го пуснат, Ники. Ще се отърве безнаказано.“

Ник пресече улицата и се долепи до стената на сградата на „Боуен и Бригс“, така че да не се вижда от високите прозорци на първия етаж. Извади носна кърпичка от джоба си, скочи безшумно на страничната площадка, отвъртя крушката и клекна от другата страна на стъпалата.

Чу как се отваря вратата и Ренар измърморва нещо под нос, чу щракването на ключа на лампата. Стъпки по циментовата площадка. Тежка въздишка. Вратата се затвори.

Той изчака неподвижно, докато мокасините на Ренар не стъпиха на асфалта и не се запътиха към волвото.

— Още не е приключило, Ренар — каза тихо.

Архитектът отстъпи встрани. Лицето му стана восъчнобяло, а очите му едва не изскочиха от орбитите.

— Не можеш да ме тормозиш по този начин, Форкейд. — Треперещият му глас провали опита му да звучи уверено. — Имам права.

— Така ли? — Ник пристъпи напред, отпуснал ръце. — Ами Пам? Тя нямаше ли права? Отнемаш ѝ всички права, а смяташ, че ти имаш право на такива?

— Не съм направил нищо — изпелтечи Ренар и погледна нервно към улицата, търсейки спасение. — Нямах нищо срещу мен.

Ник направи още една крачка напред.

— Имам всичко, което ми трябва, нищожество такова! Усецам смрадта ти, негоднико.

Ренар го заплаши с юмрук, ала трепереше толкова силно, че ключовете от колата му дрънчаха.

— Остави ме на мира, Форкейд.

— Иначе какво?

— Ти си пиян.

— Да. — Усмивка грейна на лицето на Ник. — Не чакай нищо добро от мен. Какво ще направиш, ченге ли ще извикаш?

— Ако ме пипнеш, с кариерата ти е свършено, Форкейд — заплаши Ренар, като отстъпваше към волвото. — Всички те знаят. Ти не си достоен да носиш значка. Мястото ти е в затвора.

— А твоето в Ада!

— Въз основа на какво? На доказателства, които си подхвърлил ли? Това е нещо, което си правил и преди. Рано или късно ще те тикнат в затвора, помни ми думата.

— За какъв се мислиш? — промърмори Ник и се приближи. — Че можеш да преследваш една жена, да я изтезаваш, да я убиеш и да се измъкнеш ей така?

Кошмарната картина на убийството. Виковете...

— Нямах улики срещу мен, Форкейд, и никога няма да имаш.

„Делото — приключено.“

— Ти не си нищо друго, освен един пияница и побойник и ако ме докоснеш, кълна се, ще те съсипя.

„Ще го пуснат, Ники. Ще се отърве безнаказано...“

Пред него изскочи лице от миналото, видение с подигравателно изражение и високомерна усмивка.

„Никога няма да ме уличиш в това, детектив. Светът не е устроен така. Тя беше просто една курва...“

— Ти си я убил, кучи сине — промърмори той, без да е много сигурен към кой демон се обръща — към истинския или към въображаемия.

„Никога няма да го докажеш.“

— Нищо не можеш да ми направиш.

„Ще се отърве безнаказано...“

— Така ли мислиш?

Гневът му премина тънката граница на самоконтрола. Афект и действие се сляха в едно и преодолел всички задръжки, юмрукът му срещна лицето на Маркър Ренар.

Ани излезе от магазина „Куик Пик“ с плик, в който имаше кутия шоколадов сладолед. Можеше да си вземе лакомството и от „Корнърс“, но толкова народ за един ден ѝ бе достатъчен и едно продължително

разпитване от страна на чичо Сос щеше да ѝ дойде много. Развитието на делото Ренар го вълнуваше. Тя със сигурност знаеше, че е заложил петдесет долара за резултата от разглеждането на доказателствата — и е загубил. От това, и от мнението му за сегашната ѝ платонична връзка с Ей Джей в добавка, той щеше да е в особена форма тази вечер.

„Защо не се омъжиш за това момче, котенце? Андре е добро момче. Какво ти става, та си вирнала хубавото си носле? Не гони вятъра, твърдоглавке!“

Главоболието ѝ се засили само като си представи лекцията. Цялата идея за купуването на сладолед беше да си достави някакво удоволствие. Не искаше да мисли за Ей Джей, за Ренар, за Пам Бишон или за Форкейд.

Беше чувала разни истории за Форкейд. Твърдения за насилие, слухове за неразкрито убийство във френския квартал на непълнолетна проститутка, недоказани обвинения за подправяне на доказателства.

„Стой настрана от сенките, Тонет... Те ще ти изпият кръвта.“

Добър съвет, но не можеше да го последва, ако искаше да се занимава със случая. Форкейд и убийството вървяха в комплект. Дори си подхождаха прекалено много. Беше малко страшничко.

Тя запали джипа и зави към залива, като включи чистачките, за да може да вижда през стъклото. По радиото Оуен Онофрио все още подканваше слушателите си за мнения по случилото се пред съда.

„Кент от Каренкро на втора линия“.

„Смятам, че съдията трябва да бъде обжалван...“

„Имаш предвид разжалван?“

Намали пред един забранителен знак, автоматично се огледа за коли и забеляза черен форд пикап с огънатата броня от страната на шофьора. Колата на Форкейд, паркирана пред обущарница, затворена отпреди две години.

Ани изгаси фаровете и спря успоредно на нея. Остана със запален двигател. Това не беше улица с къщи. Нямаше отворени магазини. Една трета от терените на тази улица бяха пустеещи, но офисите на „Боуен и Бригс“ се намираха на две пресечки в южна посока.

Тя смени скоростите на джипа и се придвижи напред. Видя сградата, където се помещаваха агенцията за недвижими имоти и

„Боуен и Бригс“. Нямаше запалени светлини. Нямаше коли, паркирани на улицата. Шерифът бе преустановил наблюдението на Ренар след процеса, като се надяваше така и журналистите да се откажат. Ренар работеше вечер по същата причина. А Форкейд бе паркирал през две пресечки.

„Справедливостта за едни е несправедливост за други, мъдростта на едни — глупост на други.“

Ани спря до бордюра пред „Робишо Електрик“, изключи мотора и взе големия черен фенер от купчината на пода зад пътническата седалка. Може би Форкейд бе решил сам да продължи наблюдението. Но ако беше така, той нямаше да паркира през две пресечки или да излезе от колата си.

Тя извади пистолета от сака си, затъкна го в колана на полата си и слезе от колата. С угасен фенер, тръгна по тротоара, без да издава звук по мокрия паваж с гуменките си.

„На този свят няма справедливост. Какво ще кажете за тази истина, помощник-шериф Брусар?“

По дяволите, по дяволите, по дяволите — повтаряше си тя под нос.

Ускори крачка при първия звук, дошъл по посока от „Боуен и Бригс“.

Стъпки по асфалта. Удар. Приглушен вик.

— По дяволите!

Тя се затича, като извади пистолета и светна фенера.

Чу звук от сблъсък на тела още преди да се озове на тесния паркинг. Инстинктивно се втурна напред, пренебрегвайки процедурата. Трябваше да докладва. Нямаше подкрепление. Значката ѝ беше в портфейла в джипа. Нито един от тези факти обаче не я накара да забави крачка.

— Не мърдай! Шерифска служба! — извика тя, като обходи паркинга с яркия лъч халогенна светлина.

Форкейд беше опрял Ренар на някаква кола и го удряше като боксова круша. Силно ляво кроше обърна лицето на Ренар към Ани и дъхът и спря при вида на кръвта, която лъщеше на физиономията му. Той се хвърли към нея с протегнати ръце и от окървавената му, разлигавена уста се изтръгна животински вик. Очите му бяха изцъклени. Форкейд го удари в корема и отново го блъсна във волвото.

— Форкейд, престани! — извика Ани и се втурна към него, като се опита да го отстрани от Ренар. — Престани! Ще го убиеш! Престани! Стига!

Той я прогони с ръка, все едно беше комар, и нанесе на Ренар дясно кроше в брадичката.

— Престани!

Тя използва големия фенер и го удари с всичка сила в бъбреците — един, два пъти. Когато се засили за трети удар, Форкейд се обърна към нея, готов да я нападне на свой ред.

Ани отстъпи назад и светна право в лицето му.

— Стой! Имам пистолет!

— Махай се! — изрева той.

Лицето му бе придобило свирепо изражение. Погледът му беше мътен, подивял. Чак се беше озъбил от ярост.

— Аз съм, Брусар! — извика тя. — Помощник-шериф Брусар. Отстъпи назад, Форкейд! Говоря сериозно!

Той не помръдна, но на лицето му се изписа несигурност. Огледа се наоколо колебливо, което показваше, че не разбира нито къде е, нито как се е озовал там. Зад него Ренар клекна и опрян на ръце на асфалта, повърна, след което припадна.

— Господи! — промърмори Ани. — Остани там, където си.

Тя клекна до Ренар, затъкна пистолета обратно в колана си и опипа сънната му артерия. Отдръпна пръстите си. Бяха окървавени. Пулсът му ѝ се стори отчетлив. Беше жив, но не беше в съзнание и слава Богу, защото лицето му приличаше на сурово кюфте, а носът му — на кайма. Избърса кръвта от ръката си в рамото му, извади пистолета отново и се изправи с разтреперани колена.

— Какво си мислиш, че правиш, по дяволите? — извика тя, като се обърна към Форкейд.

Ник впери поглед в Ренар, който лежеше в собствения си бълвоч. Сякаш го виждаше за пръв път. Какво мисли ли? Не си спомняше да е мислил. Това, за което се сецаше, нямаше никакъв смисъл. Ехо от гласове от друго място... Подмятания... Червената мъгла пред очите му бавно се разнасяше. Прилоша му.

— Какво щеше да направиш? Да го убиеш и да го хвърлиш в блатото ли? Смяташ ли, че никой нямаше да забележи? Смяташ ли, че никой нямаше да обвини теб? За Бога, та ти си ченге! Трябва да

спазваш закона, а не да се саморазправяш! — Тя издиша през зъби. — Изглежда, не съм била права, като не съм повярвала на слуховете за теб, Форкейд.

— Аз... Ами аз дойдох тук да поговоря с него — промърмори той.

— Така ли? Имаш страхотен подход за водене на разговори.

Ренар изпъшка, размърда се и отново изпадна в безсъзнание. Ник затвори очи и се обърна, като разтри лицето си с ръце. Мирисът на кръвта по ръкавиците му го задави.

— Това е нещо, което няма край — прошепна той.

— Какво искаш да кажеш? — настоя Брусар.

Сенки, тъмнина и ярост. Можеха да погубят всеки. Но тя изобщо си нямаше представа за тези неща и той не се опита да ѝ го обясни.

— Иди да повикаш линейка — уморено каза той.

Тя погледна към Ренар.

— Няма страшно, Тонет, обещавам да не го убия, докато те няма.

— При така създадите се обстоятелства, извинявай, но не мога да повярвам и на дума от това, което ми казваш. — Ани отново хвърли поглед към Ренар. — Той няма къде да избяга, така че идваш с мен. И между другото — добави тя, като посочи към улицата с пистолета, — арестуван си. Имаш правото да не казваш нищо.

ГЛАВА 5

— Как можеш да арестуваш Форкейд? Та той е детектив, за Бога!
— нареждаше гръмко Гюс и крачеше зад бюрото си.

Дежурният сержант го бе извикал от вечеря на Ротари Клъб, където поемаше калории в течна форма, опитвайки се да притъпи острите забележки на ротарианците, недоволни от станалото през деня в съда. Общинарите на Байю Бро поискаха за награда Ренар да бъде привлечен под отговорност, за да празнуват спокойно Заговезни. Макар и погълнал четвърт литър амарето, Гюс чувстваше, че главата му щеше да се пръсне. Явно кръвното му се бе вдигнало.

— По дяволите, какво си мислеше, Брусар?

Ани остана с отворена уста.

— Ами той го нападна! Видях го със собствените си очи!

— Е, може да има нещо, което да не си видяла.

— Казвам, каквото видях. Попитайте го сам, шерифе. Той няма да отрече. Ренар изглежда така, като че ли е пъхал лицето си в месомелачка.

— По дяволите — измърмори Гюс. — Казах му, предупредих го! Къде е той сега?

— В стаята за разпити.

Едва го бях вкарали там. Не че Форкейд се съпротивляваше. Беше заради Родригес — дежурният и помощник-шерифите Дега и Питър, които се мотаеха наоколо. „*Да арестуваш Форкейд? Не. Трябва да е станала някаква грешка. Стига си се будалкала, Брусар. Какво е направил, да не би да те е оцупал по задника? Ние не арестуваме, наши хора. Ник е член на Братството. Какво ти става, Брусар? Да не би да се майтапиш. Бил пребил Ренар? Та той заслужава медал! Ренар мъртъв ли е? Ако е така, да вдигнем купон?*“

Най-накрая Форкейд си проби път през тълпата и влезе в стаята за разпити.

Шерифът мина покрай Ани и изхвърча от стаята. Тя се спусна след него, опитвайки се да се овладее. Ако беше задържала цивилен,

никой не би поставил под въпрос мнението ѝ или пък версията ѝ за станалото.

Вратата към стаята за разпити бе широко отворена. Родригес беше застанал на прага, с ръка, подпряна на рамката, откъдето гледаше празното си бюро. Ухилен, той си разменяше реплики с някой, който беше в стаята. Мустаците му се гърчеха като пухкави гъсеници.

— Ей, шерифе, ние мислим, че трябва да преведем Ник по улиците и хората да му организират парад с конфети.

— Млъкни! — отсече Гюс, проправи си път покрай дежурния сержант и влезе в стаята, където Дега и Питър вече се бяха разположили на столовете. На малката масичка димяха чаши с кафе. Форкейд седеше в отсрещния край и пушеше разсеяно.

Гюс хвърли унищожителен поглед към помощниците си.

— Ако нямате друга работа, защо още ви държа на заплата? Махайте се! Ти също! — срязва той Ани. — Върви си вкъщи.

— Да си ходя вкъщи? Ама, шерифе... — заекна тя. — Аз бях там. Аз съм...

— Той също. — Посочи към Форкейд. — С теб разговаряхме, сега искам да разпитам него. Имаш ли нещо против, помощник-шериф?

— Не, сър — отвърна Ани сковано и изгледа Форкейд.

Искаше ѝ се да срещне погледа му, да види... Какво?

Че е невинен? Знаеше, че не е невинен. Извинение? Той не ѝ дължеше нищо. Ник дръпна от цигарата си и се загледа в дима.

Гюс постави ръце на облегалката на празния стол и се наведе напред, в очакване да чуе вратата да се затвори зад гърба му. Когато се затвори, той изчака още малко. Предпочиташе да бъде в собственото си легло до пухкавата си жена и да си каже, че този ден е бил лош сън — нищо повече.

— Какво имаш да кажеш в своя защита, детектив? — попита най-накрая.

Ник загаси фаса си в пепелника, който Питър услужливо му бе донесъл. Какво можеше да каже? Нямаше обяснение, само трябваше да се оправдава.

— Нищо — отвърна.

— Нищо. Нищо? — повтори Ноблие, сякаш беше непозната дума. — Погледни ме, Ник!

Ник го погледна и се замисли какво бе по-добре да направи — да си позволи да отговори емоционално на разочарованието, което забеляза в очите на шерифа или да се въздържи. Чувствата винаги му създаваха проблеми. През последната година привикна да ги потиска дълбоко в себе си. Тази вечер те се бяха освободили и ето докъде го доведоха.

— Поех голям риск, като те взеха тук — изрече тихо Гюс. — Направих го, защото познавах баща ти и му го дължах. Също, защото ти повярвах за онази история в Ню Орлиънс и смятах, че ще вършиш добра работа тук. А ти как ми се отплащаш? — попита той, повишавайки тон. — Провали едно разследване и преби заподозрян. По-добре кажи нещо за свое оправдание или, Бог ми е свидетел, ще те хвърля на вълците! Защо се доближаваш до Ренар като ти казах да не го правиш? Защо трябваше да се набиваш на очи? Имаш ли представа какво той и гърбавият му адвокат могат да причинят на нашата служба? Кажи ми, че си имал причина да го набиеш. Какво си правил в тази част на града?

— Пиех.

— Страхотно! Ама че отговор! Изфуча от кабинета ми като бесен и отиде да се налееш!

Мръдна стола и седна до масата.

— Обвинение за нанесени щети — измърмори той. — Как, по дяволите, ще се отървем от това? Мога да кажа, че си го следял.

— Нали каза на журналистите, че си вдигнал наблюдението.

— Майната им на журналистите! Казвам им това, което искам да знаят. Ренар все още е заподозрян. Имаме причина да го наблюдаваме. Това ли ти даде основание да бъдеш там? Вярвам в невинността ти в цялата тази дивотия с подхвърленото доказателство, която Кудроу се опита да пробута. Е, какво стана? Той предизвика ли те?

— Има ли значение? — попита Ник. — Остави настрана, че е убиец и проклетият съд трябваше да му издаде смъртна присъда...

— Да, трябваше, но не го стори. После Хънтър Дейвидсън се опита да го направи, а ти го спря. Изглежда, искал си сам да свършиш цялата работа.

— Знам как изглежда отстрани.

— Най-малкото прилича на нападение. Брусар смята, че трябва да те затвора в ареста.

Брусар! Ник се изправи ядосано. Брусар, която едва ли бе разменила й десет думи с него през шестте месеца, които бе прекарал в Байю Бро. Която най-неочаквано го издири в „Лаво“. Появи се изневиделица с пистолет в ръка и реши да го арестува.

— Ще го направиш ли?

— Няма, ако не трябва.

— Ренар ще повдигне обвинение.

— Обзалагам се, че ще го стори. — Гюс изтри потта от лицето си и тайно съжали защо едно време не бе продължил да се занимава с геология. — Той не ти е долнопробна отрепка, чиято глава можеш да натикаш в тоалетната и да изтръгнеш признания, или някой, на когото няма да обърнат внимание, ако се оплаче. От самото начало Кудроу ни заплашва със съд. Тормозили сте го били, твърди той. Незаконен арест, така казва. Повече от сигурен съм какво ще каже за това сега.

Той седна на стола.

— В края на краищата, иска ми се да беше свършил докрай работата и да бе нахранил алигаторите с Ренар.

— Ти какво се мотаеш тук, Брусар? — попита Родригес.

Едър и почти оплешивял, той стоеше зад бюрото си, ровеше из документите и си придаваше важност, като че ли и него не бяха го изритали от стаята за разпити.

Ани изгледа сержанта предизвикателно.

— Аз го арестувах. Трябва да картотекирам заподозрения, да подам доклад, да впиша веществените доказателства.

Родригес изсумтя.

— Няма да има арест, скъпа. Форкейд не е направил нищо, което всеки в общината не би искал да направи.

— Доколкото видях, той нанесе побой на човек, което е незаконно.

— Не е било побой. Било е въздаване на правосъдие.

— Да — присъедини се Дега. — Ти го прекъсна, Брусар. Ето, това е престъпление. Защо не го остави да си довърши работата?

Защото би било убийство, помисли Ани. Това, че Ренар заслужаваше да бъде убит, беше друг въпрос. Законът си беше закон и

тя се бе заклела да следи за спазването му, както и Форкейд, Родригес, Дега и Гюс Ноблие.

— Точно така — каза Питър и тръгна важно към нея, откопчавайки белезниците, които висяха на колана му. — Може би теб трябва да арестуваме, Брусар, Изпречи се на пътя на правосъдието.

— Възпрепятствала си полицај да изпълни служебния си дълг — добави Дега.

— Според мен трябва да ѝ направим пълен обиск — предложи Питър и се пресегна да я хване за ръката.

— Да ти го начукам, Питър — срязва го тя и се отдръпна.

Той се ухили похотливо.

— Готов съм, сладурче, ако смяташ, че това ще помогне.

— Гледай си работата.

— Шерифът ти каза да си вървиш вкъщи, Брусар — каза Родригес. — Не изпълняваш заповед. Искаш ли да докладваме?

Ани поклати глава недоумяващо. Те прощаваха насилие, а срещу нея щяха да подадат доклад за неподчинение. Погледна несигурно към вратата на стаята за разпити. Процедурата изискваше да действа по един начин, а шерифът ѝ нареди да действа по друг. Би дала всичко, за да узнае какво се говореше от другата страна на вратата, но никой нямаше да ѝ каже, нито да я пусне вътре... Гюс беше поел командването, а той бе пълновластен господар в шерифската служба на община Парту, ако не и на цялата община.

— Добре — каза тя неохотно. — Утре сутрин ще се заема с документацията.

Усети погледите, вперени в гърба ѝ, докато вървеше към вратата. Почувства враждебността им и ѝ призля. Това бяха мъже, които познаваше от две години, мъже, с които си бяха разменяли шеги.

Мъглата бе преминала в силен студен дъжд. Ани покри главата си с джинсовото яке и изтича до джипа, където сладоледът ѝ се бе стопил, бе прелял през капака на картонената кутия и бе образувал локвичка на пода под шофьорското място. Подходящ завършек на вечерта.

Тя седна зад волана и се опита да си представи какво щеше да стане на сутринта, но не можа да измисли нищо.

Нямаше случай, с който да сравни станалото. Никога не беше арестувала колега полицај.

„Ние не арестуваме наши хора. Ник е член на Братството.“
Братството. Правилата.

„Аз наруших правилата.“

— Добре, какво, по дяволите, трябваше да направя? — зададе си тя въпроса на глас.

Пластмасовият алигатор, който висеше на огледалото, и се озъби подигравателно. Ани му се закани с пръст и се облегна назад, докато той танцуваше на края на връвчицата. Погледна хартиения плик, който бе сложила между двете предни седалки. Пликът от сладоледа й. Пликът, който бе използвала да прибере окървавените ръкавици на Форкейд. Би трябвало всяка ръкавица да бъде сложена в отделен плик, но се наложи да се справи с това, с което разполагаше — първо пхна едната ръкавица, после сгъна торбичката и сложи другата в горната част. Процедурата изискваше да впише уликите и след това да проследи вещественият материал в специално отредената за това стая. Инстинктът обаче я възпря да не хукне обратно към управлението с плика. Все още усещаше изгарящите я погледи на Родригес, Дега и Питър, които сякаш се впиваха в нея. Беше нарушила правилата.

Все пак бе заобиколила реда, беше направила отстъпка на Форкейд, което не би сторила за цивилен. Трябваше да извика кола на местопрестъплението, но не го направи. Районът беше под юрисдикцията на градската управа на Байю Бро, а не на община Парту, и й се стори, че ще извърши предателство, ако отведеше Форкейд в друг участък. Извика линейка за Ренар, без да обяснява нищо на екипа и замъкна Форкейд до управлението със собствената си кола. Дори не се обади да ги предупреди, защото не искаше да прозвучи по радиото.

Направи отстъпки на Форкейд, защото беше ченге, и въпреки всичко, нея изкараха лошата. Мъже, с които до предната вечер се бе шегувала, изведнъж започнаха да я гледат като враг.

Запали джипа и излезе от паркинга, докато две коли влизаха. Помощник-шерифи, които идваха да поемат нощната смяна. Новината, че бяха прибрали Форкейд щеше да се разпространи мълниеносно. Изведнъж светът й се преобърна на сто и осемдесет градуса. Всяко просто нещо се превърна в сложно. Всичко познато стана непознато. Всичко светло потъна в тъмнина. Гледаше как вали дъждът и си спомни как Форкейд промълви: „Страната на сенките“.

Улиците бяха пуссти и светофарите ѝ се сториха излишни. По-голямата част от седемте хиляди жители на Байю Бро бяха работещи хора, които в делничните дни си лягаха в прилично време, като си спестяваха лудориите за края на седмицата. Работеха в риболовната и нефтената промишленост, отглеждаха захарна тръстика. Каквато индустрия имаше в града, тя подпомагаше тези професии.

Центърът на Байю Бро беше старинен. Няколко сгради на улица „Дюма“ датираха още от времето преди първите акадианци да слязат от лодките през осемнайсети век при голямото гонение на френските заселници, когато англичаните конфискували имуществото им в Ноува Скоуша и ги прогонили. Много други сгради бяха от деветнайсети век — някои облицовани с дъски, други — тухлени, с подобрени фасади, някои в чудесно състояние, други — не. Ани мина с колата покрай тях, но в момента изобщо не ѝ бе до историята им.

Червена неонова реклама на бира „Дикси“ светеше на витрината на „Т-Нег“, нощният бар, за който някои все още смятаха, че се намира в района на града, където живееха цветнокожи. Идеята за политическа толерантност все още не бе пуснала дълбоки корени в Южна Луизиана. Зави надясно към гараж „Канрей“ — запусната бензиностанция, приличаща на реквизит от научнофантастичен филм след апокалипсиса със смачканите си коли и разглобени двигатели, които се валяха навсякъде. Къщите на улицата не изглеждаха много по-добре. Порутените едноетажни постройки, облепени с рогозки, се издигаха над земята като купчини тухли с долепени едно до друго миниатюрни дворчета.

Колкото по на запад караше, толкова имотите постепенно ставаха по-големи, къщите — по-прилични и по-модерни. В югозападната част на града старите квартали отстъпваха на предградия, където предприемачи бяха застроили тухлени плантаторски къщи в псевдоакадиански и псевдокарибски стил в глухи улички. Ей Джей живееше там.

Но как да отиде при него? Той работеше за областния прокурор. Ченгетата и прокурорите технически може и да бяха от големия отбор на правосъдието, но в действителност не се харесваха, по-скоро враждуваха помежду си. Ако през главата на шерифа преминеше в отбора на областния прокурор, щеше да си създаде много проблеми с

Ноблие, а останалите от управлението щяха да го приемат като още едно доказателство, че е против тях.

Ако отидеше при Ей Джей като при приятел, тогава какво? Можеше ли да очаква, че той ще бъде в състояние да разграничи отношенията им от това, с което се занимаваха, когато на везните бъде сложено възможно обвинение в побой?

Ани направи обратен завой и се насочи към болницата. Побоят над Маркър Ренар все още беше неин случай, докато някой не ѝ наредеше друго. Трябваше да запише показанията на жертвата.

Чиста бяла статуя на Дева Мария посрещаше пациентите в болницата „Девата на милосърдието“ с отворени обятия. Прожектори, скрити в хибискусите, засадени около пиедестала, я осветяваха цяла нощ като пътеводна звезда за страдащите. Болницата беше построена през седемдесетте години по време на бума на нефтеното производство, когато изобилстваха дарения и благотворителността беше на почит. Двуетажната тухлена сграда във формата на буквата Г се простираше върху добре поддържана тревна площ и бе построена достатъчно далеч от заблатеното езеро, за да бъде гледката красива и да бъде безопасна през сезона на наводненията.

Ани паркира в червената зона пред входа за спешни случаи и дръпна надолу сенника, на който бе закачен знакът на шерифската служба. С бележник в ръка тя тръгна към болницата, чудейки се дали Ренар щеше да бъде в състояние да разговаря с нея. Ако умреше, дали това щеше да улесни или усложни нещата?

— Току-що го преместихме в стая. — Сестра Джоли я поведе по коридора, който блестеше като перлен на мекото нощно осветление. — Знаете ли кой го е подредил така? Бих искала да го разцелувам.

— В ареста е — излъга Ани.

Сестра Джоли вдигна изписаните си вежди.

— За какво?

Ани сподави въздишката си, когато спряха пред вратата на стая 118.

— Буден ли е? В състояние ли е да говори?

— Може да говори през останалите си зъби. Доктор Ван Алън сложи местна упойка на носа и челюстта му. Не са му давани никакви

обезболяващи. — Подла, садистична усмивка разтегна устните на сестрата. — Не бихме искали да прикриваме симптомите на сериозна мозъчна травма с наркотици, ако разбира се, има такива.

— Никога не противоречи на медицинското съсловие — промърмори Ани, като се преструваше, че си записва нещо.

— Точно така, момиче.

Джולי отвори вратата към стаята на Ренар и я задържа. Стаята беше двойна, но само едното легло бе заето. Ренар лежеше. Горната част на леглото бе леко повдигната. Неоновата лампа светеше в очите му, които бяха почти затворени от отока. Лицето му приличаше на мутирал нар. Едва два часа бяха минали след побоя, но подутините и синините вече го правеха неузнаваем. Едната му вежда беше шита. Още една линия шевове продължаваше по брадичката до долната устна подобно на стоножка. Ноздрите му бяха натъпкани с памук, а на носа му имаше марли, прикрепени с лейкопласт.

— Още малко време е трябвало — изрече със съжаление сестрата и хвърли поглед към Ани. — Не можахте ли да се забавите, докато онзи просне това копеле в кома?

— Никога не мога да уцеля момента — промълви Ани с горчива ирония.

— Много жалко.

Ани я наблюдаваше как се отдалечава към сестринската стая.

— Господин Ренар, аз съм помощник-шериф Брусар — представи се тя и свали капачката на химикалката си, докато се приближаваше към леглото. — Ако е възможно, бих искала да взема показания за станалото тази вечер.

Маркърс я изгледа през цепките, в които се бяха превърнали очите му от отока. Неговият ангел на спасението. Тя изглеждаше дребна до високото болнично легло. Губеше се в джинсовото яке, с което бе облечена. Беше хубавичка по малко момчешки начин, със синина високо на едната страна и разрошена кестенява коса. Очите ѝ с леко екзотична форма имаха цвета на кафе. С напълно сериозен вид тя го чакаше да ѝ отговори.

— Нали бяхте там — прошепна той и това предизвика жегваща болка в лицето му.

Действието, на макар и малкото количество лидокаин, което докторът му бе инжектирал, вече преминаваше. Опакованият му нос го

принуждаваше да диша през устата и засилваше усещането, че главата му е станала двойно по-голяма. Синусите му се оттичаха в гърлото и го давеха.

— Трябва да знам какво се е случило, преди да пристигна — каза тя. — Какво предизвика сбиването?

— Нападение.

— Искате да кажете, че детектив Форкейд просто ви е нападнал? Без да обясни нищо?

— Излязох... от сградата — изрече той на пресекулки. Превръзката стягаше пукнатите ребра толкова силно, че не му позволяваше да си поеме въздух повече от глътка. — Той стоеше там ядосан... до парапета. Каза, че още нищо не е приключило. Удари ме. После пак и пак...

— Вие нищо ли не му казахте?

— Той иска да умра.

Ани вдигна очи от бележника.

— Едва ли е единственият, господин Ренар.

— Но не и вие — каза Маркърс. — Вие... ме спасихте.

— Върших си работата.

— А Форкейд?

— Не говоря от името на детектив Форкейд.

— Той се опита... да ме убие.

— Каза ли, че има намерение да ви убие?

— Нали ме виждате.

— Не ми е работа да правя заключения, господин Ренар.

— Но го направихте — настоя той. — Чух ви да казвате „Ще го убиеш“. Спасихте ми живота. Благодаря ви.

— Не ми е нужна благодарността ви — каза му Ани направо.

— Аз не съм... убил Пам. Обичах я... като приятел.

— Приятелите не следят приятелите си.

Маркърс вдигна пръст в знак на предупреждение.

— Заключение, което...

— Случаят не е мой. Но имам право да прегледам фактите и да стигна, до каквото искам заключение. Не предизвикахте ли детектив Форкейд по някакъв начин?

— Не. Той не можеше да разсъждава разумно... Беше пиян.

Ренар се опита да навлажни устните си. Езикът му се спираше на неравните ръбове на няколкото счупени зъба и на едно празно място, където бе имало зъб. Той обърна очи към пластмасовата кана на нощното шкафче.

— Може ли... да ми сипете малко... Ани?

— Помощник-шериф Брусар! — направи му остра забележка Ани.

Ядоса се, че се обърна към нея на малко име. Искаше да му откаже, но той вече разполагаше с достатъчно основания да повдигне обвинение срещу участъка. Нямаше смисъл да усложнява положението още повече за толкова просто нещо.

Тя остави бележника си върху шкафчето до леглото, сипа половин чаша вода и му я подаде. Кокалчетата на дясната му ръка бяха одрани и оранжеви от йода. С тази ръка сигурно бе държал ножа и бе клал жената, за която твърдеше, че е обичал като приятел.

Той се опита да отпие от водата, избягвайки защитата част на устата си, като притисна чашата до левия ъгъл. Една струйка потече по брадичката му и надолу по болничната пижама. Би трябвало да има сламка, но сестрите не му бяха оставили. Трябваше да се смята за щастливец, щом не бяха сложили отрова във водата му.

— Благодаря ви още веднъж... помощник-шериф — каза той. Опита се да се усмихне, но лицето му придоби още по-гротесков вид. — Много сте добра.

— Ще предявите ли обвинение? — попита неочаквано Ани.

Ренар издаде задавен звук, което би могло да се изтълкува и като смях.

— Той се опита да ме убие. Да... Искам да повдигна обвинение. Той трябва да... отиде в затвора. Вие ще ми помогнете да го изпратя там... помощник-шериф. Вие сте моят свидетел.

Химикалката застина в ръката на Ани.

— Знаете ли какво, Ренар? Искан ми се изобщо да не бях минавала по улицата тази вечер.

Той се опита да поклати глава.

— Вие не искате... да умра... Ани. Днес ме спасихте. Два пъти.

— Вече ми се иска да не го бях правила.

— Вие не търсите отмъщение. Стремите се към... справедливост... Търсите истината. Аз не съм... лош човек... Ани.

— Предпочитам съдът да реши това — каза тя и затвори бележника си. — Някой от участъка ще ви посети отново.

Маркърс я изгледа как се отдалечава, после затвори очи и си представи лицето ѝ. Хубаво лице с лека трапчинка на брадичката, кожа с цвят на прясна сметана или на узряла праскова от Джорджия. Тя вярваше в доброто у хората. Обичаше да помага. Представи си гласа ѝ — мек, малко дрезгав. Какво ли би му казала, ако не беше дошла в качеството си на помощник-шериф? Думи на съчувствие и утеха, за да успокои болката му.

Ани Брусар. Неговият ангел хранител.

ГЛАВА 6

Дъждът се лееше като порой и ограничаваше обхвата на фаровете. Колата сякаш се движеше в тунел. Небето се бе прихлупило, а клоните на големите дървета се сплитаха над пътя. Във въображението си Дженифър Нолън си представяше психопати от филмите, които изскачат пред нея, или коли, които неочаквано се появяват в огледалото за обратно виждане.

Мразеше да работи късна смяна. Също така мразеше и да си седи къщи вечер. От дете се боеше почти от всичко нощем — от тъмнината, от нощните шумове, от сенките. Реши да си наеме съквартирантка, но последната ѝ открадна най-хубавите бижута и телевизора и избяга с някакъв колоездач. Оттогава живееше сама.

Дженифър затаи дъх, когато забеляза фарове зад себе си. Всички говореха само за убийството и че не било безопасно за жените да ходят по улиците вечер. Беше чула как била изкормена онази Бишон. Не го съобщиха по новините, но ѝ го казаха и тя знаеше, че е вярно. Носеха се слухове, както и подробности за маската за Заговезни. Полицията явно не искаше хората да разберат, но всички знаеха.

Само представата за ужаса, който жертвата бе изпитала, беше достатъчна да събуди страхове у Дженифър. Дори не ѝ се мислеше, че Заговезни бе след две седмици, и то най-вече заради маските. Сега пък тази кола се бе лепнала за нея. От онова, което бе чула, сигурно и нещо подобно се бе случило с Пам Бишон. Била е изблъскана от пътя към просеката, където бе намерила смъртта си.

Колата се изравни с нейната и тя още повече се изплаши. Ала после я изпревари, тя видя габаритите ѝ пред себе си и си отдъхна. Даде мигач и зави към паркинга за каравани.

Държеше ключа си в ръка, докато се качваше по стъпалата към входната врата, както бе чела в списание „Глемър“. Дръж ключа си готов, за да отключиш вратата бързо или да го използваш като оръжие, в случай че нападателят ти изскочи от храста орлови нокти, който се мъчеше да вирее до площадката отпред.

Във всекидневната светеше лампа, за да се създава впечатлението, че в дома има някой през цялата вечер. След като заключи вратата зад себе си, Дженифър окачи якето си на закачалката и грабна една кърпа, за да подсуши измокрената си от дъжда червеникава коса, докато се движеше из караваната, палейки лампите една след друга. Внимаваше да не влиза в стаята, преди да е запалила лампата и да се е уверила, че няма никой. Провери едната стая и банята. Нейната спалня беше в края на късия коридор. Нищо не бе местено, в гардеробното помещение нямаше никой. На нощното ѝ шкафче стоеше флакон лак за коса. Щеше да го използва вместо нервнопаралитичен спрей, ако някой нахлуеше през нощта.

След като се успокои, че е в безопасност, напрежението започна да я напуска, отстъпвайки на умората. Прекалено честото недоспиване, разправиите с отговорника за времетраенето на почивките ѝ за кафе, неплатената сметка за телефона, всяка грижа ѝ тежеше. Депресирана, тя си изми зъбите, свали си джинсите и легна на леглото с фланелката, с която бе облечена през деня. На нея пишеше „АЗ СЪМ С ГЛУПАК“ и една стрелкичка сочеше към мястото на леглото до нея. Всъщност там нямаше никой. До един и петдесет и седем минути след полунощ.

Дженифър Нолън се събуди внезапно. Една ръка в ръкавица я удари силно през лицето, когато се опита да се надигне и отвори уста да изкрещи. Тилът ѝ се удари в таблата на кревата. Опита се да стане, но този път бе възпряна от острие на нож, допряно до гърлото ѝ. Пикочният ѝ мехур не издържа и се изпразни. От очите ѝ бликнаха сълзи.

Макар и размазано, тя успя да види нападателя си. Зеленото сияние на часовника и светлината, която проникваше през евтините щори ѝ помогнаха. Когато се надвеси над нея, ѝ се стори като олицетворение на смъртта. Ужасена, тя се взря в лицето му, полускрито от карнавалната маска с пера.

ГЛАВА 7

Ричард Кудроу умираше. Към болестта на Крон, която бе обхванала стомашно-чревния му тракт и го измъчваше от пет години, през последните няколко месеца се бе прибавил и рак. Въпреки усилията на медицината, той буквално разяждаше тялото му.

Бяха му казали да се откаже от практиката си и да посвети времето си изцяло на лечението, но той не виждаше смисъл в това. Знаеше, че смъртта му е неизбежна. Работата бе единственото, което го поддържаше жив. Яростта и адреналинът крепяха отпадналото му тяло. Вниманието му бе съсредоточено върху справедливостта и това му даваше по-силно усещане за ползотворност от търсенето на лечение, което бе за него недостижима цел. Докато се опълчваше срещу лекарите и болестта, той вече бе надживял срока, който му бяха дали.

Враговете му казваха, че е прекалено проклет, за да умре. Побоят върху Маркър Ренар щеше да му осигури още шест-седем месеца ядове, които да го поддържат жив.

— Моят клиент е пребит до смърт от вашия детектив, Ноблие. Как ще се опиташ да замажеш тази проста истина?

Гюс стисна устни. Силно присвил очи, той гледаше Кудроу, който седеше срещу него — сбръчкан и повехнал като сухо листо в измачкания си кафяв костюм.

— Ти си специалистът по измишльотините, Кудроу, а аз какво — трябва да преглъщам брътвежите на твоя клиент ли?

— Той не е счупил сам носа, нито челюстта си. Не е избил и зъбите си сам. Попитай помощник-шериф Брусар. Или по-добре аз ще попитам вашия помощник-шериф Брусар — каза Кудроу и се надигна от стола. — На теб ти нямам никакво доверие.

Гюс скочи и се закани с пръст на адвокатата.

— Стой по-далеч от моите хора, Кудроу!

Кудроу махна с ръка.

— Брусар е очевидка, а Форкейд е бандит. Бил си е бандит още в полицията в Ню Орлиънс и ти си го знаел, когато си го наел. Това те прави отговорен пред гражданството, Ноблие, а самият факт, че не отстрани Форкейд от случая Бишон след явния му опит да подхвърля и манипулира доказателства, те прави съучастник в нападението.

Гюс изсумтя.

— Съучастник! Ще получиш херния, докато се опитваш да завлечеш измислиците си в съда, дърт козел такъв! Можеш да повдигаш колкото си искаш обвинения. Ще си умреш беден, преди да измъкнеш и стотинка от моя участък. Колкото до останалото, не си спомням някой да те е избирал за областен прокурор.

— Смит Причет ще повдигне обвинение, преди да си смялял закуската си. Ще бъде безкрайно щастлив да види онзи задник, Форкейд, в затвора.

— Ще видим — измърмори Гюс. — Ти въобще не знаеш какво се е случило снощи и не съм длъжен да разисквам станалото с теб.

— Това ще бъде документирано. — Кудроу вдигна очуканото си куфарче и залитна от тежестта му. — Още по-добре. Твоят помощник-шериф снощи е извършила арест. Взела е показания от моя клиент и го е попитала дали ще повдигне обвинение. Ако липсва документацията, свързана с тези факти, ще си платиш скъпо, Ноблие!

Гюс изкриви лице така, сякаш бе подушил вонята на прегазено на пътя куче.

— Твоят клиент страда от халюцинации, освен това е лъжец, но това са някои от по-невинните му качества — каза той, мина бързо покрай адвоката и се запъти към кабинета си. — Махай се, Кудроу! Имам да върша по-полезни неща от това цяла сутрин да слушам как ми разтегляш локуми.

Кудроу се ухили и зъбите му лъснаха, пожълтели от токсините в тялото му. Енергията гореше в жилите му като ракетно гориво и той усещаше как надвива рака му.

— Беше ми приятно както винаги, шерифе. Но удоволствието ще бъде още по-голямо, когато съсия теб и онова твое протеже Форкейд.

— Защо не направиш услуга на всички и не пукнеш — процеди Гюс.

— Няма да ти доставя това удоволствие, Ноблие. Имам намерение да надживея мандата ти, ако не за друго, то от чиста злоба и

инат.

— Радвам се да ти кажа, че само Бог би ме надживял, но не и ти.

— Ще видим кой ще има последната дума.

Гюс затръшна вратата зад гърба на Кудроу.

— Вонящо дърто лайно — изсумтя той, извърна се към страничната врата, където бе кабинетът на секретарката му, и извика: — Влизай, Брусар!

Сърцето на Ани се сви, когато стана от стола. Беше слушала със затаен дъх сърдитите гласове, които съвсем ясно се чуваха през вратата. Разгорещеният спор я бе погълнал. Усещаше как потта ѝ се стича между плещите ѝ и овлажнява униформата ѝ под мишниците.

Валери Комб — изрусената секретарка на Ноблие, я изглежда косо. Беше с четири години напред от Ани в гимназията, главна клакьорка на баскетболния отбор, предопределена да забременее уж случайно, както и направи. Вече разведена, тя трябваше да храни три деца и бе безрезервно предана на Ноблие.

След като си пое дълбоко дъх, Ани пристъпи в светая светих и затвори вратата след себе си. Шерифът се запъти към нея с поглед на булдог, сложил ръце на кръста си. Ани зае бойна позиция с леко раздалечени крака и склучи ръце отзад.

— Вземала ли си показания от Маркър Ренар снощи? — запита я нервно той.

— Да, сър.

— Казах ли ти да си вървиш вкъщи, Брусар? Дали не съм болен от Алцхаймер, или съм си въобразил, че ти казах да си вървиш вкъщи?

— Не, сър.

— Тогава какво, по дяволите, си правила в болницата?

— Трябваше да го направя, шерифе — каза тя. — Аз бях полицаят, озовал се на местопрестъплението. Знаех, че Ренар с най-голямо удоволствие би подал оплакване в участъка заради неспазване на процедурата.

— Не ме учи на правилника, Брусар! — сряза я той. — Смяташ ли, че не го знам? Да не мислиш, че не разбирам какво върша?

— Не, сър, всъщност да, сър, аз...

— Когато ти кажа да направиш нещо, значи имам причина за това, помощник-шериф Брусар. — Той се наведе към нея. Цялото му лице бе пламнало до върховете на ушите. — Понякога ситуацията

трябва да се обмисли, преди да процедираме по обичайния начин. Разбираш ли какво ти казвам, помощник-шериф?

Ани напрегна всички мускули на тялото си, прекалено уплашена дали наистина разбира какво точно ѝ се казва.

— Видях Ник Форкейд да пребива Маркър Ренар, шерифе.

— Не казвам, че не си го видяла. Не казвам, че не си наясно с обстоятелствата. Казвам, че не си чула обаждането на полицията в тази част на града. Казвам, че не си присъствала, когато нарушителят е оказал съпротива при ареста.

Ани го изглежда продължително.

— Искате да кажете, че не съм била в стаята снощи, когато всеки си е нагласявал версията — изрече най-накрая тя със съзнанието, че ще си навлече гнева на Ноблие. — Това, което Форкейд извърши вчера, беше незаконно.

— А онова, което Ренар е направил на онова момиче Бишон, е редно, така ли?

— Разбира се, че не е, но...

— Чуй ме какво ще ти кажа, Ани... — Гласът му изведнъж се сниши и прозвуча по-миролюбиво. Отстъпи назад и приседна на ръба на бюрото. Изразът на лицето му беше сериозен, открит и не така заплашителен както допреди малко. — Светът не е черно-бял. Съществуват различни нюанси на сивото. Светът не се ръководи от едни и същи правила. Законът и правосъдието невинаги съвпадат. Не твърдя, че намирам извинение за онова, което е извършил Форкейд. Осъзнавам какво е направил. Но в този участък държим на нашите хора. Това означава, че не е трябвало да действаш прибързано и да арестуващ детектив. Означава и че не бива да хукнеш и да взимаш показания, когато съм ти казал да се прибереш вкъщи.

— Не мога да променя факта, че бях там, шерифе, или че Ренар знае, че съм била там. Какво би направил, ако не му бях взела показания?

— Някому би могло да се стори, че той просто се е объркал от развоя на събитията. Щеше да изглежда така, сякаш сме го оставили да се съвземе една нощ, преди да го безпокоим допълнително. Би изглеждало, че се мъчим да изясним въпроса юридически.

Би могло да изглежда и че игнорират жертвата на жесток побой, че извърщат глави настрани, защото извършителят е ченге. Би

изглеждало така, сякаш се опитват да спечелят време, докато измислят каква версия да лансират.

Ани се обърна към стената, където в снимки бе показана забележителната кариера на Огъст Ф. Ноблие. Шерифът на по-млади години и по-атлетичен как се здрависва ухилен с губернатора Едуардс. Цяла поредица от снимки от различни години с известни и не толкова известни политици и личности, минавали през община Парту през мандата му. Тя винаги го бе уважавала.

— Сгрещила си, помощник-шериф, но ние ще оправим това — каза той, сякаш Ани беше тази, която бе нарушила закона. Тя се замисли дали изобщо бе смърлил Форкейд, или го бе потупал по рамото. — Работата е там, че можехме да се справим с положението по-лесно, ако се бе посъветвала с мен. Разбираш ли какво искам да ти кажа?

Ани не отговори. Нямахше да постигне нищо, ако изтъкне, че не е имала възможност да се посъветва, защото снощи я бяха изгонили, бяха я изключили от действията на полицията, сякаш бе външен човек. Не знаеше кое бе по-лошо — да те отстранят безцеремонно или да те включат в някоя конспирация.

— Не желая да разговаряш с журналисти — каза Ноблие, като мина зад бюрото си и седна на големия си кожен стол. — Освен това, не желая в никакъв случай да разговаряш с Ричард Кудроу. Разбра ли ме?

— Да, сър.

— Казвай „Без коментар“. Ще се справиш ли?

— Да, сър.

— Най-вече не желая да разговаряш с Маркълс Ренар. Ясно ли е?

— Да, сър.

— Не си била дежурна, затова не си чула съобщението по радиостанцията. Натъкнала си се на произшествие и си овладяла положението. Така ли е?

— Да, сър — прошепна тя.

Стомахът ѝ се сви и ѝ призля.

Ноблие я изгледа мълчаливо.

— Как е разбрал Кудроу, че си се опитала да арестуващ Форкейд? Да не би вече да е разговарял с теб?

— Тази сутрин ми беше оставил съобщение на телефонния секретар, докато бях излязла да бягам.

— Но не си говорила с него?

— Не.

— Каза ли на Ренар, че си арестувала Форкейд?

— Не.

— Прочете ли правата на Форкейд пред Ренар?

— Ренар беше в безсъзнание.

— Значи Кудроу е блъфирал, проклетият му кучи син — измърмори Ноблие. — Мразя този човек! Не ме интересува, че умира. Искан ми се да побърза и да приключи веднъж завинаги. Предаде ли доклад за ареста?

— Още не.

— Няма да правиш. Ако си започнала да попълваш формулярите, искам да ги пуснеш в машината и да ги унищожи. Няма да ги хвърляш. Да станат на лентички.

— Ами ако Ренар повдигне обвинение...

— Това не означава, че трябва да го улесняваме. Върви и впиши оплакването му. Напиши предварителния си доклад, но ти не си арестувала Форкейд. Нека сержантът да подпише документацията, после ми донеси всичко. Лично ще се заема със случая — каза той, сякаш репетираше бъдещо официално изявление. — Ситуацията е необичайна — отправени са обвинения срещу един от моите хора. Това изисква пълното ми внимание, за да съм сигурен, че ще възтържествува справедливостта. И не ме гледай така, помощник-шериф! — смъмри я той и размаха заканаелно пръст. — Ще направим същото, каквото Ричард Кудроу е правил хиляди пъти за отрепките, който представлява.

— В такъв случай не сме по-добри от него — промълви Ани.

— Как пък не! — изръмжа Ноблие и се пресегна към телефона. — Ние сме по-добрите, Ани. Ние работим за нейно величество Справедливостта. Работата е там, че с тази проклета превръзка на очите тя невинаги вижда ясно кому принадлежи правото. Свободна си, помощник-шериф.

Женската съблекалня в участъка на община Парту беше използвана някога за склад на чистачите. Когато сградата е била проектирана в края на шейсетте, там не бе имало жени и самодоволните сексисти от бюрото по изготвянето на планове не бяха предвидили тази възможност. Резултатът от тяхното късогледство бе, че мъжете имаха съблекалня с душеве, както и тоалетна, докато жените от персонала бяха натикани в склада за метли, преустроен по време на ремонта през 1993 година.

Единствената светлина идваше от гола крушка на тавана. Четири метални шкафчета, взети от старата прогимназия, бяха подредени до едната стена. Евтино огледало без рамка висеше на отсрещната стена над малък фаянсов умивалник. Когато Ани постъпи на работа, някой беше пробил дупка откъм мъжката съблекалня на около петнайсет сантиметра вляво от огледалото. Сега тя редовно проверяваше за други нарушения на целостта на стената, като запълваше дупките с кит, който държеше в шкафчето си заедно със запаса от сладки.

Тя беше единствената жена помощник-шериф, която използваше съблекалнята редовно, а в момента — единствената жена на патрулна служба. Имаше още две жени, които работеха в участъка, и една цивилна служителка, отговаряща за непълнолетните, но те всички бяха постъпили на работа, преди да преустроят склада и бяха свикнали да се оправят и така. Ани смяташе помещението за свое и се бе опитала да го освежи малко, като донесе изкуствена палма в саксия и малко килимче за бетонния под. Плакат на Международната асоциация на жените полицайки разкрасяваше едната стена.

Ани седна на сгъваемия стол с лице към вратата. Нямахте сили да погледне жените на афиша. Закъсняваше за патрулната обиколка, изпусна и сутрешната оперативка. Не хранеше никакво съмнение, че всички униформени в управлението знаеха защо Ноблие я бе извикал в кабинета си. Първо сержант Хукър го обяви на глас още с влизането си в сградата. Останалите мъже съучастнически му намигнаха.

Тя сведе очи към папката в скута си. Предната вечер стигна дотам, че написа доклада за ареста на Форкейд на пишещата си машина вкъщи и съвсем за кратко изпита усещане за правота. Тази сутрин обаче шериф Ноблие го размаза с тежката си дума.

Той искаше от нея да подаде неверен рапорт. Значи трябваше да излъже, да оправдае насилието и да наруши закона.

— И никой, освен мен не вижда нищо нередно в това — промълви тя на себе си.

Стомахът ѝ се сви от притеснение, когато излезе от съблекалнята и тръгна по коридора.

Сержант Хукър извърна очи към нея, когато мина покрай бюрото му.

— Пробвай да се ограничиш с арестите на престъпници днес, Брусар.

Ани се въздържа от коментар, докато се разписваше в книгата на излизане.

— Трябва да бъда в съда в три часа.

— Сериозно? За нас или против нас ще свидетелстваш?

— Иполит Граньон — обир — изрече тя безизразно.

Хукър я изгледа с присвитите си свински очички.

— Шерифът иска докладите на бюрото си до обяд.

— Да, сър.

Трябваше да отиде направо в стаята за писане на доклади, да ги напише и да приключи с тази работа, но имаше нужда от малко въздух, да покара колата и да проясни главата си, както и от чаша кафе, което да няма вкус на варени мръсни чорапи. Излезе от сградата и вдъхна свежия мирис на влажна пръст и зелена трева.

Около пет сутринта дъждът престана. Ани лежа будна цяла нощ, заслушана как пороят трополи по покрива над главата ѝ. Накрая разбра, че няма да успее да заспи. Стана от леглото, за да потренира с гиричките и с уреда за разтягане, които придаваха на стаята ѝ вид на гимнастически салон.

Докато раздвижваше мускулите си, тя посрещна пукването на зората над коритото на Ачифалая. Имаше утрини, когато слънцето изгряваше над мочурището като огнена топка, а небето пламваше в наситени нюанси на оранжевото и розовото, толкова ярки, че сякаш щяха да се разтопят. Тази сутрин обаче бавно пълзящите оловносиви облаци предвещаваха буря.

Една буря щеше да ѝ се отрази добре, помисли си тя, само че пролетните бури минаваха и се забравяха, докато служебната буря, в епицентъра на която се бе озовала, нямаше скоро да отmine.

— Помощник-шериф Брусар, може ли да ви отнема една минутка?

Ани се стресна от ниския мазен глас. Ричард Кудроу стоеше, подпрян на сградата, и стискаше предниците на стария си шлифер като екхибиционист.

— Съжалявам. Нямам време — изрече тя бързо, свърна от пътеката към паркинга, където стоеше патрулната ѝ кола и неспокойно хвърли поглед през рамо към сградата.

— Рано или късно ще трябва да поговорим — каза адвокатът, като се изравни с нея.

— По-добре по-късно, господин Кудроу. Сега съм на служба.

— О, страх ви е от данъкоплатците. Трябва ли да ви напомням, госпожице Брусар, че самият аз плащам солидни данъци в хазната на Огъст Ноблие и затова практически съм един от вашите работодатели.

— Не ме интересуват практически подробности. — Тя отключи с една ръка вратата на колата, а с другата задържа папките, бележника и кочаните с бланки за глоби. — Сержантът ще ме скастри, ако не изпълнявам задълженията си.

— Сержантът ли? Или Гюс Ноблие ще ви скастри, ако разговаряте с мен?

— Не ви разбирам.

Сложи ключовете от колата върху купчината папки и понечи да отвори вратата.

— Може ли да ви помогна? — предложи любезно Кудроу и посегна.

— Не! — срязва го Ани и се отдръпна.

От рязкото движение купчината се разклати и заплашително се наклони. Ключовете, кочаните и папките се изтърсиха на земята, а папката по случая „Ренар“ се разпиля. Ужасена, Ани пусна бележника и клекна. Изруга и побърза да прибере листата обратно в папката, преди вятърът да ги е отвял. Кудроу се наведе и се пресегна към бележника ѝ, който се бе разтворил. Пълните с подробности страници, наблюдения и бележки от разпити се разлистиха пред очите на адвоката и го подмамиха с лъжливи обещания като дантелено бельо. Ани го издърпа от него, после видя как ръката му, осеяна с тъмни петна, се пресяга към доклада за ареста, който още не бе пуснала в машината за унищожаване.

Тя се хвърли към него, удряйки силно лакътя си в колата, дръпна листа и го смачка.

— Господи, успях да си го взема — едва чуто промърмори тя. Обърна гръб на Кудроу, стисна очи и отправи безмълвна благодарствена молитва.

Сграбчи разбърканите книжа, папките и бележника и ги притисна към гърдите си. Изправи се и олюлявайки се, пристъпи към отворената врата на патрулната кола.

Кудроу я наблюдаваше с интерес.

— Нещо, което не биваше да видя, нали, госпожице Брусар?

Ани стисна още по-силно смачкания доклад в юмука си.

— Трябва да тръгвам.

— Вие сте били полицаят на местопрестъплението снощи. Моят клиент твърди, че сте му спасили живота. Много смело от ваша страна да спрете Форкейд — каза той, като задържа вратата ѝ отворена, докато тя седнаше зад волана. — Винаги е необходим кураж, за да постъпи човек справедливо.

— Откъде знаете? — изсумтя Ани. — Вие сте адвокат.

Обидата не го засегна ни най-малко. Тя усещаше вперения му поглед, въпреки че не гледаше към него. Лъхна я слаб мирис на гнило и тя се замисли дали идваше от блатото или от Кудроу.

— Злоупотребата с власт, злоупотребата със служебно положение, злоупотребата с обществено доверие — това са ужасни неща, госпожице Брусар.

— Също както преследването на жертвата и убийството. — Тя завъртя ключа, запали мотора и затръшна вратата.

Кудроу отстъпи, когато колата потегли. Загърна се в шлифера си и се опита да се предпази от пролетния вятър. Болестта бе засегнала температурния баланс на тялото му дотолкова, че той или трепереше от студ, или завираше. Този ден бе измръзнал до кости, но духът му гореше и имаше за какво. Ако беше избързал с половин крачка, щеше да държи доклада за арест в ръката си. Докладът за арест на Ник Форкейд, престъпник, който благодарение на Огъст Ф. Ноблие не беше в затворническата килия тази сутрин.

— Ще унищожа и двама ви — процеди той, докато наблюдаваше как патрулната кола завива по улицата. — Има една дама, която ще ми помогне да го сторя.

ГЛАВА 8

Както Ани подозираше, новината за сбиването на Ренар с Форкейд вече бе обиколила града. Полицаяте от нощната смяна и медицинските сестри от болницата обсъждаха частите от историята, които знаеха, в закусвалнята „Мадам Колет“, където сутрешната смяна сервитьорки ги поднасяха заедно със специалитета за закуска. Ключките и недоволството се носеха във въздуха заедно с миризмата на пържен бекон и кафе.

Ани изтърпя подвикванията и острите забележки, докато вървеше към плота, за да си вземе кафе, но там враждебно настроената келнерка ѝ съобщи, че „кафето е свършило“. Редовните посетители на „Мадам Колет“ бяха изrekli присъдата си. Нямахше да се забавят и останалите жители на Байю Бро.

Те желаят някой да бъде признат за виновен — в съзнанието им поне, ако не в съда, помисли си Ани. Хората се чувстваха предадени, излъгани от системата, която неочаквано бе застанала на страната не на този, на когото трябва. Искаха да забравят последното убийство и да продължат да живеят, сякаш нищо не се бе случвало. Опасяваха се обаче, че това никога няма да стане. Бояха се, че злото броди из общината като зъл дух, пуснат от бутилката по погрешка, който никой не знае как да прибере обратно.

В „Бедния Ричард“ жената на прозорчето подаде кафето на Ани и ѝ пожела приятен ден. Явно новината не бе стигнала до нея. Кафето бе както обикновено в „Бедния Ричард“ — черно, прекалено силно и горчиво на вкус от цикорията. Ани го пресипа в по-стабилна чаша, добави три сметанки и потегли из града.

Радиостанцията започна да пращи, с което ѝ напомни, че тя не беше единствената в общината, която си има грижи.

„До всички полицаи в района. Вероятно случай 261 в крайградския комплекс на паркинга за каравани. Край“.

Ани грабна микрофона и натисна газта.

— Докладвам, че мога да отида там. На две минути път съм от мястото. Край.

След като не получи отговор, тя опита отново. Радиото отново запраща.

„10–1, Уан Ейбл Чарли, връзката прекъсва. Радиостанцията ви сигурно е неизправна. Къде сте? Край“.

— Отзовавам се на повикване за 261 в крайградския комплекс. Край.

Не чу нищо повече. Окачи микрофона, ядосана от смущенията в радиостанцията ѝ и крайно разтревожена от съобщението за сексуално нападение. Беше попадала на няколко случая на изнасилвания по време на трудовия си стаж. Винаги съществуваше допълнителен емоционален елемент, с който се сблъскваше при тях. Това не беше обикновено повикване. Отиваше на мястото не само като полицаи, а и като жена, готова да окаже подкрепа и съчувствие на жертвата, което никой мъж не можеше да ѝ предложи.

Паркингът на крайградския комплекс се намиреше на забутано място между Байю Бро и Лък и бе почти извън града. Мястото изобщо не приличаше на комплекс. Името предполагаше поне известна благоустроеност. В действителност обаче там имаше десетина ръждясали каравани, разхвърляни на два акра буренясал терен през седемдесетте години.

Ремаркетото на Дженифър Нолън, някога боядисано в розово и бяло, се намиреше в задния край на парцела. На предната му врата имаше лепенка, че се провежда операция за изясняване на престъпление. Ани почука на вратата с мрежа и се представи. Вътрешната врата се откряна пет сантиметра, после още малко.

Лицето, което видя, някога бе било хубаво, но Ани се усъмни, че ще възвърне предишния си вид. Двете устни бяха силно подути и цепнати, а очите — почти затворени от отока.

— Слава Богу, че сте жена — промълви Дженифър Нолън.

Червената ѝ коса висеше на кичури като след баня. Беше се увила с розов пенъоар от изкуствена материя, който смутено загърна, когато се отмести от вратата.

— Госпожице Нолън, извикахте ли линейка? — попита Ани, като я последва в малкото холче.

Караваната вонеше на тютюнев дим и на плесен, която се завъжда под стари килими. Дженифър с мъка приседна на твърдото карирано диванче.

— Не, не съм. Не искам... Всички ще ме зяпат.

— Дженифър, нуждаете се от медицинска помощ.

Ани клекна пред нея и разпозна явните симптоми на силен шок. Много възможно бе Дженифър Нолън да не осъзнаваше напълно до каква степен е пострадала. Може би се чувстваше замаяна и не усещаше нищо. Защитният механизъм на отрицанието вероятно се бе включил — как може толкова ужасно нещо да се случи тъкмо на нея, не можеше да е истина, било е ужасен кошмар. Логичната ѝ мисъл бе нарушена — притесняваше се от появата на линейка, но не и на полицейска кола.

— Дженифър, ще извикам линейка. Съседите ти нищо няма да разберат. Главната ни грижа е ти да бъдеш добре. Разбираш ли? Искаме да сме сигурни, че ще се погрижат за теб.

— Боже мой — промърмори Стикс Мълън, който влезе, без да почука. — Явно някой вече се е погрижил за нея.

Ани го изгледа гневно.

— Иди да повикаш линейка. Моята радиостанция е повредена.

Тя се обърна отново към пострадалата, макар че Мълън не се и помръдна.

— Дженифър? Кога се случи това?

Жената огледа стаята. Очите ѝ се спряха на часовника на стената.

— През нощта. Събудих се и той... той беше тук. Върху мен. Причини ми болка.

— Изнасили ли те?

Лицето ѝ се сгърчи, сълзи потекоха от подутите ѝ очи.

— Т-толкова внимавах. Защо, защо ми се случи това?

Ани не обърна внимание на въпроса ѝ, не желаше да ѝ казва, че колкото и да е внимавала, това нямаше никакво значение.

— Кога си тръгна той, Дженифър?

Тя леко поклати глава. Дали не можеше, или не искаше да си спомни, не стана ясно.

— Беше ли се разсъмнало? Или беше още тъмно?

— Беше тъмно.

Това означаваше, че изнасилвачът отдавна бе изчезнал.

— Страхотно — измърмори Мълън.

Ани огледа отново Дженифър — несресаната коса, пенъоара.

— Дженифър, взимала ли си вана или душ, след като той си тръгна?

Сълзите ѝ рукнаха още по-силно.

— Той... ме накара. Освен това се налагаше — произнесе тя натъртено. — Не можех да се понасям. Той цялата... ме изцапа!

Мълън поклати глава, ядосан от липсата на доказателства. Ани нежно докосна ръката на Дженифър Нолън, като внимаваше да не засегне следите от въжета по китките ѝ. По кожата ѝ би могло да има остатъци от влакна.

— Дженифър, можеш ли да ни го опишеш?

— Не — прошепна тя, приковала поглед в обувките на Мълън. — Той... беше с маска.

— Като онези за ски ли?

— Не.

С трепереща ръка тя посегна за кутията с цигари и към бялата запалка на масичката. Ани безмълвно отмести цигарите и ги сложи настрана. Малко вероятно бе Дженифър Нолън да не бе си измила зъбите или да не бе пушила, след като изнасилвачът си бе тръгнал, но независимо от това трябваше да се вземе секрет от устната ѝ кухня. Всяка следа, оставена от изнасилвана, щеше да им даде ключ за идентифицирането му.

— Беше ужасно. Истински кошмар — каза жената и цялото ѝ тяло се сгърчи. — С пера. Черни пера.

— Искаш да кажеш маската — подсказа ѝ Ани. — Маска за Заговезни ли?

Чаз Стоукс пристигна на местопроизшествието със закуска — питка с пълнеж от месо. Беше в обичайния си вид — широк кафяв панталон и стара риза в кафяво и жълто. Сплескана черна шапка с подгънатата периферия беше нахлупена ниско над очите му. Сенките под тях говореха каква нощ е изкарал.

Слънцето изобщо не се бе показвало.

— Взела си е вана — каза Мълън, слизайки по ръждивите метални стъпала на караваната. — Поне не е изпрала проклетите

чаршафи. Имаме криминален случай.

Ани се появи веднага след него.

— Изнасилвачът я е принудил да се изкъпе. Има голяма разлика, глупако. Ти поне би трябвало да разбираш, че жената иска да се изкъпе, след като е правила секс.

— Нямам нужда от твоите брътвежи, Брусар — срязва я Мълън. — Дори не мога да си обясня защо си с униформа след снощната случка.

— А, извинявай. Че арестувах някой, който нарушил закона ли имаш предвид?

— Ники е наш събрат — намеси се Стоукс и метна остатъка от закуската си върху изсъхналите невени до караваната на Дженифър Нолън. — Ти се нахвърли срещу един от нас. Защо така бе, Брусар? Да не те е натиснал или нещо такова? Всички знаят, че се смяташ за много специална и не го правиш с ченгета.

— Ами да, виж само какъв избор имам — подигравателно каза Ани. — В случай, че те интересува, зад отворената врата седи жертва на изнасилване, задник такъв — срязва го тя. — Казва, че онзи бил с маска с черни пера като за Заговезни.

Стоукс трепна.

— По дяволите! Да не би да се е появил двойник?

— Може би.

— Какво искаш да кажеш? Че Ренар не го е направил и не е убил Пам Бишон? Или имаш друга идея за убийството?

Ани се изкуши да уточни, че никой не бе доказал вината на Ренар, но се въздържа. Стоукс ѝ лазеше по нервите. Той твърдеше едно, тя — друго. По дяволите, тя вярваше, че Ренар е убиецът.

— Ти какво? — процеди Мълън подигравателно. — Да не си падаш по онази работа на Ренар? Изведнъж започваш да го защитаваш. Щом Ник и Чаз казват, че е убил Бишон, значи той е убил Бишон.

— Тръгвай да разпиташ хората, Брусар — нареди ѝ Стоукс, когато линейката пристигна на паркинга за каравани. — Остави детективската работа на истинските ченгета.

— Мога да помогна при огледа на мястото — каза Ани, докато той отваряше багажника на камарото си.

Управлението не беше толкова голямо, нито пък имаше толкова работа, за да има отделен криминален отдел. Детективът, който чуеше

сигнала, винаги идваше на местопрестъплението с екипировката си и ръководеше акцията, докато останалите полицаи снемаха отпечатъци и събираха доказателства в пликчетата.

Багажникът на Стоукс беше пълен с боклуци — ръждясала кутия с инструменти, дълго найлоново въже за теглене на коли, мръсна жълта мушама за дъжд, два плика от „Мақдоналдс“. Три гердана с ярки мъниста от минали карнавали на Заговезни се бяха оплели около крика му. Стоукс измъкна чисто нов комплект за снемане на отпечатъци и комплект за събиране на доказателства от по-подредения тгъл на багажника и изгледа Ани косо.

— Не ни трябва твоята помощ.

Тя се отдръпна. Нямаше избор. Стоукс имаше по-висок чин от нея. Само като си представи как двамата с Мълън правят оглед на местопроизшествието, й прилоша. Стоукс беше муден, Мълън — слабоумен. Ако пропуснеха и не свършеха работата както трябва, случаят щеше да бъде провален. Разбира се, ако описанието на случилото се беше точно, което не бе гарантирано при пострадала в шок, щяха да съберат много малко доказателства.

Ани заобиколи караваната отзад, като отложи разпита на съседите. Нападателят беше влязъл в караваната на Дженифър Нолън посред нощ през задната врата, която не бе в зрителния обсег на другите каравани наоколо. Вероятността някой съсед да е видял нещо беше нищожна. Телефонният кабел бе прерязан. Нолън се бе обадила на 911 от дома на най-близката си съседка — старица на име Виста Уолъс, която според Нолън била почти глуха.

Ани направи снимки с „Полароид“ на разкъсаната мрежа на външната врата и на вътрешната, която е била отворена с лост и оставена да зее. Тук едва ли щеше да има отпечатъци. Нолън бе споменала, че нападателят й бил с ръкавици. Бил се хвърлил в леглото върху нея, завързал я за таблата, използвайки ленти бял плат, които носел със себе си. Нямаше следи от семенна течност по чаршафите, което показваше, че изнасилвачът или бе използвал презерватив, или не бе стигнал до изпразване по време на акта.

От онова, което бе чела, Ани знаеше, че противно на разпространеното мнение, доста често се случваше сексуалните престъпници да имат смущения. Изнасилването на жена целеше да дадат израз на гнева си, да наранят и да упражнят властта си.

Мотивацията им се коренеше в омразата срещу някоя определена жена в миналото или срещу всички жени, което произтичаше от някаква преживяна несправедливост. Нападението над Дженифър Нолън беше планирано и организирано, което показваше, че е било главно за демонстрация на сила. Изнасилвачът е дошъл подготвен, носел е маска, лост, с който да разбие вратата, и бял плат, за да завърже ръцете на жертвата.

Удушвачът от езерото обикновено завързваше бял копринен шал около шията на жертвата си. В дадения случай ивиците плат бяха достатъчни, за да провокират разни слухове, ако се разчуеше. Липсата на семенна течност също би могла да бъде посочена като сходство. Но в случаите с удушвача от езерото жените биваха жестоко обезобразявани, а телата им — оставяни на природните стихии, така че най-вероятно това свидетелство не съвпаднаше.

Основната разлика между случаите с удушвача от езерото и този на Дженифър Нолън беше, че тя бе останала жива. Беше нападната в дома си, а не на друго място, изнасилена, но не убита или обезобразена. Такива бяха и разликите между случая с Дженифър Нолън и този с Пам Бишон и все пак пресата щеше да търси допирни точки. Маската щеше да се сметне за шокиращо съвпадение.

Ани се зачуди дали сходствата и разликите с миналите случаи са случайни. Щом тя се замисляше върху това, значи и всеки друг би го направил. Страхът в община Парту щеше да достигне невиждана през последните четири години ескалация. Ситуацията и без това бе достатъчно сложна след убийството на Пам Бишон. Много хора смятаха Ренар за убиец, но в случая той се бе намирал в болницата „Девата на милосърдието“ по времето, когато Дженифър Нолън е била нападната.

Каква бъркотия само, помисли си Ани, забила очи в земята. Службата на шерифа бе понесла достатъчно критики заради случая „Бишон“. Сега изнасилвач с маска бродеше на свобода и докато Дженифър Нолън е била нападната, ченгетата са арестували не когото трябва. Ето така щяха да го опишат журналистите. И точно в центъра на тази история щеше да бъде личността на Ани Брусар.

Теренът около задната страна на караваната представляваше няколко метра буренясал чакъл, после „комплексът“ отстъпваше на гора, където под дърветата се стелеха меки, полуизгнили листа. Ани

извървя разстоянието от единия край на караваната до другия, търсейки каквото и да е — отпечатък от стъпка, фас от цигара или изхвърлен презерватив. Откъм северния край на караваната забеляза ветрилообразно черно перо, дълго около два сантиметра и половина, закачило се за туфичка трева и глухарчета. Тя засне перото както го намери, после откъсна чист лист от джобния си бележник, сгъна го, постави перото в него и го пъкна между страниците.

Къде ли бе паркирал колата си изнасилвачът? Защо бе избрал точно това място? Защо бе избрал Дженифър Нолън? Тя твърдеше, че нямала връзки напоследък. Живееше сама и работеше нощна смяна във фабриката за лампи „Тру Лайт“ в Байю Бро. Логично фабриката беше мястото, откъдето би трябвало да започне разследването на заподозрените.

По всяка вероятност Ани нямаше да има възможност да разпита други, освен съседите. Сега вече случаят беше на Стоукс. Ако той имаше нужда от помощ, със сигурност нямаше да се обърне към нея. Освен това изнасилвачът би могъл да е някой съсед. Съсед не би се притеснявал къде да паркира колата си, а и би му бил известен графикът на Дженифър Нолън, както и фактът, че живееше сама. Може би задължението да разпита съседите нямаше да се окаже чак толкова отегчително.

Линейката тръгваше от паркинга на комплекса, когато тя се появи пред караваната. Жена с малко дете, опряно на хълбока ѝ, държеше цигара в едната си ръка, застанала на вратата на дома си, от друга каравана набит възрастен мъж по бельо беше дръпнал пердето и наблюдаваше.

Ани сложи перото в найлоново пликче и го внесе вътре. Намери Стоукс в банята да събира косми от ваната с пинсети.

— Намерих това зад караваната — каза тя, оставяйки пликчето върху рафтчето. — Прилича ми на перо от тези, които използват за маски и костюми. Може би нашият бандит си сменя перушината.

Стоукс вдигна вежди въпросително.

— Нашият ли? Ти нямаш нищо общо с това, Брусар. И какво, по дяволите, да правя с това перо?

— Изпрати го в лабораторията. Сравни го с перата от маската, оставена върху Пам Бишон...

— Ренар е убил Бишон. Случаят няма нищо общо с това. Тук е действал някой имитатор.

— Добре де, все пак прати го в лабораторията, накарай Дженифър да ти нарисова маската, която е носил изнасилвачът, и виж дали ще намериш производителя. Може пък...

— Въобще нямаш представа какво говориш, Брусар — срязва я той, докато се изправяше на крака. Сложи космите върху листче и го сгъна, после го остави върху казанчето на тоалетната. — Казах ти и преди, не желая да се мотаеш наоколо. Махай се. Върви да напишеш няколко глоби. Упражнявай новата си служба при колонките за паркиране. Това ще бъде единственото, с което ще се занимаваш, миличка. Ако те лъжа, да пукна. Не можеш да предадеш събрат и да си запазиш службата.

— Това заплаха ли е?

Той протегна пръст и натисна синината на бузата ѝ. Погледът му беше студен като лед.

— Аз не се заканвам, миличка.

Ани изскърца със зъби от болка.

— По-добре съчини историята от снощи с Ренар — каза той.

— Знам точно какво се случи.

Стоукс поклати глава.

— Вие, момичетата, нямате и понятие за чест, нали?

Тя отблъсна ръката му.

— Знам, че тя не включва извършване на престъпление. Отивам да разпитам съседите.

ГЛАВА 9

Ник стоеше в лодката, с поглед вперен в хоризонта. Беше се съсредоточил напълно върху бавните си точни движения. *„Равновесие... плавност... спокойствие... вдишване... Приведи в хармония мислите, тялото, духа си... Почувствай водата под лодката — течаща,меняща се... Стани като водата...“*

Въпреки че денят бе хладен, пот бе избила по челото му и бе навлажнила сивата му памучна фланелка. Бицепсите и трицепсите му се стягаха и отпускаха ведно с движенията му. Напрежението идваше не от упражнението по Тай Чи, а отвътре, от старанието да се съсредоточи.

„Движи се бавно... Не използвай сила... нито грубост...“

Една сцена от предишната вечер наруши за миг концентрацията му. *„Ренар... кръв... насилие... грубост...“* Чувството за хармония, към което се стремеше, му се изплъзна и изчезна. Лодката се разклати под краката му. Той седна на пейката и оброни глава на ръцете си.

Сам си беше направил лодката от кипарисово дърво и изхвърлени от водата дъски, боядисал я бе в зелено и червено като старите ловци, които преди години кръстосваха блатата като истински рибари и трапери. Доволен бе, че се върна тук. Ню Орлиънс беше град, в който нямаше хармония. Когато обърнеше поглед назад, винаги се бе чувствал духовно оцетен. Произхождаше оттук — от Ачифалая, заобиколен от акри пуцинаци, в периферията на които се редяха малки градчета като Байю Бро и Сейнт Мартинвил и още по-малки като Жанрет и Бро Бридж, както и селища, които бяха толкова незначителни, че малцина ги знаеха по име.

Детството му бе преминало на няколко километра от тези места, в къща — лодка, завързана за брега на безименно езеро. Помнеше баща си като ловец, как ходеше за риба и залагаше капани, преди да започне нефтения бум, после си намери работа като заварчик и семейството се премести в Лафайет. Там живееха по-охолно, но не по-добре. Арман Форкейд неведнъж бе признавал, че бе оставил част от

душата си край блатата. Едва когато Ник се върна, започна да осъзнава какво е имал предвид баща му. Тук той се чувстваше по-пълноценен и целеустремен. Е, понякога.

Ала не точно в този момент.

Неохотно хвана греблото и насочи лодката към къщи. Небето бе надвиснало ниско и правеше блатото да изглежда по-тъмно, оцветявайки всичко в мръсносиво — от водата до ефирната зеленина на върбите и дивите череша, които растяха на островчетата, и малкото растения, подмамени да цъфнат от топлината прекалено рано за сезона. Денят беше хладен, но ако времето се затоплеше отново, ярки цветя щяха да покрият брега, бълхавчета с венчелистчета като бели маргарити и снежнобели петунии с черни очички щяха да се спуснат надолу до самия край на водата и щяха да се сплетат с отровния бръшлян, алигаторските бурени и лианите.

През пролетта блатото обикновено гъмжеше от живот. В днешния ден като че бе затаило дъх. Изчакваше. Наблюдаваше.

Също както и Ник. Миналата нощ бе измислил нещо. Всяко действие предизвиква противодействие, всяко предизвикателство — отговор. Случаят не приключи за него, когато Гюс го изпрати вкъщи. Всъщност едва сега започваше.

Той насочи лодката през провлак, покрит с пънове от кипариси, и заобиколи тесния нос на островче, което щеше да стане двойно по-голямо, когато пролетните води се отдръпнат. Домът му се намираше на брега на около двеста метра на запад — акадианска реликва, която почти не бе модернизирала, откакто съвременните удобства станаха достъпни за хората от провинциална Южна Луизиана.

Ремонтира къщата сам, стая по стая, възвърна чара ѝ и подмени евтините инсталации с качествени. Ръчен труд, който не ангажира мисълта и предлага на човек приемлива възможност да се освободи от напрежението, което по-рано се опитваше да удави в алкохол.

Веднага забеляза патрулната кола. Беше паркирана близо до джипа му. Бял полицаи в униформа стоеше до колата заедно с набит чернокож мъж, облечен в елегантен костюм с вратовръзка и важен вид, което личеше дори от разстояние. Беше Джони Ърл — шефът на полицията на Байю Бро.

Ник придвижи лодката до кея и я завърза.

— Детектив Форкейд — каза Ърл и показа златната си значка. —
Аз съм Джони Ърл.

— Какво мога да направя за вас? — попита Ник.

— Мисля, че знаете защо сме тук, детектив — каза Ърл. —
Постъпи оплакване, подадено тази сутрин от Маркър Ренар. Снощи сте
извършили престъпление на територията на града. Независимо какво
мисли шериф Ноблие, аз смятам, че това е работа на полицията.
Уверих областния прокурор Причет, че със случая ще се заема аз,
макар че не ми е приятно да го правя. Арестувам ви за нападение
срещу Маркър Ренар. Сложи му белезниците, Тарлтън.

Ани изкачваше стъпалата към втория етаж на съдебната сграда,
опитвайки се да си представи как би могла да избегне разговор насаме
с Ей Джей. Ако успееше да влезе в съдебната зала точно когато
обявяваха делото срещу Иполит Граньон и след като я разпитат, да се
измъкне веднага...

Разправиите за деня ѝ стигаха. Не успя дори да си налее бензин в
колата, без някой да ѝ досажда. Но напрежението бе стигнало връхната
си точка в полицейското управление на Байю Бро.

Разговорът с Джони Ърл ѝ се стори най-дългия час в живота ѝ.
Той лично се бе заел със случая и я бе въртял на шиш, опитвайки се да
я накара да признае, че е арестувала Форкейд на местопрестъплението.
Ани се придържаше към версията, която шерифът я бе накарал да
разкаже, като през цялото време се мъчеше да увери себе си, че все пак
не е далеч от истината. Не беше чула повикване по радиостанцията за
крадец, защото изобщо не бе имало такова. Всъщност не беше
арестувала и Форкейд, защото никой в управлението не бе допуснал
това да стане.

Ърл не повярва и на дума от това. Доста отдавна работеше в
полицията. Но да натопи хората на Ноблие затова, че прикриват нещо,
не бе същинската му цел. Беше арестувал Форкейд и щеше да вдигне
пушилка до небесата. Той не се нуждаеше от признания, за да
злепостави шерифа, и го знаеше. Всъщност за него би било по-изгодно
да няма такива. По този начин щеше да твърди, че корупцията се шири
в службата на шерифа и стига до всички ешелони на властта. Можеше
да брой и Ани за съучастник.

Заговорничество, даване на фалшиви показания. Какво още? Колко ниско още ми остава да падна? Ани си задаваше тези въпроси, докато завиваше по коридора покрай съдебните зали. Лъжесвидетелстване. Рано или късно щеше да се наложи да свидетелства срещу Форкейд.

Коридорът беше пълен с мотаещи се адвокати, социални работници и хора, които имаха някакво отношение към делото, което щеше да се гледа. Вратата към кабинета на съдия Едмъндс внезапно се отвори със замах и за малко не събори един адвокат. Показа се Ей Джей и погледът му веднага попадна на Ани.

— Помощник-шериф Брусар, може ли да дойдете в кабинета ми?

— Но делото „Граньон“...

— Прекратено е. Призна се за виновен.

— Чудесно — каза тя без особен ентузиазъм. — Значи мога да продължа да патрулирам.

Той се приведе към нея.

— Не ме карай да те дърпам, Ани, и не мисли, че не съм достатъчно ядосан, за да го направя!

Секретарките на областния прокурор във външния кабинет седяха като кучета на изложба, когато Ей Джей профуча покрай тях, без да забележи как се споглеждат. При влизането в собствения си кабинет той хвърли куфарчето си върху един стол и затръшна вратата зад Ани.

— Защо, по дяволите, не ми се обади?

— Как, по дяволите, можех да ти се обадя, Ей Джей?

— Забъркваш се, когато Форкейд се опитва да убие Ренар и въобще не си правиш труда да ми го съобщиш. Можеше да пострадаш, Ани!

— Аз съм ченге. Може да пострадам всеки ден от седмицата.

— Дори не си била на служба! — викна той и размаха ръце. — Каза ми, че се прибираш вкъщи! Как се случи това?

— Трик на съдбата — отвърна тя примирено. — Оказах се на неподходящо място в неподходящо време.

— Ричард Кудроу ми го описа по съвсем различен начин, когато сутринта хвърли бомбата пред Причет. Възхваляваше те като героиня, единствена боркиня за справедливост в една иначе корумпирана от горе до долу служба.

— Службата не е корумпирана — каза тя и се почувства неудобно, че излъга. Какво представляваше прикриването на полицейското насилие, ако не нещо сходно с корупцията?

— В такъв случай защо Форкейд не беше в затвора сутринта? Ти си го арестувала, нали? Кудроу твърди, че е видял доклада за ареста, но в отдела на шерифа няма заведен подобен доклад. Какво значи това? Ти арестува ли го или не?

— И се чудиш защо не ти се обадох — изрече тихо Ани, вперила поглед в пространството вляво от него. Предпочиташе да се взира в дипломата му, вместо да го погледне в очите. — Що за глупости! Много ти благодаря.

— Искам да знам какво се случи — настоя той и застана в полезрението ѝ, тъй като знаеше стратегията ѝ при спор. — Загрижен съм за теб, Ани. Нали сме приятели? Нали самата ти снощи каза, че сме много добри приятели.

— О, да, много добри приятели — повтори тя саркастично. — Снощи бяхме много добри приятели. Сега ти си областен прокурор, а аз — помощник-шериф. Бесен си, че сутринта си бил злепоставен пред началника си, нали?

— По дяволите, Ани! Говоря сериозно.

— Аз също! Кажи ми, че не е вярно. Погледни ме в очите и ми кажи, че не се опитваш да използваш приятелството ни, за да получиш информация, която няма да получиш по друг начин. Погледни ме в очите и ми кажи, че би пресрещнал всеки друг помощник-шериф в коридора и пред очите на двайсетина души би го подкарал към кабинета си като малко дете.

Ей Джей стисна зъби и извърна глава. Разочарованието, което изпитваше Ани, беше почти толкова силно, колкото и чувството за вина, от което не можеше да избяга. Хванала главата си с ръце, тя мина покрай него и застана до прозореца.

— Нямах представа в какво се забърках — прошепна, като гледаше към паркинга.

— Много е просто — каза той с разумен тон и пристъпи към нея. — Ако си заловила Форкейд, че нарушава закона, значи мястото му е в ареста.

— Трябва да свидетелствам срещу него. Да изпортя мой колега и то не просто ченге, а детектив.

— Законът си е закон.

— Правилото си е правило. Простъпката — простъпка — кимна тя, обърна се и го погледна в очите. — Радвам се, че животът ти е толкова лек, Ей Джей.

— Не ми разправяй глупости! Ти вярваш в закона толкова, колкото и аз. Затова снощи си попречила на Форкейд. Работа на съда е да определи наказанието, а не на Ник Форкейд. Ще се наложи да свидетелстваш срещу него, няма как!

— Не ме заплашвай! — изрече тихо Ани. Той пристъпи към нея, но тя вдигна ръце пред себе си. — Благодаря за съчувствието, Ей Джей. Ти си истински приятел. Радвам се, че не се обърнах към теб, когато имах нужда. Очаквам да получа призовката.

— Ани, недей... — започна той, но тя махна с ръка и мина покрай него. — Ани, аз...

Тя затръшна вратата, преди той да успее да каже каквото и да било. В същото време вратата на ъгловия кабинет на Смит Причет се отвори и четирима ядосани мъже излязоха в коридора начело с него. Шефът на полицията го сподиряше, следван от Кудроу и Ноблие. Ани се долепи до вратата, за да им направи път. Сърцето ѝ замря, когато Кудроу ѝ кимна.

— Помощник-шериф Брусар — изрече Кудроу мазно, може би ще трябва да се присъедините към нас...

Ноблие изблъска адвокатата настрани.

— Разкарай се, Кудроу! Трябва да разменя няколко думи с помощник-шерифа.

— Не се и съмнявам — рече Кудроу и се засмя. — Трябва ли да ти напомням, че опитът да подкупвате свидетели е сериозно нарушение, Ноблие?

— Повдига ми се от теб, адвокате — изръмжа Гюс. — Пускаш убиеца на свобода, а погваш ченгетата. Някой трябва да те хване и да ти набие малко приличие в главата.

Кудроу поклати глава ухилен.

— Дори проповядваш насилие? Знаеш ли как ще наострят уши журналистите, когато чуят това.

— Ракът е разял не само вътрешностите му — изсумтя Гюс, след като Кудроу последва останалите по коридора.

— Душата му е черна и прогнила. Настъпи Причет по опашката — каза той, сякаш говореше на себе си. — Аз съм виновен за това. Снощи трябваше да му се обадя. Сега си е втълпил, че това е някакво тъпо съперничество. Този човек има по-голямо самочувствие от онази работа на дядо ми. А Джони Ърл... Не мога да си обясня кой му е пуснал мухата. Този човек си противоречи. Не може да проумее естеството на живота тук. Ето какво става, когато общината наема външни хора. Докарват проклетия Джони еди-кой си Ърл от Кливланд или от друго тъпо място, който си няма и хабер от местните традиции. Та този човек си е наумил разни неща — смята ме за лентяй, селяндур, расист и не знам си още какво. Като че ли при мен не работят тъмнокожи. Като че ли нямам приятели тъмнокожи. Като че ли на последните избори не спечелих трийсет и три процента от гласовете им.

Изгледа косо Ани и с бясно изражение я принуди да отстъпи назад към празния кабинет на Причет.

— Предупредих те да не говориш с Кудроу!

— Не съм разговаряла с него.

— Тогава какви глупости говори той за някакъв доклад за арест? — изрече шепнешком. — Защо сержантът ми каза, че ви е видял двамата на паркинга на около двайсетина крачки от сградата?

— Не съм му казала нищо.

— Точно така ще кажеш и на пресконференцията, помощник! Нищо.

Ани едва преглътна.

— Пресконференция ли?

— Хайде — нареди ѝ той и тръгна по коридора.

Причет откри пресконференцията, като потвърди информацията за нападение над Маркър Ренар. Той обяви, че детектив Ник Форкейд е задържан в полицейското управление на Байю Бро. Обеща да разнищи всички обвинения и изрази възмущението си от това, че някой се опитва да заобиколи закона.

Кудроу с отпаднал и трагичен вид напомни на всички за авантюристичното минало на Форкейд и призова за справедливост.

— Отново заявявам, че клиентът ми е невинен. Не е доказано, че е виновен в нещо. Всъщност, докато той лежи в болницата, изпратен там от детектив Форкейд, истинският престъпник е на свобода и е възможно отново да извърши брутално престъпление.

Настана истински хаос.

Въпросите и коментарите на репортерите бяха остри и хапливи. Под една или друга форма те нищеха историята с Ренар от три месеца, без да стигнат до твърдо заключение за неговата невинност или вина. Въпреки, че не изпитваха съчувствие към полицаите, които бяха подложени на същия натиск като тях, те не се поколебаха да дадат израз на нервността си. Нахвърляха се върху всички, но не вземаха ничия страна, сякаш използваха всяка възможност да се пусне свежа кръв.

— Шерифе, вярно ли е, че друга жена е била нападната нощес?

— Не коментирам.

— Полицай Брусар, вярно ли е, че снощи официално сте арестували детектив Форкейд?

Ани примижа срещу ослепителната светлина на светкавица, докато Гюс я изблъскваше напред.

— Аз... не коментирам.

— Но все пак вие сте се обадили за линейка и сте се върнали в шерифската служба заедно с детектив Форкейд.

— Не коментирам.

— Шерифе, ако Ренар е бил в болницата, докато другата жена е била нападната, това не доказва ли неговата невинност?

— Не.

— Значи потвърждавате, че е имало ново нападение?

— Помощник-шериф Брусар, ще потвърдите ли, че снощи в болницата сте взели показания от господин Ренар? Ако е така, защо сутринта детектив Форкейд не е бил в ареста?

— Ъ... аз...

Гюс се наведе към микрофона вместо нея.

— Детектив Форкейд се е отзовал на съобщение за крадец в района. Помощник-шериф Брусар не е била на служба и не е чула повикването. Попаднала е в ситуация, която е сметнала за съмнителна, овладяла я е и е придружила детектив Форкейд обратно до шерифската служба. Това е. Отстранил съм детектив Форкейд, докато се проведе

по-щателно разследване. За мен случаят стои така. Моята служба няма какво да крие, няма от какво да се срамува. Ако областният прокурор пожелае полицията да проведе разследването, не бих имал нищо против. Сто процента заставам зад моите хора. Засега това е всичко, което мога да ви кажа.

Причет отново се приближи до микрофона, решен неговата дума да бъде последна, докато Гюс отвеждаше Ани по-далеч от подиума към вратата. Дали по този начин не се превръщам в лицемер, питаше се Ани. Тя очакваше шерифът да защити нея, а не Форкейд. „Не съм се опитвала да убия никого. Единственото ми прегрешение е, че излъгах и предадох неверен доклад“.

Отвратена от себе си, от шефа си, от лешоядите, които се опитаха да я нападнат докато извърви разстоянието от сградата на съда до патрулната кола, тя стискаше уста и гледаше право напред. Тълпата се раздели на малки групички, някои изтичаха обратно по стъпалата на съда, когато се появи Кудроу, други тръгнаха след Ноблие, ала той потегли със събърбъна си. Десетина от тях последваха Ани през паркинга до служебния вход на сградата.

Хукър стоеше във фойето и гледаше какво става навън с кръстосани върху закръгленото си коремче ръце.

— Къде е докладът за онзи вандализъм на гробищата?

— Предадох го преди два дни.

— Как пък не.

— Предадох го!

— Е, добре, Брусар, само че го няма при мен — заяви той. — Напиши го отново. Днес.

— Да, сър — каза Ани, като едва се сдържа да не го нарече лъжец. Хукър беше истински тъпанар, но трябваше да му отдаде дължимото, защото към всички се отнасяше еднакво неучтиво.

— Като че ли не е достатъчно гадно човек да го напише веднъж — измърмори тя, когато стигна до стаята за разпити, — та трябва да го правя по два пъти.

— Какво трябва да правиш по два пъти, Брусар? — присмя й се Мълън. Дватамата с Прежан бяха в коридора и пиеха кафе. — С извращения ти приятел Ренар ли? Чувам, че когато свали жена, тя си остава забодена за пода — изхили се той и развалените му зъби лъснаха.

— Много смешно, Мълън — каза Ани. — Съчини го с много вкус. Може да си намериш работа като комедиант в погребално бюро.

— Не аз ще си търся работа, Брусар — отвърна той. Чухме, че си ходила да духаш на Джони Ърл.

— Не че искам да разбивам гадните ти илюзии, но не ходих там по свое желание, а и Ърл не остана особено доволен, когато си тръгнах.

Мълън се ухили глупаво.

— Дори и за тази работа ли не те бива?

— Бъди сигурен, че никога няма да узнаеш.

Ани погледна Прежан, който обикновено имаше готова усмивка или казваше нещо остроумно, когато тя унижеше Мълън. Сега я гледаше, сякаш я виждаше за пръв път. Заболя я от обида.

— Всичко е наред, Прежан. Не че някога не съм те покривала, когато жена ти работеше нощни смени, а ти се нуждаеше от по-дълга обедна почивка, как да кажа... за да удовлетвориш глада си.

Прежан забодя поглед в обувките си. Ани поклати глава и ги отмина. Трябваша й само десет минути да остане насаме със себе си, да седне и да подреди мислите си. Десет минути, за да потисне разочарованието и да овладее страха, който бе сграбчил сърцето й. Беше попаднала в дълбока яма и никой не протягаше ръка да й помогне. Точно обратното — мъжете, които смяташе за приятели, стояха около ръба, готови да я затрупат с кал.

Тръгна към съблекалнята. Но още преди да престъпи прага, разбра, че някой е влизал в священото й убежище.

Вонята на леш я блъсна в носа, докато натискаше дръжката на вратата. Натисна ключа на лампата и едва успя да запуши устата си с ръка, преди да изпищи.

От тавана, завързан с кафяв канап за единствената крушка, висеше на дългата си тънка опашка умрял воден плъх.

Беше одран от опашката до врата, а кожата висеше около главата му. Ани се взря в него и усети, че й прилошава. Въпреки тежестта на тялото въздушното течение поклащаше гризача напред-назад като ужасяваща играчка. Единият от задните му крака липсваше, което предполагаше, че бе намерил преждевременната си смърт в железните челюсти на капан, подобно на хиляди други в Южна Луизиана.

Осъзнавайки, че онзи, който бе решил да я тероризира, вероятно я наблюдава през някоя нова дупка в стената, Ани тръгна към водния плъх и го заобиколи. Отбеляза всяка подробност — завързаната на възел опашка, оголените мускули, листчето, забодено с гвоздей в трупа му.

На бележката пишеше: „Кучка!“

ГЛАВА 10

— Брусар те изпорти — каза Стоукс и провря пръсти през телената мрежа на килията в ареста. — Господи, не мога да повярвам, че ти погоди този номер. Имам предвид, че едно е да не иска да спи с мен — някои жени са просто мазохистки в това отношение, но да изпортиш друго ченге... това вече си е чиста подлост.

Стоукс нямаше право да бъде допускан до килиите на градския арест. Поне не и в качеството си на посетител. Задържаните имаха право да се виждат само с адвокатата си. Но както винаги, Стоукс бе намерил познат и бе уредил да го пуснат.

— По дяволите, смяташ ли, че е лесбийка? — попита той, осенен от внезапна мисъл.

Докато обикаляше килията, Ник си представи как очите на Ани Брусар широко се отвориха, а страните ѝ леко поруменяха, когато той бе посегнал и ръката му почти я бе докоснала.

— Не ми пука — промърмори той.

— На теб може да не ти пука, но тя току-що породила съвсем нови представи във въображението ми — призна Стоукс. — По дяволите, винаги съм си падал по лесбийки! И то по хубавите — уточни той. — Не по мъжкараните. Никога ли не си си представял красиви голи жени заедно? Да ти кажа право, онази работа ми се размърдва.

— Тя ме арестува — изрече безизразно Ник, изгубил търпение.

— Добре, във фантазиите ми тя ще бъде лошата лесбийка. Кучка с черни кожени дрехи и камшик. Мъжемразка.

— Как изобщо се озова там? — попита Ник.

— Със сигурност лош късмет.

Ник изпитваше смесени чувства. Ако Ани Брусар не бе дошла, той щеше да убие Ренар. Всъщност тя го бе спасила от самия него и затова ѝ бе благодарен. Ала мотивите ѝ го притесняваха.

— Тя смята, че трябва да ме държат отговорен.

Може би беше идеалистка, но тъй като самият той не беше, трудно му бе да я разбере. От опит знаеше, че хората най-често бяха

водени от един мотив — облагата. Прикриваха намеренията си по хиляди начини, с безкрайни оправдания, но горе-долу всичко се свеждаше до едно: „Какво ще спечеля аз?“ Какво щеше да спечели Ани Брусар? Защо нахлу така неочаквано в живота му?

— Много е досадна — каза Стоукс. — Целомъдрена госпожичка. Тази сутрин имах случай на изнасилване на паркинга на онези потрошени каравани. Намерих я там. Опита се да ми се меси. „Ще пратиш ли този косъм за изследване? — изимитира я той с писклив глас. — Може да е от носа на изнасилвача. Да не би той да е убил и Бишон? Ами ако се окаже удушвачът от езерото“.

— Какво я е накарало да го свърже с Бишон?

Чаз обърна очи нагоре.

— Онзи бил с маска. Сякаш е кой знае колко оригинална идея. По дяволите — промърмори той. — Защо приемат на работа жени?

Хвърли поглед през рамо, за да види дали вратата е затворена. Градският арест беше много стар и в килиите нямаше камери за наблюдение, затова тукашните ченгета подслушваха разговорите.

— Тя е единствената, която смята, че трябва да си платиш за това, човече — изрече тихо Чаз. — Дори самият Бог не би те държал отговорен. Око за око, зъб за зъб, нали разбираш какво имам предвид?

— Знам какво имаш предвид. Аз трябваше да съм ангел — отмъстител.

— По дяволите, ти трябваше да бъдеш Невидимия. Нищо нямаше да се случи, ако Брусар не си бе навряла носа. Ренар щеше да се пържи в Ада и въпросът щеше да бъде приключен.

— Така ли смяташ? — попита Ник и пристъпи към затворената с верига решетка на килията. — Когато ми се обади в „Лаво“, си предположил, че ще отида до „Боуен и Бригс“ и ще го убия, нали?

— За Бога! — изсъска Стоукс. — Говори по-тихо!

Ник се наведе близо до решетката и провря пръсти през нея.

— Какво става, партньоре? Да не те е страх, че ще те обвинят в заговор?

Стоукс рязко се отдръпна, засегнат, дори обиден.

— Заговор ли? По дяволите, човече! Та ние бяхме пияни и дърдорехме глупости. Даже когато ти се обадох и ти казах, че той е там, никога не ми е минавало през ума, че наистина ще го извършиш!

Просто ти казвам, че не бих те винил, ако го беше направил. Мисълта ми е, че щяхме да се отървем от него — прав ли съм или не съм?

— Ти настоя да отидем точно в онзи бар.

— Тъй като там не е тарапана, човече! Да не си мислиш, че аз съм те подмамил! За Бога, Ники! Та аз съм най-добрият ти приятел. Не мога да си представя как изобщо ти е хрумнало подобно нещо. Това наистина ме обижда.

— Ще ти дам аз една обида! Само ако открия, че си ми скроил номер, ще ти се прииска въобще да не си се раждал.

Стоукс отстъпи от решетката.

— Не мога да повярвам на това, което чувам. Престани да се правиш на такъв параноик. Аз не съм ти враг. — Допря дългия си показалец до гръдната си кост. — По дяволите, аз ти намерих адвокат. Момчетата ще поемат разходите. Всички се съгласиха да...

— Ще си платя сам.

— Не си извършил нещо, което през последните три месеца някой от нас не си е мечтал да направи.

— Кой е адвокатът?

— Уили Талънт от Сейнт Мартинвил.

— Онова копеле...

— ... е много хитро — довърши Стоукс. — Не си мисли, че той е от другата страна. Приеми го като човек, който ще ти отвори вратата, за да се върнеш в правия път. Старото куче може да направи така, че Луцифер да заприлича на бедно, изоставено детенце. Когато той приключи, сигурно ще получиш похвала и ще ти връчат ключовете на скапания град, което си и заслужаваш.

Отново се облегна на решетката, пъкна ръка в джоба на якето си и като факир извади цигара.

— Това е единственото, което искам, партньоре — каза и му подаде цигарата. — Искам всеки да си получи заслуженото.

Ани остана в съблекалнята двайсетина минути, през които се помъчи да се успокои. Двайсет минути сезира в одрания плъх.

Нямаше начин да разбере откъде се бе взел и кой го бе закачил, без да вдигне шум. Почти сигурна бе, че е Мълън, но познаваше още няколко помощник-шерифи, които ловуваха, за да си докарват

допълнителни доходи. Все пак фактът, че бе одран, ѝ говореше, че е дело на Мълън. Ани винаги бе смятала, че е бил от децата, които късат крилете на мухите.

„Кучка!“

Тя си пое въздух, за да не усеща вонята на разлагащия се гризач, отрязва го от връвта с джобното си ножче и направи гримаса, когато той тупна леко на пода. Скъса бележката, после измъкна картонена кутия от канцеларски материали и я използва вместо ковчег. Немаше намерение да го показва на Ноблие и да усложнява още повече положението. А и не можеше да го остави така. Написа отново доклада за вандализма на гробищата, предаде го, грабна кутията и сака и си тръгна. След като се прибереше къщи, щеше да изхвърли плъха в гората, а по-нататък майката природа щеше да му осигури достойно погребение.

Обикновено след тежък ден пътуването с кола към къщи я успокояваше. Днес обаче се почувства отритната от обществото. Почти се бе стъмнило и светът бе потънал в синкав сумрак като в лош сън. Гората ѝ изглеждаше заплашителна, враждебна, масивите със захарна тръстика бяха като огромни необитаеми зелени морета. Лампите от прозорците на къщите светеха, докато минаваше покрай тях. Вътре се бяха събрали семейства, вечеряха и гледаха телевизия.

Винаги в подобни моменти тя силно усещаше липсата на истинско семейство. Точно тогава изплуваха спомените от детството ѝ — майка ѝ седеше на люлеещ се стол и гледеше навън към блатото — прозрачна на вид, странна, бледа, отнесена, сякаш не живееше на земята. Мари Брусар винаги бе страняла от света около себе си. Ани го осъзнаваше и това я плашеше. Боеше се, че един ден майка ѝ просто ще я напусне и тя ще остане сама. Точно това и се случи.

Чичо Сос и леля Фаншон се погрижиха за нея. Тя ги обичаше много, но в душата си винаги се чувстваше като самотно сираче, което странеше от хората... също като майка си. Тази вечер усещането бе особено натрапчиво.

„Вие сте в ефир с Оуен Онофрио на Кей Джей Ю Ен. Постоянен контакт. Предаването е посветено на огромния награден джакпот. Сумата вече надминава деветстотин долара. Кой щастливец ще грабне чека?“

„Твърди се, че снощи заподозреният в убийство Маркърс Ренар вероятно е бил нападнат и пребит от детектив от шерифската служба на община Парту. Какъв е коментарът ви по този въпрос? Кой е на първа линия?“

„Ще кажа, че няма никаква справедливост, това е. Светът се е побъркал. Хвърлят бащата на мъртвата жена в ареста, а всички мои познати казват, че е герой заради онова, което се е опитал да направи и което съдът не се осмели да направи. Убийците и изнасилваните имат повече права от почтените хора. Това е направо скандално!“

Ани изключи радиото, когато зави към „Корнърс“. Имаше три коли на паркинга, покрит с натрошени мидени черупки. Пикапът на чичо Сос, ръждивата фиеста на нощния касиер, а малко по-встрани — лъскава тъмночервена гранд америкън. Тя изпъшка. Беше на Ей Джей.

Загледа се за миг в къщата, която цял живот бе наричала свой дом — проста двуетажна дървена постройка, покрита с гофрирана ламарина. Големият преден прозорец изпълняваше ролята и на рекламно табло, изпъстрен е реклами и обяви за стоки и услуги. Червена неонова реклама на бира „Бъдуайзър“, плакат с надпис „ТУК СЕ ГОВОРИ ФРЕНСКИ“ и друга, написана на ръка с маркер „ГОРЕЩИ НАПИТКИ И ЯСТИЯ“.

На първия етаж се помещаваше магазинът, който Сос Дусе стопанисваше от четирийсет години. В началото магазин за всичко, обслужвал жителите около блатото и семействата им, които идваха с лодки един или два пъти в месеца, той постепенно се бе развил с оглед търговските нужди в спирка за екскурзии по блатата, кафене и магазин, който правеше най-голям оборот през почивните дни, когато рибарите и ловците — „спортистите“, както чичо Сос ги наричаше, — се запасяваха, преди да се отправят към Ачифалая. Туристите харесваха селската идиличност на набраздения под от кипарисово дърво и старите скърцащи вентилатори на тавана. Местните хора бяха доволни от големите хладилници, където бирата им беше под ръка и от видеокасетите, които в понеделник вечер даваха под наем — две на цената на една.

През първата година от брака им Сос и Фаншон живеели в апартамента на втория етаж. Успешната търговия обаче им бе дала възможност да си построят малка тухлена къща в стил ранчо на около стотина метра от магазина, а през 1968 година бяха дали апартамента

под наем на Мари Брусар, която един ден се появи на прага им бременна и отчаяна, потайна като бездомна котка, каквито често идваха и се настаняваха в „Корнърс“.

— Днес закъсна, мила! — провикна се чичо Сос и се подаде от вратата.

Ани слезе от джипа със сака на рамо и кутията с плъха в другата ръка.

— Какво носиш? Вечеря ли?

— Не точно.

Сос излезе на верандата бос, по джинси и бяла риза с навити до лактите ръкави над жилестите си ръце. Той не беше висок, но дори след като бе преминал шейсетте, плещите му впечатляваха. Коремът му беше плосък като наковалня, имаше постоянен тен, но лицето му беше сбръчкано като стар пергамент. Хората казваха, че прилича на актьора Томи Лий Джоунс, което винаги припалваше искрица в очите му и той отговаряше: „А, не, Томи Лий Джоунс — щастливият кучи син, прилича на мен“.

— Чакай те, мила — каза Сос с хитра усмивка. — Андре е дошъл да те види. — Сниши гласа си тайнствено, когато тя пристъпи на верандата. Лицето му бе напрегнато. — Имали сте малко любовно сдърпване, а?

— Не сме любовници, чичо Сос, не разбра ли!

— Ами!

— Не че това е твоя работа. Между другото, казвам ти го за стотен път.

Той отметна глава и се направи на обиден.

— Как да не е моя работа?

— Вече съм голяма — напомни му тя.

— Но не и достатъчно поумняла, за да се омъжиш, нали?

— Няма ли някога да се откажеш?

— Може би — отвърна той и отвори вратата широко, за да влезе. — Може би, когато ме направиш дядо.

Букет червени рози бе сложен в края на плота и изглеждаше също тъй не на място като ваза от династията Мин. Нощният касиер — сипаничаво момче, кльошаво като клечка за зъби, гледаше „Скорост“ на видеото.

— Здравсти, Стиви — поздрави Ани.

— Здравей, Ани — отвърна той, без да сваля очи от екрана. — Какво има в кутията?

— Отрязана ръка.

— Страхотно!

— Няма ли да поздравяваш Андре? — попита нервно Сос. — След като си е направил труда да дойде чак дотук и да донесе цветя.

Ей Джей прояви достатъчно благоприличие да се направи на смутен. Облегна се на рафта с препарирани крокодилски глави и други, подобни отвратителни сувенири, които привличаха туристите. Не беше сменил костюма си, но беше свалил вратовръзката и бе разтворил яката на ризата си.

— Не знам — каза Ани. — Трябва ли адвокатът ми да присъства?

— Днес попрекалих — призна той.

— По-скоро доста прекали. Сега опитай още веднъж.

— По-кратко, Ани — обади се Сос. Направи й знак да пристъпи напред. — Андре разбира кога е победен. Дошъл е да те целуне и да се сдобрите.

Ани не се предаваше.

— Така ли? Не съм го молила.

Сос го изглежда въпросително.

— Ей, и това е начало.

— Уморена съм — заяви Ани, обърна се и тръгна към вратата. — Лека нощ.

— Ани! — извика Ей Джей. Тя чу как той се втурна след нея, докато завиваше зад ъгъла на верандата и тръгваше нагоре по стълбата към апартамента си. — Не можеш непрекъснато да бягаш от мен.

— Не бягам. Опитвам се да не ти обръщам внимание, което, уверявам те, е за предпочитане. В момента не очаквай повече от мен...

— Казах ти, че съжалявам.

— Не, каза, че малко си прекалил. Това, че признаваш грешката си, не е извинение.

Две котки се шмугнаха в краката й на площадката и измяукаха. Шарената скочи на парапета и задуши кутията с водния плъх. Ани я дръпна настрана, докато отключваше вратата. Нямаше намерение да я внася в апартамента си, но не можеше да се отърве от нея, докато Ей Джей вървеше по петите й.

Сложи кутията и сака върху малката пейка в антрето и мина покрай масичката с телефона в хола, където телефонният ѝ секретар примигваше като сърдито червено око. Можеше да си представи какво има на касетата. Репортери, роднини и недоволни непознати, които се обаждаха, за да изразят мнението си, или да се опитат да изкопчат някаква информация от нея.

Ей Джей я последва и остави вазата с розите върху кухненската маса с никелирани крака.

— Съжалявам — повтори той. — Не биваше да се нахвърлям върху теб заради Форкейд, но бях разтревожен, мила.

— И това няма нищо общо с Причет?

Той въздъхна.

— Добре, признавам, че новината ме завари неподготвен. Искан ми се да вярвам, че в подобни случаи би се обърнала към мен.

— За да можеш ти пък да се обърнеш към Смит Причет и като раболепен подчинен да му издрънкаш всичко. — Ани стоеше от другата страна на масата. Облегна се на мивката и рече: — Това е още един пример защо тази връзка няма да я бъде. — Гласът ѝ бе предрезгавял от напрежение. — Аз съм тук, ти си там, и всичко това ни разделя. — Направи жест, за да подчертае мисълта си. — Аз си имам моята работа, ти си имаш своята работа, повече говорим за работа, отколкото за нас. Остави ме на мира, Ей Джей. Съжалявам. Поне засега.

Не сега, когато най-неочаквано се бе озовала в бурята, която Форкейд бе предизвикал. Нужна ѝ беше цялата ѝ съобразителност, за да задържи главата си над водата.

— Не смятам, че това е най-подходящият момент за този разговор — изрече тихо Ей Джей, доближавайки се до нея. На лицето му се четеше нежност и обич. — Беше тежък ден. Ти си изморена, аз също. Просто не искам да се караме. Твърде добри приятели сме, за да го правим. Да се целунем и да се сдобрим, искаш ли? — прошепна той.

Тя затвори очи, когато той допря устни до нейните. Не успя да възпре устните си, нито пък ръцете си да не се увият около кръста му. Той я привлече към себе си. Беше естествено като самото дишане. Тялото му беше силно и топло. Височината му я караше да се чувства в безопасност.

Щеше да е лесно да легне с него, да намери утеха и забрава в страстта. На Ей Джей му харесваше ролята на любовник закрилник. Тя знаеше колко добре би се почувствал той, ако го оставеше да я изиграе, но тази вечер не можеше да го направи. Сексът нямаше да оправи нищо, само щеше да усложни нещата. А животът ѝ достатъчно се бе усложнил.

Ей Джей усети как желанието ѝ отзвучава и леко повдигна глава.

— Знаеш ли, че можеш да засегнеш мъж, като го спираш по този начин.

— Лъжеш — каза Ани, оценявайки опита му да се пошегува.

— Така ли?

— Да. Не помниш ли какво ми каза, когато бях студентка втора година, а Джейсън Беноа се опитваше да ме убеди, че съм щяла да го осакатя завинаги, ако не му позволя да стигне до края.

— Да, но аз щях да го осакатя, ако го беше направил. — Докосна върха на носа ѝ с пръст. — Приятели ли сме?

— Както винаги.

— Смятала ли си някога, че животът може да бъде толкова сложен?

— Ами ти?

— Не, но е факт. — Той погледна часовника си. — Е, май трябва да се прибирам вкъщи, да си взема студен душ или да разгърна каталога с бельо на „Виктория Сикрет“.

— Нямах ли работа? — попита Ани и го последва до вратата.

— Тонове. Не ми се ще да ти разказвам.

— Защо?

Той се обърна и я изгледа сериозно.

— Утре е делото за определяне на гаранцията на Форкейд.

— О!

— Казах ти. — Понечи да отвори вратата, после се поколеба. — Знаеш ли, Ани, трябва да решиш на чия страна си в този случай.

— Дали съм с теб или против теб?

— Знаеш какво искам да ти кажа.

— Знам — съгласи се тя, — но тази вечер не ми се говори.

Ей Джей прие обяснението ѝ с кимване.

— Ако решиш, че ти се говори и искаш да поприказваш с приятел... С другото ще се оправя някак.

Ани не възрази. Ей Джей отвори вратата и три котки се втурнаха с ръмжени в антрето към кутията с водния плъх.

— Какво има в тази кутия?

— Умрял воден плъх.

— Брусар, някой казвал ли ти е, че имаш много мрачно чувство за хумор?

— Много пъти, но аз винаги отричам.

Той се усмихна и ѝ намигна, когато излезе на площадката.

— Ще се видим пак, скъпа. Радвам се, че отново сме приятели.

— Аз също — смънка Ани. — Благодаря ти за цветята.

— Съжалявам. — Той направи гримаса. — Не са от мен. Чичо Сос греша...

Ани вдигна ръка, за да го спре.

— Няма нищо. Всичко е наред. Не съм го и очаквала.

— Но ми кажи кой ти ги е изпратил, за да му фрасна един по носа.

— Моля те. Едно нападение на седмица ми стига.

Той се наведе и леко я целуна по бузата.

— Заклучи вратата. Наоколо обикалят лоши хора.

Тя изгони котките от антрето и се върна в кухнята.

Букетът бе поставен в средата на кухненската маса и изглеждаше също така не на място, както върху плота долу в магазина. В апартамента ѝ биха стояли добре диви цветя, поставени в бурканчета от сладко, но не и елегантни рози. Тя дръпна белия плик и извади картичката.

„Мила госпожице Брусар,

Надявам се, че няма да приемете розите като нещо неуместно, но вие ми спасихте живота и исках да ви благодаря както подобава.

Искрено ваш,
Маркър Ренар“

ГЛАВА 11

Той се питаше как ли бе приела цветята. Вече трябваше да ги е видяла. Работеше дневна смяна. Знаеше това, тъй като в новините за побоя над него я бяха представили като „помощник-шериф, който не е бил на служба“. Тя бе била вчера пред съда и бе помогнала да го спасят при нападението на Дейвидсън. Била е дежурна и когато бяха открили тялото на Пам — тя го бе открила.

Имаше някаква странна последователност във всичко това, помисли си Маркъс Ренар, докато гледаше през прозореца на стаята си. Той бе обичал Пам, Ани бе открила тялото ѝ. Бащата на Пам се бе опитал да го убие; Ани му бе попречила. Детективът, поел случая на Пам, се бе опитал да го убие; Ани отново му се бе притекла на помощ. Удивителна последователност. В упоеното му съзнание изникнаха буквите на думата. Те се разделиха и се подредиха в кръг, образувайки тънка черна линия, без начало и без край. Плътна.

Той започна да плъзга молива по листа с внимателни, леки движения. Форкейд не беше засегнал ръцете му. Имаше синини по тях — контузии рани, получени при самоотбрана, и си бе охлузил кокалчетата, когато беше паднал на земята, но нямаше нищо по-сериозно. Очите му все още бяха почти затворени от отока. Имаше памук и в двете ноздри, което го караше да диша през устата и въздухът свистеше между счупените му зъби, тъй като челюстите му бяха обездвижени с шина. По лицето му се кръстосваха шевове, като по някакъв чудат, пъстроцветен юрган. Приличаше на изчадие.

Лекарят му беше предписал болкоуспокояващи и го бе изпратил вкъщи късно през деня. Нито една от травмите не беше опасна за живота му и не трябваше да бъде под непрекъснато лекарско наблюдение, което го радваше. Не се и съмняваше, че сестрите от болницата щяха да го унищожат, ако им се удадеше възможност.

Перкоданът беше притъпил болката в главата му и бе направил по-поносими острите болки в ребрата, три от които Форкейд беше пукнал. Възприятаята му бяха замъглени. Чувстваше се изолиран,

сякаш живееше в капсула. Гласът на майка му достигаше до него наполовина по-тих. Непрестанното мърморене на Виктор се бе превърнало в тихо бръмчене.

И двамата бяха там, когато Ричард Кудроу го бе довел вкъщи, разтревожени и изнервени.

— Маркъс, толкова се притесних за теб! — изплака майка му, докато той мъчително изкачваше стъпало по стъпало.

Стоеше подпряна на колоната на верандата, като че ли нямаше сили да стои изправена. Макар и висока като двамата си синове, тя правеше впечатление на дребна, почти крехка жена. Имаше навика да потупва нервно с ръка гърдите си. Въпреки, че беше добра шивачка, предпочиташе да носи старомодни евтини пенъоари, които я правеха да изглежда по-стара от нейните петдесет години.

— Не знаех какво да си мисля, когато се обадиха от болницата. Страхувах се за живота ти. Почти не съм мигнала от притеснение. Какво бих правила без теб? Как бих се справяла с Виктор? Почти бях обезумяла от тревога.

— Майко, виждаш, че съм жив.

Маркъс не я попита защо не беше дошла да го види в болницата, тъй като не му се слушаше колко мрази да кара колата нощем, заради неуточнената ѝ диагноза за кокоша слепота. Оставяше настрана факта, че преди години го бе изнудила да ѝ купи кола, за да не се чувства зависима от него. Тя рядко я изкарваше от бараката, която служеше за гараж. Също така не му се слушаше колко я беше страх да остави Виктор и колко не обичаше болниците, смятайки ги за развъдници на всякакви смъртоносни болести. Последното щеше да даде отправна точка за лекцията на Виктор за бактериите.

Брат му надничаше от вратата, следейки подозрително Маркъс. Виктор имаше леко схваната, нестабилна стойка, като че ли земното притегляне му влияеше по-различно, отколкото на останалите хора.

— Аз съм, Виктор — каза Маркъс, макар да знаеше, че е безпредметно да се опитва да го предразполага.

Виктор бе навлязъл в пубертета, преди да разбере, че слагането на шапка не превръща един човек в друго създание. Гласовете, който се чуваха по телефона, все още го озадачаваха, когато стана на двайсет години, а дори и сега. Години наред само дишаше в слушалката, тъй като не можеше да види човека, който му говореше. За него той не

съществувахе. Само лудите разговаряха с хора, които можеха да се материализират, а Виктор не беше луд. По тази причина отказваше да разговаря с гласове без образ.

— Има маска, няма маска — измърмори той. — Птицата присмехулник. *Mimus polyglottos*. Висока между двадесет и два и двадесет и седем сантиметра. Без маска. Издава еднообразни звуци. По-разпространена от свраките. И от обикновения гарван. *Corvus corva*. Много хитър. Много проникателен. Като свраката, но не е сврака. Уж е с маска, а няма маска...

— Виктор, престани! — смърри го Дол и гласът ѝ стана писклив. Тя хвърли изстрадал поглед към Маркър. — Цял ден бълнува. Щях да полудея от тревога за теб, а Виктор продължаваше ли продължаваше да нарежда. Беше достатъчно, за да ми причернее пред очите.

— Червено, червено, много червено — каза Виктор, като тръскаше глава, сякаш в ухото му беше влязла буболечка.

— Този твой адвокат по-добре да накара шерифската служба да си плати за страданията, които причиниха на семейството ни — продължи да нарежда Дол, като последва Маркър в къщата. — Тези хора са черни отвътре, душите им са черни.

— Ани Брусар ми спаси живота — отбеляза Маркър. — Два пъти.

Дол направи гримаса.

— Ани Брусар? Сигурна съм, че не е по-добра от останалите. Видях я по телевизията. Не каза нищо за теб. Правиш от мухата слон, Маркър. Винаги си го правил.

— Аз бях там, майко. Знам какво направи тя.

— Просто смяташ така, защото е хубава, това е то. Знам как разсъждаваш, Маркър. Същият си като баща си.

Това трябваше да е обида. Маркър не си спомняше баща си. Клод Ренар ги бе напуснал, още когато Маркър беше пеленаче. Никога не ги бе потърсил и бе прекърнал всякакви връзки. Имаше моменти, в които Маркър му завиждаше.

Той затвори очи и остави перкодана да заличи спомена от измърченото му съзнание. Това бяха те, чудесата на съвременната химия.

Отиде направо в спалнята си и се изолира от непрестанните натяквания на майка си с една таблетка, предизвикваща два часа

летаргия. Когато дойде на себе си, къщата беше утихнала. Всички се бяха върнали към обичайните си занимания. Майка му се бе прибрала в стаята си, както правеше всяка вечер в девет, за да гледа по телевизията пасторската проповед и да решава любимите си кръстословици. В десет щеше да си легне и цялата следваща сутрин да се оплаква, че почти не е спала. Ако някой попиташе Дол, тя не бе спала нормално нито една нощ през целия си живот.

Виктор си лягаше в осем и ставаше в полунощ, за да чете природонаучните си книги или да прави сложни математически изчисления. Щеше да си легне отново в четири сутринта и да стане точно в осем. Рутината беше свещена за него. Той я отъждествяваше с нормалността. И най-малкото отклонение можеше да го разстрои, карайки го да се клатушка, да си мърмори или да буйства. Рутината го правеше щастлив.

Де да беше и животът на Маркърс толкова прост. Той не обичаше да е в центъра на вниманието. Предпочиташе да го оставят на мира да си върши работата и да се занимава с хобитата си.

Работната му стая се намираще точно до спалнята му и вероятно бе била кабинет или детска стая някога. Беше избрал малкото апартаментче за себе си още първия път, когато обиколиха къщата с Пам Бишон. Тя беше брокерката на недвижими имоти, на която беше попаднал, когато бе дошъл в Байю Бро на интервю за „Боуен и Бригс“ — още един елемент от поредицата последователности.

Покоите му бяха на първия етаж, в задната част на къщата и трябваше да минеш през едната стая, за да влезеш в другата. На работната маса стоеше последният му проект, куклена къща в стил кралица Ана със сложно подредени керемиди със сърцевидна форма. По полиците, направени по поръчка по протежение на едната стена, бяха наредени макети на къщите, които беше строил или проектирал през годините. Той участваше с тях в състезания по панаири и продаваше част от тях, освен най-скъпите на сърцето му.

Но не кукленската къща привлече вниманието му тази вечер. Беше станал от леглото, за да работи на чертожната си дъска, опитвайки се пренесе образа, изникнал в съзнанието му, на листа.

Пам бе била прекрасна жена — дребна, женствена. Късата ѝ тъмна лъскава коса бе подстригана на черта до раменете. Усмивката ѝ бе ведра, а кафявите ѝ очи искряха от живот. Всеки петък ходеше да ѝ

правят маникюр. Пазаруваше в най-елитните магазини в Лафайет и винаги изглеждаше така, сякаш току-що бе излязла от страниците на някое списание.

Ани беше хубава по свой начин. Беше по-висока от Пам, но не и с повече от два сантиметра. По-атлетична от Пам, но също толкова фина. Той си я представи не в тъмносинята униформа на шерифската служба, а с дългата пола на цветя, която бе носила снощи. Свали мислено протритото ѝ джинсово яке и я облече в бяла блузка. Ефирна, почти прозрачна, загатваща формата на малките ѝ гърди. Тази мисъл го опияни.

Той среса мислено косата ѝ прилежно назад и я завърза с бяла панделка отзад. Имаше чип нос, а съвсем малката трапчинка на брадичката ѝ издаваше известен инат. Очите ѝ — тъмнокафяви като на Пам, бяха екзотично дръпнати нагоре в краищата. Беше заплепен от формата им — форма на бадем, подобно котешки. Устата ѝ беше също толкова пленителна. Характерно френска уста — долната устна пълна, а горната — с деликатна извивка. Никога не я беше виждал да се усмихва. Дотогава щеше да поставя усмивката на Пам на лицето ѝ.

Той остави молива и погледна работата си.

Пам му беше липсвала през тези три месеца, но той вече усещаше болката му от самотата да заглъхва. В мъглата на упоението си се представи като разсъхнат съд за вино. Сега се канеше да излее в него нова, примамливо свежа струя. Опита се да предусети вкуса му в устата си и у него се породило желание. Усмихна се.

Ани. Неговият ангел.

ГЛАВА 12

Делата за определяне на гаранция в община Парту се разглеждаха в понеделник, сряда и петък сутрин — схема, умело съставена, за да носи постоянни приходи. Някой, който беше освободен под гаранция в петък, имаше почивните дни на разположение, за да наруши още няколко закона, заради което трябваше отново да плаща гаранция в понеделник. Сряда беше прибавена за всеки случай, за да бъдат спазени гражданските права.

За лош късмет съдията по делото пак беше старият Монахан. Ник мислено изпъшка, когато Монахан излезе от кабинета си и зае мястото си на заседателната маса. Делата бяха извиквани по реда на постъпването си. Тази петък сутрин разглеждаха поредица от дребни нарушения: пиянство и буйстване, кражба от магазин, притежание на наркотици с цел разпространение, обир. Обвиняемите стояха до адвокатите си, с погледи, виновно наведени надолу, като кучета, които се бяха изпикали на килима. Някои от тях изглеждаха засрамени, други притеснени, а на трети изобщо не им пукаше — бяха свикнали с това.

Балконът на съдебната зала постоянно менеше аудиторията си, докато делата се разглеждаха по бързата процедура и пропадналите типове минаваха един по един. Ако тези хора бяха утайката на обществото, помисли си Ник, то за какъв трябваше да се смята той? Всеки, който се изправеше пред съда, твърдеше, че има основателна причина за това, което беше извършил. Никоя обаче не можеше да бъде толкова основателна, колкото неговата, но той се съмняваше, че ако кажеше пред съда, че само беше свършил работата, от която съдът се бе измъкнал, щеше да си спечели благоволенieto на Монахан.

Журналистите, които запълваха скамейките зад него, без съмнение си бяха наточили зъбите за точно такова драматично изказване. Те нервно изчакваха предварителната част, нетърпеливи да започне основното събитие. Монахан се дразнеше от присъствието им и беше в по-лошо настроение от друг път. Заяждаше се с адвокатите,

сопваше се на обвиняемите и определяше по-завишени от обичайните за случая гаранции.

Ник имаше точно три хиляди и двеста долара в банката.

— Не ядосвай Негова милост, момчето ми — промърмори Уили Талънт, като се наведе към Ник. — Убеден съм, че днес страда от ирландското си главоболие. Не срещай погледа му. Ако не можеш да изглеждаш разкаян, изглеждай поне унил.

Ник отмести погледа си. Талънт беше подло, хитро копеле — добри качества за един адвокат, но това не означаваше, че трябва да харесва този човек. Само трябваше да го слуша.

Адвокатът беше почти с една глава по-нисък от Ник, строен, с елегантен европейски вид. Рядката му, тъмна коса беше прилежно пригладена назад, като подчертаваше правилните черти на лицето му. Ходеше с черни костюми целогодишно и носеше „Ролекс“, който струваше повече, отколкото Ник изкарваше за четири месеца. Клиентите на Уили можеше и да са боклуци, но обикновено бяха платежоспособни.

Ник отново огледа тълпата. Известен брой полицаи се бяха настанили на балкона, предназначен за тъмнокожата публика през периода на сегрегацията. Той забеляза няколко от помощник-шерифите в униформата на Байю Бро. Брусар не беше сред тях. Би могла да дойде. Какво всъщност целеше тя?

На предния ред на балкона Стоукс допря пръсти до козирката на бейзболната шапка, която беше нахлупил ниско над тъмните си очила „Рей Бан“. Куинлан, един от детективите към шерифската служба, седеше до него заедно със Зи Топ Макгрий от градското управление, с който бяха работили един или два пъти.

На Ник му се стори странно, че някой друг, освен Стоукс беше дошъл. Не се беше опитвал да завързва приятелства тук. По-скоро отношенията им бяха служебни, но беше от Братството и следователно един от тях... Най-вероятно бяха загрижени за самите себе си, реши той. Една успокояващо цинична мисъл.

Той насочи поглед към аудиторията, като огледа лицата на журналистите, които го бяха преследвали още от началото на случая „Бишон“, както и на една личност, позната му от Ню Орлиънс. Тамошните хора обикновено почти не се интересуваха от неща, които се случваха извън пределите на техния град. Кажунските общини бяха

отделен свят. Но тази персона беше подушила кръвта и стръвно бе поела по дирята на Ник. Неочаквано, но не и изненадващо.

Изненадите се намираха пред хищника от Ню Орлиънс. Бел Дейвидсън и два реда пред нея бившият ѝ зет, Дони Бишон. Какво търсеха те тук? Хънтър Дейвидсън не беше между нещастниците, които чакаха реда си да минат пред съдията. Причет нямаше да иска да вдига много шум около делото за определяне на гаранция. Повдигането на обвинение срещу един покрусен баща нямаше да допадне на избирателите му. Но повдигането на обвинение срещу „корумпирано ченге“ за същото престъпление беше съвсем различно нещо.

— Щата Луизиана срещу Ник Форкейд!

Ник последва Талънт през вратичката към масата на защитата. Причет бе мълчал по време на предходните процедури, като бе оставил помощник окръжния прокурор Дусе да се оправя с дребните въпроси, пазейки се за главната атракция. Той стана от стола и закопча сакото си, изпъна рамене и приглади копринената си вратовръзка с ръка. Приличаше на дребен петел, който подрежда перата си и разрива прахта преди битка, като онези — при боевете със залагания.

— Ваша милост — произнесе той високо, — обвиненията са изключително сериозни: физическо нападение и опит за убийство, извършени от служител на реда. Тук не става дума за обикновено престъпление, а за чудовищна злоупотреба с власт и обществено доверие. Срам и позор. Аз...

— Запазете проповедите си за амвона, господин Причет — отсече Монахан, като отвори шишенце с екседрин и изсипа две таблетки в ръката си.

Съдията изгледа Ник ядосано, смръщвайки тъмните си вежди над яркосините очи.

— Детектив Форкейд, не мога да не изразя възмущението си от това, че сте изправен пред мен по такъв повод. Вие успяхте дотам да се самозабравите, че не съм склонен на прошка. Има ли въобще нещо, което да имате да кажете?

Уили се наведе напред, едва докосвайки масата на защитата с върха на пръстите си.

— Ревон Талънт за защитата. Ваша милост, моят клиент не се признава за виновен. — Той изрече всяка дума отчетливо, като поет,

четящ свои стихове. — Както обикновено, господин Причет си е направил редица необосновани заключения, без да е изслушал фактите. Детектив Форкейд просто си е вършел работата.

— Която е да пребива хората ли? — ехидно вметна Причет.

— Да задържи заподозрян в обир, който е решил да му се противопостави и да прибегне до физическа разправа.

— Да му се противопостави и да прибегне до физическа разправа ли? Същият този човек е в болница! — извика Причет. — Изглеждаше така, сякаш се е блъснал челно в стоманен стълб.

— Не съм казвал, че не е сполучил в намеренията си.

От балкона се разнесе смях. Монахан удари с чукчето си.

— Това не е комична ситуация.

— Напълно съм съгласен, Ваша милост — каза Причет. — Трябва да сме строги към пазителите на закона, които престъпват пълномощията си и прибягват до саморазправа. Един от помощник-шерифите е хванал Форкейд на местопрестъплението. Тя ще свидетелства...

— Това още не е самото дело, господин Причет — прекъсна го Монахан. — Не съм в настроение да слушам самовлюбени адвокатски пледоарии за пред журналистите. Давайте по същина!

— Да, Ваша милост. — Причет потисна гордостта си, макар да се изчерви. — Като вземем предвид сериозността на обвиненията и бруталността на престъплението, щатът настоява за гаранция от сто хиляди долара.

Ник остана зашеметен от чутото.

Уили отметна глава назад и го погледна многозначително с тъмните си очи.

— Ваша милост, като оставим настрана страстта на господин Причет да драматизира нещата...

— Вашият клиент е пазител на закона, който е обвинен в жесток побой над човек, господин Талънт — остро каза Монахан. — За мен това е предостатъчно. — Той се консултира със секретаря си за програмата, като разклащаше таблетките екседрин в ръката си като зарове. — Предварителното разглеждане на делото ще бъде след две седмици, броено от вчера. Гаранцията се определя на сто хиляди долара в брой или в ценни книжа. Платете на секретаря, ако имате възможност. Следващото дело!

Ник и Талънт се оттеглиха от масата на защитата, тъй като влязоха следващият обвиняем и адвокатът му. Ник впери поглед в Причет. Тънките устни на окръжния прокурор се бяха свили в самодоволна гримаса.

— Ще се опитам да отстраня Монахан от случая преди предварителното разглеждане на делото — промърмори Уили, като тръгна с Ник към страничната врата, където един от градските полицаи чакаше да го придружи обратно до ареста. — Явно е прекалено пристрастен. Нищо обаче не мога да направя с Причет. Този човек иска да забучи главата ти на кол, момчето ми. Ти го злепостави с онзи злощастен случай с доказателствата. А това за Смит Причет е повече от престъпление. Можеш ли да си платиш гаранцията?

— За Бога, Уили, та аз едвам ще смогна да платя на теб! Бих могъл да събера десет хиляди, ако заложа всичко, което притежавам...

Ник огледа съсредоточено аудиторията.

Дони Бишон беше станал от мястото си и се промъкваше напред, вдигнал ръка притеснено, като срамежлив ученик, който се опитва да привлече вниманието на учителката. Беше хубав мъж — трийсет и шест годишен, но с вид на два̀сетгодишен — с правилен къс нос и уши, които стърчаха точно толкова, колкото беше нужно, за да му придават момчешки вид до края на живота му. Беше играл нападател в отбора на Тулейн и имаше навика да ходи с леко прегърбени рамене, като че ли се канеше да вкара кош всеки момент. Всички служители на съда спряха да вършат това, с което се занимаваха и го погледнаха.

— Ваша милост? Мога ли да...

Монахан го изгледа ядосано.

— Кой сте вие, господине?

— Дони Бишон, Ваша милост. Бих искал да платя гаранцията на детектив Форкейд.

— Строителният бизнес сигурно върви по-добре, отколкото си мислех — каза Ник, като се разхождаше из кабинета на Дони Бишон, с клечка за зъби в уста.

Беше станал ням свидетел на сцената в съдебната зала, не защото искаше парите на Бишон, а защото искаше да разбере мотивите, който стояха зад щедрия жест.

Журналистите бяха изпаднали в суматоха, гладни за сензации. Накрая Монахан беше разпоредил да се опразни съдебната зала. Смит Причет бе напуснал вбесен, че му бяха отнели триумфа. След като Дони плати сумата на секретаря, те преминаха през тълпата от журналисти, излязоха от съдебната зала и се спуснаха по стълбите.

Ник се бе качил в зеления инфинити на Уили и бяха отишли чак до Ню Иберия, за да се отърват от репортерите зад тях. Когато успяха да се върнат обратно в Байю Бро по черни пътища, журналистите бяха изчезнали, вероятно заети да пишат материалите си. Ник помоли Уили да го закара вкъщи, където грабна ключовете от пикапа и потегли, пропускайки душа и преобличането, от които силно се нуждаеше.

Кабинетът оставяше впечатлението, че строителна фирма „Бишон Байю“ е солидна компания — тежки мебели от дъбово дърво, убити тонове, цяло състояние във вид на гравюри на диви животни по стените. Проучванията на Ник бяха довели до някои разкрития. Дони беше изградил бизнеса си за сметка на агенцията за недвижими имоти на Пам, но бе проиграл шансовете си да положи здрава финансова основа на предприятието. Според някои източници, разводът е щял напълно да прекъсне връзките между строителна фирма „Бишон Байю“ и компанията на Пам, така че Дони е трябвало бързо да се справи някак или да загине.

Ник прокара пръсти по елегантните извивки на една ръчно изработена дива патица от дърво, разперила крила за кацане.

— Когато проучих състоянието на фирмата ти, ми се стори, че здравата си загазил, Дони. Почти си бил фалирал преди осемнайсет месеца. Укрил си обаче земя чрез агенцията на Пам, за да не я изгубиш. Как тогава можеш да си позволиш да издадеш чек за сто хиляди долара?

Дони се засмя и седна в тъмночервения кожен стол зад писалището си. Той разкопча яката и нави ръкавите на раираната си риза — същинско олицетворение на делови бизнесмен.

— Ти си едно неблагоприятно копеле, Форкейд — процеди той, наполовина развеселен, наполовина нервен. — Току-що измъкнах задника ти ареста, а на теб не ти допада мириса на парите ми, така ли? Майната ти.

— Доколкото знам, вече ти благодарих. Ти плати, за да ме освободят, Дони, но не си ме купил.

Дони отмести погледа си и подреди купчината с листа на писалището.

— Фирмата струва много пари на хартия. Активи, разбираш ме, нали? Земя, оборудване, къщи, строени спекулативно. Банкерите предпочитат активите пред парите в брой. Имам си хубава колекция от кредити.

— Защо го направи?

— Шегуваш се, нали? След всичко, което Ренар направи с Пам? А вие и старият Хънтър сте в ареста, докато той се разхожда на свобода? Това е лудост. Съдилищата са пълен цирк напоследък. Време е някой да направи нещо.

— Като да убие Ренар ли?

— Да, така си го представям. Откачено копеле. Той е престъпникът, не ти. Моето мнение е, че помощник-шерифът, който те е арестувал, е трябвало да остави нещата сами да се развият и всичко да приключи. Освен това, казаха ми, че не губя нищо, освен ако ти не се измъкнеш от града.

— Защо в брой? — попита Ник.

Защото получаваш част от общественото внимание, помисли си той. Издаването от Дони на чек за такава впечатляваща сума бе върховен момент. Той не попадеше за пръв път в центъра на вниманието.

Беше там от деня, когато бе открито тялото на Пам. Веднага бе предложил награда от петдесет хиляди долара за информация, която би довела до арест. Беше плакал като малко дете на погребението. Всички вестници в Луизиана бяха отпечатали снимката му в едър план.

В преддверието на кабинета телефонът не преставаше да звъни. Най-вероятно бяха журналисти, а всяка публикация беше безплатна реклама за строителна фирма „Бишон Байю“.

Дони отново отмести погледа си.

— Не знам, така реших. Никога преди не съм плащал гаранцията на никого. За Бога, няма ли да седнеш? Изнервяш ме.

Ник не обърна внимание на молбата му. Не можеше да стои на едно място, а и да изнервя Дони, не бе чак толкова лошо нещо.

— Ще можеш ли отново да поемеш случая?

— На куково лято! Аз съм временно отстранен. Моето участие би попречило на разследването, заради явната ми ненавист към

главния заподозрян. Поне това би казал съдията.

— Тогава, да се надявам ли, че нещо друго ще те задържи в община Парту. Със сигурност не мога да си позволя да загубя сто хиляди.

— Някои хора биха казали, че сега по можеш да си позволиш да ги изгубиш, отколкото когато жена ти беше жива — каза Ник.

Изречението на Дони се промени.

— Вече минахме тази тема, детектив, и не желая отново да се впускаме в нея.

— Знаеш, че от самото начало разследването течеше в две посоки. Такава е стандартната процедура. Това, че ме извади от ареста, няма да промени нещата.

— Знаеш къде можеш да си завреш двете посоки, Форкейд!

Ник повдигна рамене и продължи:

— През последните двацет и четири часа имах много време на разположение. Време, през което да преосмисля всичко. Просто ми се струва... голям късмет... че Пам беше убита, преди разводът да стане факт. Щом застрахователите ти платят и продадеш дела на Пам от агенцията за недвижими имоти, вече няма да са ти нужни кредити.

Дони скочи на крака.

— Край, Форкейд! Махай се от кабинета ми! Аз ти направих услуга, а ти идваш тук и се гавриш с мен! Трябваше да те оставя да си гниеш в ареста! Не съм убил Пам. Не съм способен на това. Аз я обичах.

Ник изобщо не помръдна. Той извади клечката от устата си и я хвана като цигара.

По странен начин показваше това, като тичаше след всяка фуста.

— Правил съм грешки — ядосано призна Дони. — Зрялото поведение никога не ми е било присъщо докрай. Но аз наистина обичах Пам, както обичам и дъщеря си. Никога не бих направил нещо, с което да нараня Джоузи.

Самата мисъл сякаш го притесни. Той се извърна към училищната снимка на дъщеря си, поставена в единия край на писалището.

— Тя при теб ли живее вече?

Бяха се чули слухове за борба за родителски права в добавка към битката около развода. Нещо, което повече приличаше на инат от

страна на Дони, отколкото на истинска загриженост за доброто на дъщеря му. Както при безброй разводи, детето се третираше като собственост, за която да се спори. На Дони прекалено много му се услаждаше свободата, за да поеме изцяло бащинските си задължения. Правото на посещения по би се вързало с начина му на живот от пълните родителски права.

Ник отдавна бе отхвърлил родителските права над Джоузи като мотив за убийство. Притесняваше го въпросът с парите, както и земята, която Дони беше укрил сред активите на агенцията за недвижими имоти на покойната си съпруга. Дори и когато се кълнеше пред всички, че Ренар е техният човек, паричният въпрос го глождеше. Това не беше докрай изяснено и не можеше да го остави така. Щеше да размишлява, докато не го изясни по един или друг начин. Дори и това да означаваше, че трябва да гледа кътните зъби на харизания му кон. Дони сам бе решил да му плати гаранцията, затова Ник не му се чувстваше дотолкова задължен.

— Не, при Бел и Хънтър е — каза Дони. — Бел сметна, че засега могат да й осигурят по-подходяща среда. Но Хънтър вади пистолет и се опитва да извърши убийство посред бял ден. И това ми било психическа уравновесеност! Естествено, пресата го превръща в звезда. Ако не го тикнат в затвора, сигурно ще направят и филм за него.

Борбеността го напусна. Раменете му се прегърбиха и той изведнъж се състари.

— Защо подхващаш всичко това отново? Ти смяташ, че Ренар го е направил. Искам да кажа, знам, че някои хора говорят разни неща след онова изнасилване снощи — всичките тези глупости за удушвача от езерото и не знам какво още, но то няма нищо общо с нашия случай. Ти намери пръстена на Пам в къщата на Ренар. Ти го изпрати в болницата. Защо си се захванал с мен? Аз съм ти най-добрият приятел в момента.

— По природа съм си подозрителен.

— Безспорно. Е, знай, че не съм виновен.

— Всеки е виновен за нещо.

Дони поклати глава.

— Нуждаеш се от медицинска помощ, Форкейд. Ти си клиничен случай на параноя.

Ник се подсмихна, хвърли клечката за зъби в кошчето за боклук и се запъти към вратата.

— Напълно вярно. Но за мой късмет съм един от малкото, които могат да си изкарват прехраната от това.

Ник излезе от строителна фирма „Бишон Байю“ през задната врата, мина по алеята и прекоси задния двор на съседната къща, където младо момиче в жълт бански лежеше на лъщящ металносив дюшек, опитвайки се да поеме колкото се може повече ултравиолетови лъчи. Беше със слушалки на ушите и тъмни очила и изобщо не го забеляза.

Беше паркирал до обраслия страничен парцел на затворена работилница за заваряване. Пикапът му се сливаше с изобилието от метални отпадъци. Той се качи в кабината, смъкна прозорците и остана да седи там, пушейки и размишлявайки на пуснатото радио.

„Вие сте на Кей Джей Ю Ен с Дийн Монро. Нашата тема този следобед е пускането под гаранция на детектива от община Парту, Ник Форкейд, обвинен за побой над заподозрения в убийство Маркър Ренар. Монтел от Морис, кажете какво мислите“.

„Той е правил такива неща и преди и се е измъквал. Мисля, че всички трябва да бием тревога, когато ченгетата могат да подхвърлят доказателства и да пребиват хора, а после да се измъкват...“

Ник изключи радиото, спомняйки си за Ню Орлиънс. Беше платил цена, по-висока от затвора. Беше изгубил работата си, беше изгубил доверието на хората. Беше пострадал и бе горял в такъв огън, че все още не можеше да се съвземе, но днес имаше по-важни неща, които да запълват мислите му.

Може би Дони Бишон наистина изпитваше съжаления за разпадането на брака си и за смъртта на жената, която някога бе обичал. Или може би съжаляваше за нещо друго. Дони бе сред главните заподозрени. Винаги беше така със съпрузите. Но той по приличаше на тип, който би удушил бившата си съпруга в момент на неконтролируема ярост, а не на тип, който би замислил и извършил убийство, жестоко като това на Пам.

— Ренар го е направил — промърмори Ник.

Следите и логиката на разсъжденията му водеха обратно към Ренар. Той си я беше набелязал, беше я преследвал и беше я убил, когато му бе отказала. Ник вярваше, че бе извършил същото и в Батън Руж, малко преди да се премести тук, но смъртта на онази жена бе обявена за нещастен случай и никога не бе разследвана като убийство.

Ренар беше техният човек, усещаше го до мозъка на костите си. Въпреки това обаче имаше нещо нередно в цялата история.

Може би фактът, че никой досега не бе успял да докаже, че Ренар е бил този, който е преследвал Пам. По дяволите, та думата преследване дори никога не се бе появявала в докладите! Това бе показателно доколко полицаите и съдът изпитваха съмнения по отношение на него. Ренар открито ѝ бе изпращал цветя и дребни подаръци. Нямаше нищо лошо в това, но Пам му ги бе хвърлила в лицето в офиса на „Боуен и Бригс“ малко преди смъртта си.

Никой не беше видял Ренар да влиза в кабинета на Пам или в къщата ѝ на Куейл Драйв, но въпреки това някой беше откраднал разни неща от бюрото и от тоалетката ѝ. Някой беше сложил умряла змия в чекмеджето ѝ за моливи. Ренар имаше достъп до сградата, където тя работеше, но същото се отнасяше и за Дони. Никой не бе разпознал Ренар като крадеца, за който Пам се бе обаждала на 911 няколко пъти от вкъщи, но някой се бе промъкнал в гаража ѝ и бе нарязал гумите на мустанга ѝ. Толкова пъти ѝ бяха затваряли или мълчали по телефона, че си бе взела номер, невписан в указателя. Но нямаше и едно обаждане, записано от телефонната компания, което да е било от домашния или от служебния номер на Ренар до Пам Бишон.

Ренар беше педант по природа. Внимателен. Интелигентен. Може и да бе успял да нагласи нещата. Цветята и бонбоните сигурно са били част от играта. Може да е разбрал от самото начало, че тя няма да го приеме. Може би манията му е била подбудена от неприязънта ѝ. Любовните чувства бяха най-доброто прикритие за дълбоката омраза.

Но все пак, може и Дони да е досаждал на Пам с мисълта да си я върне. Той никога не бе бил съгласен с развода. Беше изтъквал, че това няма да е добро за Джоузи, но всъщност не би било добро за него във финансово отношение. Пам му беше казала да се изнесе през февруари — година преди настоящия момент. Временна раздяла. Бяха отишли на няколко консултации за брачни двойки. До края на юли, на Пам вече ѝ

бе станало ясно, че с брака им е свършено и бе подала молба за развод. Дони не бе приел новината добре.

Тормозът беше започнал в края на август.

Така, че Дони може да ѝ е правил номера, за да я сплаши. Той беше напълно способен на това. Но отново нямаше доказателства. Нямаше свидетели. Нямаше регистрирани обаждания. Обискът на дома му след убийството не беше разкрил нищо.

— Форкейд, трябва да си починеш — промърмори си Ник.

Като от щракването на пръсти на хипнотист, той излезе от трансa. Не, той не се нуждаеше от почивка. Беше отстранен от случая. Не искаше да го изпуска и въпреки това сам си го беше докарал, като бе нападнал Ренар.

Беше проиграл онази нощ в мислите си поне стотина пъти, като взимаше правилните решения във въображението си.

Не приема поканата на Стоукс да отидат в „Лаво“. Не удавя накърнената си гордост в уиски. Не обръща внимание на подстрекателствата на Стоукс за отмъщение. Не приема обаждането, не тръгва надолу по улицата.

И Ани Брусар не се появява ненадейно в живота му.

По дяволите, всъщност се бе появила отнякъде! Но защо?

Той не вярваше в съвпадения, никога не бе вярвал и в съдбата.

Разни предположения се въртяха в главата му и това го изнервяше. Той запали пикапа и излезе от паркинга.

Всъщност случаят наистина вече не беше негов.

ГЛАВА 13

Петък. Ден за получаване на заплати. Всички бързаха да стигнат до банката, до бара или да се приберат вкъщи и уикендът да започне. Петък беше ден за глоби за превишена скорост. Петъчните вечери бяха идеални и за сбивания.

Ани предпочиташе да се занимава с глобите. След като все повече хора носеха оръжие в днешно време, сбиванията бяха станали доста непредвидими. А освен от страха от СПИН, съществуваше и заплахата от съд. Единствените полицаи, които тя познаваше и които предпочитаха сбиванията, бяха твърдоглавците, които пращяха от мъжественост, и ниските мъже с голямо самочувствие. Ниските по принцип винаги бяха готови да се бият, за да докажат мъжествеността си. Наполеонов комплекс.

Това беше още една причина да се радва, че няма пенис. Няколкото сбивания, в които се бе намесвала, бяха били достатъчни, за да заслужи счупен зъб, две спукани ребра и уважението на колегите си. Мъжете си бяха такива. Умението да поемаш удари по някакъв начин те правеше по-добър в техните очи.

Тя се почуди дали някой от тях си спомняше изобщо за тези минали сбивания. Когато се бе появила в стаята за оперативки тази сутрин, беше седнала на една от дългите маси и всички бяха станали и се бяха преместили. Никой не обели и дума, но посланието беше ясно — те вече не я смятаха за една от тях. Заради Форкейд, човекът, който не се бе сприятелил с никого и който все пак бе свързан с тях единствено по силата на факта, че имаше полов орган като техните.

Интересуваше я разследването на изнасилването на Дженифър Нолън, но пренаписването на първоначалния доклад, който Хукър отново би „забутал някъде“, щеше да е най-вероятният ѝ достъп до случая. Беше разпитала десетина от съседите на Нолън вчера, като бе получила само едно сведение, което вероятно можеше да се окаже от полза — бившата съквартирантка на Нолън беше избягала с някакъв моторист. На две от вратите, на които беше почукала, не ѝ бяха

отворили. Беше предала цялата информация на Стоукс и се съмняваше, че някога отново ще чуе подробности по случая, освен ако не прочете нещо във вестниците.

Дълго беше размишлявала над изнасилването — маската, бруталността, липсата на семенна течност, факта, че я бе накарал да се изкъпе след това. Както й фактът, че не беше проронил дума по време на акта. Устните заплахи и обиди бяха редовен репертоар при повечето изнасилвания. Тя се зачуди кое би било по-ужасяващо — нападател, който постоянно те заплашва със смърт, или страховитата несигурност на мълчанието.

Особено предпазлив. Думата непрекъснато се въртеше в главата й. Изнасилвачът бе внимавал да не оставя следи. Изглежда отлично знаеше какво е нужно на полицията, за да го залови. Това говореше за някой с опит и вероятно с досие. Някой трябваше да провери списъците на кадрите в завода за лампи „Тру Лайт“, за да види дали някой от колегите на Нолън не беше бивш затворник. Но това не беше нейна работа и никога нямаше да стане, ако зависеше от Чаз Стоукс.

Ани отново погледна часовника си. Още половин час и можеше да се връща обратно в Байю Бро. Беше паркирала патрулната кола извън пътя, на едно място за обръщане, на което имаше сергия за зеленчуци, съборена при последната силна буря. Мястото беше под клоните на голям дъб и откриваше гледка към двата асфалтови пътя, които се сливаха на около половин километър от градчето Лък — любимо място през петъчните вечери. Всеки съмнителен тип от общината се запътваше към крайпътния ресторант на Скийтър Мутон в петък вечер. Рокери, побойници, земеделски работници и престъпни типове, които се събираха за популярни занимания като пиене на бира, залагания и трошене на глави.

Един червен камион излизаше от града с висока скорост. Ани го засече с радара, когато мина покрай нея. Шофьорът държеше кутия с бира. Сто километра в час при разрешени шейсет и каране в пияно състояние в добавка. Беше уцелила десетката. Тя включи светлините и сирената и го накара да спре на около десетина километра надолу по пътя. На камиона имаше сенник със знамето на Конфедерацията и лепенка отзад, на която пишеше „САЩ бият наред“.

Липсваше й само пиян селяндур, за да провали напълно целия й ден.

— Ало, приемате ли? — обади се тя по радиостанцията. — Имам един превишил скоростта на около три километра от Лък. Явно е пил. Номер от Луизиана, TWE седем-три-три. Повтарям, TWE седем-три-три. Край.

Изчака няколко секунди за потвърждение, което обаче не получи, и опита отново. Пак нямаше отговор. Мълчанието беше повече от изнервящо, направо обезпокояващо. Радиостанцията беше нейната свръзка за помощ. Ако възникнеше проблем при рутинна проверка, диспечерите узнаваха местонахождението ѝ и номерата на превозното средство, което беше спряла. Ако не им се обадеше в определен диапазон, щяха да изпратят коли.

„Ало, чувате ли ни? Не ви разбрахме. Връзката се разпада. Повторете. Край.“

Беше съвсем просто да се прекъсне радиовръзка. Беше достатъчно само някой друг полицай да включи говорителя си, когато чуе, че тя говори. Така оставаше без възможност за комуникация, лишено от помощ.

Отвратена, Ани грабна планшета за писане и кочана с глобите и излезе от колата.

— Излезте от превозното средство, ако обичате — извика тя, като се приближи към камиона.

— Не карах бързо — извика шофьорът, като подаде глава през прозореца. Имаше малки зловни очички и свита уста. Мърлявата червена бейзболна шапка, с която беше, имаше емблемата на „Трай Стар Кемикъл“. — Вие, ченгетата, нямате ли си друга работа, освен да спирате такива като мен?

— Не и в момента. Трябва да видя книжката и талона ви.

— Това са глупости!

Той отвори вратата на камиона и празна кутия от бира „Милър“ изпадна и се търколи под кабината. Той се престори, че не я забелязва и слезе с изключителната предпазливост на човек, който усеща, че пиенето е нарушило равновесието му. Не беше по-висок от Ани, дребен мъж, с вид на питбул, облечен с джинси и фланелка, опъната по биреното му шкембе.

— Не плащам данъци на тази община, за да ми досаждайте — измърмори той. — Проклетото правителство се опитва да контролира живота ми. А уж тук било свободна държава.

— Такава е, стига да не сте пиан и да не карате със сто километра в час при разрешени шейсет. Трябва ми книжката ви.

— Аз не съм пиан. — Той извади голям портфейл от задния си джоб, порови и размаха книжката си пред Ани. Пръстите му бяха черни от масло. На ръката му се виждаше татуировката на синя жена с яркочервени зърна на гърдите. Колко елегантно.

Върнъл Понсълет. Ани заципа книжката под щипката на планшета си.

— Не съм карал бързо — настоя той. — Тези радары никога не са точни. Можеш да засечеш дори тъпо дърво да кара със сто.

Изведнъж присвитите му очички се разшириха от учудване.

— Ей! Ама ти си жена!

— Да. От известно време съм наясно с това.

Понсълет наклони главата си на една страна и я огледа, като залитна. Посочи с ръка към нея и успя да се изправи.

— Ти си онази от новините! Видях те! Ти арестува онова ченге, дето преби изнасилвача убиец.

— Стой на място — каза Ани и спокойно тръгна обратно към патрулната кола. — Трябва да проверя името ти и номерата на колата ти. — Трябваше да повика подкрепление. Имаше усещането, че Върнъл няма да се даде без бой. Такива бяха ниските мъже.

— Що за ченге си ти? — извика Понсълет, залитайки след нея. — Искаш изнасилвачите и убийците да се разхождат на свобода, а на мен ще пишеш акт, така ли?

Ани го погледна ядосано.

— Стой на място!

Той продължи да се приближава, насочил пръст към нея, сякаш искаше да я прободете.

— Няма да приема никакъв акт от теб!

— Ще приемеш и още как.

— Ти оставяш един изнасилвач да се разхожда на свобода. Може би ти се иска да ти излезе късметът, а? Мръсна кучка!

— Прекали! — Ани хвърли планшета на капака на патрулната кола и грабна белезниците отвътре. — Застани с ръце на камиона! Веднага!

— Майната ти! — Понсълет несигурно се завъртя и се насочи обратно към камиона. — Нека ме хване истинско ченге. Няма да

слушам някаква си жена.

— Ръцете на камиона, шишко, или нещата ще станат толкова сериозни, че ще те заболи. — Ани се изпречи зад него, ловко закопча белезника около китката му и изви ръката му зад гърба. — Застани до проклетия камион!

Тя го притисна, опитвайки се да го накара да се обърне. Понсълет залитна, от което тя изгуби равновесие, след което се опита да я удари. Краката им се оплетоха като в непохватен танц и те се строполиха встрани от пътя, борейки се и сумтейки.

Понсълет ругаеше. Дъхът му беше горещ и миришеше на спирт от бирените изпарения, които излизаха от стомаха му. Той се опита да се хване за някаква опора и сграбчи лявата гърда на Ани. Тя го ритна в лицето и го удари в устата с лакът. Понсълет се изправи на едно коляно и се опита да стане на крака, замахвайки към носа на Ани.

— Кучи син! — извика тя.

От носа ѝ рукна кръв. Изправи се и изблъска Понсълет в страничната част на камиона.

— Избрал си погрешния ден да се изпречваш на пътя ми, фъстък! — изръмжа тя, като закопча и другия белезник. — Арестуван си, и то за всяко тъпо престъпление, което ми дойде наум.

— Искам истинско ченге! — провикна се той. — Това е Америка. Имам права! Имам правото да мълча.

— Тогава защо не го правиш? — изтика го Ани към патрулната кола.

— Аз не съм престъпник! Имам си права!

— Имаш една куха глава, това имаш. Паднал си в такава яма, че ще ти трябва стълба, за да изпълзиш от дъното.

Тя го бутна на задната седалка и затръшна вратата. Покрай тях профучаваха коли по асфалтовия път към заведението на Мутон. Едно момче с козя брадичка се провесил през прозореца от смачкана кола и ѝ показва среден пръст. Ани му отвърна със същото и седна зад волана на колата си.

— Ти си една феминистка и нацистка, това си ти! — извика Понсълет, ритайки облегалката на седалката. — Проклетата феминистка и нацистка.

Ани избърса кръвта от устата си в ръкава на ризата си.

— Внимавай с приказките, Понсълет. Ако продължаваш, ще те закарам при блатото и ще те застрелям.

Тя се погледна в огледалото за обратно виждане и изруга. Със синината от сряда и с кървящия си нос, имаше вид на изтърпяла пет рунда срещу Майк Тайсън.

— Ало, чувате ли ме? Водя един пиян. Благодаря — обади се тя в микрофона.

Понсълет все още крещеше, когато Ани го отведе в отдела за регистриране. Беше престанала да го слуша, тъй като собственият ѝ гняв превръщаше думите му в глухо бучене. Какво щеше да стане, ако Понсълет се бе опитал сериозно да я нарани? Ами ако беше ѝ взел пистолета? Щеше ли на някого да му направи впечатление?

Полицейската асоциация беше гласувала да платят сметките за адвокат на Форкейд. Тя се почуди дали не бяха гласували и да я убият. Не бе поканена на срещата.

Смяната си тръгваше — момчетата влизаха и излизаха от съблекалнята и се мотаеха около стаята за оперативни. Беше време за топли шеги на чаша силно кафе. Веселите усмивки замръзнаха, когато Ани се зададе по коридора.

— Какво? — каза тя предизвикателно, без да се обръща конкретно към някого. — Разочаровани сте да ме видите читава ли?

— Разочаровани сме, че изобщо те виждаме — промърмори Мълън.

— Така ли? Е, сега вече знаеш как се чувстват всички жени, когато те видят да се задаваш, Мълън. Ти какво смяташе? — настоя да узнае тя. — Че като ме изключиш от ефира, ще изчезна?

— Нямам представа за какво говориш, Брусар. Ти си в истерия.

— Не, направо съм бясна! Ако имаш някакъв проблем с мен, тогава бъди мъж и го разреши, вместо да се занимаваш с пубертетски истории.

— Ти си проблемът — отвърна той. — Ако не можеш да се справиш с работата, напусни.

— Мога да се справя с работата. И досега съм си я вършела.

— Какво, по дяволите, става тук? — провикна се Хукър, като излезе в коридора.

Прекалено ядосана, за да внимава, Ани се обърна към сержанта.

— Някой се опитва да прекъсва връзката ми по радиостанцията.

— Това са глупости! — кресна Мълън.

— Сигурно нещо не е било наред с радиостанцията ти — каза Хукър и на Ани ѝ се прииска да го срита.

— Странно как изведнъж не мога да попадна на радиостанция, която работи.

— Излъчваш лош сигнал, Брусар — каза Мълън. — Може би банелите на сугиена ти пречат на приемането.

Хукър го изгледа ядосано.

— Млъквай, Мълън!

— Проблемът не е в радиостанцията — каза Ани. — А в отношението. Всичките се държите като някакви разглезени момченца. Като че ли съм ви развалила купона. Един човек наруши закона и аз му попречих да продължи да го прави. Това ми е работата. Ако не ви харесва, тогава просто мястото ви не е тук.

— Знаем ние на кой мястото му не е тук — измърмори Мълън.

Мълчанието беше пълно. Ани изгледа всички един по един — редица от каменни изражения и наведени погледи. Може би не всички изпитваха такива негативни чувства към нея като Мълън, но и никой не застана на нейна страна.

Най-накрая, Хукър проговори:

— Ако имаш доказателства, че някой те тормози, Брусар, подай оплакване. Иначе престани с това проклето хленчене и иди да попълниш документацията за онзи, пияния.

Никой не помръдна, докато Хукър не се скри обратно в кабинета си. Тогава Прежан и Савой се отдалечиха, а Мълън тръгна надолу по коридора, като се наведе към Ани, когато мина покрай нея.

— Ами да, Брусар — промърмори той. — Престани да хленчиш, иначе някой наистина ще ти даде повод да хленчиш.

— Не ме заплашвай, Мълън!

Той повдигна вежди в престорен страх.

— Какво ще направиш? Ще ме арестува ли? — Изражението му се вкамени. — Не можеш да ни арестуваши всички.

ГЛАВА 14

Краят на юли: Пам обявява в работата си, че възнамерява да се разведе с Дони. Разделени са от февруари. Ренар започва да проявява интерес към нея. Минава през агенцията за недвижими имоти, за да си поговорят, да покаже загрижеността си към нея и т.н.

Август: Ренар явно е хлътнал. Изпраща на Пам цветя и малки подаръци, кани я на обяд, предлага ѝ да изпият по едно питие. Тя излиза с него само с други хора, казва на съдружничката си, че иска да е сигурна, че Ренар няма да добие погрешна представа за приятелството им, макар да признава начина му на ухажване за доста мил. Опитва се да подчертае пред Ренар, че са само приятели.

Краят на август: Някой започва да затваря на Пам телефона или да ѝ мълчи в слушалката.

Септември: Разни предмети изчезват от кабинета на Пам и от дома ѝ. Статуетка, флаконче с парфюм, малка снимка в рамка на нея и дъщеря ѝ Джоузи, четка за коса. Тя не може да посочи точно кога са откраднати предметите. Ренар се навърта около нея и изразява повече загриженост, отколкото е нужно. Пам започва да се чувства притеснена от присъствието му. Затварянето на телефона и мълчанието в слушалката продължават.

9/25: Когато тръгва за работа, Пам открива, че са ѝ нарязани гумите на колата (колата е паркирана в незаключен гараж). Обажда се на шерифската служба. Помощник-шерифът, поел обаждането, е Мълън. Пам изразява своите притеснения относно Ренар, но няма доказателства, че той е извършил престъплението. Детективът, назначен да разследва твърденията за тормоз, е Стоукс.

10/02 1:00 след полунощ: Пам се обаждат, че около къщата ѝ се навърта крадец. Няма задържан заподозрян.

Ренар е разпитан във връзка със случая. Той отрича да е замесен. Изразява загриженост за Пам.

10/03: Ренар отива в кабинета на Пам и изразява лично своята загриженост.

10/09 1:45 след полунощ: Пам отново се обаждат за крадец. Няма задържан заподозрян.

10:10. Когато излиза от къщи, за да се качи на училищния автобус, Джоузи открива останки от миеща се мечка на предните стъпала.

10/11: Ренар отива в кабинета на Пам отново да изрази своята загриженост за нейната безопасност и за безопасността на Джоузи. Изнервена, Пам му казва да напусне. Клиенти, които са чакали за среща, потвърждават колко е била разстроена.

10/14: При пристигането в кабинета си, Пам открива умряла змия в чекмеджето на бюрото си. По-късно през деня Ренар я посещава отново, за да изрази своята загриженост. Казва нещо от рода, че сама жена като Пам има от какво да се страхува и че могат да ѝ се случат още лоши неща. Пам възприема това като заплаха.

10/22: Връщайки се от работа вкъщи, Пам открива, че в къщата ѝ е бил извършен варварски акт — дрехите са нарязани, чаршафите са изцапани с кучешки изпражнения, нейни снимки са надраскани. Няма отпечатъци на заподозрян на местопрестъплението. Няма свидетели. Пам се обаждат в „Акадиана Секюрити“, за да ѝ монтират домашна аларма. По-късно разбира, че резервният комплект ключове от къщата и от офиса са изчезнали. Не може да каже кога ги е видяла за последно.

10/24: Ренар подарява на Пам скъп медальон за рождения ѝ ден. Пам, изключително ядосана, излага своите подозрения пред Ренар в кабинета му и му връща всички дребни подаръци, които ѝ е правил през август и септември. Пред свидетели, Ренар отрича обвиненията в тормоз.

10/24: Пам се консултира с адвоката Томас Уотсън относно ограничителна заповед за Ренар.

10/27: Уотсън излага пред съда, от името на Пам, молбата за ограничителна заповед на Маркъс Ренар. Молбата не е удовлетворена поради липса на основателни причини. Съдия Едуардс отказва да „почерни името на един мъж“ заради такава незначителна причина като „необоснованата параноя на една жена.“

10/31: Пам вижда крадеца пред къщата си. Опитва се да се обади в шерифската служба. Телефонната линия е прекъсната. Обажда се по мобифона си. Няма задържан заподозрян. Телефонните жици са прерязани. Задната врата на къщата е изцапана с човешки изпражнения.

11/7: Докладвано е, че Пам Бишон е изчезнала.

Ани прочете записките си. Изложено в логичен ред, всичко изглеждаше толкова просто и ясно. Класически модел на ескалиране. Привличане, привързаност, преследване, болезнено съсредоточаване върху нещо, растящо чувство на омраза след отхвърляне. Защо никой не беше разбрал за какво става дума и не бе го спрял?

Защото единственото, с което разполагаха, беше предполагаемият мотив. Нямахше абсолютно нищо, което да доказва, че Ренар е този, който е упражнявал тормоз. Публично беше реагирал на обвиненията на Пам с недоумение и обида. Как би могла изобщо да си помисли, че той би я наранил? Нито веднъж през месеците преди убийството на Пам, Ренар не е изразявал пред колегите си яд или неприязън към нея. Пам обаче се бе оплаквала пред приятели от Ренар. Пред нея те бяха предлагали да ѝ помогнат, а зад гърба ѝ бяха изразявали съмнения за психичното ѝ здраве. Той изглеждал безобиден.

С приближаването на развода и последствията от него за бизнеса му, Дони Бишон бе по-вероятният кандидат за престъпник. Но Пам бе настоявала, че Ренар я тормози.

Какъв кошмар, помисли си Ани. Да си сигурна, че този човек е опасен и да не можеш да убедиш никого в това.

Ани стана от кухненската маса, за да се поразтъпче. Беше девет и половина. Проучваше бележките повече от час, като правеше справки със статии от вестници и списания и извадки от книги на тема преследвачи. Беше следила случая от самото начало, защото се чувстваше длъжна от професионална гледна точка и защото искаше да продължи самообучението си и да стане детектив. Беше си купила папка с три отделения, като слагаше всички изрезки от вестници в първото, бележките във второто и личните наблюдения в третото. Ако не бяха изрезките от вестниците, папката ѝ щеше да е много тънка. Не беше провеждала никакви разпити. Това не беше неин случай. Тя беше само един помощник-шериф.

Форкейд вероятно имаше много повече материали. Той обаче беше отстранен от случая и начело оставаше Чаз Стоукс. Стоукс беше детективът, назначен да разследва първоначалните обвинения в тормоз. Ако беше успял да разкрие престъпника, може би Пам щеше да е жива и днес.

Ани влезе във всекидневната и по стар навик започна бавно и съсредоточено да крачи напред-назад покрай масичката за кафе. Масата се състоеше от стъклен плот, закрепен на гърба на препариран алигатор, дълъг метър и половина, реликва, която Сос някога бе държал закачена на тавана на магазина, докато не се бе скъсала телта и крокодилът не бе цапардосал един турист по главата. Ани бе прибрала животното като бездомно куче и го бе нарекла Алфонс.

Тя крачеше от единия край на Алфонс до другия, като размишляваше над ситуацията и не обръщаше внимание на звъненето на телефона. Беше оставила телефонния секретар включен — тези, които ѝ досаждаха, най-вероятно бяха журналисти и шегаджии. Едва ли беше някой, с когото искаше да разговаря. Някой, който да ѝ помогне Пам Бишон да получи справедливост.

Може би щеше да убеди Форкейд да ѝ разреши да се включи в разследването, ако не беше сбиването с Ренар. Сега случаят беше на Стоукс, а тя никога нямаше да се осмели да го помоли. Щеше да се спречка с него дори и ако не беше арестувала Форкейд. Стоукс не можеше да приеме факта, че тя не го намираше за неустоим, нито пък се отказваше. Първоначално беше приел нейния възпитан отказ като предизвикателство, а след това като лична обида. Най-накрая я бе обвинил в расизъм.

— Това е, защото съм тъмнокож, нали?

Стояха на паркинга пред бар „Вуду“. Беше гореща лятна вечер, изпълнена с насекоми и прилепи, които току се спускаха да лапнат плячка. На юг по небето над залива просветваха светкавици. От влажността въздухът лепнеше като кадифе по кожата. Бяха отишли на бар с останалите, както често правеха през петъчните вечери. Неколцина полицаи, които искаха да отдъхнат малко в края на седмицата. Стоукс беше попрекалил с пиенето и бе казал толкова глупости, включително и че била фригидна, че Ани си бе излязла отвратена.

При последното бе останала с отворена уста.

— Хайде, признай си! Не искаш да те видят с мулат. Не искаш да легнеш с негър. Кажй го де!

— Ти си идиот! Защо не приемеш факта, че просто не ме привличаш? А защо не ме привличаш ли? Нека ти изброя причините: може би, защото не си по-зрял от един гимназист; може би, защото страдаш от излишно самочувствие; може би, защото изобщо не проявяваш интерес към разговори, в които ти не си център на вниманието. Няма нищо общо с това, какви хора се мотаят по клоните на родословното ти дърво.

— Мотаят по клоните ли? Като че са маймуни? Наричаш моето семейство маймуни?

— Не!

Той се бе приближил към нея с яростно изражение. В този момент една кола влезе на паркинга и неколцина мъже излязоха от бара, така че напрежението се поуталожи.

Сцената беше толкова жива в съзнанието на Ани, че тя почти усещаше нощната горещина около себе си. Отвори остъклените врати в единия край на всекидневната и излезе на малкия балкон, вдишвайки хладния нощен въздух и миризмата на гнило откъм блатото. Имаше точно толкова лунна светлина, колкото да посипе със сребърен прашец водата и да очертае призрачните силуети на кипарисите.

Странно, как никога не се бе замисляла за това, но можеше в известна степен да сподели преживяванията на Пам Бишон. Тя знаеше какво е да трябва да се справяш с мъж, който не приема отказ. Стоукс. Ей Джей. Както и чичо Сос. Разликата между тях и Ренар беше в тънката граница между нормалност и вманиачаване.

— Мъже — каза тя на глас на бялата котка, която се качи на перилата на балкона с надеждата да я погали. — Не може да се живее с тях, но не може и без тях.

Котката не предложи коментар.

Ако трябваше да бъде честна, проблемът не беше само в мъжете и тя го знаеше. Натрапници имаше и от двата пола. Проучванията сочеха, че тези хора не са в състояние да отклонят интереса си от обекта на своето внимание. Импулсът, болезненото съсредоточаване върху нещо винаги присъстваха. Психиатрите ги наричаха безобидни манияци. Често пъти тези мъже и жени изглеждаха напълно разумни и нормални. Те бяха доктори, адвокати, техници. Нивото на тяхното образование или интелигентност не бяха от значение. Но щом станеше въпрос за обекта на тяхната мания, те просто губеха контрол. Някои изпадаха в състояние, познато като еротомания, когато човек си представя и дори вярва, че съществува любовна връзка между него и обекта на неговата мания.

Безобиден маниак или еротоман — тя се зачуди кое описание подходда повече за Маркър Ренар и как успява да го прикрие от всички около него.

Някъде в блатото алигатор нададе дрезгав звук. След това писъкът на нутрия се разнесе в нощта подобно женски вик. Звукът опъна нервите на Ани. Тя затвори очи и си представи Пам Бишон как лежи на пода, докато лунната светлина осветява през прозореца голия ѝ труп. Дълбоко в себе си Ани сякаш чуваше писъците на Пам... на Дженифър Нолън... на жените, които бяха умрели преди четири години от ръката на удушвача от езерото. Писъците на мъртвите.

„Там е студено, нали?“

„Къде?“

„В страната на сенките.“

Побиха я тръпки и тя влезе обратно в апартамента, затвори вратите и ги заключи.

— Хубаво местенце си имаш, Тонет.

Ани се обърна с подкосени крака. Форкейд беше застанал точно до входа, облегал на стената, с кръстосани глезени и ръце в джобовете на старото си кожено яке.

— Какво, по дяволите, правиш тук?

— Ключалката на вратата не е нищо особено. — Той поклати глава укорително и се отблъсна от стената. — Бих сметнал, че един полицай би внимавал повече. Особено жена полицайка.

Той пристъпи с измамно спокойствие. Дори и в другия край на стаята, Ани усещаше напрежението у него. Тя бавно се отдръпна и застана зад масичката за кафе. Пистолетът ѝ беше в сака, който бе оставила в антрето. Какво лекомислие.

Единствената ѝ надежда беше да се измъкне навън. Но тогава какво? Магазинът беше затворил в девет. Къщата на Сос и Фаншон беше на стотина метра, но те сигурно бяха излезли на танци, както правеха всяка петъчна вечер от години насам. Може би щеше да стигне до джипа.

— Какво искаш? — попита тя и отстъпи към вратата. Ключовете ѝ висяха на една кука над лампата. — Искаш и мен ли да пребиеш? Не си ли приключил с греховете си за деня? Искаш да се отървеш от свидетел ли? Би трябвало да си достатъчно запознат и да наемеш някой друг за тази работа. Ти ще си заподозреният.

Той има нахалството да се престори на развеселен.

— Смяташ ме за сатана, така ли, Тонет?

Ани хукна към вратата, опита се да грабне ключовете с едната си ръка, но ги събори на пода. С другата хвана дръжката и почна да я върти и дърпа. Вратата не поддаде. В следващия миг Форкейд скочи към нея и я приклеци, разперил ръце на вратата от двете страни на главата ѝ.

— Бягаш от мен, така ли, Тонет?

Усещаше дъха му във врата си. Миришеше на уиски.

— Толкова ли си негостоприемна, скъпа? — промърмори той.

Тя трепереше, но на кучия син това явно му харесваше. Застави се да овладее треперенето си и се насили да се обърне с лице към него.

Той стоеше толкова близо, сякаш ѝ бе любовник.

— Имаме да си говорим за толкова неща. Като например, кой те изпрати в „Лаво“ онази вечер?

Ник наблюдаваше изражението ѝ съсредоточено. Реакцията ѝ беше спонтанна — изненада и объркване.

— Какво си мислеше, Тонет? Че съм бил прекалено пиян, за да се досетя ли?

— Да се досетиш за какво? Нямам представа за какво говориш.

Устата му се изкриви в подигравателна гримаса.

— В това управление съм от шест месеца, а ти не обелваш и дума пред мен. Изведнъж пристигах в „Лаво“ с хубава поличка и запърхваш с мигли. Искаш да помогнеш за случая „Бишон“.

— Но аз наистина исках.

— А след това се появяваш на онази улица. Случайно си минавала, нали?

— Да, разбира се.

— Как пък не! — изрева той, наслаждавайки на трепването й. Искаше да се страхува от него. Имаше причина да го иска. — Проследила си ме!

— Не съм!

— Кой те изпрати?

— Никой.

— Говорила си с Кудроу. Той ли те изпрати? Не мога да повярвам, че Ренар би се съгласил. Ами ако го бях нападнал с пистолет или с нож? Трябва да е много глупав, за да поеме риска да ме унищожи. Но той изобщо не е глупав.

— Никой не ме е изпращал.

— От друга страна, може Кудроу да е решил да раздава правосъдие, а? Сигурно знае, че Ренар е виновен и затова го разкарва, за да спаси собствената си кожа. Замислил го е така, че аз да убия Ренар. Ренар умира, а мен ме затварят с разни типове от двайсет и пет години до живот.

Той е луд, помисли си тя. Беше видяла на какво е способен. Хвърли поглед към сака. Беше на метър разстояние. Ципът беше отворен. Ако беше бърза, и имаше късмет.

— Нямам представа за какво говориш — опита се тя да печели време. — Кудроу се мъчи да ме zlepостави в службата, за да няма към кой друг да се обърна, освен към него. Но аз не бих работила за него дори и да ми плащаше със златни кюлчета.

Форкейд сякаш не я чуваше.

— Би ли рискувал — размишляваше той на глас, — това е въпросът. Естествено, ще трябва да плаща на изнудвачите до края на живота си, а той няма да продължи дълго...

Ани заби дясното си коляно в слабините му с всички сили, след което клекна на земята. Форкейд се олюля, присвит на две, и изруга:

— Мамка му! По дяволите! По дяволите.

„Господи, моля те, моля те, моля те!“ Тя бръкна в сака и започна да рови за пистолета. С върха на пръстите си усети кобура.

— Това ли търсиш?

Пистолетът се появи пред погледа ѝ в дланта на Форкейд. Беше сложил пръст на предпазителя. Паднал на колене зад нея, той я дръпна за косата и я затисна с тяло, приклепвайки я към пода.

— Биеш се подло, Тонет — промърмори. — Харесвам това у една жена.

— Да ти го...

— Ъмм... — измърмори той, като се притисна към нея и допря небръснатата си буза към нейната. — Не ми давай идеи, сладурче.

Изправи се бавно. Ръката му още я стискаше за косата. Подаде ѝ ръка и я издърпа да се изправи.

— Не си добра домакиня, Тонет — каза той, насочвайки я към кухнята, където лампата светеше ярко и ободрително. — Даже не ми предложи стол.

— Съжалявам, но имах двойка в училище по...

— Сигурен съм, че притежаваш разни таланти. Виждам, че си добра в украсата.

Той огледа малката кухня и подсвирна. Някой беше нарисувал танцуващ алигатор на вратата на стария хладилник. Кутии във формата на войничета бяха наредени на единия рафт. Часовникът на стената беше във формата на пластмасова черна котка, чийто очи и опашка мърдаха напред, докато отмерваха секундите.

Ани впери поглед в него. Изражението на очите му вече не беше толкова войнствено. Беше застанал с кръстосани ръце, а пистолетът ѝ висеше в голямата му ръка като играчка.

— Така, и докъде бяхме стигнали, преди да се бе опитала да ми смачкаш топките?

— Ами... някъде между халюцинирането и лудостта.

— Кудроу ли беше? Той ли подкупи теб и Стоукс?

— Стоукс ли?

— Какво? Ти да не си смятала, че ще лапнеш целия дял? Стоукс ме заведе в онзи бар. А защо там? Никой не ходи в него. Да сме подалеч, казва ми той. А „Боуен и Бригс“ съвсем случайно е точно от

другата страна на алеята. Колко удобно! Тогава пристига малката Тонет, за да ме проследи, след като Чаз си е заминал.

— Защо ще се оставя на Кудроу да ме подкупва? — попита тя и си даде сметка, че това е безплоден опит да постигне съгласие. — Знаеш ли, не само твоята кариера е застрашена? Още преди това да е свършило, ще трябва да мия килиите в ареста. Кудроу няма достатъчно пари, за да го компенсира.

Ник наклони главата си на една страна и потъна в размисъл. Не беше ял цял ден, но се бе заситил с яда, нервността и подозренията, които бе преглътнал с няколко дози уиски. Нещо черно и развалено изплува на повърхността на тази смес и се изплъзна от устата му в шепот:

— Дювал Маркот.

Кучият му син! Всичко се подреди мигновено. Приликата в двата случая би допаднала на човек като Маркот с неговото перверзно чувство за хумор. Пък и той със сигурност знаеше как се купуват ченгета. Лицето на журналиста от Ню Орлиънс, който бе присъствал в съда, изплува в съзнанието му. По дяволите! Трябваше да се досети.

Той скочи към Ани, което я накара да се отдръпне назад на стола.

— Какво ти даде? Какво ти обеща?

— Дювал Маркот? — възкликна тя. — Да не си си изгубил ума? О, Господи, виж само до кого съм опряла.

Ник се завря в лицето ѝ, като клатеше дулото на пистолета вместо пръст.

— Той ще ти вземе душата, скъпа, или още по-зле. Ти смяташ, че аз съм сатаната? Не, той е сатаната!

— Дювал Маркот е сатаната... — повтори Ани. — Дювал Маркот, царят на недвижимите имоти от Ню Орлиънс? Филантропът?

— Кучи син — измърмори Ник, като крачеше напред-назад пред шкафа. — Трябваше да го убия, когато имах възможност.

— Познавам Дювал Маркот само от това, което съм виждала по новините. Никой не ме е подкупвал. Просто се оказах на погрешното място в погрешното време. Повярвай ми, съжалявам!

— Не вярвам в съвпадения.

— Ами, съжалявам, но нямам друго обяснение! — викна тя. — Така че, застреляй ме или ме остави на мира.

Ник се престори, че размишлява над думите ѝ, протегна се назад и се почеса зад ухото с дулото на пистолета.

— За Бога! Внимавай с това нещо! — извика тя. — Ако няма да ме застрелваш, то тогава не бих искала да чистя мозъка ти от шкафовете.

— Какво? Този пистолет ли? — Той го завъртя на пръста си. — Не е зареден. Реших, че може да е прекалено изкушаващо.

Ани си отдъхна и разтърка лицето си с ръце.

— Защо мислиш, че аз...

— Това беше и моят въпрос.

— Казах ти всичко, което знам. Всъщност нищо. Бих се съюзила със Стоукс също толкова, колкото ѝ с някой като Маркот. Стоукс ме мрази. Освен това, кой ще топи някой, ако ще трябва изцяло да разчита натопеният да извърши престъплението? Глупаво е. Ако някой искаше да те натопи, защо направо не убие Ренар и не го направи да изглежда така, сякаш ти си извършителят? Фасулска работа. Затова по-добре иди при Оливър Стоун с твоите сложни теории за конспирация. Може пък да ти приеме сценария.

Ник остави празния пистолет на една страна и се облегна на плота.

— Имаш голяма уста, скъпа.

— Когато ме тероризират, ставам злобна.

Той за малко да се засмее. Импулсът да го направи го изненада почти толкова, колкото го беше изненадала и Ани Брусар. Стисна устни и впери очи в нея. Тя отвърна на погледа му, възмутена и ядосана. Ако беше толкова невинна, колкото твърдеше, тогава сигурно го смяташе за откачалка. Всъщност беше хубаво. Да те смятат за луд, си имаше своите предимства.

— Кажете ми едно — настоя тя, — по собствено желание ли отиде до „Боуен и Бригс“ онази нощ?

Той си помисли за телефонното обаждане, но отвърна:

— Да.

— И сам реши да пребиеш Ренар?

Той отново се подвоуми. Отговорът не беше толкова прост. Сети се за спомените, които бяха възпламенили съзнанието му като фойерверки. Най-накрая обаче можа да отговори само утвърдително.

— Тогава по какъв начин някой друг може да е виновен за това?

Ани изчака да ѝ отговори. Никога не ѝ се бе струвал като човек, който се измъква. От друга страна обаче никога не би повярвала и че е луд.

— Не Стоукс те е закарал на онази уличка — каза тя. — Никой не ти е опирал пистолет в тила. Направил си го по собствена инициатива, а аз просто имах лошия късмет да те хвана. Престани да виниш другите. Ти направи своя избор и сега трябва да си понесеш последствията.

— Вярно е — промърмори той. Изведнъж като че ли кипящата му енергия секна и той притихна. — Направих каквото направих. Изгубих контрол. Не мога да се сетя за много хора, които заслужават бой повече, отколкото Ренар, и не изпитвам угризения за това. Като изключим единствено последниците, които ще имат тези действия върху моя собствен живот.

— Това, което направи, не беше редно.

— Ето, в такива случай насилието може да те погуби. Разочарован съм от себе си през онази нощ — призна той. — Всяка част от битието продължава да пази своята същност. Ако се намесиш в естественото му състояние, то ще ти противостои. А на мен ми е трудно да възприема философията на бездействието. Ето, в това се корени проблемът ми.

Отново беше направил рязък завой — от разбеснял се луд към дълбокомъдрен философ само за броени секунди.

— Пред съда заяви, че си невинен, сега твърдиш, че си виновен.

— Нищо не е толкова просто, скъпа, колкото изглежда. Ако ме затворят, винаги приключвам с работата. А това не е добър избор.

— Противостоенето на едно същество срещу намесата в естественото му състояние.

Той неочаквано се усмихна за момент. Стори ѝ се невероятно привлекателен.

— Добра ученичка си, скъпа.

— Защо го правиш?

— Кое?

— Наричаш ме „скъпа“, сякаш си на сто години.

Този път усмивката му беше тъжна. Той бавно се приближи към нея и повдигна брадичката ѝ.

— Защото аз, момиче, съм там, където ти никога няма да бъдеш.

Беше прекалено близо, наведен над нея, така че виждаше всичките години и грижи белязали тези очи. Палецът му докосна долната ѝ устна. Притеснена, тя се извърна.

— Какво общо имаш с Дювал Маркот? — попита, като стана от стола и отиде до другия край на масата.

— Лично е — каза той, сядайки на мястото ѝ.

— Преди малко бързаше да го споделиш.

— Когато си мислех, че може да си замесена.

— Значи вече съм извън съмнение?

— Засега. — Вниманието му бе привлечено от листата, разпилени по масата. — Какво е това?

— Бележките ми за убийството на Бишон. — Тя бавно се приближи към него. — Защо смяташ, че Маркот може да е замесен? Има ли това нещо общо с агенцията за недвижими имоти на Бишон?

— До този момент не съм го установил. Всичко изглеждаше толкова просто — каза Ник, докато правеше бърз преглед на това, което беше събрала. — Защо толкова те интересува този случай?

— Защото ме е грижа за това, което ще се случи. Искам убиецът да бъде наказан и то по законния ред. Вярвах, че ще стане така. До сряда. Колкото и да ме боли да го призная в момента, вярвах в твоите способности. Сега, след като Стоукс води разследването и след като вниманието е съсредоточено върху други неща, не съм толкова сигурна, че правосъдието ще тържествува.

— Нямах ли доверие на Стоукс?

— Той е по-лесните неща. Не знам дали изобщо е способен да разреши случая. Не знам и дали би го направил безвъзмездно. А сега ти ми казваш, че най-вероятно той те е натопил. Защо?

— За пари. Най-силният мотив.

— И кой друг, замесен в случая, освен Ренар и Кудроу, би искал да те отстрани?

Той не отговори, но името се бе загнездило в съзнанието му като червей. Дювал Маркот. Човекът, който го беше съсипал.

Ани отиде към плота.

— Нуждая се от малко кафе — каза тя спокойно, като че ли този човек не беше нахлул в дома ѝ и не бе опирал пистолет в главата ѝ. Ала ръцете ѝ трепереха, когато завъртя крана. Затаила дъх, посегна

към тенекиената кутия за кафе и внимателно махна капака. Трепна, когато Форкейд отново проговори:

— И какво смяташ да правиш, Тонет?

— Какво имаш предвид?

— Искаш правосъдието да възтържествува, но не се доверяваш на Стоукс. Ако аз се доближа до Ренар, ще ме върнат обратно в пандиза. Така че, какво смяташ да правиш?

— Нима мога да направя нещо? — възкликна тя. Струйка пот се стече по челото ѝ. — Аз съм само един помощник-шериф. Вече не мога да говоря дори по радиостанцията.

— Но ти си започнала работа по случая.

— Следях го.

— Но искаш да участваш в разследването. Толкова силно, че чак ме помоли. Нали искаш да бъдеш детектив, скъпа? Демонстрирай някаква инициатива. Вече се убедих, че умееш да си вреш носа там, където не му е мястото. Бъди смела.

— Това достатъчно смело ли е за теб? — Тя се обърна с един дванайсет сантиметра дълъг деветмилиметров револвер в ръка, завъртя барабана с бързина и точност и го насочи право в гърдите на Форкейд.

— Държа това сладурче в кутията за кафе. Номер, който научих от „Досиетата Рокфор“. Пробвай, ако искаш, Форкейд. Никой няма да се изненада, че съм те застреляла, когато си нахлул в дома ми.

Очакваше яд или поне раздразнение, но не и да се засмее на глас.

— Браво, Тонет! Добро момиче! Точно това имам предвид. Инициатива. Изобретателност. Смелост. — Той стана от стола и се приближи към нея. — Имаш кураж.

— Да, и се каня да те напопам с това нещо тук. Стой на място.

Този път той я послуша и зае небрежна поза на около шест метра от нея, с единия крак леко настрани и с ръце на колана на избелелите си джинси.

— Ти май ми се сърдиш?

— Слабо казано. Заради теб всички в службата се отнасят с мен като с прокажена. Ти наруши закона, а мен ме наказват заради това. А след това пристигаш в дома ми и се опитваш да ме сплашиш. „Сърдя“ е толкова далече от...

— Ще трябва да го превъзмogneш, ако ще работиш с мен — произнесе той безцеремонно.

— Да работя с теб ли? Та аз дори не искам да стоя в една и съща стая с теб!

— А, това вече е...

Той светкавично се придвижи напред и избута ръката ѝ настрани и нагоре. Революерът гръмна в тавана и отгоре се посипаха мазилка и прах. За секунди Форкейд ѝ измъкна оръжието и я просна под себе си на пода, като изви едната ѝ ръка зад гърба.

— ... лъжа.

Колкото внезапно я бе обезоръжил, толкова внезапно я и пусна и се върна към масата, като взе отново да прелиства записките по случая.

— Аз мога да ти помогна, Тонет. Ние двамата, ти и аз, се стремим към една и съща цел.

— Преди десетина минути смяташе, че съм част от конспирация срещу теб.

Все още не беше сигурен, че не е. Но тя нямаше да си направи целия този труд да събира данни за убийството на Пам Бишон, ако наистина не искаше то да бъде разкрито.

— Искам този случай да бъде разрешен — каза той. — Мястото на Маркър Ренар е в Ада. Ако искаш това да стане, ако искаш справедливост за Пам Бишон и дъщеря ѝ, тогава ще тръгнеш с мен. Аз разполагам с десет пъти повече материали от тези, които са на масата — изявления, оплаквания, снимки, доклади от лаборатории, копия на всичко, което е картотекирано в шерифската служба.

Ето, това беше желала — да работи с Форкейд, да има достъп до случая, да се опита да разкрие убийството заради Джоузи и заради собствените си кошмари. Но Форкейд беше прекалено избухлив, прекалено нервен, прекалено непредсказуем.

— Защо избираш мен? — попита тя. — Би трябвало да ме мразиш повече, отколкото другите ме мразят.

— Само ако си ме предала.

— Не съм, но...

— Тогава не мога да те мразя — каза той просто. — Ако не си ме предала, тогава си се ръководила единствено от принципите си. Не мога да те мразя за това. За такова нещо бих те уважавал.

— Много си странен, Форкейд.

Той сложи ръка на гърдите си.

— Аз съм уникален вид, Тонет. Не си ли го разбрала?

Ани не знаеше дали да плаче, или да се смее. Форкейд остави оръжието на масата и се приближи към нея. Отново бе станал сериозен.

— Не искам да се отказвам от този случай — каза той. — Искам Ренар да бъде наказан за това, което е извършил. А щом нямам докрай доверие на Стоукс, не мога да работя с него. Оставаш ти. Каза, че се чувстваш задължена на Пам Бишон. Ако искаш да изпълниш това задължение, ще тръгнеш с мен. Дотогава...

Той наведе глава към нея и Ани затаи дъх. Мускулите ѝ се напрегнаха в очакване. Устните ѝ леко се разтвориха, като че ли искаше да каже не. Ала той докосна челото си с два пръста за поздрав, обърна се и излезе в нощта.

— Мили Боже! — прошепна тя.

Остана на място още няколко минути. Най-накрая излезе на стълбището, но Форкейд беше изчезнал. Никакви светлини, никакво заглъхващо ръмжене на двигател. Единствените шумове бяха нощните звуци на блатото, издавани от хищниците или техните жертви, плисъкът на тяло, което се показва над повърхността на водата и после пак се гмурва.

Дълго време тя остана неподвижна, вперила поглед в нощта. Размишляваше. Чудеше се. Изкушена. Уплашена. Сети се за това, което Форкейд ѝ беше казал онази вечер в бара.

„Стой настрана от сенките, Тонет... Ще ти изпият кръвта.“

Той беше човек, обсебен от сенките — в един момент изглеждаше мрачен, в друг го спхождаше неочаквано прозрение. Дълбоко спокойствие и кипяща енергия. Брутален, но и принципен. Не можеше да го разбере. Имаше усещането, че ако приемеше предизвикателството, животът ѝ трайно ще се промени. Това ли искаше тя?

Помисли си за Пам Бишон, насаме с убиеца ѝ. Виковете ѝ бяха раздирали нощта, без някой да я чуе, без някой да се отзове. Искаше да види края на този ужас. Искаше правосъдие. Но на каква цена?

Тя се почувства на предела на друго измерение, като че ли оттам я наблюдаваха нечии очи, изчаквайки да предприеме следващата стъпка.

Най-накрая се прибра вътре, без дори да подозира, че един чифт от очите бяха истински.

„Чувствам се като в преддверието на Ада и затаявам дъх. Още не е свършило. Нямам представа дали някога ще свърши.

Действията на един предизвикват действията на друг, на трети... Като вълни.

Знам, че вълната скоро ще настигне и мен и ще ме отнесе. Виждам я в мислите си — кървав прилив.

Виждам я в сънищата си.

Усещам вкуса ѝ в устата си.

Виждам как едното влече следващото.

Приливът вече я настига.“

ГЛАВА 15

Обаждането дойде в нула часа и трийсет и една минута след полунощ. Ани беше проверила по два пъти ключалките на вратите и си беше легнала, но не спеше. Тя вдигна слушалката на третото позвъняване. Едно обаждане посред нощ би могло да бъде нещо по-сериозно, отколкото някой журналист. Сос и Фаншон може да бяха претърпели катастрофа. Някой от безбройните им роднини може да се е разболял. Тя вдигна с едно просто „ало“. Никой не ѝ отвърна.

— Ааа... шегаджия? — каза тя, като се облегна назад на възглавницата, представяйки си Мълън от другата страна. — Знаете ли, учудена съм, че вие, момчета, не започнахте с телефонните обаждания още преди две нощи. Става дума просто за тъп тормоз. Точно във ваш стил. Трябва да кажа, че всъщност очаквах варианта с „тъпа кучка“. Големият лош невидим мъж от другата страна. Ооо, колко страшно!

Тя почака да чуе обида или ругатня. Нищо. Представи си стреснатото изражение на Мълън и се усмихна.

— Ще ти смъкна точки за липса на въображение. Предполагам обаче, че не съм първата жена, която ти казва това.

Нищо.

— Виж, взе да ми става скучно, а и трябва да ходя на работа утре. Но от друга страна, ти вече знаеше това, нали?

Ани направи отегчена физиономия, докато затваряше. Шегаджия. Като че ли щеше да я уплаши след всичко, което беше преживяла тази вечер. Тя изгаси лампата, с желанието и мозъкът ѝ да изключи лесно.

Предимствата и недостатъците на предложението на Форкейд все още се въртяха, в главата ѝ в пет часа сутринта. Умората я бе унасяла в сън от време на време през нощта, но това не бе било истинска почивка, а само сънища, изпълнени с тревога. Най-накрая се отказа и стана. Чувстваше се по-зле, отколкото когато си бе легнала

след полунощ. Наплиска лицето си със студена вода, изплакна уста и навлече екипа си за тренировка.

Мозъкът ѝ не отказа да мисли, докато правеше рутинното си разтягане и загарявка. Може би предложението на Форкейд беше част от по-мощен план за отмъщение. След като колегите му от службата я мразеха толкова много, че да ѝ отмъщават, тогава защо не и той?

„Ако не си ме предала, тогава си се ръководила единствено от принципите си. Не мога да те мразя за това. За такова нещо бих те уважавал.“

Да пукне, ако не му вярваше. Това експерт по психология на личността ли я правеше или глупачка?

Вмъкна краката си в каишките на лежанката и започна с коремните преси. По петдесет всяка сутрин. Така ги ненавиждаше!

Бълнуванията на Форкейд за Дювал Маркот, търговския магнат от Ню Орлиънс, трябваше да са достатъчни, за да се откаже веднъж завинаги. Никога не беше чувала за скандал, свързан с Маркот, и това трябваше да я усъмни. На почти всеки, който имаше власт в Ню Орлиънс, редовно му очерняха името. Мръсните игрички бяха любимо занимание там. Та кой чак толкова е Маркот, за да остане неопетнен? Едва ли беше чист като току-що паднал сняг и едва ли беше черен като дявола.

Какво значение имаше? Какво я беше грижа за Дювал Маркот? Не бе възможно той да има нещо общо със случая „Бишон“... освен връзката с недвижимите имоти.

Ани се премести от лежанката на лоста за набирания. По двайсет и пет всяка сутрин. Мразеше ги почти толкова, колкото и коремните преси.

Какво щеше да стане, ако се присъединеше към Форкейд? Той беше временно отстранен, обвинен за нападение. Какъв проблем можеше да ѝ създаде това с шерифа или с Причет? За Бога, та тя беше свидетел на обвинението! Форкейд не трябваше да се доближава и на няколко метра от нея, както и тя.

Може би тъкмо затова ѝ бе направил предложението. Може би смяташе, че може да спечели няколко точки в своя полза и да я умилостиви. Ако я включеше в разследването на случая „Бишон“ и ѝ възложише достатъчно задачи, може би нямаше да има време да мисли за събитията от онази нощ пред „Боуен и Бригс“.

Но Форкейд нямаше вид на човек, който използва трикове. Беше прекалено безцеремонен и открит. Беше по-сложен за разбиране дори и от френската граматика, задръстен с правила, които имаха безброй изключения.

Ани излезе от апартамента и изтича надолу по стълбите към паркинга. Една пътечка водеше към пристана и към чакълестия път, до който достъпът беше ограничен. Тя тичаше по три километра всяка сутрин и ненавиждаше всеки метър от тях. Тялото ѝ не беше склонно към бързи действия, но ако се вслушваше в желанията му, задникът ѝ щеше да е пет пъти по-голям. Упражненията бяха цената, която плащаше за слабостта си към сладките неща. Още повече, че някой ден доброто физическо състояние можеше да ѝ спаси живота.

В края на краищата, каква беше историята със Стоукс? Възможно ли бе някой да го е подкупил или Форкейд просто страдаше от параноя? Дори и да бе така, това не значеше, че някой не иска главата му. Но да го натопят умишлено, Ани не виждаше смисъл в това. Стоукс наистина беше завел Форкейд в „Лаво“, но Стоукс си беше тръгнал. Откъде можеше да е сигурен, че Форкейд ще отиде до „Боуен и Бригс“ и ще се спречка с Ренар? Телефонното обаждане.

Форкейд беше отговорил на обаждането, а след това си бе тръгнал. Но ако Стоукс бе възнамерявал да натопи Форкейд, тогава нямаше ли да си осигури свидетел? Но откъде беше сигурна, че не го е направил? Самият Стоукс може би е наблюдавал как се развива действието заедно с някой цивилен подлизурко, който само е чакал да поеме ролята на свидетел. Каква ирония на съдбата, че Ани случайно бе попаднала на мястото. Тъкмо тя и Форкейд щяха взаимно да се унищожат.

Дотътри се обратно до апартамента, изкъпа се и си облече чиста униформа, а след това слез в магазина с шоколадче „Милки Уей“ в ръка.

— Ей, това не е закуска! — скара ѝ се леля Фаншон. Тя изправи снажното си тяло, след като избърса червените карирани мушамы на масите в ресторантската част на големия салон. — Хайде, седни. Ще ти направя яйца с наденица, искаш ли?

— Нямам време. Съжалявам, лельо. — Ани напълни голямата си туристическа чаша с кафе от кафеварката на плота. — Днес съм дежурна.

Фаншон размахна парцала пред осиновената си дъщеря.

— Глупости! Постоянно се преуморяваш. Нима това е работа за едно красиво младо създание като теб?

— Така се запознавам с много мъже — каза Ани с усмивка. — За съжаление, налага се да пращам повечето от тях в затвора.

Фаншон поклати глава, като едва сдържаше усмивката си.

— Доста ти е широко около...

— Не е така — отвърна Ани и отстъпи към вратата. — Нали ходя да тичам всяка сутрин.

— Хм... тичане — изсумтя Фаншон, сякаш от тази дума и загорчаваше.

Ани изкара джипа от паркинга на пътя към езерото. Отлично се справяше с жонглирането — беше стиснала чашата с кафе в скута си, държеше шоколадчето и волана с лявата ръка и едновременно настройваше радиото с дясната.

„Вие сте на Кей Джей Ю Ен. Постоянен контакт. Огромният джакпот ви очаква. Името на всеки обадил се се записва, включително и вашето, Мери Маргарет от Кейд. Какво мислите по въпроса?“

„Смятам, че хазартът е грях. И вашият джакпот е хазарт“.

„Как така, госпожо? Няма такса за участие“.

„О, има. Плаща се такса за междуградски разговори, ако човек не живее в Байю Бро. Как може сън да ви хваща, като знаете, че има хора, които отделят от залька на децата си, за да ви се обадят и да бъдат записани за вашия джакпот?“

Движението се увеличаваше при всяка странична отбивка. Хората отиваха в Байю Бро на работа или за да изпълнят някой съботен ангажимент, а други продължаваха към Лафайет. Рибарите се бяха запътили към местата за риболов. Един голям стар кадилак излезе на асфалтовия път пред нея. Ани натисна съединителя и спирачката и понечи да хване скоростния лост. Погледна надолу и забеляза нещо нередно. Сакът ѝ на пода пред седалката до нея се движеше. Задният му край леко се повдигаше.

Дъхът ѝ секна. Една кафява змия на петна, дебела колкото градински маркуч, изпълзя от сака и се насочи към лоста. Кротал!

— Мили Боже!

Ани отскочи настрани и рязко завъртя волана наляво. Джипът се врязва в насрещното платно, предизвиквайки разярени бибиткания. Ани

погледна нагоре и отново изруга, когато един камион изникна пред нея и шофьорът панически натисна клаксона. Стискайки здраво кормилото, тя настъпи газта и се насочи към канавката.

Джипът сякаш летя във въздуха цяла вечност. Светът през прозорците ѝ се стори като размазано петно. От удара тя подскочи във въздуха, а змията изхвърча нагоре. Дебелото ѝ мускулесто тяло се удари в крака на Ани и отново падна долу.

Тя едва осъзна, че трябва да изключи мотора. Единствената ѝ мисъл бе да избяга. Блъсна вратата с рамо, изтърколи се от джипа и затръшна вратата зад себе си. Сърцето ѝ биеше като барабан. Дишаше на пресекулки. Опря се на калника.

— Боже мой, Боже мой, Боже мой...

Няколко коли бяха спрели на отбивката. Един шофьор слезе от пикапа си.

— Моля, останете по колите си! Не спирайте движението! Аз ще се оправя.

Ани вдигна глава и погледна през кичурите коса, които скриваха лицето ѝ. Един полицай се приближаваше към нея. Патрулната кола беше паркирана при отбивката с включени светлини.

— Госпожице? — извика той. — Добре ли сте? Да извикам ли линейка?

Ани се изправи, за да може той да види униформата ѝ. Позна го моментално, въпреки че той я гледаше тъпо. Йорк Петела. Ходеше, сякаш вечно накуцваше. Имаше хитлерови мустачки и нахална малка уста. Той тутакси ги размърда, щом се сети коя е.

— Помощник-шериф Брусар?

— Има един кротал в джипа ми. Някой е сложил кротал в джипа ми!

Въпреки че вероятно нямаше да умре от едно ухапване, все пак имаше такава вероятност. Със сигурност можеше да загине в катастрофата и да не е единствената жертва. Тя се почуди дали този, който я торможеше, е помислил за това, когато е слагал малкото си земноводно приятелче.

— Кротал! — изкукурига Петела, изсумтя и погледна в джипа. — Не виждам нищо.

— Защо не влезеш вътре? Когато те ухапе, ще се разбере, че говоря истината.

— Вероятно е било колан или нещо подобно.

— Мога да различа змия от колан.

— Сигурна ли си, че просто не си се гледала в огледалото, докато си си слагала червило, и така си изпуснала волана? По-добре кажи истината. Няма да ми е за първи път да чуя подобна история — каза той, подсмиввайки се. — Вие момичетата с вашите червила...

Ани го сграбчи за ръкава и го обърна с лице към нея.

— Нося ли червило? Виждаш ли червило по устните ми, идиот такъв? В джипа ми има змия и ако продължаваш да се държиш така с мен, ще я увия около врата ти и ще те удуша с нея!

— Ей, Брусар! Заплашваш полицай!

Викът дойде откъм пътя. Мълън! Беше паркирал на отбивката един раздрънкан шевролет с привързана за него лодка. Обути в тесни джинси, пищялите му приличаха на крака на чапла. Компенсираше кльощавостта им с подплатено спортно яке от зелен плат.

— Твърди, че вътре има кротал — подигравателно произнесе Йорк, като посочи с палец към джипа.

— Да, бе, като че ли вече не го знае — сопна се Ани.

Мълън се опули.

— Хайде пак! Истерия, параноя... Може би имаш проблем с хормоните, Брусар.

— Майната ти!

— О-хо, обида, заплашване на полицай, безотговорно шофиране... — Той заобиколи отдясно джипа с наперена походка и погледна през прозореца. — Може би е пияна, Йорк. По-добре я накарай да мине през рутинната проверка.

— Как пък не! — Ани заобиколи пред капака. — Да ми прекъснеш връзката, е достатъчно лошо. Мога да понасям й заяждането в службата, но някой друг, освен мен можеше да умре при този номер. Ако намеря и най-малкото доказателство, което да те свързва с това...

— Не ме заплашвай, Брусар!

— Това не е заплаха, а обещание.

Той подуши въздуха.

— Мисля, че ми мирише на уиски. По-добре я прибери, Йорк. Стресът май ти идва в повече, Брусар. Да пиеш сутрин на път за работа, това е позор.

Йорк нямаше вид на убеден.

— Не усетих нищо.

— За Бога! — сопна се Мълън. — Та на нея ѝ се привиждат змии и излиза извън пътя, разстройва цялото движение. Запиши номерата на колата и я арестувай!

Ани сложи ръце на кръста си.

— Няма да помръдна оттук, докато не махнете змията от колата ми.

— Неподчинение на полицията — добави Мълън към списъка от прегрешения.

— По-добре да отидем до управлението, за да изясним случая, Ани — каза Йорк, опитвайки се да добие извинителен вид.

Пресегна се да хване ръката ѝ, но тя я отдръпна. Беше в безизходица. Йорк не можеше да я пусне обратно в колата, ако трезвеността ѝ беше под въпрос, а тя по-скоро би пукнала, отколкото да мине през проверката за алкохол пред тях като някакво си кученце от цирка.

— Според мен ще е по-добре, ако седнеш на задната седалка — каза той, като се пресегна към дясната врата на патрулната кола.

Ани се въздържа от коментар. Тя беше закарала Форкейд до управлението със собствената си кола, за да не привлича вниманието. Никой обаче нямаше да се отнесе към нея със същата любезност.

— Трябва ми сакът — каза тя. — Оръжието ми е в него. Също така, искам джипът да е заключен.

Йорк се върна до канавката и каза нещо на Мълън, после мина от страната на шофьора и извади ключовете. Мълън отвори дясната врата, извади сака ѝ и се наведе в колата. Когато пак се показа, стискаше гърчеща се змия точно зад главата. Изглеждаше повече от метър на дължина, въпреки че кроталите в този район ставаха и по-големи. Мълън каза нещо на Йорк и двамата се засмяха. След това Мълън завъртя змията в широк кръг и я метна в захарната тръстика.

— Просто една кралска змия — провикна се той към Ани, докато приближаваше към колата. — Кротал! Ама ти наистина трябва да си пияна, Брусар. Не можеш да различиш един вид змия от друг.

— Не бих казала — отвърна Ани. — Знам що за змия си ти, Мълън.

Не можа да преглътне случилото се през целия път до Байю Бро.

Хукър не беше в настроение да се занимава с последиците от някаква шега, било тя подла или не. Той се разбесня в момента, в който Йорк я въведе в сградата, като изля гнева си върху нея.

— Винаги щом се обърна, ти се замесваш в някаква бъркотия, Брусар! Вече почти ми е дошло до гуша от теб.

— Да, сър.

— Да не си малоумна или нещо подобно? Помощник-шерифите трябва да арестуват престъпници, а не помежду си.

— Да, сър.

— Никога не сме имали такива проблеми, докато тук имаше само мъже. Щом се намеси жена, и изведнъж се появяват проблемите.

Ани се въздържа да каже, че беше работила тук вече две години и изобщо не бе създавала проблеми до този момент. Бяха в кабинета на Хукър, който персоналът по поддръжката беше боядисал в бледозелено, докато сержантът бе отсъствал през януари поради операция. Авторът на шегата все още не бе разкрит. Вратата беше широко отворена, което даваше възможност на всеки, застанал наблизо, да чува скандала. Крепеше я надеждата, че това ще е последното унижение. Щеше да издържи. Най-накрая Хукър щеше да изчерпа репертоара си от обидни думи или да получи инфаркт, след което тя можеше да отиде и да патрулира.

— Писна ми, Брусар!

Някъде надолу по коридора се разнесе друг ядосан глас.

— Какво искате да кажете с това, че не можете да го намерите?

— Ани разпозна носовия глас на Смит Причет. Надолу по коридора беше стаята на диспечерите. Какво би могъл да иска Причет от тях? И то в събота?

— Казвате ми, че пазите касетите от обажданията по 911 цяла вечност, но нямате точно тази касета от нощта, когато Форкейд е бил арестуван?

Една пулсираща вена изскочи на високото чело на Причет и се скри бързо, като светкавица. Той стоеше в коридора пред

диспечерската служба, облечен в светлозелена риза, къси бежови панталони, носеше обувки за голф и държеше стик номер девет в ръка.

Жената зад гишето скръсти ръце.

— Да, сър, това имам предвид. Да не би да ме обвинявате в лъжа?

Причет я изгледа ядно, след което се обърна към Ей Джей:

— Къде, по дяволите, е Ноблие? Казах ти да му се обадиш.

— Тръгнал е насам — опита се да го успокои Ей Джей.

Това, че Причет му бе поставил задача в събота сутринта, беше достатъчно лошо — изненадваща атака, както я бе нарекъл, — макар че можеше да се стигне и до бой. Ей Джей залагаше на началничката на диспечерите. Въпреки че Причет беше въоръжен, тя със сигурност тежеше с около десет килограма повече от него.

Би си спестил новината, че касетата липсва, но Причет се държеше като нетърпеливо дете на Коледа. Беше му се обадил по мобилния телефон от игрището за голф. Въпреки че адвокатът на Форкейд трябваше да предаде писмена версия за случката от клиента си, Ноблие беше обявил, че детективът се е отзовавал на обаждане за вероятен крадец в близост до „Боуен и Бригс“. Това със сигурност бе нагла лъжа. Касетите с обажданията по 911 щяха да потвърдят, че е така, а диспечерската служба на шерифа приемаше всички обаждания за района. Но касетата от тази съдбовна нощ изведнъж беше изчезнала.

Вратата на кабинета на шерифа се отвори рязко и Гюс излезе в коридора. Беше обут в джинси и каубойски ботуши, а около него се носеше миризмата на коне, силна като долнопробен одеколон.

— Недей да беснееш, Смит. Ще намерим проклетата касета. Тук кипи усилена работа. Губят се разни неща.

— Как пък не, изгубена! — Причет размаха стика пред шерифа. — Няма касета, защото няма обаждане за крадец в близост до „Боуен и Бригс“ на нея.

— Лъжец ли ме наричаш? След всичките тези години, през които съм те подкрепял? Ти си един дребнав, неблагодарен човек, Смит Причет! Ако не ми вярваш, говори с помощник-шерифите, които са патрулирали през онази нощ. Питай ги дали са чули обаждането.

Причет направи отегчена физиономия и се запъти надолу по коридора, демонстративно тропайки по твърдия под с бутоните на обувките си.

— Сигурен съм, че ще ми кажат, че са чули и ангели да пеят джаз, ако мислеха, че така могат да спасят Форкейд — провикна се той над шумотевицата. — Много е жалко, че такъв тип застава между нас, Гюс. Имаш черна овца в стадото. Изритай я и приключи.

Гюс примижа срещу него.

— Може би причината да нямаме касетата при нас е, че Уили Талънт вече е дошъл и я е взел. Като доказателство, опровергаващо...

— Какво? — кресна Причет. — Даваш с лека ръка нещо такова на адвокат по защитата?

Гюс повдигна рамене.

— Не казвам, че непременно е станало. Казвам, че е вероятно да е така.

Ей Джей се изпречи помежду им.

— Ако е в Талънт, ще трябва да ни я покаже, Смит. А ако е изчезнала, тогава те няма да разполагат с нищо друго, освен със слухове, пускани от пристрастни хора. Не е толкова голям проблем.

Не беше, като се изключеше фактът, че Причет отново щеше да бъде злепоставен.

— Не знам, Гюс — каза Причет тъжно, когато излязоха на пролетното слънце. — Може би се занимаваш с това вече твърде дълго. Способността ти за обективни преценки се е изкривила. Виж само Джони Ърл — той е млад, умен, недокоснат от корумпирани фактори като време и познанства. Също така е тъмнокож. Много хора смятат, че е време общината да има тъмнокож шериф — по-прогресивно би изглеждало.

Гюс се изсекна на тротоара.

— Смяташ, че ме е страх от Джони Ърл? Нека ти напомня, че на последните избори спечелих трийсет и три процента от гласовете на тъмнокожите, а имах двама тъмнокожи конкурента.

— Не ми го припомняй, Гюс. Това само ме подсеца за обвиненията за манипулиране на избирателите.

Причет се запъти към своя линкълн, където носачът на такъмите за голф го чакаше, за да го закара обратно в клуба.

— Дусе! — викна той. — Идваш с мен. Трябва да обсъдим някои неща. Какво знаеш за законите при конспирация?

Гюс проследи как двамата прокурори се качиха в линкълна, а след това се върна бесен в управлението, мърморейки под нос.

— Тъпо колежанско копеле! Ще ме заплашваш, ти малък...

— Шерифе?

Беше Хукър. Гюс потърка корема си с ръка. Ама че кошмарна събота! Той се спря пред отворената врата на Хукър и впери поглед вътре.

— В кабинета ми, помощник-шериф Брусар.

— Смяташ, че някой е сложил змия в джипа ти?

— Да, сър. Няма как да е влязла там по друг начин.

— И смяташ, че някой полицай я е сложил там?

— Да, сър, аз...

— И никой друг не би могъл да има достъп до колата?

— Ами...

— Заклучваш я, нали?

— Не, сър, но...

— Имаш ли доказателства, че някой полицай го е направил? Имаш ли свидетел?

— Не, сър, но...

— За Бога, та ти живееш над магазин, помощник-шериф. Искаш да ми кажеш, че никой не се е отбивал в магазина снощи? Искаш да ми кажеш, че на паркинга не са се мотали хора, които са могли да го сторят или пък да видят как друг го прави?

— Магазинът затваря в девет.

— А след това? Почти всеки е могъл да пусне проклетата змия в джипа ти. Така ли е?

Ани издиша. Форкейд. Форкейд е могъл да го направи. Имаше и мотив да го стори. Тя обаче не каза нищо. Номерът със змията приличаше на пубертетски, а Форкейд не беше пубертет.

— За Бога, момиче, та аз съм виждал какво представлява джипът ти отвътре. Тази змия може и да се е родила там.

— И смятате, че е било съвпадение, че Йорк е патрулирал точно на тази отсечка от пътя тази сутрин? И че Мълън съвсем случайно е минал оттам?

Гюс я погледна сериозно.

— Искам да кажа, че нямаш доказателства, че не е било така. Йорк е бил на служба. Ти си претърпяла произшествие. Той си е

свършил работата.

— Ами Мълън?

— Мълън не е дежурен. Това, което върши през свободното си време, не ме засяга.

— Включително и намесата му в работата на друг полицаи ли?

— Ти не си най-подходящият човек, който да коментира това, помощник-шериф! Йорк те е задържал, тъй като е смятал, че може да си пияна.

— Изобщо не съм пила. Направиха го, за да ме унижат. А идеята беше на Мълън. Йорк просто изпълняваше нарежданията му.

— Намерили са половин празна бутилка „Уайлд Търки“ под шофьорската ти седалка.

Стомахът на Ани се сви. Можеше да я отстранят от служба за това.

— Не пия „Уайлд Търки“ и не пия в колата си, шерифе. Вероятно Мълън я е сложил там.

— Отказала си да ти направят проверка.

— Добре, направете ми проба за алкохол с балон. — Тя осъзна, че трябваше да настоява за това още на местопроизшествието. Сега кариерата ѝ щеше да рухне, защото бе била прекалено горда и прекалено упорита. — Съгласна съм и на кръвна проба, ако искате.

Ноблие поклати глава.

— Това е станало преди около час и повече, а ти си била едва на осем километра от дома си, когато е станал инцидентът. Ако е имало нещо в кръвта ти, вероятно вече е изхвърлено.

— Изобщо не бях пила.

Гюс въртеше стола си наляво-надясно. Той почеса наболата си брада. Никога не се бръснеше в събота, докато не дойдеше време да изведе жена си на вечеря. Наистина обичаше съботите, а тази отиваше по дяволите.

— Напоследък си под доста голямо напрежение, Ани — произнесе той миролюбиво.

— Не бях пила.

— А вчера вдигна скандал, твърдейки, че някой ти е прекъснал сигнала по радиостанцията, нали така?

— Да, сър, така беше. — Тя реши да не споделя с него случая с водния плъх. И без това се чувстваше като клюкарстващо дете.

Той сви устни.

— Всичко това е заради онази работа с Форкейд. Каквото си сяла, такова ще жънеш, помощник-шериф.

— Но аз... — Ани се спря и зачака. Мълчанието засили опасенията ѝ.

— Това не ми харесва — каза Гюс. — Ще ти повярвам за пиенето. Йорк е трябвало да ти направи тест, макар че не го е сторил. Но що се отнася до останалите глупости, писна ми! Отзовавам те от патрулна служба!

Заявлението му я зашемети, сякаш ѝ бе нанесъл удар.

— Но, шериф...

— Това е най-доброто решение за всички, което мога да измисля. За твое добро е Ани. Няма да патрулираш, докато всичко това не отmine и нещата не се успокоят. Ще бъдеш извън опасност, далеч от погледите на хората, които успя да вбесиш.

— Но аз не съм направила нищо нередно!

— Е, да, но животът се оказва сложно нещо, нали? — изглежда я той остро. — Разни хора ми казват, че създаваш проблеми. А ти ми седиш на главата и твърдиш, че всички ти имат зъб. Нямам време за глупости. Всяка важна клечка в общината се интересува от случая заради Ренар и онзи изнасилвач, а карнавалът за Заговезни е само след седмица. Казвам ти, писна ми от тази тъпа каша. Отзовавам те от патрулна служба, докато положението не се успокои. Точка по въпроса! Утре дежурна ли си?

— Не.

— Добре, тогава днес си почини. Докладвай ми в понеделник сутринта за новата си задача.

Ани не каза нищо. Само впери гневен поглед в Гюс Ноблие. Чувството, че е предадена и разочарованието ѝ нарастваха у нея лавинообразно.

— За добро е, Ани.

— Но не е редно — отвърна тя и преди той да успее да ѝ отговори, стана и излезе от стаята.

ГЛАВА 16

Струваше ѝ петдесет и два долара и седемдесет и пет цента, за да прибере задържания си джип от паркинга, където бе закаран. Паричната глоба се прибави към нараненото ѝ самолюбие. Ядосана, Ани накара пазача на паркинга да прерови всичкия боклук на пода и да провери основно вътрешността на колата, за да няма неприятни изненади. Горкият човек не откри нищо.

Тя подаря колата покрай парка, спря на сянка под гигантския дъб, обрасъл с мъх, и се загледа по посока на блатото.

Колко просто се оказа за Мълън и за неговата слабоумна кохорта да получат желаното — да я отстранят от работа, а тя бе безсилна да им се противопостави. Отпечатък от палец върху копчето на микрофона, подхвърлена бутилка „Уайлд Търки“ в колата ѝ и ето я на улицата. Лицемерието в цялата история я вбеси. Идеше ѝ да се изплюе. За Гюс Ноблие се знаеше, че задължително си поръчваше нещо за пиене след вечеря и въпреки това я отстрани от работа с неубедителното и необосновано предположение, че може би е държала бутилка в колата, за да си посипва по малко в сутрешното кафе.

Инстинктивната ѝ реакция беше да им го върне, но как? Като сложи змия в колата на Мълън? Колкото и привлекателна да бе идеята, щеше да бъде глупаво. Отмъщението щеше да предизвика нова ескалация в отношенията. Тя имаше нужда от доказателство, но не разполагаше с такова. Само ченге знаеше как най-добре да прикрие следите си. Нямахте да намери нито един свидетел. Никой не би издал брат ченге, за да спаси жена ченге, изправила се срещу техен колега.

„Вие сте с Дийн Монро на вълните на Кей Джей Ю Ен. Тази сутрин горещата тема все още е важното решение, което бе взето в сряда в съдебната зала на община Парту. Заподозрян в убийство е пуснат на свобода, след като се намери удобно юридическо основание за това, а двама души са зад решетките, затова че са нарушили правата му. На първа линия е Линдзи, какво мислите по въпроса?“

„Не е справедливо! Пам Бишон беше моя приятелка и партньор в бизнеса и направо се вбесявам, когато вниманието от нейния случай се измества към правата на мъжа, който я тероризираше и накрая я уби. Съдебната система не направи нищо, за да защити правата ѝ, докато беше жива. Събуди се, Южна Луизиана! Живеем в деветдесетте години. Жените заслужават повече! Не бива да ни пренебрегват и да смятат, че имаме по-малко права и от убийците“.

— Амин — прошепна Ани.

Сватбарска компания пристигна в парка, за да си направи снимки. Булката застана пред красивата сграда на Ротари Клуб. Изглеждаше нетърпелива, докато помощникът на фотографа се суетеше около шлейфа на бялата ѝ сатенена рокля. Няколкото шаферки в бледожълти муселинени рокли приличаха на огромни нарциси на поляната. Шаферите разиграха кеч около паметника на загиналите в Гражданската война. Надолу покрай брега на блатото две малки момченца с черни смокинги мятаха камъчета във водата.

Ани се загледа в концентричните кръгове, които се образуваха при всяко цопване на камъче. Причина и следствие, верига от събития, едно действие предизвиква друго, то — следващо и така нататък. Кашата, в която се бе забъркала, не започна с ареста на Форкейд, нито пък с това, че Форкейд бе пребил Ренар. Не бе започнала и с това, че съдия Монахан оспори доказателството, както и разследването, в резултат на което, то бе открито. Всичко бе започнало с Маркър Ренар и маниакалното му влечение към Пам Бишон. В това се коренеше причината за цялата тъмна история — в Маркър Ренар и в онова, което съдебната система поради недоглеждане му позволи да направи. Несправедливо!

Без да се задълбочава върху последствията, Ани запали мотора на джипа и отмина парка. Изпитваше нужда да прави нещо полезно, а не да се оставя да бъде въввлечена в действията на други.

Трябваше да направи нещо — заради Пам, заради Джоузи, заради себе си. Този случай трябваше да приключи, но кой беше този, който щеше да открие истината? Управлението, което се обърна срещу нея? Чаз Стоукс, когото Форкейд подозираше в предателство? Или Форкейд, който сгафи със закона, а се бе клел да го спазва?

Обърна на север и се насочи към сградата, където се помещаваше агенцията за недвижими имоти на Пам, както и

архитектурното бюро „Боуен и Бригс“.

Служебните помещения на агенцията за недвижими имоти бяха приятно декорирани, предлагайки атмосфера, гъделичкаща инстинкта на жените да свиват свое гнездо. Два дивана с дамаска на цветя и с драпирани възглавнички създаваха уютен кът в малката част на предното помещение с формата на буквата Г. Обяви с фотоси на къщи, които се предлагаха, бяха групирани като семейни портрети върху стъклото на бамбукова масичка за кафе. Папрати в саксии украсяваха дълбоките прозоречни ниши. Във въздуха се носеше мирис на канелени кифлички.

Мястото на секретарката беше празно. Чуваше се единствено женски глас, идващ от стая по-надолу по коридора. Ани остана да изчака. Камбанката на входната врата беше известила идването ѝ. Нервите ѝ бяха опънати.

„Спокойно“, беше ѝ казал Форкейд.

Луд човек!

Вратата на втората стая отдясно се отвори и Линдзи Фокнър се появи в коридора. Съдружничката на Пам Бишон изглеждаше като жена, избирана за кралица на красотата в училище и след това в колежа, омъжила се за богат мъж и отглеждаща красиви, добре възпитани деца с идеално поддържани зъби. Тръгна по коридора с уверената, слънчева усмивка на дама, еталон за добри маниери.

— Добро утро! Как сте? — изчурулика тя с такава топлота, че Ани за малко не се обърна да види на кого говори. — Аз съм Линдзи Фокнър. С какво мога да ви служа?

— Ани Брусар. От службата на шерифа. — Факт, който трябваше да обясни, тъй като бе свалила изцапаната си с кафе униформа и бе облякла джинси и трикотажна блузка с три копчета и якичка. Беше пъхнала значката си в джоба, но предпочете да не я вади. Щеше да загazi, ако Ноблие научеше къде е ходила.

Ентусиазмът на Линдзи Фокнър бързо секна и тя я погледна раздразнено с големите си зелени очи. Спря точно зад бюрото на секретарката и скръсти ръце пред гърдите си върху тюркоазнозелената си копринена блуза.

— Да ви кажа право, вашите хора направо ми лаят по нервите. Изживяхме истински ад — ние, приятелите на Пам, семейството ѝ, а в края на краищата вие какво направихте? Нищо. Знаете кой е убиецът, а той е на свобода. Тази липса на професионализъм ме изумява. Ако в началото си бяхте свършили работата, може би Пам щеше още да е жива.

— Разбирам, че сте разстроена, госпожице Фокнър. Ние също се изнервихме.

— Нямаме представа какво е да си подложен на всичко това.

— Моите уважения, но имам — отвърна Ани. — Аз открих Пам и най-голямото ми желание е този случай да бъде приключен подобаващо.

— Тогава се качете горе, арестувайте го и ни оставете на мира.

Тя се обърна и тръгна по коридора. Ани я последва.

— Ренар тук ли е сега?

— Проницателността ви е изумителна, детектив.

Ани не я поправи.

— Сигурно е като сол в раната, когато трябва да работиш в една и съща сграда заедно с него.

— Отвратително е — произнесе тя и влезе в стаята си. — Сградата е на агенцията за недвижими имоти. Ако можех, още утре щях да прекратя договора, но всички служители ще останат на улицата и законът отново ще е на негова страна. Ама че нахален човек! — Лицето ѝ изразяваше смесица от ужас и омраза. — Да идва тук, сякаш изобщо не е извършил престъпление, докато на мен всеки ден ми се налага да минавам покрай празната стая на Пам...

Остана за миг с ръка на устата си, взирайки се в паркинга навън.

— Знам, че с Пам сте били много близки — изрече тихо Ани и седна на един стол пред бюрото. Извади малък бележник и писалка от задния си джоб и подложи коляно.

Линдзи Фокнър избърса тъгълчетата на очите си с ленена носна кърпичка.

— Бяхме първи приятелки от деня, когато се запознахме в колежа. Станах ѝ шаферка. Кръстница съм на Джоузи. Бяхме като сестри. Имате ли сестра?

— Не.

— Значи няма да ме разберете. Когато този звяр уби Пам, той уби и част от мен, която не може да бъде заровена в гроб. До края на живота си ще нося този непосилен товар. А преди бях толкова весела, изпълнена с радост. Той трябва да си плати за това.

— Ако можем да го осъдим, ще получи смъртна присъда.

Слаба усмивка заигра по устните на Фокнър.

— Двете с Пам бяхме противнички на смъртното наказание. Смятахме го за ненужно, жестоко, варварско. Колко наивни сме били. Ренар не заслужава съчувствие. Никакво наказание не би било достатъчно сурово за него. Много пъти съм си представяла как го измъчвам до смърт. Колко нощи съм лежала будна и ми се е искало да имам куража...

Взря се в Ани и очите ѝ блеснаха предизвикателно.

— Ще ме арестувате ли? Както арестуваха бащата на Пам?

— Той направи доста повече, не си представяше само Ренар мъртъв.

— Пам беше единствената дъщеря на Хънтър. Обичаше я изключително много, а сега и той носи този непосилен товар.

— Подозирате ли, че Ренар е заплашвал Пам?

Лицето на Линдзи придоби виновен израз и тя сведе очи към ръцете си, положени на бюрото.

— Пам твърдеше, че е той.

— А според вас...

— За това вече говорих с колегите ви — отвърна Линдзи. — Вие не обменяте ли информация?

— Опитвам се да си съставя собствено мнение. Мъжете детективи гледат на нещата от мъжка гледна точка. Може да се добера до нещо, до което те не са успели. — Добър аргумент, помисли си Ани. Трябваше да си го припомни, когато Ноблие я извика, за да я смъмри, че е превишила правата си.

— Той ми се струваше съвсем безобиден — промълви Линдзи. — Когато гледате филми, си въобразявате, че манияците изглеждат по определен начин и действат по определен начин. Смятате, че преследвачът е някакъв безделник, безработен, с нищожен коефициент на интелигентност. Въобще не се замисляте. Според мен архитектът горе е психопат. Той работи тук от години. Аз никога...

— Невинаги можем да прозрем злото — изрече тихо Ани. — Ако той не ви е дал повод да го подозирате...

— Ала Пам го подозираше. Не от самото начало, а от миналото лято, след като се разделиха с Дони. Ренар започна да се застоява по-дълго и това я нервираше, като прибавим и подаръците, които ѝ изпращаше, отношението му към нея... А когато някой започна да я безпокои, в началото не обърна внимание, но предполагаше, че е той.

— А вие кой мислите...

— Дони — отвърна тя направо. — Тревогите ѝ започнаха малко след като му заяви, че иска развод. Според мен той се опитваше да я сплаши. Струваше ми се, че само той би могъл да постъпи така. Емоционалното развитие на Дони е спряло, когато е бил на шестнайсет години. Дори му се обадох по този повод и му казах някои остри неща.

— Той как реагира?

Тя обърна очи към тавана.

— Обвини ме, че настройвам Пам срещу него. Казах му, че съм се опитала да го направя преди години, но въпреки всичко тя се е омъжила за него. Според Пам Дони имал заложби. Тя не можеше да повярва, че не би могъл да ги развие.

— Сигурно ви е много трудно да се оправяте сама със служебните въпроси.

— Тук е истинска бъркотия. Ако се бяха развели, Дони нямаше да има никакви права върху агенцията за недвижими имоти. Пам би направила ново завещание, така че половината да отиде за Джоузи. А аз бих имала възможност да изкупя другата половина с общата застраховка, която възнамерявахме да направим. Доскоро не бяхме чували за застраховка на партньори. Дори не ни беше минавало през ума. Искам да кажа, че и двете бяхме млади и здрави. — Замълча. — Както и да е, не успяхме да направим нито една от тези промени...

Ани реши, че Линдзи ѝ харесва. Нравеше ѝ се това, че бе силна духом и се гневеше искрено заради случилото се с приятелката ѝ. Не беше очаквала подобна загриженост и убедителност от бивша клакьорка. Очакваше да види у нея фалшива, безучастна скръб. Кога ще престана да страдам от предразсъдъци, помисли си тя.

— А сега какво ще стане?

— Сега ще имам разпавии с Дони, който проявява съобразителност и разбира от бизнес. Още по-неприятното е, че

месеци преди да се разделят, компанията на Дони беше пред финансов крах и Пам се съгласи да скрие някакви негови земи сред недвижимите имоти, така че банката да не сложи ръка върху тях.

— Да ги скрие?

— Строителна фирма „Бишон“ „продала“ тези земи на агенцията за недвижими имоти на хартия. Всъщност ние само ги пазехме.

— И те все още са към вас?

Тя се усмихна тъжно.

— Да. Но сега на Дони се пада половината от бизнеса на Пам, а и практически парцелите са си негови. Ала преди да направи каквото и да било с тях, трябва да получи одобрение от мен. В момента сме в задънена улица. Той желае да си възвърне земята, а аз пък искам пълна собственост върху бизнеса. Според него частта на Пам е двойно поскъпа, отколкото е в действителност. Опитва се да играе и заплашва, че имал някакъв друг купувач от Ню Орлиънс.

Ани престана да пише.

— От Ню Орлиънс ли?

„Ню Орлиънс. Недвижими имоти. Дювал Маркот.“

Линдзи поклати глава, за да покаже, че това е налудничавата идея.

— Какво може човек от Ню Орлиънс да търси в Байю Бро?

— Смятате, че блъфира ли?

— Той смята, че блъфира. Според мен е кръгъл идиот.

— Какво ще направите, ако той продаде своята половина на друг купувач?

— Просто не знам. Двете с Пам започнахме този бизнес заедно. Именно затова за мен е важно, нали разбирате, защото двете го създадохме и участвахме като приятелки. Макар и малък, бизнесът е добър, печеливш. На мен ми доставя удоволствие. Но ако имах възможност, бих продала сградата — призна тя и погледна към паркинга. — Твърде лоши спомени се натрупаха. И онзи негодник горе. Непрекъснато си представям как детектив Форкейд го пребива до смърт. Аз...

Замълча. Ани не помръдваше. Входната врата се отвори и камбанката с приятен звън извести, че пристигат клиенти.

— Брусар — изрече укорително Фокнър, — вие сте го спрели, а май казахте, че искате случаят да приключи?

— Вярно е.

Тя се изправи на крака с грацията на истинска изискана южнячка.

— Всъщност защо просто не ги отминахте?

— Защото би било убийство.

Линдзи Фокнър поклати глава.

— Не, би било акт на правосъдие. Сега, ако ме извините — каза тя и тръгна към вратата. — Нямам какво друго да ви кажа.

Ани тръгна към задния вход на агенцията за недвижими имоти и спря в коридора. Отдясно бе вратата към паркинга, където Форкейд беше нападнал Ренар. Пред нея започваха стълбите към втория етаж и към служебните помещения на „Боуен и Бригс“.

Мина ѝ през ума да се качи горе. Тя се поколеба. Ченгето в нея искаше да проучи Маркъс Ренар, да си състави представа за него, да види дали не би съвпаднал с образа на психопат, който обича да следи другите. Ала инстинктът я накара да се въздържа. Той бе казал, че за него тя е героиня, беше ѝ изпратил рози, а това не ѝ харесваше.

В този миг вратата на горния етаж се отвори и Ренар излезе оттам. Изглеждаше доста уродлив — приличен на чудовище от приказките на Братя Грим. Като трола под моста. Отокът разкривяваше чертите му, а по лицето му още имаше синини с цвят на загнил плод. В първия момент той не я забеляза и на нея ѝ хрумна да се върне в агенцията за недвижими имоти, но изгуби решаваща секунда.

— Ани! — възкликна той гъгниво, тъй като челюстта му бе стегната с шина. — Какво удоволствие да те видя така неочаквано!

— Това не е посещение на вежливост — изрече тя безизразно.

— Посещение на мястото, където бях нападнал?

— Не. Дойдох да се срещна с госпожица Фокнър.

Той се хвана с ръка за перилото и се облегна. Въпреки синините, пролича колко пребледня.

— Линдзи е нечувствителна жена.

— Е, тя има особено мнения за вас.

— Бяхме приятели — потвърди той. — Всъщност излизахме един-два пъти. Тя спомена ли за това?

— Не. — Независимо дали той лъжеше, искаше да научи повече. Ченгето в нея проговори. — Нито тя, нито вие сте го казвали.

— Никога не е ставало дума — отвърна той. — Струваше ми се, че няма нищо общо със случая, а и не би било тактично.

— Защо?

— Беше преди години.

— Тя открито ви обвинява в убийство. Мислех, че ще искате да я злепоставите. Защо не го казахте досега?

— Е, сега го казвам — изрече той тихо, гледайки я със светнали очи. — На вас.

Звучеше като предложение. Явно би споделил с нея нещо, които не би казал пред никого другиго, защото смяташе, че тя е неговият ангел пазител.

— Тъкмо реших да си взема обедната почивка — каза Ренар, слизайки надолу по стълбите. — Ще дойдете ли с мен?

Предложението му й прозвуча съвсем нормално, въпреки че смяташе този мъж за чудовище. Гледката на мъртвото тяло на Пам Бишон проблесна в съзнанието ѝ. Жестокостта на престъплението ѝ се стори по-голяма, отколкото мъжът, застанал пред нея.

— Не бих искала да ме виждат с вас — каза му тя направо. — Имам си достатъчно неприятности.

— Няма да излизам. Не мога — призна той. — И на мен ми е доста трудно.

Страничната врата откъм паркинга се отвори и едно момче разносвач влезе с плик храна.

— Господин Бригс? — То погледна Ренар изумено. — Човече, някоя кола ли ви смля така?

Ренар извади портфейла си и остави думите му без коментар.

— Ще си поделим бамята — предложи той на Ани, след като момчето си тръгна.

— Не съм гладна — отказа тя, но не посмя да го погледне.

Маркът Ренар бе в основата на всичко, камъкът, хвърлен в езерото, предизвикал вълни, объркали целия живот в Байю Бро.

— Не съм чудовище — каза Ренар. — Бих искал да имам възможността да ви уверя в това, Ани.

— Не би трябвало да разговаряте с мен без присъствието на адвоката ви.

— Защо?

Всъщност защо наистина, замисли се Ани. Беше сама. Радиостанцията не беше у нея, не носеше магнетофон. Дори и да направеше признания, това не би имало значение. Кудроу беше

официалният му адвокат и в негово отсъствие нищо, което кажеше Ренар, не би се приело за достоверно в съда. Можеше да признае, че е извършил десетина убийства и да не могат да го осъдят.

Тя прецени какъв шанс ѝ се отваря. Намираха се на публично място. Дочуваше приглушени гласове, които идваха от агенцията за недвижими имоти. Беше ченге. Не би бил толкова глупав, че да се опита да извърши нещо тук, освен това не беше и в състояние да го направи. Искаше да разбере каква бе причината, която го бе подтикнала да извърши такова жестоко престъпление. С какво Пам Бишон бе изкарала от нерви този иначе съвсем обикновен мъж?

— Добре.

Фирмата „Боуен и Бригс“ представляваше едно огромно открито пространство с дървен под — изциклен и лакиран. Западната стена бе облепена със сиви тапети. Там имаше няколко бюра и място за съвещания. На източната страна бяха подредени шест чертожни маси. Ренар сложи плика върху една маса в ъгъла, място, където явно се пиеше кафе, служителите си почиваха и хапваха на обяд. От радиото в ъгъла се носеше тиха класическа музика.

Ани го следваше на разстояние и бавно оглеждаше помещението. Съжали, че не си бе взела оръжието.

— Загазила сте.

Тя бързо се извърна към него. Ренар вадеше обяда си от плика.

— Казахте, че имате неприятности — напомни ѝ той. — Заради Форкейд ли загазихте?

— Заради вас.

— Не може да бъде. — Посочи ѝ стола срещу него и сам седна. Лека пара се вдигна, когато отвори капака на кутията с бамя, тъмен сос и филе. — Бихте загазили заради мен, ако аз бях убил Пам. Но аз не съм. Помислих, че ще се убедите в това, след като онази бедна жена Нолън е била нападната.

— Двата случая нямат нищо общо. Едното няма нищо общо с другото — повтори Ани.

— Ако и двата случая не са дело на удушвача от езерото.

— Стивън Данжармон беше удушвачът от езерото, а той е мъртъв. Има достатъчно доказателства срещу него.

— Както и доказателството, което Форкейд подхвърли в бюрото ми. Това не ме прави убиец.

Ани го изгледа недоумяващо. Беше проследила хронологията на събитията. Всичко съвпаднаше. Ала той се кълнеше, че е невинен. Дали бе изпечен лъжец или бе убедил себе си в своята невинност? Беше ставала свидетел на подобни неща. Хората се вкопчваха в комплекса за преследване като в спасителен пояс. Самите те никога нищо не били направили. Някой друг ги бил накарал да продават дрога. Грешката била на проклетите ченгета, които ги спипали. Ала според нея за Ренар не бе характерен комплексът за преследване, свързан с убийството на Пам. Тук ставаше дума за нещо съвсем различно. За мания.

— Искам да разберете, Ани... Мога ли да ви наричам Ани? — попита той учтиво. — Като се има предвид всичко, малко ми е трудно да ви наричам помощник-шериф Брусар.

— Да — отвърна тя, макар че не ѝ се понрави да се обръща към нея на малко име.

Не ѝ беше приятно да го изговаря. Не ѝ харесваше идеята да му позволява каквото и да било, да се съгласява, с каквото и да е негово желание, независимо колко дребно бе то.

— Искам да разберете, Ани — започна той отново, — че обичах Пам като...

— Като приятелка. Знам. Вече говорихме за това.

— По нейния случай ли работите сега? Ще се опитате ли да заловите убиеца?

— Искам убиецът ѝ да бъде изправен пред съда — каза тя, отбягвайки отговора. — Нали разбирате какво означава това?

— Да. — Той гребна една лъжичка от бамята и я поднесе към защитата си устна. — Чудя се дали вие го разбирате?

Ани не обърна внимание на многозначителния му въпрос и настоя:

— Споменахте, че сте излизали с Линдзи Фокнър. Прощавайте, че ви го казвам, но ми е малко трудно да си го представя.

— По-рано не изглеждах така.

— Струва ми се, че... не си подходите.

— Така и излезе. Според мен Линдзи вероятно... Как да се изразя? Може би има други предпочитания.

— Смятате, че е лесбийка ли?

Той леко сви рамене и сведе поглед към яденето си. Явно се почувства неудобно от повдигнатата тема.

— Защото не се съгласи да спи с вас ли?

— Не, няма такова нещо. Излязохме на вечеря. Не бях и очаквал нещо повече. Явно, че нямаше да стигнем дотам. Съдя по начина, по който се държеше с Пам. През цялото време бдеше над нея. Ревнуваше я. Не обичаше съпруга на Пам. Не можеше да понася, който и да е мъж да проявява интерес към нея.

Още веднъж си гребна от бамята и я пое със зъби.

— Опитвате се да ми кажете, че партньорката на Пам я е убила ли? Обзета от лесбийска ревност?

— Не, не знам кой я е убил. Иска ми се да знаех.

— Тогава какво?

— Че Линдзи не ме одобряваше. Иска да обвини някого за смъртта на Пам и е избрала мен.

— Избрали са ви всички, господин Ренар. Вие сте главният заподозрян.

— Удобният заподозрян — поправи я той. — Защото харесвах Пам. Защото хората тук ме смятат за пришълец, а забравят, че съм роден и съм живял тук като дете. Струва им се странно, че не съм женен и живея с майка си и брат си, тъй като той не умее да общува с никого.

— Но Пам е смятала, че я следите — възрази му Ани. — Продължили сте да се мотаєте около нея, след като тя ви е казала да стоите настрана. Имали сте мотив, възможност и нямате убедително алиби за нощта на убийството.

— Бях в Лафайет...

— Отишли сте в магазин, който вече е бил затворен, когато сте стигнали до базара „Акадиана“. Ако магазинът беше отворен, можехте да намерите свидетели, които да потвърдят думите ви.

Той я изгледа напрегнато.

— Отидох да купя някои неща, а не за алиби.

— Спестете си думите — каза Ани. — Помня всичко подред. В пет и четирийсет Линдзи Фокнър излязла от сградата и забелязала, че колата ви стои още на паркинга. Пам имала среща с клиенти, за да им предложи оферта за къща. В осем и десет се отбивате в магазина „Направи си сам“ на Хърбърт и купувате някои неща, между другото и остриета за определен вид нож.

— Обикновен инструмент за направа на кукленски къщи.

— Клиентите на Пам си тръгват в осем и двайсет. Те са последните, видели я жива — с изключение на убиеца ѝ. Между другото Хърбърт няма всичко, което търсите...

— Френски прозорци за настоящия ми проект.

— Затова отивате до базара „Акадиана“ в Лафайет с намерението да се отбиете в магазина „Направи си сам“, ала той вече е затворен — продължи тя. — Твърдите, че на връщане нещо се е случило с колата ви — неизвестно какво — и два часа сте престояли на страничен път, преди да потеглите отново, след като ви помогнал анонимен самарянин, когото никой не успя да открие през трите месеца, които минаха оттогава. Казвате, че сте се прибрали около полунощ, но никой не може да го потвърди, защото майка ви била заминала за Богалуза на гости при сестра си. Това е вашата версия.

— Самата истина.

— Между другото съдебният лекар в Лафайет определи, че смъртта на Пам е настъпила горе-долу около полунощ и то на няколко километра от вашата къща.

— Аз не съм я убил.

— Имали сте фикс идея по отношение на нея.

— Бях влюбен — призна той и се надигна от стола. Отиде до малък хладилник, поставен между долните шкафове и извади две бутилки охладен чай. — Искан ми се тя да беше отговорила на чувствата ми, но не го направи и аз се примирих.

Той постави бутилките върху масата и прибута едната към Ани.

— Съпругът ѝ беше по-настоятелен от мен. — Облегна се на стола, взе книжна салфетка и попи слюнката, която се събираше в ъгълчетата на наранената му уста, докато се мъчеше да говори. — Не искаше да я остави на мира. Струва ми се, че тя се боеше от него. Сподели с мен, че не смеела да се вижда с други мъже, докато не получи развод.

Удобна версия, с която да отблъснеш от себе си мъж, помисли си Ани, макар и да допусна възможността в случая това да бе вярно. Всички знаеха, че Дони не желаше развод. Линдзи Фокнър ѝ каза, че именно Дони досаждал на Пам. До нея бяха достигнали слухове за разправия относно Джоузи, макар да изглеждаше, че Дони няма право да я вземе. В брака той бе бил лъжецът. Пам не бе извършила нищо, за да не присъдят детето на нея.

— Въпреки че — промърмори Ренар, взирайки се в чая, — това може да е било само извинение. Според мен за известно време тя се виждаше с някого.

— Какво ви кара да мислите така?

Той не й отговори. Единственият начин, по който би могъл да знае, бе, ако я бе следил. Това той нямаше да признае, не би могъл да го направи. Ако признаеше, че е следил Пам Бишон и я е виждал с друг мъж, това само би се прибавило към мотива му да я убие. От ревност. Тя го бе отблъснала заради друг.

Ани стана от стола.

— Чух достатъчно, благодаря. Пам е била измъчвана и убита от съпруга си, с когото е била разделена, от партньорката си, лесбийка, или от тайнствен любовник, когото не сте в състояние да назовете. Бихте могли и вие да сте я убили. Вие сигурно сте жертва на злостен заговор. Независимо, че сте имали мотив, средство, възможност и че нямате алиби. Независимо, че детективите откриха откраднатия пръстен на Пам във вашата къща.

Ренар също се изправи и закуцука след нея към вратата.

— Съществуват различни видове мании — каза той. — Форкейд се е вманиачил в този случай. Той е подхвърлил пръстена. Правил го е и по-рано. Има предишни подобни прояви. Аз никога нищо не съм правил. Никога не съм посягал на човек. Никога не са ме арестували.

— Може би това означава само, че сте доста обигран — подхвърли Ани.

— Не съм го извършил!

— Защо да ви вярвам? И още нещо — защо толкова настоявате да ме убедите? Вие сте свободен човек. Областният прокурор не ви е предявил обвинение.

— Засега. Не се знае колко време ще мине, докато Форкейд или Стоукс не изфабрикуват още нещо? Аз съм невинен. Името ми е опетнено. Няма да се успокоят, докато не ми вземат и живота по един или друг начин. Някой трябва да открие истината, Ани, а досега вие сте единствената, която я търси.

— Вярно, че я търся — заяви тя хладно. — Само че не гарантирам, че ще ви хареса онова, което откривя.

Ренар й задържа вратата, за да излезе и я наблюдава, докато слизаше по стълбите и напускаше сградата. Походката й беше

неосъзнато дръзка. По-свободно се движеше и жестикулираше от Пам. Духовна сестра на свободолюбивата Пам. Той намери успокоение в тази мисъл. Имаше приемственост.

Сърцето му принадлежеше на Пам, но Ани щеше да го освободи от нея. Беше сигурен в това.

ГЛАВА 17

Агенцията за недвижими имоти вече бе затворена, когато Ани заобиколи сградата и стигна до входната врата. Много жалко. Искаше ѝ се да види как Линдзи Фокнър ще реагира, когато ѝ каже, че Маркър Ренар бе изказал предположение, че е лесбийка.

Естествено, би могло да бъде вярно. Ани не знаеше почти нищо за нея. Доколкото бе запозната, досега никой не бе обръщал особено внимание на Линдзи. Нямаше причина. Бизнесът вървеше както по времето, когато Пам беше жива. Линдзи нямаше финансов мотив да я убива, а и не съществуваше друг. Жени не убиват други жени по начина, по който Пам Бишон беше убита.

Ани прекоси улицата до джипа си и докато се мъчеше да запали, вдигна очи нагоре. Ренар стоеше на прозореца на втория етаж и гледаше към нея.

Закле се, че е невинен, че обичал Пам. Искал Ани да открие истината.

Да открие истината или да размъти водата, замисли се тя. Тъкмо бе започнала разследването и вече изникнаха факти, които не бе забелязала преди и върху които трябваше да размисли. Форкейд вече бе минал по тези объркани криволичещи пътеки. Предложението му звучеше в ушите ѝ като изкусително обещание, нещо, на което тя трябваше да устои.

Обърна гръб на Ренар, включи на скорост и подкара към града.

Дони гледаше зрелището, седнал на багера с бутилка бира в ръка. Подготовката за Заговезни, която ставаше пред очите му, беше идея на Джоузи. Тя го беше склонила с тези нейни големи кафяви очи, светнали от възбуда. Безсилен да ѝ откаже каквото и да било, той организира няколко души от строителната фирма и им даде задача. Представяше си, че Джоузи щеше да остане с часове при него, докато изравнят земята, където тя можеше да разгърне приказното си царство,

но Бел Дейвидсън я бе завела на разходка до езерото Чарлс „да се махнели за малко от отровната атмосфера“ на Байю Бро.

— По-скоро да се махнат от мен — измърмори той.

Надигна бутилката, но откри, че е празна. Намръщи се и я захвърли в кофата на багера, където тя се пръсна върху останките на няколко други кафяви бутилки. Шумът заглуши кънтри музиката, която се носеше от касетофона. Няколко души извърнаха глави, към него, но никой не каза нищо.

След смъртта на Пам хората се бояха от настроенятия му. Пристъпваха покрай него сякаш върху черупки от яйца и избягваха да се обзалагат, в случай че полицаите грешаха относно Маркър Ренар и Дони се окажеше въплъщението на удушвача от езерото. Беше му омръзнало. Искаше му се всичко да свърши. Трябваше да свърши.

— Проклети полицаи! — изсумтя той.

— Дали не трябва да дойда друг път.

Ани беше влязла и се бе облегнала на странична врата на навеса, където строителната компания държеше тежките си машини.

Дони я изгледа от високото място, на което седеше.

— Познавам ли ви?

— Ани Брусар — от службата на шерифа. — Този път тя показва значката си.

— Боже мой, сега пък какво? Да не съм пуснал невалиден чек? Въобще не ме е грижа и да съм го направил. Може да хвърлите Форкейд обратно в дранголника, неблагодарния му кучи син.

— Защо говорите така?

Той отвори уста да ѝ обясни, но се въздържа. Форкейд бе временно отстранен от случая. Нямахше нужда да прехвърля подозренията си върху друг полицай.

— Форкейд е нестабилен, това е — каза Дони, докато слизаше от багера. — Значи вие го замествате. Какво стана с другия, с онзи, черния — Стоукс?

— Нищо. Все още работи по случая.

— Не че толкова съм се загрижил — рече Дони, наведе се и извади още една бутилка от охладителя до гумата на багера. — Ако искате моето мнение, ще ви го кажа — мързелив е. Той работеше по случая, когато Ренар започна да тормози Пам и не се отлепяше от нея. Винаги ми се е струвало, че Форкейд е по-умният от двамата. Много

жалко, че е отстранен от случая, с изключение на това, че е смахнат. — Той отвори бутилката и запрати капачката в кофата на багера при останалия боклук.

— Много жалко, че не сложи край на случая на онази уличка. Искате ли бира?

— Не, благодаря. — Ани наведе леко глава и бретонът падна над очите ѝ, надявайки се Дони да не я познае както стана с Линдзи Фокнър.

— Тъй като сте на служба ли? — Той се засмя. — Не знам някога това да е спирало полицай, в това число и Гюс Ноблие. Вие какво, да не сте нова?

— Трябва да ви задам няколко въпроса.

— Вие само това правите — задавате въпроси. Вече разполагате с толкова отговори, че не знаете какво да правите с тях.

— Сутринта разговарях с Линдзи Фокнър.

Лицето му се изкриви от антипатия.

— Да не ви е казала, че съм Антихрист? Тази жена ме мрази. Човек би помислил, че е по-голяма сестра на Пам, толкова близки бяха. Колкото могат да бъдат жени, без да са лесбийки.

— Тя ми каза, че ще продадете частта на Пам от бизнеса.

— Достатъчно зает съм с моя бизнес. Нямам никакво желание да работя с партньор като Линдзи, пък и тя не ме иска. Добрият бизнесмен не бърка толкова дълбоко.

— Искате да кажете, че блъфирате ли? — Тя му се усмихна в отговор, като приятел, който чака да му доверят някаква тайна. — Защото изскочи едно име и мога да се обадя тук-там...

— Кое име? — Тя усети как той се стяга.

— Дювал Маркот.

— Блъфирам — заяви той безизразно. — Може да се обадите, на когото пожелаете.

Той почеса наболата си брада и махна към платформите.

— Какво мислите за шедьовъра?

Ани се загледа в това, което правеха — евтина чамова рамка, покрита с телена мрежа. Би могло да бъде за всичко. Две жени с къси коси и впити фланелки пъхаха квадратчета синя разтегателна хартия в отворите на мрежата, разговаряха и се смееха безгрижно.

— Това е замък — обясни Дони. — По идея на дъщеря ми. Избрала е сцена от „Много шум за нищо“. Представяте ли си? Деветгодишна и вече чете Шекспир.

— Тя е много будно момиче.

— Искаше да помага при подготовката, но баба ѝ реши друго. Още една Дейвидсън заговорничи против мен.

— Бел и Хънтър ще водят ли дело за родителски права?

Той сви рамене и продължи да се взира в дигата.

— Не знам. Вероятно. Зависи дали Хънтър ще отиде в затвора. В такъв случай аз ще бъда облагодетелстван. Напоследък, всъщност никога — поправи се той — не съм се опитвал да убия, когото и да било. — Сведе поглед към Ани. — Пошегувах се.

— Искате Джоузи да живее при вас?

— Тя е моя дъщеря. Обичам я.

Като че ли беше толкова просто. Като че ли бе успял да разграничи напълно Дони — бащата от Дони — донжуана.

— Чух да казват, че с Пам сте се карали заради нея.

— Боже мой, пак ли? — Чертите на лицето му се изопнаха и той придоби сприхав вид. — Имате си убиец. Защо не го задържите? Нищо не съм направил на Пам. Не съм я убил нито заради застраховката, нито заради бизнеса, нито от ярост или каквото и да било. Не бих могъл да сторя нищо лошо на Пам. Онази нощ изобщо не бях в състояние да направя на никого нищо. Бях пил прекалено много, един приятел ме докара и съм спал като умрял.

— Знам — каза Ани. — Не се отнасям към вас като към заподозрян, господин Бишон. — Макар че неведнъж ѝ бе хрумвало, че човек лесно може да се престори на пиян, а Дони имаше по-силен мотив от когото и да било.

Според докладите същата вечер между девет и десет той се появил в „Магьосника“, а в единайсет и половина негов приятел го откарал до вкъщи. За последен път бяха видели жива Пам в осем и двайсет, а тя бе умряла около полунощ. Имаше пукнатини в алибито на Дони.

— Чудя се какви са ви били доводите, за да оспорвате родителските права на Пам.

— Защо? Пам е мъртва. Какво значение има сега?

— Ако Пам е имала връзка с някого...

— Ренар я е убил! — кресна той неочаквано. Жилите на врата му се бяха изпънали като въжета. Запрати бутилката върху циментовия под на навеса, тя се пръсна на малки стъкълца, а бирата се разпени като кислородна вода върху рана. — Той я е убил! Сега остава вие да си свършите работата и да го арестувате!

Мина покрай Ани и се насочи към вратата. Работниците го зяпаха с отворена уста. Мери Ейпин Карпентър се разкрещя по радиото: „Използвам случая...“

Ани изтича след него. Ярката следобедна светлина почти я заслепи, когато излезе от навеса. Присвила очи, тя закри с ръка очите си. Дони стоеше до оградата, която очертаваше границите на неговата компания и се взираше в железопътната линия, минаваща покрай имота му.

— Вижте какво, аз просто се опитвам да стигна до истината — каза тя и пристъпи към него. — Не бих могла да си свърша работата, ако не задавах въпроси.

— Просто... това се проточи прекалено дълго. — Той преглътна и адамовата му ябълка подскочи нагоре. Продължи да се взира в релсите. — Защо не свършва? Пам я няма... Омръзна ми вече...

Той желаше раните му да заздравеят и да изчезнат, без да оставят белези, както и нищо друго, което да му напомня за станалото. Работата на добрия детектив беше да разчовърка тези рани. Тънкостта се състоеше в това кога човек да продължава да рови и кога да спре. Ани смяташе, че ще успее да разбере Дони Бишон, да отгатне дали лъже. Но чувствата, които той изживяваше, бяха толкова объркани, че не можеше да определи дали скърби, или изпитва угризения на съвестта, дали го е страх, или чисто и просто е груб.

— Можех да бъда и по-добър съпруг — прошепна той. — И тя можеше да бъде по-добра съпруга. След като ви го казвам, можете да си мислите за мен каквото пожелаете.

Някъде в далечината изсвири влак. Дони сякаш не го чу. Беше потънал в спомени.

— Просто си исках онова, което е мое — прошепна той и премигна, за да пропъди сълзите. — Не желаех да я загубя. Не исках да загубя Джоузи. Помислих си, че ако я заплаша... и поискам родителски права...

С какво да я заплаши? Дали я е заплашвал единствено, че ще ѝ вземе дъщерята? Ани тъкмо понечи да го попита какво искаше да каже, но се спря, защото той се обърна към нея.

— Вие приличате на нея — каза той. Гласът му прозвуча странно замечтано. — Овалът на лицето ви... косата... устата...

Той се пресегна, сякаш имаше намерение да я докосне, но се спря в последния момент. Ани се замисли дали здравият му разум се обади или страхът да не обезсили някакво заклинание го спря. Независимо дали беше едното или другото, то я смути. Не ѝ стана приятно да я сравняват с жена, завършила живота си по толкова жесток начин.

— Липсва ми — призна Дони. — Винаги искам онова, което не мога да имам. Едно време го смятах за амбиция, но е просто... нужда.

— Ами Пам? От какво имаше нужда тя?

Влакът приближи и свирката му се чу по-силно.

— Да се отърве от мен — отвърна той искрено и лицето му помръкна. — Успя да го постигне.

Ани го проследи как се отдалечава, но не към сградата, а към перленобял лексус, паркиран до страничната врата. Зад нея изсвири влакът на „Съдърн Пасифик“ и колелата затракаха по релсите.

Едва от часове работеше по случая и се чувстваше сякаш бе попаднала в лабиринт, който отвън изглеждаше съвсем прост, а всъщност се оказа прекалено сложен — тъмен коридор с огледални стени. Искаше ѝ се да обърне гръб на всичко и същевременно да навлезе в случая по-дълбоко, да го разнищи. Тайнствеността я привличаше, зовеше я. Изкушение. Думата изскочи пред нея като прошепната тайна от незнаен съзаклятник.

Форкейд. Той беше пазачът на вратата. Самоназначил се бе за неин пазител в случай, че реши да приеме предложението му. Той държеше картата на лабиринта и сведенията за играчите. Трябваше да реши дали бе приятел или враг, дали предложението му бе искрено, или бе капан. Имаше само един начин да разбере.

ГЛАВА 18

Дори в слънчев ден къщата имаше зловец вид. Яркото пролетно слънце не успяваше да заличи сенките на току-що разлистените дървета. Забулена в сумрака и посивяла от немара, тя се издигаше сред избуялите бурени като беззъба вещица, грозна и изоставена от всички.

Застанал в лодката, Ник се взираше в къщата като хипнотизиран от факта до каква степен злото пропива някое място. Когато стана убийството, къщата не изглеждаше чак толкова зле. Наемателите неотдавна се бяха изнесли и тъй като предстоеше ремонт, електричеството не беше изключено. След убийството обаче тя съвсем беше запустяла. Децата бяха изпочупили стъклата на прозорците с камъни. Клеймото на смъртта беше навеки сложено върху нея.

Ник нямаше намерение да влиза вътре. Някои биха го упрекнали в суеверие, но това биха били хора, които никога не бяха престъпвали границата между доброто и злото и не познаваха нито силата им, нито измеренията им. Все пак бе показателно, че в хубав ден като този, когато други места на езерото Пони бяха от рибари, на разстояние около четиристотин метра не се забелязваше жива душа.

Излезе с лодката с намерението да се откъсне от мислите си по случая, но къщата го привличаше като магнит.

Още една загубена битка, така че той отново щеше да изпадне в плен на фикс идеите си, ако не се стигнеше до някакво разрешение.

„Дали всичко наистина щеше да свърши — размишляваше той — ако онази нощ бях убил Ренар?“

Езерото Пони беше тясно дори по това време на годината, когато кафявата вода прииждаше и се разливаше към гората. Бреговете му бяха покрити с фиданки на диви череша и сплетени клони на едри къпини и отровен бръшлян. От двете му страни клоните на черната върба и водната акация се протягаха едни към други над водата като костеливи пръсти, които се пресягат, за да се вкопчат в набелязаната жертва.

От дърветата се носеше нестройният хор на птиците, развълнувани от подранилото пукване на пролетта. Трелите, крясъците и тракането им се смесваха в какофония, която започваше да става особено неблагозвучна и действаща на нервите. По клони, дънери и пънове бяха изпъзели и се бяха изпънали водни змии, за да се попекаат на слънцето, изпълнявайки тайнствен пролетен ритуал. Като че ли цялата гора покрай брега бе обкичена с влечуги, подобни на тъмни живи въжета.

Ник взе греблото, изправи се в задната част на лодката и я насочи на северозапад. Пътят криволичеше, така че едва ли някой го виждаше. Природата беше пълен господар над тези няколко квадратни километра и в близката история човекът не бе успял да унищожи девствеността ѝ. Постепенно каналът се разшири леко и гората рязко прекъсна на западния бряг. Оттам започваше първия култивиран имот след мястото на убийството. Домът на Маркър Ренар.

Къщата бе на разстояние стотина метра, елегантна в простотата си. Чисти линии, гладки колони. Скромнен дом на дребен плантатор на индиго от миналия век. Високи френски прозорци се отваряха към оградена с тухли веранда, където Виктор Ренар седеше до градинска маса.

Виктор беше малко по-едър от Маркър, с по-яко тяло. Разсъждаваше като малко дете, а притежаваше физическа сила на трийсет и седем годишен мъж. Бяха го изгонили от дом за бавноразвиващи се, защото бе потрошил обзавеждането в пристъп на гняв. Трудно му бе да асимилира и проумява чувствата — своите или чуждите. Явно неспособният му на общуване ум не бе в състояние да дешифрира дори проста емоция. Обикновено той не изразяваше никакви емоции, макар че понякога необичайни неща предизвикваха у него възбуда или яд. В същото време Виктор имаше рядка математическа дарба, успяваше с лекота да събира числа, които биха затруднили и студенти в колеж, освен това умееше да определя вида на хиляди животни и растения и да ги описва в пълни подробности.

Хората в Байю Бро не разбираха странностите на Виктор Ренар. Бояха се от него. Бъркаха, като го смятаха за човек със забавено развитие или за шизофреник. Не бе нито едното, нито другото.

Ник беше приел като свое задължение да разгадае що за индивид е Виктор, както и да проучи причините за неспособността му да

общува с хората. Колкото по-голяма по количество бе информацията, толкова по-полезна бе тя за детектива. Най-дребният, на пръв поглед незначителен факт или подробност можеха да се окажат ключови.

Сам по себе си умът на Виктор Ренар представляваше сложна мистерия. Ако в някоя гънка на мозъка му се намираше нещо, свързано с вината на брат му, Ник едва ли някога щеше да разбере. В случай че някога се стигнеше дотам да призват Маркърс на съд, Смит Причет никога не би се и опитал да използва Виктор като свидетел. Освен семейната връзка, неспособността на Виктор да общува правеше от него ненадежден свидетел, когото едва ли някой би уважил в съдебната зала.

Ник се облегна леко на греблото, задържайки лодката срещу ленивото течение. Намираше се на границата, определена от закона. Кудроу беше поискал и бе получил временна ограничителна заповед за клиента си, в която специално се подчертаваше на какво разстояние Ник можеше да приближава до него. Ако нарушаваше забраната и го правеше често, към него можеше да бъде предявено обвинение, че преследва Ренар. Иронията, която се съдържаше в това, едновременно го развеселяваше и изпълваше с възмущение.

Той продължи наблюдението, докато Виктор го забеляза и се пресегна за бинокъла на масата. След миг скочи от стола като попарен. Притича двайсетина метра по ливадата с особената си походка, като държеше ръцете си изпънати отстрани на тялото. Спря и пак насочи бинокъла. После го пусна и започна да се люлее от една страна на друга, правейки странни движения.

— Не сега! — извика Виктор, сочейки към него. — Червено, червено! Много червено! Излез!

След като Ник не помръдна, Виктор се втурна и направи десетина крачки, обгърнал с ръце гърдите си и започна да обикаля в кръг, надавайки пронизителни викове.

Един от френските прозорци на къщата се отвори и Дол Ренар забързана излезе на верандата. Беше развълнувана почти колкото сина си. Спусна се към Виктор, после се обърна към къщата. Появи се Маркърс и закуцука по ливадата към брат си.

— Много червено! — изкрещя Виктор, когато Маркърс го хвана за ръката. — Излез!

Отново се разкрещя, когато Маркърс взе бинокъла.

Ник очакваше, че и той ще се развика, после си спомни, че челюстта на Ренар бе счупена и изпита неудобство от силата на своята омраза. Ренар тръгна към брега.

— Нарушавате съдебна заповед — извика той, свил юмруци.

— Не смятам така — каза Ник. — Намирам се на обществен воден път.

— Вие сте престъпник!

Ник цъкна с език.

— Въпрос на разбиране.

— Ще се обадим на полицията, Форкейд!

— Районът влиза в юрисдикцията на шерифа. Наистина ли мислите, че ще ви се притекат на помощ? Тук нямате приятели, Маркъс.

— Грешите — настоя Ренар. — Освен това нарушавате закона. Преследвайте ме.

Няколко метра зад гърба му Виктор се бе отпуснал на колене и се люлееше. Отчаяните му викове изплашиха и прогониха птиците от дърветата.

Ник го погледна невинно.

— Кой, аз? Просто ловя риба. — Бавно отблъсна с греблото лодката от брега. — Няма забрана да се лови риба.

Той остави лодката да се плъзга покрай брега, докато къщата на Ренар и брат му престанаха да се виждат. В полезрението му остана само Ренар. „Съсредоточи се — каза си. — Съсредоточи се, успокой се, прояви търпение и целта ще бъде постигната“.

Ани седеше на стар стол с дървена облегалка и седалка, направена от кожата на някоя нещастна, отдавна предала Богу дух крава. От балкончето на Форкейд се откриваше хубава гледка към залива. Замисли се дали Форкейд някога се сеца да ѝ се порадва. Струваше ѝ се, че не е човек, който обръща внимание на такива неща, но пък от друга страна беше доказал, че умее да поднася изненади.

Не се учуди, че живееше на такова отдалечено и труднодостъпно място. Самият той беше затворен, труднодостъпен човек. Учуди се, че дворът му беше подреден и явно се грижеше за къщата, дори майстореше нещо.

Стомахът ѝ се сви. Чакаше го вече цял час. Пикапът му беше тук, но него го нямаше. Бог знае къде бе отишъл. Слънцето залязваше и търпението ѝ се изчерпваше пропорционално на глада ѝ. За да отклони мислите си, се опита да си представи някое скришно място в джипа, където бе пъхнала я „Сникърс“, я нещо друго за ядене, и го бе забравила. Вече бе претърсила жабката, погледна дори под седалките. Стигна до заключението, че Мълън беше окрал запасите ѝ.

Забеляза приближаваща се лодка, която криволичеше покрай изсъхналите кипариси. Стомахът ѝ беше станал на топка от нерви. Тя се надигна от стола. Форкейд откара лодката до пристана, завърза я и тръгна нагоре по брега. Беше облечен с черна фланелка, плътно прилепнала към тялото му, и работен панталон, затъкнат в гумени ботуши. Не се усмихна. Не мигна дори.

— Как ме откри?

— Нямахте да се кандидатирам за детектив, ако не мога да изровя един адрес. — Ани застана зад стола и сложи ръце на облегалката му.

— Права си, скъпа. Всъщност не, проявила си инициатива. Дошла си да хванеш бика за рогата, така ли?

— Дойдох да видя какво имаш, свързано със случая.

Той кимна.

— Добре.

— Но трябва да ти кажа още отсега, че това не променя случилото се в сряда вечер. Ако това е целта ти, аз си тръгвам.

Ник я изгледа за миг. Тя държеше едната си ръка под избелялото си джинсово яке. Несъмнено пистолетът ѝ беше там. Нямахте му доверие. Не я винеше.

Той сви рамене.

— Видяла си каквото си видяла.

— Трябва да дам показания. Това не те ли притеснява? Не те ли кара да пожелаеш да пъхнеш жива змия в джипа ми?

Той се наведе към нея и леко я потупа по бузата.

— Ако желаеш да ти сторя нещо, скъпа, не бих го оставил на змията.

— Да си отдъхна или да започна сериозно да се боя за живота си?

Форкейд не ѝ отговори.

— Не ти вярвам — призна тя.

— Знам.

— Ако ми скроиш някой номер като снощи, ще се наложи да те застрелям.

— Не съм ти враг, Тонет.

— Дано да е вярно. Точно сега ги имам достатъчно. И то заради теб — натърти Ани.

— Кой казва, че животът е справедлив? Бъди сигурна, че не съм бил аз.

Той се обърна и тръгна към вратата. Не я покани да влезе с него. Очакваше, че ще го последва. Форкейд бе скаран с учтивостта. Минаха през салона, в който бе оставена кутия с инструменти и пневматичен чук. Подът беше покрит с мръсен брезент. Кухнята обаче представляваше пълен контраст — чиста, светла, с нови талашитени шкафчета, боядисана в светлокремаво. Спретната като корабен камбуз. Стените бяха голи. На перваза на прозореца над мивката имаше саксии, в които растяха подправки.

Форкейд отиде до мивката да си измие ръцете.

— Защо промени решението си?

— Ноблие ме извади от патрула, защото другите помощник-шерифи не играят честно. Смятам, че няма скоро да ме повиши в детектив. Така че, ако искам да се занимавам с този случай, мога да го правя само с теб.

Той не изрази съчувствие, не я разпита за подробности за неприятностите ѝ с Мълън и другите. Това си беше неин проблем, не негов.

— Смятай се за зачислена към архивни материали и доказателства — каза той, като се обърна, изтривайки ръцете си в обикновена бяла кърпа. — Можеш да четеш папките цял ден, да анализираш докладите.

— Ще видя какво мога да направя. Зависи от шерифа.

— Питай за онова, което искаш да научиш.

— И смяташ, че ще го получа ли? — засмя се Ани. — Ти май не живееш на тази планета, Форкейд.

Изразът му стана по-твърд.

— Няма да получиш нищо, ако не си го поискаш по един или друг начин, скъпа. Най-добре бързо научи този урок, след като искаш

да постигнеш нещо. Хората не си доверяват тайните ей така. Трябва да попиташ, трябва да се разровиш, и то надълбоко.

— Знам.

— Тогава го направи.

— Ще го направя. Днес разговарях с Дони Бишон.

Форкейд се изненада.

— И?

— Според мен нещо му тежи на съвестта. Може би не ти е приятно да го чуеш, след като двамата сте толкова близки.

— Не поддържам никакви връзки с Дони Бишон.

— Но той плати гаранцията ти от сто хиляди долара!

Ник сложи ръце на кръста си.

— Казах на Дони, ще го кажа и на теб. Той купи свободата ми, но не и мен. Мен никой не може да ме купи.

— Нова стратегия на полица от Ню Орлиънс?

— Вече не съм в Ню Орлиънс. Там просто не можах да се нагодя.

— Четох нещо съвсем друго — промърмори Ани. — По-голямата част от следобеда прекарах в библиотеката. Според „Таймс Пикаюн“ ти си квинтесенция на корумпирано ченге. Доста са изписали по този въпрос. Само лоши работи.

— Пресата лесно се манипулира от силните на деня.

Ани трепна.

— Знаеш ли, подобни работи карат хората да имат особено мнение относно твоята уравновесеност и надеждност.

— Хората може да си мислят каквото желаят. Аз знам истината. Изстрадал съм я.

— И каква е твоята версия на истината?

Той се взря в нея и Ани усети отчуждеността на човек, живял дълъг и труден живот, видял твърде много и то не особено хубави неща.

— Истината е, че вършех работата си прекалено съвестно — каза той най-накрая. — Направих грешката да отстоявам твърде ревниво справедливостта на място, където такава не съществува, в екзистенциален смисъл искам да кажа.

— Бил ли си заподозрян?

Той не отговори.

— Ти ли подхвърли онова доказателство?

Ник наведе глава за миг, после се обърна с гръб към нея и извади от най-долното шкафче дълбок железен тиган.

Прииска ѝ се да отиде и да го убеди да ѝ се довери, но се изплаши да се доближи до него. Боеше се да не я зарази със своята напрегнатост, със суровостта, която излъчваше, с мрачността, с която бе пропито цялото му същество. Вече се бе ангажирала с този случай, освен извън задълженията си. Не желаше да отстъпва от здравия разум, а имаше усещането, че за нула време Форкейд можеше да я принуди да го стори.

— Очаквам да получа отговор, детектив.

— Това няма връзка с развитието на случая.

— Предишни лоши постъпки, които могат да повлияят мнението на съда? Те рядко стават причина за определено поведение — възрази Ани. — Освен това не се намираме в съда, а в реалния свят. Искам да знам с кого си имам работа, Форкейд, а както вече ти казах, не ти вярвам особено.

— Доверието няма особено значение за хода на разследването — каза той, докато минаваше между печката, хладилника и плота.

Подреди различни зеленчуци на дървената дъска и си избра нож със страховити размери.

— Става дума за отношения между партньори — настоя Ани. — Ти ли подхвърли онзи пръстен в бюрото на Ренар?

Той вдигна очи и без да мигне, отговори:

— Не.

— Защо трябва да ти вярвам? Откъде да знам, че Дони Бишон не ти е платил, за да го подхвърлиш? Допускам, че може да ти е платил и да убиеш Ренар онази вечер.

Той нарязва една червена чушка с такава лекота, сякаш беше от хартия.

— Ти май страдаш от параноя?

— Има разлика между здравословно подозрение и умишлена заблуда.

— Защо щях да те поканя да разследваме случая заедно, ако играех двойна игра?

— За да ме използваш като кукла на конци и да постигнеш онова, което желаш.

Той се усмихна.

— Твърде умна си за такова нещо, Тонет.

— Не си хаби комплиментите.

— Нямам навика да правя комплименти. Казвам това, което мисля.

— Когато ти отърва.

Въздъхна. Разговорът с Форкейд наподобяваше боксиране с въображаем противник — само си прахосваш усилията, без да получаваш някакво удовлетворение. Той отново й се усмихна широко. В усмивката му имаше очарование, което рядко показваше.

— Ти си моето тайно оръжие, Тонет.

Тя опита за сетен път да се измъкне от омагьосания кръг. Но в душата си не искаше и той го знаеше.

— Чувстваш се длъжна и го правиш заради Пам Бишон — каза той. — Както и заради всички като нея. Ти съзираш сенките. Затова дойде тук. Освен това и двамата желаем едно и също — Ренар да изгние в Ада.

— Искам случаят да се изясни. Ако Ренар го е извършил...

— Извършил го е...

— ... тогава добре. Ще се разтанцувам на улицата в деня, когато възмездието го застигне. Ами ако не го е извършил...

Той заби върха на ножа в дъската.

— Извършил го е.

Ани не отговори. Сигурно съвсем си бе загубила ума, щом бе дошла тук.

— Виж, много е просто — каза той, вече по-спокойно. Издърпа ножа от дъската и започна да реже лук. — Аз имам онова, от което ти се нуждаеш, Тонет. Факти, изявления, отговори на въпроси, които тепърва ти предстои да зададеш на разни хора. Всичко това трябва да се провери, ако се налага, разбира се. Ти си любознателна, гориш от желание, но притежаваш и известна доза скептицизъм. Аз нямам власт над теб... — Ножът замря и той я погледна изпод вежди. — Имам ли?

— Не — изрече тя тихо и отвърна очи.

— Тогава можем да започваме. Но преди това ще хапнем.

ГЛАВА 19

Хапнаха. Пържени зеленчуци и кафяв ориз. Без месо. Странно, че страстен пушач като него беше вегетарианец, но Ани знаеше, че не би трябвало да обръща такова внимание на противоречията у Форкейд. Да очакваш неочакваното, ѝ се стори уместна стратегия, макар и не толкова леснопостижима.

— Изкарала си две години в колежа. Защо го напусна? — запита той, набождайки зеленчуци с вилицата си. Хранеше се по същия начин, по който вършеше всичко — устремно, без излишни движения.

— Искаха да си избира един предмет. — Изпита неудобство, тъй като той бе прочел личното ѝ досие. — Възприех го като ограничение. Мен ме интересуваха много неща.

— Липса на насоченост.

— По-скоро любопитство — отвърна тя. — Стори ми се, че ти допада моята любознателност.

— Имаш нужда от дисциплина.

— Ти ли ми го казваш? — Ани се намръщи и разрови ориза с вилицата си. — Какво стана с твоите даоистки принципи на пасивно съществуване?

— Често са несъвместими с полицейската работа. Що се отнася до религиите, от тях взимам онова, което ще ми бъде от полза, и го прилагам, когато е необходимо. Защо стана ченге?

— Обичам да помагам на хората. Всеки ден е различен. Обичам да разрешавам криминални загадки. Харесва ми да карам бърза кола. А ти?

Думи като „власт“ и „контрол“ се мярнаха в съзнанието му, но той не ги спомена.

— Затова че в работата си човек борави с факти, използва логическото си мислене. Вярвам в правосъдието. Вярвам в борбата в името на доброто. Смятам, че колективното зло пуска метастази в душите само на отделни индивиди.

— Значи не само заради готините униформи?

Форкейд се развесели.

— Записала си се в Академията през август 93-та. След онези истории с удушвача от езерото. Да има някаква връзка?

— След като знаеш толкова много, ти кажи.

Той не обърна внимание на леко оскърбения ѝ тон. Не се извини, че е преминал границата.

— Била си съученичка с петата жертва — Аник Жерар. Приятелки ли бяхте?

— Да, бяхме приятелки.

Тя отнесе чинията си до мивката и се загледа немиждащо през прозореца. Нощта беше обгърнала къщата. Форкейд нямаше дворно осветление. Естествено, че няма да има. Той беше човек, който предпочиташе да стои на тъмно.

— Като малки бяхме първи приятелки — каза тя. — Вкъщи ни наричаха „Двете Анита“. Но по-късно се отдалечихме една от друга, движехме се в различни кръгове. Родителите ѝ имаха бар — този, който сега се казва „Вуду“. След като убиха Аник, те го продадоха. Видях се с нея може би месец преди да се случи това. Работеше като келнерка в бара. Каза, че се развежда. Предложих ѝ да дойде някога в края на седмицата да си поприказваме и да се позабавляваме. Така и не дочаках този уикенд. Вероятно не съм го желала искрено. Между нас вече нямаше почти нищо, което да ни свързва. Както и да е, тогава дойде новината... а после и погребението.

Ник наблюдаваше отражението ѝ в огледалото.

— Защо смяташ, че така тежко ти се е отразило, след като сте се били отчуждили една от друга?

— Не знам.

— Знаеш.

Тя замълча за миг. Той изчака. Ала Ани не пожела да изплюе камъчето.

— Някога бяхме двете страни на една и съща монета — изрече най-накрая. — Завъртане на монетата и съдбата се променя...

— Можеше да бъдеш ти.

— Естествено — промълви тя. — Когато разгръщаш вестника, прочиташ за някакво престъпление, представяш си какъв ужас са изживели жертвите, после обръщаш страницата и продължаваш да четеш нататък. Коренно различно е, когато познаваш жертвата. Една

седмица пресата я наричаше по име, после стана жертва номер пет и продължиха със следващите големи заглавия. Бях свидетел как това престъпление се отрази на семейството ѝ, на приятелите ѝ. Започнах да си мисля, че няма да е лошо, ако се опитам да правя разлика между хората и по-специално между тези като нейното семейство.

Ник стана от масата, отнесе чинията си до мивката и я остави при нейната.

— Причината ти е основателна, Тонет. Въпрос на чест, на обществена отговорност.

— Не забравяй и бързата кола.

— Не е необходима.

— Колата ли?

— Маската, която надяваш — каза той. — Усилието, което правиш, за да скриеш истината под пластове маниерничене и остроумничене. Това е хабене на енергия.

Ани поклати глава.

— Това значи да бъдеш личност. Обзалагам се, че ще напреднеш в обществото.

Отговори миг преди да си даде сметка какво всъщност ѝ бе казал — че самият той живее без никаква защитна маска, без преструвки, и нуждите, мислите и чувствата му са прозрачни и оголени като нервни окончания. Никога не ѝ бе минавало през ума, че е толкова раним и не го осъзнава. Много странно, че го виждаше в тази светлина. Не беше сигурна, че иска да го види такъв.

— Губим си времето — каза той и се извърна. — Имаме работа да вършим.

Беше превърнал таванското помещение — втория полуетаж на къщата, в кабинет. Леглото бе закътано в далечния край, сякаш най-накрая се бе сетил и от немай-къде бе отпуснал известно място за него, съобразявайки се с рядката си потребност от сън. Мъжка стая, с тежки дървени мебели и почти монашеско чувство за ред. Лавиците бяха пълни със стотици книги с най-различни заглавия, подредени по тематика и азбучен ред. Криминология, философия, психология, религия. Всичко — от отклонения от нормалното поведение до тайните на Дзен.

Върху триметрова дълга маса бяха натрупани купчини доклади, посветени на случая „Бишон“. Фотокопия от свидетелски показания, лабораторни изследвания, номерирани папки, пълни с бележките на Форкейд. Зад масата на една дъска бяха окачени карти — една на трите общини, отделно на община Парту и на Байю Бро, където се намираше къщата, в която бе извършено убийството, а също и домът на Ренар. Червени кабарчета обозначаваха важните места. Между тях бяха прокарани тънки червени линии с бележки за точното разстояние помежду им.

На друга дъска бяха забодени снимки от местопрестъплението — жестоката, тежка реалност, уловена със светкавицата на фотоапарата.

— Значи си носиш работа за вкъщи?

— Правя го по задължение, а не за удоволствие. — Той стоеше пред библиотеката. — Ако искаш да нямаш грижи и да свършваш в точно определено време, потърси си работа в завода за лампи. Ако си съгласна да носиш отговорност, запази си униформата. — Измери я с познатия си твърд поглед. — Това ли желаш, Тонет? Искаш ли да останеш на повърхността, където всичко е просто и безопасно, или ще рискуваш да се гмурнеш по-надълбоко?

Отново изпита чувството, че той стои и пази вратата към някакъв тайнствен свят и че ако тя прекрачеше прага му, нямаше връщане назад. Тази мисъл не ѝ се понрави.

— Искам да бъда детектив. Искам да помогна случаят да се изясни. Не се вричам във вярност на никакъв тъмен дух. Искам да има ефект от моята работа, а не просто да работя като детектив.

Форкейд — Дзен-детективът, не реагира. Само сянка на неодобрение премина по лицето му.

— Това е работа, не религия — каза Ани. — Форкейд, ти си роден за друго време. От теб би излязъл чиста проба фанатик.

Той отмести поглед към масата, към дъската с бележките и снимките от ужасната смърт на Пам Бишон. Имаше желание да прочете всичко, с което разполагаше, но не бе необходимо да възприема маниакалното му поведение.

— Желая този въпрос да се разреши — каза тя. — И да се сложи край на всичко.

Избра папката на Дони Бишон и я отвори.

— Защо отиде при него? — попита я Форкейд. — Ние го разследвахме и го обявихме за чист.

— Защото Линдзи Фокнър каза, че се кани да продаде частта на Пам от агенцията за недвижими имоти.

Тази новина стъписа Ник. Предният ден бе подхвърлил идеята на Дони, като изобщо не си представяше, че той ще прояви глупостта да направи подобна стъпка малко след смъртта на Пам.

— Кога ти го каза?

— Сутринта. Отбих се в агенцията за недвижими имоти. — Тя се подвоуми дали да му каже цялата истина.

— Значи си се отбила и какво? — поиска да узнае той. — Щом като ще бъдем партньори, да бъдем. Не бива да криеш нищо.

Тя си пое дълбоко дъх и остави настрани папката.

— Каза, че Дони имал готов купувач... от Ню Орлиънс. Дони пък твърди, че било блъф.

На Ник беше му хрумнало, че Маркот е замесен. Все пак му се бе сторило доста пресилено. Не можеше да си представи, че е бил от толкова значение за Маркот, че да търси отмъщение след години. Все пак Маркот още тогава бе получил онова, което желаше, така че какъв би бил смисълът играта да се подновява?

Освен ако не желаше да притежава и местната агенция за недвижими имоти, а това, че ставаше пред очите на Ник, беше просто съвпадение или карма. Въпросът се състоеше в това дали Маркот бе замесен, дали убийството не бе станало в резултат на това му желание или пък желанието му да притежава агенцията не се бе появило в резултат на престъплението?

— Миналото се намесва — изрече тихо Ник.

— Според мен е блъф — каза Ани. — Имаме, всъщност ти имаш разпечатка от телефонните разговори на Дони за периода, когато Пам е била заплашвана. Ако мотивът му е бил продажбата на агенцията, за да се отърве от съпругата си, по това време той сигурно се е обаждал на купувача в Ню Орлиънс. Не от дома си, разбира се, ако е бил съобразителен, а от службата. Това може да се провери. Но според мен, щом Дони е хванал такава тлъста риба, тогава защо му е да си играе с Линдзи Фокнър? А ако се е боял, че продажбата ще привлече вниманието на ченгетата, тогава защо ще го прави открито? Не е толкова трудно подобни сделки да се скрият. Всъщност Дони го е

правил и по-рано. Принудил е Пам да скрие имотите му, за да не ги лапне банката. Това известно ли ти е?

— Да.

Ник се насили да задвижи мисълта си. Още преди месеци напред му бе станало като мантра. Движи се физически, психически, духовно, метафорично, повтаряше си той.

Движението като че изчистваше линиите, с които фактите и идеите се свързваха в съзнанието му. Движението поддържаше реда. Затова той се движеше напред и правеше всичко възможно да не се плаши от сянката, която го следваше.

— Ще прегледам записките — рече той, — но се съмнявам, че продажбата на бизнеса има нещо общо с убийството. По-вероятно е хиените да настъпват, за да се възползват от възможността. Начинът, по който бе убита Пам, не говори, убийството да е било за пари. Когато убиват хора заради пари, те или падат от стълби, или се удавят, или изчезват.

Той спря пред масата и впери поглед в снимките.

— Това е нещо лично. Говори за омраза. За ненавист. За ярост.

— Или пък, след като са я убили, са направили да изглежда така.

— Не — прошепна той. — Усещам го.

— Познаваше ли я? — запита тя.

— Тя ми продаде тази къща. Приятна жена. Трудно ми е да повярвам, че някой би могъл да я мрази толкова силно.

— Ренар твърди, че я обичал — като приятел. Твърди, че е набеден и иска да разкрия истината. — Сви устни. — Виждаш ли колко известна станах напоследък?

Той не схвана иронията ѝ. Вниманието му бе съсредоточено изцяло върху Ренар.

— Разговаря ли с него? Кога? Къде?

— Сутринта. В службата му. Той ме покани. Заблуждава се, че изпитвам съчувствие към него.

— Значи ти има доверие?

— Извадих голям късмет, понеже два пъти в един ден му спасих задника. Той явно мисли, че само защото не към позволила на някого да го убие, не желая и държавата да влезе в ролята си на езекутор.

— В такъв случай можеш да се сближиш с него — изрече Форкейд. — Това нито Стоукс, нито аз бихме могли да направим. От

самото начало ни смята за врагове. Преди убийството Стоукс го преследваше, че я тормози. За него ти си нещо съвсем различно.

— Не ми харесва накъде клонят мислите ти — каза Ани. Тя се приближи до една полица и се взря в заглавията. — Казах му направо, че според мен той го е извършил.

— Но той иска да те спечели, нали?

— Не знам дали бих се изразила точно така.

Форкейд я обърна към себе си, сложи ръце на раменете ѝ и се взря в нея, сякаш я виждаше за пръв път.

— Ама разбира се! Ами да! Косата, очите, почти същият ръст. Приличаш на жертвата.

— Както и половината жени в Южна Луизиана.

— Но ти си влязла в живота му, скъпа. Съдбата се намесва.

— Плашиш ме, Форкейд. — Тя се опита да се освободи от ръцете му. — Говориш като сериен убиец.

— Психопатологията е същата — каза той и започна да крачи наоколо. — Погледни го — трийсет и няколко годишен — бял, неженен, интелигентен, има властна майка, баща му ги е изоставил, не успява да задържи задълго приятелствата си с жени. Класически случай.

— Но няма криминално досие. Не се забелязват отклонения от нормалното поведение.

— Може би да, може би не. Преди да се премести тук, е имал приятелка в Батън Руж. Умряла е скоропостижно.

— Във вестниците пише, че загива при катастрофа с кола.

— Била е обгоряла до неузнаваемост, като се блъснала в кола на страничен път малко след като казала на майка си, че ще скъса с Ренар. Според нея твърде много ѝ налагал мнението си. „Задушавал я“, така се изразила пред майка си.

Явно беше разговарял с източника на информацията. Единственото, което представителите на вестниците бяха успели да изкопчат от майката на Илейн Инграм бе, че според нея Маркърс Ренар бил „много приятен мъж и джентълмен“ и че ѝ се искало дъщеря ѝ да се омъжи за него. Ако още по онова време е бил чудовище, никой не го е забелязал... с изключение на Илейн.

— Майката не смята, че той я е убил — отбеляза Ани.

Форкейд стана неспокоен.

— Няма значение какво мисли тя. Има значение какво е направил. Може би я е убил. Може би и преди е изпитвал такава ярост, че е бил склонен да убие човек. Взemi нашия случай например — каза той и посочи снимките. — Ярост, сила, власт, сексуален тормоз, насилие. Прилича на удушвача от езерото.

— Да не би да казваш, че Ренар е избил всичките тези жени преди четири години? — попита Ани. — Върнал се е тук през 1993 година. Според теб той ли е удушвачът от езерото?

Форкейд поклати глава.

— Не. Преглеждал съм папките по случаите. Разговарял съм с хора, които обвиняват Данжармон — Лоръл Чандлър и Джек Будро. Сега живеят по-нагоре по крайбрежието на Каролина. Предполагам, че оттук има много лоши спомени, след като сестра ѝ е станала жертва на удушвача. Версията им е доста убедителна. Следствието я подкрепя.

Той спря и се загледа в снимките от местопрестъплението.

— Освен това убийствата са извършени по различен начин. Пам Бишон е умряла от задушаване. — Той посочи една снимка в близък план на синините по врата. — Била е удушена с ръце — тези синини са от палци, а и подезичната ѝ кост е била счупена. Вероятно я е задушил и тя е изпаднала в безсъзнание. Само можем да гадаем дали е станало така. Но задушаването не е причина за смъртта. Смъртта е причинена от загуба на кръв от прободните рани. — Премести пръст по снимката и проследи зверски нанесените рани по голите гърди на жертвата. — Поради кръвонасяданията ми се струва, че е била намушкана няколко пъти в гърдите, докато е била права, после е паднала на земята. Задушаването е станало, след като е паднала, преди да умре. Иначе не биха се получили подобни синини. Удушвачът е връзвал бял копринен шал около гърлата на жертвите си — това е неговият почерк. Използвал е ленти от бяла коприна. Нито на китките, нито на глезените на Бишон има следи от връзване.

— А сексуалното насилие...

Той поклати глава.

— Има подобни признаци, но в никакъв случай не е същото. Данжармон е измъчвал дълго време жертвите си, преди да ги убие. Осакатяването на Бишон е станало главно след смъртта ѝ, което предполага, че убийството е извършено по-скоро от гняв, омраза и презрение, отколкото от някакъв вид еротичен садизъм, какъвто е бил

случаят с удушвача. Освен това вземи биографиите на жертвите. Удушвачът е нападал леснодостъпни жени, които висят по баровете и си търсят мъже за забавления. Пам Бишон не е била такава — заяви той. — Според мен случаите нямат нищо общо помежду си. Както аз виждам нещата, Ренар е насочил вниманието си върху Пам, като си е помислил, че би могъл да се докопа до нея, след като се е разделила с Дони. Вероятно си е въобразил разни неща и когато тя отказва да му помогне да превърне фантазиите си в реалност, у него избиват тъмните страсти.

Той се извърна и изгледа Ани от горе до долу.

— Сега той е набелязал теб, скъпа.

— Късметлийка съм, няма що — измърмори Ани.

Форкейд не обърна внимание на сарказма ѝ.

— Ами да — каза и се приближи. — Той вижда в теб рядка възможност, Тонет. Можеш да се сближиш с него, да се разровиш в душата му, да разбереш какво крие в главата си. Допуска те достатъчно близо до себе си, така че ще се поддаде.

— Или ще ме убие, ако теорията ти е вярна. Благодаря, бих предпочела да попадна на сигурно доказателство. Например оръжието, с което е извършено убийството. Или свидетел, който го е видял на местопрестъплението, или някой трофей.

— Открихме неговия трофей — пръстенът. Не очаквай да намериш друг. Така и не намерихме подаръците, които Пам му е върнала. Не открихме и нещата, които той ѝ е взел. Твърде умен е, за да направи една и съща грешка два пъти, а ние имаме нужда точно от това, скъпа — той да сгреша. Ти би могла да го подтикнеш. — Той вдигна бретона ѝ, и я погали по бузата. Плъзна палец към ъгълчето на устата ѝ. — Би могъл да се влюби в теб.

Не ѝ хареса, че пулсът ѝ се учести. Не ѝ хареса и начина, по който видя трупа на Пам Бишон от всички ъгли — накълцана, дрехите ѝ на парцали, потънала в кръв, и на всичкото отгоре — с маска от пера.

— Не съм стръв за твоя мечешки капан, Форкейд — каза тя. — Ако мога да изкопча нещо от Ренар, ще го направя, но няма да му позволя да ме докосне с пръст. Не желая да му влизам под кожата. Не искам да прониквам в мислите му, както и в твоите. Желая справедливост — толкова!

— Тогава върви и я търси, скъпа — изрече той. — Търси я...
както намериш за добре.

ГЛАВА 20

— Те трябва да си платят за всичко, което ни причиниха — заяви Дол Ренар.

Тя сновеше из хола като колибри, без да се задържа никъде.

— Каза го вече десет пъти — изсумтя Маркъс.

— Осем. — Поправи го Виктор механично без капчица самодоволство. — Осем пъти. Повторение, уточнение. Два пъти по четири прави осем пъти. Точно. Чифт, чифтове. Понякога чифтове, понякога текове.

Ренар поклати глава неодобрително по адрес на остроумието му.

Дол го изгледа възмутено.

— Ще го повтарям, колкото си искам. Шерифската служба на община Парту ни съсипа живота. Не мога да мръдна някъде, без хората да ме зяпат и да си шепнат. А най-често дори не си правят труда да шепнат. „Ето я онази Дол Ренар — казват. — Как не я е срам да се показва след онова, което направи синът ѝ?“ Още по-лошо е, отколкото когато баща ви ни изостави. Естествено, ти не го помниш. Беше малък. Хората заслужават да ги мразиш, това е.

— Не съм извършил нищо лошо — напомни ѝ Маркъс. — Невинен съм. Това им кажи.

Тя изсумтя и бързо премина разстоянието между масичката и ъгловия бюфет, където държаха порцелановите сервизи.

— Няма да им направя това удоволствие. Освен това те ще ми отвърнат, че за никого не било тайна как си въздишал по онази Бишон и тя не те искала.

— Отвърнат, повърнат — каза Виктор, клатейки се на стола си.

Отне им цял час, докато го успокоят от кризата, която Форкейд му причини, и въпреки всичко още беше възбуден. Беше му възложена задача да лъска среброто, но той реши, че почерняването му е причинено от бактерии и отказа да го пипа. Според него бактериите щели да плъзнат по ръцете му и по ушните канали да стигнат до мозъка.

— Повръщам. Изхвърлям. Бълвам. Изливам. Избълвам. Изпускам — като изпражнения.

— Виктор, престани! — срязва го Дол и допря костеливата си ръка до сърцето си. — Главата ми не издържа.

— Говорим за думи за отделяне. Приличат си по звук — каза той.

Очите му блестяха — явно се бе вторачил в нещо в разбъркания си мозък.

Маркърс помоли и двамата да млъкнат и се взря в ръцете си. С кърпата за лъскане на среброто изтри дръжката на лъжица за изтребване на костния мозък и се замисли колко безполезна бе тази вещ. Хората вече не ядат костен мозък. Тази практика предполага вълчи апетит, вече излязъл от мода. За да погълнеш плътта на дадено същество, после да разчупиш костите му и да изсмучеш мозъка му се струваше хищно. Хората гледаха с неодобрение на лакомията да се консумира изцяло животното, затова я потискаха.

Той се замисли дали ако някое желание се потиска силно и много продължително най-накрая не се отлага в костния мозък на човека и може да излезе на бял свят само ако костите се счупят. Зачуди се какво ли се е утаило в неговия костен мозък. Имаше подозрението, че костният мозък на майка му би бил черен като катран.

— Той те преби — продължаваше да нарежда тя, като че ли изпитваше нужда да му припомня простъпката на Форкейд. — Можеше да останеш обезобразен. Да останеш инвалид. Да загубиш работата си. Истинско чудо е, че не са те уволнили след всичко, което става.

— Аз съм съдружник, мамо. Не могат да ме уволнят.

— Кой ще дойде и ще направи поръчка при теб? Доброто ти име е унищожено, моето също. Изгубих всички поръчки за костюми, които имах за карнавала за Заговезни. На всичкото отгоре този човек има наглостта да идва тук и да ни безпокои, а шерифът не прави нищо! Абсолютно нищо! Заклевам се, че може всички ни да избият, докато спим, и те пак няма да си мръднат пръста! Трябва да ги накараме да си платят за това, което изживяваме заради тях.

— Девет — отбеляза Виктор.

Когато часовникът в коридора удари осем, той стана стремително от стола си и бързо излезе от стаята.

— Ето го, че тръгва — прошепна с горчивина Дол. Изпитото ѝ лице се бе свило. — Ще заспи като заклан. Не мога да си спомня кога за последен път съм спала като човек. Сега всяка вечер сънувам моите маски за Заговезни, Отнеха ми цялата радост от тях. Знаеш какво говорят хората — че маската, която намерили на онази мъртва жена, била от моята колекция, макар и да знам, че не е, макар че мога да ги изброя една по една, макар да знам, че хората ревнуват, защото години наред моята колекция за карнавала печелеше награди, просто ми е отнета радостта.

Маркърс не беше чувал майка му някога през живота си да бе преживявала мигове на радост, а само, че тази възможност ѝ е била „отнета“. Той остави лъжичката за костен мозък и сгъна кърпата.

— Обадох се на Ани Брусар. Може би тя ще успее да направи нещо по отношение на Форкейд.

— Какво би могла да направи? — попита кисело Дол, раздразнена от това, че променяше темата за нейните терзания.

— Тя го възпря и не му позволи да ме убие — изтъкна той. — Сега трябва да си легна. Главата ме боли.

Дол цъкна с език.

— Нищо чудно. Можеше да получиш мозъчен кръвоизлив. Не е изключено след месеци в главата ти да се пукне кръвоносен съд и тогава какво ще стане с нас?

„Ще се отърва от вас“, помисли си Маркърс. Но имаше и по-прости начини за бягство, освен смъртта.

Той влезе в спалнята си, спря само за да вземе перкодан от чекмеджето на нощното си шкафче. Не оставяха хапчета в шкафчето за лекарства, за да не ги намери Виктор. Виктор смяташе, че всички хапчета лекуват и предотвратяват болести. Като малък два пъти промиваха стомаха му, след като се бе нагълтал с аспирин, с хапчета за стомах, витамини и мидол.

Маркърс разчупи болкоуспокоителното на парченца, сложи ги в устата си и ги глътна с кока-кола, нещо, срещу което майка му роптаеше цял живот. Дол смяташе, че кока-колата се свързва с лекарствата като алкохола и действа приспивателно. От яд изпи още една глътка и отнесе кутията в работната си стая.

От напрежение и яд не успя да се насили да седне на чертожната маса. Разходи се из стаята прегърбен. Ребрата го боляха. Тази вечер

всичко го мъчеше повече заради Форкейд. Заради него той се разтърча по поляната, напъна мускулите си и кръвното му налягане се повиши.

Копелето щеше да си плати като нищо за онова, което му стори. Кудроу щеше да се погрижи за това. Обвинение в насилие, граждански съд. Докато нещата се уталожат, от кариерата на Форкейд нямаше да остане нищо. Идеята допадна страшно много на Маркърс — за да ги унищожи, щеше да използва същия подход, който инквизиторите му използваха срещу него. Ако можеше, би съсипал и Стоукс. Дони Бишон бе разрушил доверието на Пам към мъжете и я бе накарал да се отнася подозрително към всички представители на другия пол. В края на краищата Маркърс щеше да я спечели, ако тя не бе позвънила в службата на шерифа. Стоукс не пропусна възможността да настрои Пам срещу него и да насажда съмнения у нея за всяко нещо.

Маркърс често си мислеше какво би било, ако Пам не беше изтълкувала погрешно интереса му към нея и не бе позвънила в службата на шерифа. Може би между тях би се получило нещо много хубаво. Хиляди пъти си представяше как двамата живеят в тиха къща извън града. Приятели и любовници. Сърузи.

През последните няколко месеца Маркърс бе възненавидял и бе загубил всякакво уважение към службата на шерифа и нейните служители. Само Ани правеше изключение. Ани не беше като другите. Чиста душа. Системата още не бе я корумпирала, нито бе убила чувството ѝ за честност.

Ани щеше да открие истината и когато това станеше, той щеше да я направи своя.

Виктор стана посред нощ както винаги. Не спа добре. Из главата му се мяркаха откъслечи от сънища като фрагменти от стъклопис. Цветовете го смущаваха. Много червени тонове. Червено като кръв, също и черно. Тъмни и светли. Светли като цвета на урината.

Тоновите бяха много наситени. Болезнено ярки. Яркостта би могла да бъде ослепително бяла или нажежено червена. Бялата наситеност извираше от „деликатност“ и „прохлада“, както и от някои чувства, които той не можеше нито да определи, нито да опише, от визуални образи — точки и запетаи, двоеточия, изрази в скоби и коне. Идваше и от няколко подбрани ценни думи — „светъл“, „мистичен“, „мрамор“, „течаща вода“. Трябваше да се приучи да не се бои от тези

думи. Светъл предизвикваше такава искряща яркост, че той не бе в състояние да промълви и дума и се сковаваше.

Мъничко по-надясно от бялата искряща яркост се намираще червената нажежена яркост. Беше като съчетание от „Пусни“ и „Спри“ на едно място. Нажежената червена яркост се причиняваше от „тежест“, напрежение, от миризмата на сирене чедър и от животински изпращания, не от човешки, макар и хората да бяха животни. Хомо сапиенс. Червени думи бяха „шлюз“, „подуване“ и понякога „диня“, но не винаги. Той не можеше да намери израз за много червените думи, дори и наум. Представяше си ги като предмети, към които си разрешаваше само да хвърли поглед. „Нащърбен“, „изправен“, „лепкава тиня“, „лига“...

Нажежената червена яркост притискаше мозъка му и изостряше сетивата му стократно дотам, че и най-слабият звук му се струваше като пронизителен вик и той можеше да види и преброи всички косми по главата и тялото на човек. Сетивното натоварване го ужасяваше. Ужасът причиняваше срыв. Пусни и спри. Звук и тишина.

Сега сетивата му бяха препълнени като чаши с вода, подредени на клатеща се тясна дъска. В тях водата се движеше, плискаше се в ръбовете и преливаше. Маска, помисли си той. Маска бе равнозначно на промяна, понякога и на измама, в зависимост от това дали цветът бе червен или бял.

Виктор стоя дълго в стаята до бюрото си, заслушан в съскането на флуоресцентната лампа. Съскане горещо и едновременно студено. Почти бял звук. Усещаше как времето тече, усещаше как земята се движи много бавно под краката му. Мозъкът му отчиташе миговете с дробни, докато стигнеше Магическото число. Точно в този момент той се раздвижи, стана и излезе от стаята.

В къщата беше тихо. Виктор предпочиташе тишината и тъмнината. Движеше се по-свободно без товара от звуци и светлина. Тръгна по коридора и застана до вратата на работната стая на майка си. Майка му му забраняваше да влиза там, но когато тя спеше, мислите и желанията ѝ преставаха да съществуват — също като телевизор — включваш, изключваш. Брой с дробни наум, докато стигна Магическото число и влезе в стаята, където включи слабата жълта крушка на шевната машина.

Тук имаше шивашки манекени като жени без глави, облечени със сложните костюми, които майка му бе правила за предишни карнавали. Манекените караха Виктор да се чувства неспокоен. Извърна се от тях с лице към стената, където бяха подредени маските. Бяха двайсет и три — някои малки, други изработени от гладка лъскава материя, някои големи, други украсени с пайети, някои с пришит увиснал пенис на мястото на носа.

Виктор избра любимата си и си я сложи. Обичаше усещането, което го караше да изпитва, макар и да не можеше да го назове. Маската бе равнозначна на промяна. Промяна, преобразуване, превъплъщение. Доволен, той излезе от стаята, спусна се надолу по стълбите и потъна в нощта.

ГЛАВА 21

Кей Ейзнър се бе научила да мрази мъжете още от ранна възраст благодарение на своя чичо, на когото му се бе сторило, че бе твърде съблазнителна като седемгодишна. През трийсетте години оттогава нито един мъж, когото познаваше, не я бе накарал да промени мнението си. Присмиваше се на книгата, в която се твърдеше, че мъжете били от Марс. Мъжете са от Ада и не можеше да проумее защо нито една жена в целия свят не го забелязваше. Войната представляваше кървава игра, която се играе от мъже. Политиката също представляваше игра, но на властта, в която също участваха предимно мъже. Престъпността бе ракът на обществото и бе дело най-вече на мъже. Затворите бяха препълнени с мъже. Изнасилвачи и убийци дебнеха на всеки втори ъгъл.

Болно ѝ беше, че шефът ѝ беше мъж, но мъжете управляваха света, така че какъв избор имаше? Неин началник бе Арнолд Бувие, но онези, които вършеха мръсната работа и кормеха рибата в завода, бяха жени. Тези дни преди Великите пости те работеха на удължени смени. Католиците в цяла Америка щяха да купуват замразена риба.

В събота Кей беше втора смяна и през цялото време си мислеше, че допълнителният доход щеше съвсем да я приближи до мечтата ѝ да започне собствен бизнес. Имаше идея да изпраща по пощата кукли за колекционери и да работи с колкото се може по-малко мъже.

Провери дали са заключени и двете врати, преди да влезе в банята. Работните ѝ дрехи отиваха направо в кофа с вода, прах и белина, за да се отнеме смрадта на риба. Пусна душа с гореща вода колкото можеше да издържи и се насапуниса с лавандулов сапун. Помещението бе пълно с пара, когато горещата вода свърши.

Кей отвори прозорчето, за да проветри. Изсуши къдравата си коса с излиняла кърпа, без да се поглежда в огледалото над мивката. Не можеше да понася да гледа тялото, което я бе предавало неведнъж през годините, привличайки вниманието на мъжете.

Мъжете бяха бичът на обществото. Мислеше си го най-малко по десет пъти на ден. Тя навлече безформена нощница, излезе от банята и тръгна по коридора към спалнята си. Когато си легаше, си спомни, че прозорецът в банята е отворен, но цялото тяло я болеше от умора. Не биваше да го оставя отворен. В общината се подвизаваше изнасилвач.

Сякаш Кей го бе призовала от кошмарите си. Той се появи от тъмнината на килера, когато се надигна да стане. Демон, облечен в черно, без лице, което не издаваше никакъв звук. Ужас прониза тялото ѝ като шиш. Изпищя веднъж, преди той да я удари силно през лицето и да я събори по лице на леглото. Опита се да се плъзне настрани по матрака. Но дори докато инстинктът ѝ я караше да се мъчи да избяга, бе скована от фаталистично чувство за неизбежност. Когато той я дръпна жестоко за косата, сълзите ѝ бяха колкото от омраза, толкова и от болка. Омраза към мъжа, който се опитваше да я изнасили, и омраза към самата себе си. Нямахте да може да се отскубне. Както едно време.

ГЛАВА 22

В съзнанието му премина образът на жена. Или беше я сънувал? Действителността и измислицата се смесваха в главата му. Той изпъшка и се обърна по корем. Едновременно с шумоленето на чаршафите чу и шум от мачкане на вестник до ухото си. Тогава си спомни за пиенето — беше пил много. Пикаеше му се.

Почувства една ръка на гърба си, а до ухото си — топъл дъх, миришещ на цигари.

— Ставай, Дони! Трябва да ми дадеш някои обяснения.

— Форкейд?

Дони бързо се обърна и седна, а чаршафите се увиха около кръста му. Удари главата си в таблата на леглото и присви очи от болката.

— По дяволите! Какво правиш тук? Как влезе?

Ник отстъпи от леглото, оглеждайки жилището на Дони. Докато минаваше през кухнята и хола прецени, че сигурно жена идва да чисти, но не и да готви. Кофата за боклук в кухнята беше пълна с опаковки от замразени храни. Декоратор беше обзавел къщата така, че да прилича по-скоро на хотелски апартамент, отколкото на дом. Сякаш служеше за модел, за да привлече към комплекса „Куейл Корт“ за купувачи хора с подобно неустановено брачно положение като неговото. Беше свикнал с този начин на живот, след като се раздели с Пам.

— Богохулни думи в събота сутрин, Дони — каза Ник. — Какво ти става? Никакво уважение ли нямаш към съботата?

Дони го зяпна с подутите си очи.

— Луд човек! Сега ще се обадя на полицията.

Грабна слушалката от телефонния апарат, който стоеше върху нощното шкафче. Ник се приближи и натисна вилката.

— Не поставяй на изпитание търпението ми, Дони. Вече не е като преди. — Отне му слушалката, сложи я на мястото ѝ и седна на края на леглото. — Искам да знам каква игра играеш.

— По дяволите, не разбирам за какво ми говориш.

— Говоря ти за Линдзи Фокнър. Съобщил си й, че ще продадеш частта си. Казал си й, че ще я купи някаква важна клечка от Ню Орлиънс. Оттам ли взе парите, за да платиш гаранцията ми, Дони?

— Не.

— Защото би се получила истинска ирония на съдбата. Убиваш жена си, взимаш застраховката, продаваш нейния дял от бизнеса и използваш парите да платиш гаранцията на полицаия, който за малко не уби главния заподозрян.

Дони притисна длани към очите си. Боляха го.

— За Бога, казах ти и пак ти повтарям — не съм убил Пам! Знаеш, че не съм.

— Но не пропускаш да вземеш някой и друг долар на неин гръб. Защо в петък не ми каза за предстоящата сделка?

— Защото не е твоя работа. Трябва да отида да се изпикая.

Отхвърли завивките и слезе от другата страна на леглото. Вървеше като някой изтърсил се от кола в движение, претърколил се и спрял в канавката. Черните копринени боксери висяха на задника му. Не бе успял да си свали чорапите, преди да изпадне в дълбок сън. Бяха се свлекли на глезените му. Останалите му дрехи лежаха, където ги бе хвърлил, докато се бе събличал по пътя към леглото.

Ник се изправи бавно и пак успя да го изпревари пред вратата на банята.

— Защо тази сутрин се тътриш така, Дони? Късно ли си легна?

— Обърнах няколко. Сигурен съм, че можеш да ми влезеш в положението. Пусни ме в банята.

— Когато свършим.

— Майната ти. Защо въобще се захванах с теб?

— И аз бих искал да знам същото — каза Ник. — Кой е този паралия, който ти дава парите, Дони?

Дони отвърна очи и въздъхна. Направи гримаса от миризмата, която се носеше от него — на цигарен дим, на пот и на секс. Къде ли беше жената?

— Няма такъв. Излъгах. Беше блъф. Казах на онази кажунка.

— Ъ-хъ, тя обаче проверява разпечатката на телефона ти, Дони — излъга го той. — Ще разбере с кого си говорил.

— Смятах, че си свършил с това, Форкейд. Вече не работиш по случая. Отстранен си. Какво те интересува с кого съм говорил и защо?

— Имам си причини.

— Ти си луд.

— Така казват и други. Знаеш ли, това не ме интересува, независимо дали е вярно или не. Съществувам, за да възприемам и това е моята реалност. Разбираш ли как работи машинката, Дони? Така че когато те питам дали се готвиш да направиш сделка с Дювал Маркот, трябва да ми отговориш, защото точно в този миг ти си моята реалност.

Дони отново стисна очи и прехвърли тежестта от единия си крак на другия.

— Ще стоим тук, докато се подмокриш, Дони. Искам да получа отговор.

— Имам нужда от пари — отвърна Дони смирено. — Линдзи иска да изкупи дяла на Пам от бизнеса. Но човек трудно може да се разбере с Линдзи. Тя с най-голямо удоволствие би ме прецакала. Искам да си върна земята, която Пам беше скрила за мен и искам всяка стотинка, която мога да изцедя от Линдзи. Нужни са ми пари, това е всичко.

— Да не я мислиш за глупава? — каза Ник. — Смяташ, че няма да разбере, че блъфираш ли?

— Мисля, че е кучка, но аз нямам намерение да направя нищо, което да я раздразни.

— Само ще я разсърдиш, Дони. На мен също ми писна от теб. Ти за глупав ли ме имаш? Ще разбере дали ме лъжеш.

— Аз пък ще проверя дали не мога да си върна гаранцията — измърмори Дони, вдигнал глава към тавана.

Ник го потупа по бузата и отстъпи от вратата.

— Съжалявам, но чекът вече е изплатен и мишката е пусната от торбата. Надявам се да не съжаляваш.

— Вече съжалявам — каза Дони и се втурна към банята, извадил пениса си.

Ани зави с джипа по алеята към дома на Маркърс Ренар. Хубаво и уединено място. Второто не ѝ харесваше, но по телефона даде на

Ренар да разбере, че е съобщила на някого за посещението си при него — малка застраховка, в случай че му хрумне да я накълца на парчета. Не му каза кой знае, защото ставаше дума за Форкейд.

Докато предишната вечер бе била при него, за да съгласуват тайното си споразумение, Ренар я бе търсил и ѝ бе оставил съобщение, че Форкейд е идвал при него по-рано през деня. Отново повод да я види.

„Не знаех към кого да се обърна, Ани — бе казал. — Другите помощник-шерифи няма да ми помогнат. По-скоро биха предпочели този грубиян да ме убие. Вие сте единствената, към която мога да се обърна“.

Идеята, макар и да би зарадвала Форкейд, не даде спокойствие на Ани. Беше му заявила, че няма да играе ролята на примамка, но ето че дойде. Да прецени заподозрения в собствената му среда, така си каза. Искаше да види истинския Ренар как се държи със семейството си. Но ако Ренар възприемаше идването ѝ като на гост, тогава тя си оставаше примамка, независимо дали го желаше или не. Въпрос на семантика. Възприятието е реалност, би казал Форкейд.

Кучи син! Защо не ѝ каза, че е ходил? Не ѝ харесваше, че го бе скрил от нея.

Дърветата отстрани на алеята се свършиха. Отляво се простираше поляна колкото игрище за поло. Не беше кой знае колко голяма, просто открито пространство, което да не позволява на животните да приближават до къщата. Мина покрай един стар навес, боядисан също като къщата. Петдесет метра по-нататък се издигаше самата къща, елегантна, с прости линии, боядисана в цвета на стар пергамент с бяла украса и черни кепенца. Паркира зад волвото и се запъти към входната врата.

— Ани!

Маркърс излезе и внимателно затвори вратата с мрежа зад себе си, за да не се захлопне. Подутините почти бяха изчезнали от лицето му, но чертите му още не си личаха добре. Повечето хора биха се отдръпнали от него, като го видеха, въпреки че беше облечен спретнато с чист панталон цвят каки и зелена риза с три копчета и якичка.

— Много се радвам, че дойдохте. — Този ден произнасяше поясно думите, макар и с усилие. Протегна ръце към нея, сякаш му беше

скъпа далечна братовчедка и се готвеше да я прегърне. — Аз, естествено, се надявах, че ще ми се обадите снощи. Всички бяхме толкова разтревожени.

— Прибрах се късно — каза тя, усещайки леко неодобрителния му тон. — Както ми го описахте, нищо не би могло да се направи на този етап.

— Може би не — съгласи се той. — Но лошото е сторено.

— За какво става въпрос?

— Бяхме разстроени — аз, майка ми, особено брат ми. Трябваше да минат часове, за да се успокои. Но няма защо да стоим тук и да го обсъждаме. Моля, влезте. Щеше ми се да бяхте приели поканата за вечеря. Откога не сме се забавлявали.

— Не ви идвам на гости, господин Ренар — напомни му Ани и ясно изтъкна дистанцията между двамата.

Влезе в антрето и възприе интериора с един поглед — тъмнозелени стени, мрачна пасторална сцена в позлатена рамка, месингова поставка за чадъри. Виктор Ренар показва главата си между белите пръчки на парапета на стълбата, седнал със свити колене като малко дете, което смята, че става невидимо, когато се спотаи някъде.

Без да обръща внимание на брат си, Маркърс я поведе през трапезарията към верандата с тухлен парапет, откъдето се откриваше изглед към езерото.

— Чудесен следобед. Мисля, че е по-добре да седнем отвън.

Той ѝ задържа стола, за да седне до масата от ковано желязо. Ани сама избра на кой стол да седне и се настани, като внимаваше якето ѝ да не се отвори и да не се види магнетофончето в джоба. Идеята за магнетофона бе хрумнала на Форкейд, всъщност беше заповед. Държеше да знае всяка дума, която си кажат. Искаше да долови всеки нюанс в гласа на Ренар. Магнетофонният запис не би свършил никаква работа в съда, но ако им дадеше материал, за да продължат нататък, значи усилието си бе струвало.

— Значи твърдите, че детектив Форкейд е нарушил ограничителната заповед — започна тя, като извади бележника и химикалката си.

— Е, не точно.

— Тогава какво?

— Той остана извън границите на имота. Но фактът, че дойде толкова близо, разтревожи цялото семейство. Обадихме се в службата на шерифа, но докато дойдат, Форкейд си беше отишъл. Той записа само нашето оплакване. — Попи ъгълчето на устата си с прилежно сгъната носна кърпичка.

— Ако детективът не е извършил нещо наказуемо, тогава не е имало нужда да правите оплакване — каза Ани. — Форкейд заплаши ли ви?

— Не с думи.

— Заплаши ли ви физически? Показа ли ви някакво оръжие?

— Не. Но присъствието му бе възприето като заплаха. Това не влиза ли в закона за преследването? Не се ли третира като заплаха?

Стомахът ѝ се сви от факта, че именно той се опитваше да се възползва от статута на преследване. Едва успя да запази лицето си безизразно.

— Точно този закон дава много възможности за интерпретации — отвърна тя. — Вие трябва да знаете, господин Ренар...

— Маркърс — поправи я той. — Съзнавам, че властите ще извъртят закона така, както им отърва. Тези хора не питаят уважение към истината. С изключение на вас, Ани. Показах се прав по отношение на вас, нали? Вие не сте като другите. Вие искате да откриете истината.

— Всички, които работят по случая, искат да открият истината.

— Не, не е така — каза той и се наведе напред. — Още от самото начало са предрешили случая. Стоукс и Форкейд преследват мен и никого друго.

— Не е вярно, господин Ренар. Бяха проверени и други заподозрени. Знаете го. Спряха се на вас след процедура за елиминиране. Вече говорихме по този въпрос.

— Точно така — изрече той тихо и отново се облегна назад. Изгледа я за миг. Този ден очите му се виждаха. Приличаха на топчета, скрити в бухнало тесто. — Заявихте, че сте убедена във вината ми. Щом е така, защо дойдохте? За да се опитате да ми подложите динена кора? Не вярвам. Не бихте го направили, след като знаете, че онова, което ще ви кажа, не би могло да се използва срещу мен. Вие се съмнявате. Затова сте тук.

— Твърдите, че към вас се отнасят несправедливо — каза Ани.
— Ако това е вярно и ако детективите са пропуснали или не са обърнали внимание на някоя подробност, която би могла да ви послужи за оправдание, защо вашият детектив, всъщност детективът на господин Кудроу, не я е изяснил?

Маркът отклони поглед.

— Той работи сам. Средствата ми са ограничени.

— Към кого смятате, че трябва да насочим вниманието си?

— Например към съпруга.

— Господин Бишон вече бе разследван.

Той промени тактиката си, без да спори.

— Не бяха направени съществени усилия, за да бъде открит човекът, който ми помогна да поправа колата си онази вечер.

Ани прегледа бележките си.

— Човекът, когото не сте попитали за името?

— Тогава не предполагам, че това ще се окаже толкова важно.

— Човекът, който карал „тъмен пикап“ и в чийто регистрационен номер фигурирали буквите F или J?

— Беше тъмно. Пикапът беше мръсен. Нямах причина да се заглеждам в номера на колата му.

— И малкото, което ни казахте, беше разпространено от медиите, господин Ренар. Никой не се обади.

— Но службата на шерифа опита ли се да го открие? Не смятам. Форкейд не повярва на нито една моя дума. Представете ли си, че той ще си губи времето, за да проверява?

— Детектив Форкейд е много прецизен — каза Ани. С тази разлика, че по отношение на Ренар бе предубеден. Доста усилия положи, за да докаже вината му, но не и презумпцията, че е невинен.
— Ще прегледам записките, но смятам, че няма какво толкова да се направи по въпроса.

Въздишката на облекчение на Ренар не съответстваше на предложението ѝ.

— Благодаря, Ани. Не мога да ви опиша колко много означава това за мен.

— Казах ви, че според мен няма да излезе нищо.

— Не е там работата. Чай? — Пресегна се към каната, поставена в средата на масата до две чаши и малка вазичка с разцъфнали

нарциси.

Ани прие напитката и докато отпиваше на глътки, огледа двора. Езерото Пони бе на хвърлей разстояние. По-надолу водата заобикаляше кално островче, обрасло с върби и къпини. Някъде на юг, отвъд гъстата гора, откъдето долитаха птичи песни, се намираше къщата, където бе умъртвена Пам. Ани се замисли дали рибарят, седнал в лодката си при островчето, го осъзнаваше или пък бе дошъл именно затова. В това отношение хората проявяваха странности.

Обзе я паника. Дали рибарят не беше от хората на шерифа? Ами ако Ноблие е възобновил наблюдението над Ренар? Ами ако сержант Хукър дойде на това място за костур в почивния си ден? Ако някой я видеше с Ренар, щеше да си има огромни неприятности.

— Държите ли нещо под навеса за лодки? — кимна тя към ниския навес, покрит с ръждясала ламарина, който се издаваше над водата, и обърна стола си така, че да остане с гръб към рибаря.

— Една стара лодка. Брат ми обича да обикаля из езерото. Нещо като хоби му е. Нали, Виктор?

Виктор пристъпи иззад завесата, покриваща френския прозорец, който Маркърс бе оставил открит. По лицето му не се четеше вина, нито пък неудобство, че е бил хванат да подслушва. Той се взираше в Ани, извърнал тялото си настрани, сякаш да я заблуди, че не гледа към нея.

— Виктор — обърна се Маркърс към него и се надигна, — това е Ани Брусар. Тя ми спаси живота.

— Моля, не го повтаряйте непрекъснато.

— Защо? Защото сте скромна или предпочитате да не бяхте го направили?

— Вършех си работата.

Виктор се приближи към масата, за да я огледа по-добре. Беше обут с окъсял панталон и карирана спортна риза, закопчана до врата. Приличаше на Маркърс и имаше нормален, незабележим вид — с обикновени черти и хубава кестенява коса, грижливо сресана. Понякога Ани го виждаше в града, винаги придружаван или от Маркърс, или от майка си. Държеше се доста предпазливо и заставаше прекалено близо до хората на опашки, сякаш чувството му за пространство и телесното му усещане бяха разстроени.

— Радвам се да ви видя, Виктор.

Той сви очи подозрително.

— Хубав ден. — Погледна Маркърс. — Маска, няма маска. Звуците си приличат. *Mimus polyglottos*. Присмехулник. Не, не. — Поклати глава. — *Dumetella carolinensis*. Познай каква песен пеят птиците.

— Какво иска да каже? — попита Ани.

Маркърс направи опит да се усмихне.

— Вероятно му напомняте на някого. Или по-точно, че приличате на някого.

Виктор започна да се люлее и да мърмори.

— Червено и бяло. Сега и тогава.

— Виктор, защо не отидеш да си вземеш бинокъла? — предложи Маркърс. — Днес в гората е пълно с птици.

Виктор нервно хвърли поглед към Ани.

— Промяна, вътрешна промяна, мутация. Едно и едно. Червено и бяло.

Постоя малко на място, сякаш изчакваше някакъв вътрешен сигнал, после се обърна и влезе в къщата.

— Според мен той намира някаква прилика между теб и Пам — каза Маркърс.

— Познаваше ли я?

— Веднъж или два пъти са се срещали в службата ми. От време на време Виктор проявява интерес към работата ми. Освен това е виждал нейна снимка по вестниците след... Всеки ден изчита по три вестника от началото до края, прочита всяка напечатана дума. Човек установява, че го впечатлява видът на точка и запетая, а избухналата бомба във федералната сграда в Оклахома Сити не означава нищо за него.

— Сигурно му е трудно да се справя в това... състояние — каза Ани.

Маркърс хвърли поглед към отворената врата и празната трапезария.

— Носим си кръста, както казва майка ми. Естествено, тя изпитва голямо удовлетворение, че успява да понесе своята част от товара. — Отново се обърна към Ани със слаба усмивка. — Човек не избира роднините си. Някой от семейството ви живее ли тук, Ани?

— Дълга история.

— Семейните истории винаги са дълги. Вземете дъщерята на Пам. Бедничката, нейната история каква ли ще бъде? Какво ще стане с дядо й?

— Трябва да зададете въпроса на областния прокурор — каза тя, макар че би могла да отговори точно какво щеше да се случи с Хънтър Дейвидсън — нищо особено. Арестуването му предизвика голямо недоволство. Причет никога не би рискувал да събуди гнева на своите гласоподаватели, като настоява да се заведе дело. Случаят сигурно щеше да приключи бързо и тихо. Вероятно това вече бе станало и Хънтър Дейвидсън щеше да положи общественополезен труд заради опита си да наруши закона.

— Той се опита да ме убие — каза Ренар възмутено, — а средствата за масова информация се отнасят към него като към знаменитост.

— Да. Има нещо вярно. Но вас просто не ви обичат, господин Ренар.

— Маркъс — поправи я той. — Поне вие сте любезна с мен. Бих искал да бъдем приятели, Ани.

Очите му я гледаха меко. Изразът им издаваше уязвимост. Ани се опита да си представи как ли са гледали очите му в онази тъмна ноемврийска вечер, когато бе забол ножа в тялото на Пам Бишон.

— Като се има предвид какво се случи с последната ви „приятелка“, смятам, че не е много уместно, господин Ренар.

Той бързо извърна глава сякаш му бе зашлевила шамар и премигна, за да преглътне сълзите си. Престори се, че е зает да наблюдава рибаря по-надолу в езерото.

— Никога не бих сторил нещо лошо на Пам — каза той. — Вече ви го казах, Ани. Много ме засегна забележката ви. Очаквах, че имате по-добро отношение към мен.

Искаше тя да се разкае. Искаше да му отпусне още нещо мъничко по същия начин, по който я помоли да се обръща към нея на малко име. Наглед нещо малко, но психологическият трик, с който си служеше, беше зловец. Или тя виждаше всичко преувеличено, или вярваше на този човек повече, отколкото той заслужаваше.

— Просто предпазливост от моя страна — каза тя. — Не ви познавам.

— Не бих могъл да ви нараня, Ани. — Отново я погледна с воднистите си лешникови очи. — Вие ми спасихте живота. Според вярванията на някои източни народи в замяна би трябвало да съм готов да го пожертвам за вас.

— Сигурно, но тук е Южна Луизиана. Само едно благодаря е достатъчно.

— Едва ли. Знам, че страдате заради онова, което направихте. Известно ми е какво значи да бъдеш преследван, Ани. Това ни свързва...

— Може ли да преминем по-нататък? — каза тя. Напрегнатият му израз я подразни. Той сякаш вече бе решил, че оттук нататък линиите на живота им щяха да се преплетат във вечността. Така ли започва привързването? Като неосъзнат ангажимент? Така ли се е случило между него и Пам? А между него и отдавна мъртвата му приятелка в Батън Руж? — Не се обиждайте — предупреди го тя, — но трябва да приемете, че имате лоша репутация. Искате да имате връзка с Пам и тя е мъртва. Още в Батън Руж сте имали връзка с Илейн Инграм, и тя е мъртва.

— Смъртта на Илейн беше ужасна катастрофа.

— Но разбирате, че това навежда хората на размисъл. Има слух, че се е канела да се раздели с вас.

— Не е вярно. Илейн никога не би могла да ме напусне. Тя ме обичаше.

„Не би могла“, а не „не би ме напуснала“. Изборът на думи беше показателен. Не „Илейн никога не би го напуснала по своя собствена воля“, а „Илейн не можела никога да го напусне, ако той не ѝ разрешил“. Маркър Ренар нямаше да бъде първият мъж, обосновал постулата: „Щом аз не мога да я имам, никой друг няма да я има“. Подобно схващане бе типично за манияците.

На терасата се появи Дол Ренар. Беше облечена с полиестерна рокля на точки отпреди двайсетина години и огромна кухненска престилка. Връзките я опасваха два пъти. Беше слаба като Ричард Кудроу. Тялото ѝ изгаряше отвътре, оставяйки само кости и сухожилия. Не се усмихна за поздрав. Устните ѝ бяха като тънък прорез на слабо лице.

На Ани ѝ се стори, че Маркър трепна. Тя се изправи и протегна ръка.

— Ани Брусар от службата на шерифа. Извинявайте, че ви безпокоя в неделя, госпожо Ренар.

Дол изсумтя и неохотно ѝ подаде ръка.

— Неделята е най-малкото, което хората ни отнемат.

Маркърс обърна очи нагоре.

— Мамо, моля те. Ани не е като другите.

— Ти така си мислиш — изрече тихо Дол.

— Тя обеща да прегледа някои неща, които биха могли да докажат невинността ми. Тя ми спаси живота, за Бога! Два пъти.

— Вършех си работата — изтъкна Ани. — Просто се опитвам да си върша работата.

Дол вдигна изрисуваните си с молив вежди и цъкна с език.

— Ти пак се мъчиш да заблудиш някого, Маркърс.

Той извърна очи от майка си. Изчерви се силно. Между двамата се долавяше силно напрежение. Ани наблюдаваше размяната на погледи и реплики. Може би за добро нямаше кръвни роднини. Спомняше си майка си като нежна и тиха жена. По-добре спомени, отколкото подобна горчива реалност.

— Добре — продължи Дол Ренар, — време е службата на шерифа да направи нещо и за нас. Адвокатът ни ще подаде оплакване, нали знаете, за всички страдания и тревоги, които ни бяха причинени.

— Мамо, опитай се да не настройваш зле единствения човек, който иска да ни помогне.

Тя го изгледа, като че ли я бе наругал.

— Имам правото да кажа какво мисля. През цялото време към нас се отнасят като към най-долнопробни престъпници, а превъзнасят Бишон като светица. Всички наричат баща ѝ герой — мъченик за това, че се опита да те убие. Мястото му е в затвора и се надявам, областният прокурор да го изпрати там.

— Вече трябва да тръгвам — каза Ани и прибра бележника си. — Ще видя какво би могло да се направи.

— Ще ви изпратя до колата. — Столът на Маркърс изскърца, когато го дръпна назад. Той изгледа майка си ядосано.

Изчака, докато стигнат до края на къщата, и тогава проговори отново:

— Искаше ми се да останете по-дълго.

— Имате ли да кажете още нещо, свързано със случая?

— Ами... — не знам — запъна се той. — Не знам какви въпроси бихте ми задали.

— Истината не зависи от това какви въпроси ви задавам — отвърна Ани. — Нали тъкмо заради истината съм тук, господин Ренар. Не съм дошла, за да доказвам вашата невинност и не бих желала да казвате на хората това. Всъщност не бих желала изобщо да споменавате името ми. И без това си имам достатъчно неприятности.

Той направи знак, че заключава устата си.

— Гроб съм. Това си остава наша тайна. — Като че ли идеята много му хареса. — Благодаря ви, Ани.

— Няма нужда. Наистина.

Отвори вратата на джипа ѝ и тя се качи. Докато даваше на заден, Ренар се облегна на волвото. Преуспяващ млад архитект в свободното си време. „Той е убиец — помисли си тя, — а на всичкото отгоре иска да бъде мой приятел“.

Сноп отразена слънчева светлина привлече вниманието ѝ и тя вдигна очи към втория етаж на къщата, където Виктор стоеше до един прозорец и я наблюдаваше с бинокъла си.

— Семейство Адамс пред тези хора са като ангелчета — каза си тя тихичко.

Замисли се над това, докато поемаше на северозапад през равното поле, засадено със захарна тръстика. Зад фасадата на всеки, дори и на убиеца, се криеше натрупаното от възпитанието и опита. Всички тези неща изграждат личността и водят човек в определена посока. Ако тези фактори се прибавеха към живота на Ренар, щеше да се получи психопатологията, за която говореше Форкейд. Портретът на серийния убиец.

Маркът Ренар искал да бъде неин приятел. Тръпки я полазиха.

Тя включи радиото и го усили.

„... но смятам, че всички тези престъпления не са спънка пред движението за освобождение на жените“.

„Искате да кажете, че всъщност жените печелят от това, изпадайки в нетрадиционна роля?“

„Искам да кажа, че би трябвало да си знаем мястото. Това е.“

„Добре, това беше Рут от Йънгсвил. Вие слушате Кей Джей Ю Ен — непрекъснат контакт със слушателите по всяко време. Поводът за нашата тема е снощното изнасилване, а тя е насилието над жените.“

Още едно изнасилване?! След убийството на Бишон и възкръсналите слухове за удушвача от езерото всички жени в общината живееха в състояние на повишен страх. Периметърът, в който можеше да се търси сексуалният маниак, бе голям. Страхът на жертвите действаше на изнасилвача като наркотик.

Въпросите се трупаха в главата на Ани. На колко години беше жертвата? Къде и как е била нападната? Имала ли е нещо общо с Дженифър Нолън? Дали изнасилвачът е действал по същата схема? Дали вече издирваха сериен изнасилвач? Кой се занимава със случая? Стоукс, предположи тя, поради факта, че бе работил и по случая с изнасилването на Нолън. Тъкмо от това имаше нужда той — от още един горещ случай, който да отклони вниманието от разследването на убийството на Пам Бишон.

Покрай профучаващата кола се редяха терени с пръснати върху тях грохнали каравани, служещи за къщи. После с приближаването на града пред очите ѝ израсна новият комплекс. Единствено Линдзи Фокнър, чийто номер бе записан в телефонния указател, живееше на „Чивъл Корт“ в района „Куейл Рън“. Ани намали скоростта, докато проверяваше номерата на пощенските кутии.

Комплексът съществуваше вероятно от четири години, но бе стратегически планиран, за да включи многото големи дървета, които растяха там от сто и повече години, придавайки на местността усещането за традиция. Пам Бишон живееше на хвърлей разстояние оттук — на „Куейл Драйв“. Домът ѝ представляваше спретната къща в карибски стил от червени тухли.

Ани зави по алеята и паркира до червена миата със съваем покрив с изтекъл срок на регистрационните номера. Не се обади предварително, защото не искаше да даде възможност на Линдзи Фокнър да ѝ откаже. Тя вече беше нащрек и най-добрият начин бе да я изненада.

Никой не отговори на позвъняването. От страничните прозорци се виждаше част от вътрешността на дома. Къщата изглеждаше открита, просторна, гостоприемна. Огромна папрат растеше в саксия в антрето. Котка мина по ръба на кухненския плот. Зад плота имаше плъзгаща се стъклена врата, откъдето се излизаше на верандата.

Преди да се обърне и да завие зад ъгъла към задната част на къщата, миризмата на печено на грил подразни обонянието на Ани. От

една тонколона се носеше гласът на Уитни Хюстън с изповедта ѝ за всичко, което някога е желала от един мъж, прекъсвана от гърлен женски смях.

Линдзи Фокнър седеше до покритата със стъкло градинска маса. Косата ѝ бе вързана на висока опашка. Непознатата червенокоса красавица се появи на вратата на къщата, носейки по една диетична пепси-кола в двете си ръце. Усмивката от лицето на Фокнър изчезна, когато забеляза Ани.

— Извинявайте, че ви прекъсвам, госпожице Фокнър. Имам още няколко въпроса към вас, ако нямате нищо против — каза Ани, като се помъчи да се сдържи да оправи гънките по дрехата си.

Фокнър и нейната приятелка бяха облечени спортно и имаха вид на жени, които никога не се потят.

— Имам нещо против, детектив. Смятам, че вчера ясно ви го показах. Предпочитам да не разговарям с вас.

— Съжалявам, че мислите така, след като и двете желаем едно и също.

— Детектив ли? — повтори червенокосата. Остави пепси-колите върху масата и се настани грациозно на стола. На идеално начервените ѝ устни се появи крива усмивчица. — Сега пък какво си направила, Линдзи?

— Дошла е заради Пам — обясни Фокнър, без да сваля очи от Ани. — За нея ти разказвах.

— А, така ли. — Червенокосата се намръщи и изгледа Ани от глава до пети снизходително, с явното намерение да я унизи.

— Ако изобщо трябва да си имам работа с някой от вас — каза Фокнър, — бих предпочела детектив Стоукс. Досега съм разговаряла само с него.

— Ние сме от една и съща страна, госпожице Фокнър — каза невъзмутимо Ани. — Искам убиецът на Пам да бъде наказан.

— Онази вечер можехте да помогнете това да стане.

— Той трябва да бъде съден и вие можете да ни помогнете в това отношение.

Фокнър отвърна очи и издиша шумно през тесните си патрициански ноздри.

Ани седна на близкия стол, за да остави впечатление, че не бърза да си тръгва.

— Колко добре познавате Маркър Ренар?

— Що за въпрос?

— Общувате ли?

— Аз ли?

— Той твърди, че сте излизали няколко пъти. Вярно ли е?

Тя се засмя невесело, явно обидена.

— Искате да кажете дали съм излизала на среща с този червей?

Ани премигна невинно и зачака.

— От време на време сме се оказвали заедно — негови и мои колеги.

— Но никога сами?

Фокнър стрелна с очи червенокосата.

— Той не е мой тип. Какво целите, детектив?

— Помощник-шериф — поправи я накрая Ани. — Искам да си изясня отношенията ви.

— Не съм имала „отношения“ с Ренар — изрече Линдзи надменно. — Може би само в неговия болен мозък. Какво...

Неочаквано замълча. На Ани й мина през ума, че може би в началото Ренар бе харесвал и двете — Пам и нея. Съдейки по малко виновния израз, който премина по лицето на Линдзи, тя не за пръв път си даваше сметка какъв късмет бе имала, за разлика от приятелката си. Обърса с ръка челото си, сякаш се опита да изтрие тази мисъл.

— Пам беше много деликатна — изрече тя тихо. — Сърце не й даваше да разочарова мъжете. Не желаше да обижда никого.

— Любопитно ми е нещо друго — каза Ани. — Дони спомена, че е заплашил Пам за правата върху Джоузи, но не виждам да е имал основания. Съществуваше ли друг мъж в живота й?

Фокнър сведе очи към ръцете си върху масата и откъсна въображаема кожичка.

— Не.

— Значи не се срещаше с никого.

— Не.

— Тогава защо Дони смята...

— Дони е един глупак. Ако досега не сте го разбрали, значи и вие сте такава. Въобразяваше си, че ще изкара Пам лоша майка, защото понякога работеше до късно и се срещаше с клиенти на вечеря. Обвиняваше я, че работата с недвижими имоти й служела като параван

за срещи. Истински идиот! Ловеше се за сламка. Търсеше материал за пред съда.

— Пам как приемаше това?

— Говорим за родителските права над детето ѝ, нали? Разбира се, че го възприемаше сериозно. Не разбирам обаче това каква връзка има с Ренар.

— Той твърди, че Пам му казала, че не смеела да излиза на срещи, докато не се уредял разводът ѝ, защото се бояла от Дони.

— Е, добре, значи всъщност не е имало нужда да се бои от Дони, така ли?

— Споменахте, че не умеела да разочарова мъжете, които проявявали интерес към нея. Много ли бяха?

Фокнър притисна с два пръста дясното си слепоочие.

— С детектив Стоукс разговаряхме за всичко това. Пам беше много непосредствена. Мъжете обичаха да флиртуват с нея. Правеха го импулсивно. Боже мой, дори Стоукс го е правил! Това не означаваше нищо.

Ани искаше да попита дали не е означавало нищо, защото Пам вече не се е интересувала от мъже. Ако Пам и Линдзи Фокнър бяха станали партньорки и в леглото и Дони бе разбрал това, непременно би се опитал да го използва при развода. Подобно откритие — най-силната обида за мъж, би го накарало да извърши нещо неразумно. Мотив, който се отнасяше колкото до Ренар, толкова и до Дони.

Искаше ѝ се да ѝ зададе един въпрос. Форкейд би го задал направо, без никакви заобикалки. Но се въздържа. Не можеше да си позволи да настройва още повече Линдзи Фокнър срещу себе си. Ако Фокнър се оплачеше от нея на шерифа или на Стоукс, щяха да я оставят да работи вечно нощна смяна.

Тя отмести стола назад, изправи се бавно и извади визитна картичка от джоба си. Беше задраскала телефонния номер в службата на шерифа и го бе заменила с домашния си номер. Плъзна картичката по масата към Фокнър.

— Ако се сетите за нещо, което би ми било полезно, ще ви бъда благодарна, ако ми позвъните. Благодаря ви за времето, което ми отделихте. — Обърна се към червенокосата. — На ваше място бих сменила регистрационните номера на миатата. Глобата е много висока.

Навън, вече в джипа, Ани постоя малко с втренчен в къщата поглед и се помъчи да извлече нещо полезно от разговора. Изникнаха обаче още повече въпроси и предположения. Стоукс и Форкейд достатъчно бяха трамбовали този път, за да го отъпчат. Какво си представяше тя, че ще открие?

Истината, ключът, липсващото парченце от мозайката, което щеше да свърже всичко в едно. То лежеше някъде тук, полускрито под някой още непреобърнат камък, и проблясваше сред лъжите и безпътицата. Някой трябваше да го открие и ако работеше упорито, ако имаше достатъчно време, за да огледа всичко, да порови малко по-надълбоко, този някой щеше да бъде тя.

ГЛАВА 23

Барът „Вуду“ бе станал популярен в резултат на едно ужасяващо убийство, нещо, което привличаше местните ченгета така, както никое друго заведение. Години наред мястото бе познато като „Френчис Ландинг“ — сборище на полски работници, бачкатори и селяни. Беше известно с варените си раци, студената бира, силната кажунска музика и нередките сбивания. Все още популярно с тези екстри, мястото бе сменило собствениците си през есента на 1993, няколко месеца след убийството на Аник Жерар, дело на удушвача от езерото. Съсипани от мъка Френчи и жена му го бяха продали на местния музикант, изпълнявал понякога длъжността барман при тях Леон Комо.

Ченгетата бяха започнали да ходят там веднага след убийството, в знак на уважение и всеобщо угризение, което бързо се бе превърнало в традиция. Навикът продължаваше да съществува.

Паркингът беше повече от наполовина пълен. Постройката бе на брега на езерото, повдигната над земята със здрави колове, в случай че водите започнеха да прииждат. В момента се дострояваше нова тераса около трите страни на заведението. Силна, ритмична етномузика дънеше през стените. Шумът се усили, когато телената врата се отвори и две развеселени двойки слязоха по стълбите.

Ник влезе вътре, минавайки покрай рамкираните фотографии на известни и недотам известни личности, идвали тук през последните четири години, за да се потопят в екзотичната атмосфера. Той обходи заведението с поглед. Персоналът, начело със собственика на бара, свиреше мелодията на Закари Ричард „Моето малко момиче замина“, а Комо кривеше лице и тяло като човек с неврологични проблеми. Дансингът беше претъпкан с млади и стари двойки, които подскачаха и се поклащаха в такт с популярната мелодия. Талази дим се носеха във въздуха над бара и масите. Мирисът на пържена риба и бамя бе като опияняващ парфюм.

Стоукс седеше на обичайното си място — на ъгъла на бара, откъдето можеше да държи под око цялото място и всички жени вътре.

Беше облечен със сива риза на механик от сервиз на „Тексако“ с името „ЛАЙЛ“, пришито на джоба. Шапката му, с обърната периферия, беше килията на тила, като някакво странно подобие на ярмулка — еврейска шапчица. Той забеляза Ник и тутакси вдигна чашата си.

— Хей, братя, и ако това не е нашия изстрадал приятел, заплуайте ме! — провикна се той и широка усмивка цъфна наред катинарчето му. — Ники! Хей, човече, да не би да си решил да се появиш в обществото?

Ник мина между клиентите, отнасяйки потупвания по гърба от двама различни полицаи, чийто имена не би могъл да назове и посмъртно. Заобиколи една келнерка с опъната до пръсване фланелка и подканваща усмивка, като че ли бе пътен знак.

Стоукс поклати глава при тази пропиляна възможност. Той целуна по бузата изрусената хубавица, която седеше на високия стол до него и я хвана за задника, сякаш му бе за последно.

— Виж, захарче, защо не отидеш да се напудриш, за да може приятелят ми Ник да си почине. Той е легенда, ако не знаеш.

Русокосата се смъкна от столчето, умишлено допирайки гърдите си до ръката на Ник.

— Надявам се, че скоро отново ще се върнете на работа, детектив.

Стоукс го сръга, докато жената се отдалечаваше. Задникът ѝ бе натъпкан в джинси, прекалено тесни, за да са удобни, но напълно подходящи за примамка.

— Тази Валери! Господи, страхотно парче е, послушай ме. Онази ѝ работа е стегната като менгеме. Да пукна, ако лъжа. Минавал ли си я?

— Дори не я познавам — каза Ник с досада.

— За Бога, та тя е секретарката на Ноблие! Луда е по ченгета. Господи, Ники, понякога съм сто процента сигурен, че хормоните ти са замразени — разочаровано заяви Стоукс. — Знаеш, че можеш да си избереш, която искаш мацка в заведението.

Ник подмина празното място, облегна се на бара, поръча си една бира и запали цигара. Въобще не му пукаше за мнението на Стоукс за сексуалните му навици. Не беше привърженик на секса като развлечение. Трябваше да има смисъл, значение, силни чувства. Той обаче не си направи труда да му го обясни.

На сцената групата бе направила почивка и музиката в бара бе намалена до ниво, което бе малко по-приемливо за провеждането на разговор. Дани Колет и „Луизиана Суомп Кетс“ се носеха от джубокса отпред. Половината от танцуващите изобщо не си направиха труда да напуснат дансинга.

— Работата липсва ли ти? — попита Стоукс.

Беше си пийнал. Погледът му блуждаеше, а лицето му бе зачервено.

— Малко.

— Гюс казал ли ти кога ще те върне?

— Зависи от това дали ще ме изпратят на дългата почивка в затвора.

Стоукс поклати глава.

— Тази кучка Брусар! Ето това е едно маце, което не си заслужава кахъра. Размишлявах за онази лесбийска история с нея и нещо не я виждам. Смятам, че някой просто трябва да я оправи, нали ме разбираш?

Ник го погледна в упор.

— Престани да се заяждаш с Брусар. Тя постъпи така, както трябваше. За това се изискваше кураж.

Очите на Стоукс изхвъркнаха от възмущение.

— Какво ти става бе, човече? Та тя те насади здравата!

— Аз сам се насадих. Тя просто случайно се оказа там.

Стоукс изсумтя.

— Запя нова песен. Какъв е номерът тук? — По лицето му премина хитро изражение. Той се наведе напред, като гледаше пред себе си. — Може би ти е хванала окоето и си решил да й дадеш чест, а? Да пренастроиш държанието й малко със стария си инструмент? Това е предизвикателство, на което си заслужава да се отзовеш, ако ме разбираш.

— Знаеш ли, Чаз, казват, че е ужасно човек да хвърля приказките си на вятъра. — Ник дръпна от цигарата си и изкара две струйки дим през носа. — Ти изобщо използвал ли си твоя скоро?

— За Бога, какво те е прихванало тази вечер?

— О, така съм от няколко дни, приятелю, и все още не съм сигурен какво ми е. Може би ти ще можеш да ми помогнеш да го изясня, а?

— Може би. Ако знаех за какво, по дяволите, говориш.

Ник се приведе малко.

— Хайде да отидем и да се поразходим на въздух, Чаз. Просто да побъбрим.

Стоукс едвам докара извинителна усмивка на лицето си.

— Хей, Ники, имам си програма за тази вечер. Ще намина утре. Ще си говорим колко искаш. Но тази вечер...

Ник пристъпи към него и го хвана здраво за мъжката гордост.

— Откажи се, Чаз — нареди той с глас, снишен до тихо ръмжене. — Започваш да ми лазиш по нервите.

Когато го пусна, Стоукс направи крачка назад, с безизразно и пребледняло лице. Пое си дълбоко въздух и се отърси, подобно на мокра котка, оглеждайки се наоколо за свидетели. Животът си течеше за всички останали в бара. Действието на Форкейд бе било прекалено ловко, за да привлече внимание.

— Мамка му! — възкликна възмутено той. — Какво, по дяволите, ти става? Не може да постъпваш така! Хващаш ме за онази работа просто ей така и ми я стискаш? Какво ти става наистина? Не можеш да постъпваш така, братле!

Ник отпи още една глътка от бирата и избърса устата си с ръка.

— Току-що разбра. Сега, след като изострих вниманието ти, да излезем малко на въздух.

Той тръгна към страничната врата и Стоукс го последва обидено. Излязоха на недовършената тераса, където едно магаре за рязане на дърва и табела „НЕ МИНАВАЙ!“ препречваха пътя към страната на постройката, която гледаше към езерото. Ник не обърна внимание на предупреждението.

Терасата още нямаше парапет. До долу беше около три метра и половина. Достатъчни, за един порядъчно пиян човек да падне и да си счупи врата. Ник пристъпи до ръба на терасата и застана с ръце на хълбоците, мъчейки се да се съсредоточи. Трябваше да се концентрира. Да намери подход, който да използва поэтапно и внимателно. Целта, му бе истината.

Стоукс нервно крачеше напред-назад.

— Господи, ама ти си напълно откачил! Какво ти става, Ник? Боже мой!

— Хайде, съвземи се.

Ник запали цигара и впери поглед в езерото. Луната осветяваше около десетина лодки — къщи, закотвени по пътя, места за почивка на хора от града или от Лафайет. Тази вечер в прозорците не светеха лампи.

Музиката от бара се чуваше през стената като приглушено басово думкане. Ако я изключеше от съзнанието си и се концентрираше, можеше да чуе жабешкото квакане и плясъка на рибите във водата. На изток мълния разсече небето — буря се носеше по Мисисипи откъм Мексиканския залив.

Той се сети за Маркот и долови тътена на друга буря.

— Е, щадяш слуха ми, партньоре? — каза Стоукс малко по-спокойно. Облегна рамото си на една подпорна греда и скръсти ръце на гърдите си. — Ти беше този, който искаше да си побъбрим.

— Разбрах, че е имало още едно изнасилване.

— Да, и?

— Ти ли го пое?

— Да, аз го поех. Явно е същият ненормалник, който е нападнал и Нолън онази нощ. Влязъл е с взлом към един сутринта, зашеметил я е, завързал я е, изнасилил я е и я е накарал да се изкъпе след това. Умно копеле, признавам. Нямаме почти никакви следи.

— Дори семенна течност?

— Не. Някак си, той си я прибира. Вероятно използва презерватив. Може би от лабораторията ще открият остатъци от латекс по вагината, но какво от това? Какво би могло да докаже това? Че предпочита определена марка презервативи ли?

— Бил ли е с маска?

— Да. Тази маска изкарва акъла на жените. Напомня им за удушвача от езерото и тям подобни.

— И за Пам Бишон.

— И за Бишон — съгласи се той. — Обърква нещата, нали ме разбираш? Маската е запазена марка на Ренар. Така че, щом Ренар не е изнасилвачът, тогава хората искат да знаят дали този, другият изнасилвач, не е убил и Пам Бишон. Някои хора са толкова глупави. Имам предвид, че по новините споменаха за маската, която Ренар бе оставил на Пам. Този се възползва, това е всичко.

— Коя е била жената?

— Кей Ейзнър. Трийсет и няколко годишна, неомъжена, живее близо до Девъро, работи в рибния комбинат в Хендърсън. Защо се интересуваш? — попита той, като измъкна една цигара от джоба под надписа „ЛАЙЛ“. — Ако бях на твое място, Ники, щях да си прекарвам, свободното време по-приятно.

— Просто съм любопитен — каза Ник. Хвърли цигарения фас на дъските и го настъпи с върха на ботуша си.

Вътре в бара, групата се бе върнала на сцената. Леон Комо изви глас за интродукцията на „Снейк Байт Лъв“. Барабанистът изсвири началото и останалите от групата се включиха един след друг.

Миналото влияе на настоящето, а то предвещава бъдещето.

Стоукс премигна срещу него, подобно на някой, който се готви да задреме в църквата.

— Хей, Ники, не съм чак толкова пиян, че да се отдавам на философстване.

— Всички си имаме минало, което ни преследва — каза Ник — Понякога то ни издебва и ни напада в гръб.

Промяната в напрежението помежду им бе едва доловима, но все пак съществуваше. Стягане на мускулите. Изострена чувствителност. Ник следеше погледа на Стоукс като играч на покер.

— Какво искаш да кажеш, Ники? — тихо попита Стоукс.

Ник замълча.

— Чувам как зад мен тракат челюсти — каза накрая. — Усецам сянката зад гърба си. Изведнъж като развален грамофон започна непрекъснато да се върти едно име. Аз изпадам в лошо положение и непрекъснато го чувам. Не вярвам в съвпадения.

— Чие име?

— На Дювал Маркот.

Стоукс дори не мигна.

Стомахът на Ник се сви на топка. Какво очакваше? Стоукс да се издаде, че се досеща ли? Че е виновен? Или друго ченге го бе предало? Той се целеше в Маркот. След цялото това време, след всичките усилия да го забрави, той се целеше в Маркот — дори и с цената на нечия друга чест. Мисълта за това му тежеше като воденичен камък.

— Той има ли нещо общо с това, Чаз? Би било лесно, нищо особено. Завеждаш ме в „Лаво“, наливаш ме с алкохол и ми пускаш

мухата, насочваш ме в „правилната“ посока, а след това проследяваш дали хуквам нагам. Лесни пари, а той със сигурност ги има в изобилие.

Изречението на Стоукс се смекчи и той се изкикоти сподавено. Насочи поглед към езерото и хоризонта, където бурята хвърляше призрачни мънии на фона на тъмните облаци.

— Господи, Ники — прошепна той, ти си напълно откачил! Кой, по дяволите, е този Дювал Маркот?

— Истината, Чаз! — каза Ник. — Истината или този път ще си тръгна оттук с онази ти работа в джоба си.

— Никога не съм го чувал — промърмори Стоукс. — Да пукна, ако лъжа!

Погледът на Ани се замъгли и главата ѝ клюмна. Буквите на доклада от аутопсията се размазаха, а след това отново се фокусираха. Тя разтърка лице, втъкна измъкналите се кичури зад ушите си и погледна часовника си. Форкейд нямаше часовници. Тя предположи, че играе в комбина с времето — или изобщо не вярваше в идеята за времето. Бог знаеше каква философия следва по този въпрос. Минаваше полунощ.

Беше прекарала четири часа на голямата маса в кабинета му. Форкейд не се бе появил. Беше ѝ поверил ключ от къщата и ѝ бе наредил да проучи всичко, което бе събрал по случая. Тя го бе попитала дали не възнамерява да я препитва след това, но това не му се бе сторило забавно.

Ани се радваше на отсъствието му. И все пак, малко ѝ липсваха безцеремонните му въпроси, сложните му идеи и странните му мистични учения.

— Боже мой, явно много си го закъсала за приятели, момиче — промърмори тя при тази мисъл.

Вероятно бе така. Бяха я изолирали от службата, бе преустановила контакта си с Ей Джей. Хора, които въобще не познаваше, я обиждаха по телефонния секретар. Тя бе общителна по природа, но изпитваше някакво чувство за вътрешна самота още от детството си, чувство, което винаги се бе опасявала, че отразява липсата ѝ на майка, и затова търсеше компанията на други, за да преодолее отчаянието.

Дали не се бе получило така и с Форкейд?

Изпитвайки нужда от раздвижване, Ани се накара да стане от стола и се протегна. Обиколи помещението, разгледа рафтовете с книги, погледна през капандурата и отиде до тесния ъгъл, който Форкейд бе отредил за спане и преобличане. Нямаше никакви лични принадлежности на скрина, дори и джунджурии, извадени от джобовете. Въпреки че определено се изкушаваше, изобщо не посегна да отвори някое чекмедже. Никога не би нарушила личното пространство на някой без заповед за обиск. Освен това, знаеше и без да е погледнала, че всеки чорап, всяка фланелка щяха да са прилежно сгънати и подредени. Леглото бе застлано по военному, като покривалото беше толкова опънато, че да отскочи монета от него.

Как ли изглеждаше, когато спеше? Дали се впускаше в съня със същата бясна устременост както правеше с всичко друго в живота си? Или сънят смекчаваше суровите му черти?

— Да не смяташ да прекараш нощта тук, скъпа?

Ани рязко се обърна, когато чу гласа му. Форкейд бе застанал наред стаята, с ръце на кръста и разкрачени крака. Тя не бе чула нито изскърцване на врата, нито стъпки по стълбите.

— Няма ли по-важни неща от това да се промъкваш в гръб на една жена, когато навън броди изнасилвач? — поиска да узнае тя. — Можех да те застрелям.

Той изключи тази възможност, без да отговори.

— Просто се раздвижах — каза тя, като се отдалечи от леглото, не желаейки той да реши, че си го бе представяла в него. — Къде беше? При Ренар ли?

— Че защо да ходя там? — попита той с безизразен глас.

— Всъщност, става въпрос за минало време — рече Ани. — Защо си ходил там? Какво си мислиш, за Бога? Можеше да те върнат обратно в ареста заради него.

— Нима? Ти не беше дежурна.

Ани поклати глава.

— Не ми дръж такъв тон. Няма да откажа. Не съжалявам, че те арестувах, освен от гледна точка на това, че животът ми се превърна в ад.

— Няма нищо важно за разказване. Бях излязъл с лодката. Озовах се наблизко. Не съм навлизал в имота. Не съм го заплашвал.

Всъщност, той бе този, който се приближи.

— И ти сметна, че нищо от това не би ме заинтересувало, така ли, партньоре?

— Срещата не бе нищо особено — каза той, без да обръща внимание на доводите ѝ.

Прииска ѝ се да го срита.

— Важно е от гледна точка на това, че не си го споделил е мен. — Тя го последва до дългата маса, където бе чела до момента. — Ако сме партньори, значи сме партньори. Очаквах известно доверие, а ти вече успя да го потъпчеш.

Той въздъхна тежко.

— Добре де! Разбрах. Трябваше да ти кажа. Може ли да продължим нататък?

На върха на езика ѝ бе да поиска извинение, но знаеше, че в края на краищата Форкейд някак си щеше да я накара да се почувства като глупачка.

Той бе съсредоточил вниманието си върху купа с листа на масата. Измъкна една опаковка от шоколадче измежду папките, погледна я намръщено и я хвърли в боклука.

— Какво научи за тази вечер, Тонет?

— Че вероятно се нуждая от очила за четене, но съм прекалено суетна да отида на очен лекар — безизразно отвърна тя.

Ник я погледна с бялото на очите си.

— Това бе шега, с цел да разведря обстановката.

Той се върна към изявленията и докладите от лабораторията.

Ани въздъхна и разтърка кръста си с ръце.

— Разбрах, че най-малко десетина души са потвърдили колко е бил пиян Дони през онази нощ. Някои от тях са негови приятели, а други не. Това обаче не го изключва от кръга на заподозрените. Разбрах, че не е открита семенна течност при аутопсията. Нанесените рани пречат да се разбере дали е била изнасилена, но от друга страна може по принцип да е нямало такова нещо. Това ме притеснява.

— Защо?

— Защото онзи кретен в момента броди навън. Аз се отзовах на първото обаждане. Дженифър Нолън. Нямаше семенна течност. Носил е и маска за Заговезни. Пам Бишон. Никаква семенна течност. Маска за Заговезни.

— Имитатор — промърмори Форкейд. — Всички знаеха за маската.

— И също така е знаел, че не трябва да еякулира ли?

— Има случаи на малфункции при изнасилваните. Може би не е могъл да свърши. Може да е използвал презерватив. Случаи разни.

— Точно това харесвам у теб, Ник — саркастично произнесе Ани. — Изобщо не си ограничен в разсъжденията си.

— Не се разсейвай с маловажни случаи.

— Маловажни ли? Нима един сериен изнасилван може да бъде маловажен?

— Доколкото разбрах, има повече различия, отколкото прилики между случаите. Единият е убиец, а другият — изнасилвач. Жертвите на изнасилванията са били завързвани. Пам е била прикована. Благодаря на Бога, че успяхме да предотвратим появата на това във вестниците. Изнасилените са били нападнати в домовете си, а Пам не. Пам Бишон е била преследвана и подложена на тормоз. Било ли е така с другите? Просто е, захарче — Маркър Ренар е убил Пам Бишон, а някой друг е изнасилвал тези жени. По-добре реши кое стои в центъра на вниманието ти.

— Вниманието ми е съсредоточено в истината — каза Ани. — Работата ми не е да правя изводи, нито пък твоята, детектив.

— Днес си се срещнала с Ренар — каза той, като още веднъж игнорира доводите ѝ.

Ани нервно стисна зъби.

— Да. Той бе оставил съобщение на телефонния ми секретар снощи, търсейки помощ след кратката ви случайна среща. Явно помощник-шерифът, който се е отзовал на обаждането вчера, не е проявил разбиране.

— Къде е касетата?

Тя измъкна касетофона от чантата си, усили звука и го постави на масата. Форкейд впери поглед в пластмасовата кутия така, сякаш виждаше Ренар в нея. Слушаше, затаил дъх, без да мигне. Когато записът приключи, той кимна и се обърна към нея.

— Впечатлението ти?

— Той е убеден, че е невинен.

— Мания за преследване. Не е виновен за нищо. Всички го подозират.

— Също така е убеден, че съм му приятелка.

— Чудесно. Нали това целим?

— Това целиш ти — измърмори тя. — Като семейство биха били страхотни герои от „Зоната на здрача“.

— Той мрази майка си и не обича брат си, но се чувства прикован към тях. Главата на този човек е една тенджера под налягане, пълна със змии.

Тя не можеше да оспори диагнозата на Форкейд. Притесняваше я неговият хъс.

— Това, което каза за пикапа и за човека, който уж му помогнал за колата онази нощ, разследва ли го?

— Пуснах непълния номер в компютъра. Излезе списък от седемдесет и два тъмни пикапа. Никой от собствениците им не е помагал на закъсал шофьор през онази нощ. Той я погледна остро. — Какво си мислиш, скъпа? Да не би да смяташ, че не си върша работата?

Ани внимателно подбра думите си.

— Смятам, че целта ти е била да докажеш вината на Ренар, а не да потвърдиш алибито му.

— Върша си работата — произнесе той нервно. — Искам виновните да бъдат изправени пред съда. Аз не просто смятам, че Ренар е виновен. Той наистина е виновен.

— Ами Ню Орлиънс? — Думите изскочиха, преди тя да успее да размисли дали е разумно да го дразни. Нуждата да му се довери и нежеланието да му се довери бяха неща, твърде важни, за да бъдат пренебрегвани, особено след като не й бе казал за посещението си при Ренар.

— Какво за него?

— Смяташе, че знаеш кой е извършил убийството на Канди Пармантел ли?

— Знаех.

— Делото срещу Алан Зандър бе прекратено.

— Това не го прави невинен, захарче. — Той отиде до подредения куп с папки в единия край на масата и измъкна една от тях. — Ето — каза, като й я подаде. — Компютърният списък. Обади им се, ако ме смяташ за лъжец.

— Не съм казвала, че те смятам за лъжец — промърмори Ани, като хвърли един поглед зад корицата. — Просто трябва да разбере дали не си бил пристрастен в случая, това е.

— Ренар да не те е спечелил на своя страна, скъпа? — изгледа я той подигравателно. — Може би цялата история е в това. Смята, че си хубава. Смята, че си сладка. Смята, че ще му помогнеш. Отлично. Точно това искам той да си мисли. Само че не му се връзвай.

Тя наистина е хубава, помисли си Ник, оставяйки простата истина да проникне в съзнанието му. Дори и с разчорлена коса и с пуловер два размера по-голям. Имаше някакъв плам у нея, който сигурно щеше да изчезне с времето. Не наивност, а най-близкото до това — идеализъм. Това, което караше един полицаи да се стареае още повече. Това, което можеше да накара един добър полицаи да се озове на ръба и да го прескочи.

Той леко погали с пръсти страната ѝ.

— И аз мога да ти кажа, че си хубава. Това не е лъжа. И аз мога да ти кажа, че си ми нужна, дори да те вкарам в леглото си. Тогава би ли имала повече доверие на мен, отколкото на един убиец? — попита той, навеждайки се напред.

Ръбът на масата убиваше бедрата на Ани. Неговите крака се опираха в нейните. Палецът му докосна ъгълчето на устата ѝ и всичко в нея пламна и се наелектризира. Тя се опита да си поеме дъх, опита се да осмисли отговора си, ала мозъкът ѝ изведнъж отказа да реагира.

— Нямам доверие на Ренар — каза тя с треперещ глас.

— Нито пък на мен. — Устата му беше на няколко сантиметра от нейната, а черните му очи искряха. Той прокара палеца си надолу по шията ѝ до основата, където се долавяше пулсът ѝ.

— Ти каза, че доверието не било от полза при едно разследване.

Той повдигна едната си вежда.

— Да не разследваш мен, скъпа?

— Не. Тук не става дума за теб. — Още докато го казваше, тя се замисли. Ставаше дума за смъртта на една жена и вината на един мъж, но също така и за още много други неща.

— Не — каза Ник, въпреки че не бе сигурен дали просто повтаряше отговора ѝ, или отправяше заповед към себе си. Той направи крачка назад, за да се отдалечи от нежния ѝ свеж аромат.

— Не му помагай, Тонет — каза той, като отметна един паднал кичур. — Не му позволявай да те използва. Контрол. — Той сви ръката си в юмрук. — Контрол!

Няма опасност да го загубя, помисли си Ани, мъчейки се да не обръща внимание на издайните тръпки, които я побиха. Форкейд измъкна цигара от една захвърлена на масата кутия и се отдалечи, изпускайки дим. Истината бе, че случаят я бе погълнал и повлякъл, завличайки я в дълбини, до които не бе очаквала да стигне. Като например настоящата.

— Трябва да тръгвам — рече тя и се обърна към него. Ник стоеше с гръб пред една от капандурите. — Късно е.

— Ще слеза с теб. Усмивка заигра на устните му. — Провери джипа за змии.

Нощта бе наситена с влага, прохладна като мазе и изпълнена с тежкия мирис на пръст и вода. В тъмнината извън обсега на фенера на Форкейд два бухала се обаждаха в зловец синхрон.

— Едно време чичо Сос разправяше на децата истории за върколаци — каза тя, като се взря в тъмнината. — Как бродели в нощта, търсейки жертви. Плашехме се до смърт.

— Навън има много по-страшни неща от върколаците, захарче.

— Да. И е наша работа да се справим с тях. Идеята нещо не е много примамлива посред нощ.

— Защото тъмнината е тяхното царство — каза той. — Ти и аз трябва да се движим по ръба и да ги измъкваме на светло, където всички да могат да ги видят.

Звучеше като митична повеля, за която би била нужна силата на Херкулес. Може би затова Форкейд имаше рамене като на бик — от напрежението, от тежестите на света.

Тя се качи в джипа и остави компютърните записки на седалката до себе си.

— Внимавай, Тонет — каза той и затвори вратата. — Не се оставяй да те хване върколакът.

ГЛАВА 24

Не от някакво измислено същество трябваше да се страхува, помисли си Ани, докато караше по пътя, който минаваше през гъста гора. Всичките проблеми, с които се сблъскваше, произлизаха от обикновени мъже: Мълън, Маркър Ренар. Дони Бишон и Форкейд.

Форкейд.

Той бе толкова загадъчен, колкото, и върколаците. Мистериозно минало, характер, толкова тъмен и неустоим, колкото и погледът му. Не й бе харесало това, че я бе докоснал, но тя все пак му бе разрешила, а тялото й бе реагирало по неразумен начин. Животът й и без това бе достатъчно объркан в момента, за да подхваща връзка с мъж като Форкейд.

— Не отивай там, Ани — промърмори тя на себе си.

Включи радиото, за да се разсее. Нищо особено не ставаше в неделя вечерта. Малкото барове, които изобщо бяха отворени, затваряха рано, а редовните нарушители се въздържаха в знак на уважение към Божиите заповеди. Нямаше движение. Единствените живи същества, които срещна, бяха една сърна, която претича през пътя и някакво бездомно куче, което ядеше умрял броненосец. Светът сякаш бе опустял, като се изключеха самотниците, които се обаждаха на радиостанцията, за да разискват поредния набег на удушвача от езерото. Нямаше нова жертва, но хората бяха убедени, че това е само въпрос на време.

Ани се заслуша, заинтригувана и възмутена едновременно. Страхът сред хората се увеличаваше, а логичното мислене намаляваше пропорционално. Удушвачът от езерото бе възкръснал. Удушвачът от езерото бе убил Пам Бишон. Изобилстваха какви ли не теории. Повечето от тях се въртяха около това как ченгетата били подхвърлили доказателствата преди четири години, за да свържат убийствата със Стивън Данжармон, след като той вече бе умрял, което директно се връзваше с подхвърленото доказателство, което уличаваше Ренар и опетняваше Форкейд.

Ани се почуди дали Маркър Ренар слушаше. Почуди се дали изнасилвачът бе накъде наблизил, наслаждавайки се на лошата си слава с усмивка, докато слушаше коментарите. Или може би бе някъде навън и дебнеше следващата си жертва?

Уплашена, тя измъкна пистолета от сака си, когато зави по паркинга на „Корнърс“. Заклучи джипа и се качи в апартамента си, наострила сетива да улови и най-тихия звук, и най-малкото движение. Извърна се леко, докато отключваше бравата с едната си ръка, и погледна към паркинга. В къщата на Сос и Фаншон не светеха никакви лампи. Привидно нищо не помръдваше и въпреки това, не можеше да се отърве от усещането, че я наблюдават. Прекалено обтегнати нерви, помисли си тя, когато влизаше в дома си.

Беше оставила една лампа в апартамента да свети. Запали и другите, докато правеше проверка на стаите, стиснала пистолета в ръка. Едва след като приключи със задачата, остави оръжието настрана и се освободи от притеснението, което бе стегнало раменете ѝ.

Извади една бутилка „Абита“ от хладилника, събу гуменките си и отиде до телефонния секретар.

Заради всичките ядни обаждания, които бяха зачестили след ареста на Форкейд, тя се бе чудила дали да не го изключи. Какъв беше смисълът да улеснява хора, които целяха единствено да я обиждат? Но винаги съществуваше възможност да ѝ се обадят във връзка със случая или поне така се надяваше.

Касетата избълва тайните си една по една. Двама журналисти, които искаха интервю, две обидни обаждания, едно без звук и три, на които ѝ бяха затворили. Всяко бе изнервящо само по себе си, но от едно наистина я побиха тръпки.

„Ани? Маркър е. — Гласът му звучеше почти интимно, като че ли се обаждаше от леглото си. — Просто исках да ти кажа колко се радвам, че днес се отби. Не можеш да си представиш какво означава за мен това, че си съгласна да ми помогнеш. Досега всички бяха настроени срещу мен. Нямах нито един съюзник, освен адвокатата ми. Просто да ме изслушваш... да знам, че те интересува истината... Не можеш да си представиш колко скъпа...“

— Не желая да знам — каза тя, но се въздържа да натисне копчето за изтриване и вместо това извади касетата, Форкейд щеше да

иска да я прослуша. Ако случаят с Ренар напреднеше, това със сигурност щеше да бъде сметнато за доказателство. Ако той хлътнеше по нея... Ако привличането се превърнеше в мания... Той вече смяташе, че тя му е приятелка.

„Не му помагай, Тонет... Не му позволявай да те използва.“

— А ти какво смяташ, че правиш, Форкейд? — промърмори тя, като сложи касетата в джоба на пуловера си. Едва доловим мирис на цигари се усещаше от него. Тя излезе през стъклените врати на терасата, за да поеме глътка хладен въздух.

Далеч навътре в блатото трептеше тайнствено, зеленикаво сияние — газове, запалени от природата. По-наблизо нещо изпляска до брега. Вероятно бе миеша се мечка, която плакнеше среднощната си закуска. Но обяснението не звучеше убедително и усещането за нечие по-внушително присъствие не я напускаше.

Ани бавно огледа двора — това, което се виждаше от него — къщата на Сос и Фаншон, надолу по брега и зад кея, където бяха закотвени лодките за обиколките из блатото, до южната страна на сградата и двата ръждясали контейнера за боклук. Дотам достигаше само много слаба светлина от паркинга. Нищо не помръдваше. И въпреки това, усещането за нечие присъствие я бе обсебило, подобно на ръка, стиснала гърлото ѝ.

Ани бавно влезе обратно в апартамента, а след това легна по корем на пода и пропълзя обратно на терасата, за да надникне през перилата. Отново огледа, следвайки същата посока. Усещаше биенето на пулса в ушите си.

Забеляза движение откъм контейнерите. Приглушено, с едва доловим звук. Силуетът на една глава. Протегнатата ръка. Всичкото в черно. Плътна сянка. Тя се движеше към страничната част на сградата, към стълбите, които водеха към апартамента ѝ.

Ани бързо изпълзя обратно вътре, бутна силно вратата, за да е сигурна, че я е затворила, и изтича до спалнята, където бе оставила пистолета. Седна на пода, провери патроните в пистолета и се обади на 911, за да докладва за крадец. След това остана да чака и да слуша. Чака в продължение на пет минути.

Какви ли можеха да са намеренията на мъжа в черно? Можеше да е изнасилвачът, но също така можеше и да е крадец. Магазин, намиращ се сред пустошта, би изглеждал лесна примамка, както и бе

ставало няколко пъти в миналото. Чичо Сос бе започнал да държи кутията с парите под леглото си и една заредена пушка в гардероба, въпреки съветите на Ани да си монтира сейф. Ако това бе крадец и не намереше това, което търсеше в магазина, щеше да влезе в къщата.

От мисълта за възможната трагедия, ѝ се сви стомахът. Беше виждала хора, простреляни за петдесет долара, намиращи се в касата на магазин за алкохол. Докато работеше като патрул в Лафайет, бе видяла един шестнайсетгодишен хлапак с пробит череп, заради това, че друг хлапак му бе поискал якето. Не можеше да седи в апартамента и да чака, докато някакъв психопат дебне единственото семейство, което някога бе имала.

Тя си obu гуменките и тихо се приближи до вратата на банята със старата вана с крачета. До нея имаше друга врата. Пантите изскърцаха, когато тръгна да я отваря. Промуши се и се озова на рядко използваната стълба, която стръмно се спускаше надолу в склада на магазина. С гръб, прилепен до стената, и пистолет в ръка, вдигнат и насочен, тя се опита да долови някакъв звук. Нищо. Бавно слезе, взимайки стъпалата едно по едно.

Светлината от паркинга проникваше през предните прозорци на магазина като призрачна луна. Ани се придвижи между късите редици със стоки с дебнеща походка. Ръцете ѝ се изпотиха от метала на пистолета. Тя бързо избърса едната, а след това и другата в крачола на джинсите си.

Предната врата сякаш бе най-безопасното място да излезе. Един крадец би се опитал да влезе през вратата на склада от южната страна, която не се виждаше от пътя. А ако това не бе крадец, ако търсеше начин да проникне в апартамента ѝ, единственият път нагоре бе по стълбите от южната страна на сградата.

Ани бързо излезе и мина зад ъгъла на северната страна на сградата. Къде, по дяволите, беше патрулната кола? Със сигурност бяха изминали петнайсет минути откакто се обади. Можеха да изпратят кавалерията от Ню Иберия за по-кратко време.

Тя продължи покрай сградата, като се вмъкна под терасата при първата възможност, надявайки се, че се намира между крадеца и къщата. Искеше да го накара да се отдалечи. Да го подплаши към пътя ѝ се стори най-безопасно, въпреки че това бе вероятното място, където той бе скрил колата си.

Усети силната миризма на умряла риба, докато се смъкваше по наклона, придържайки се с едната си ръка и стъпвайки внимателно, за да не се подхлъзне по натрошените камъни и миди. При ъгловата греда на терасата една котка се бе привела над изхвърлени рибешки вътрешности, ръмжейки приглушено.

Ани не забеляза никакво движение откъм къщата. Стисна пистолета и си пое дълбоко въздух, после подаде главата си иззад ъгъла. Нищо. Още веднъж си пое дълбоко въздух и зави зад ъгъла с насочен пистолет. Контейнерите бяха зад южния край на терасата.

Тя бързо се придвижи към тях, все още близо до сградата. Пот изби по челото ѝ, но тя не я избърса. Вече беше близо, усещаше го, усещаше присъствието на друго същество. Възприятията ѝ се изостриха. Звукът от вода, капеща някъде наблизко, ѝ се стори твърде силен. Вонята на умряла риба почти я задави. Откъде се бе взела тази смрад? Не, сега не бе моментът да размишлява.

Спря се на югоизточния ъгъл на сградата и се послуша за стъпки. Тръгна да завива зад ъгъла и си представи как изниква с насочен пистолет и се прицелва. Но докато си поемаше дъх, за да извика, един глас се чу зад нея.

— Шерифска служба! Хвърли пистолета!

— Аз съм на служба! — извика Ани, като спусна предпазителя и хвърли пистолета настрани.

— На земята! Веднага! Долу на земята!

— Аз живея тук! — извика тя и падна на колене. — Крадецът е от другата страна!

Ченгето не искаше да слуша. Той се втурна към нея като разярен бик и я удари между плещите с палка.

— Казах, долу! Лягай долу!

Ани се просна на земята и пред очите ѝ затанцуваха звездички. Полицаят издърпа лявата ѝ ръка зад гърба ѝ и сложи едната гривна на белезниците, изви и дясната, сложи и другата и ги закопча.

— Аз съм помощник-шериф Брусар! Ани Брусар!

— Брусар? Наистина ли? — Изненадата не бе съвсем искрена. Той я обърна по гръб и насочи фенерчето в лицето ѝ. — Я виж ти! И ако това не е нашата малка предателка от плът и кръв.

— Майната ти, Питър! Бързо ми махни белезниците. — Тя се опита да седне. — Защо, по дяволите, се забави толкова? Обадих се

преди дваайсет минути.

Той повдигна рамене ѝ и махна белезниците.

— Знаеш как е. Трябва да подреждаме обажданията по важност.

— И къде го сложихте? Някъде под последния брой на „Пентхаус“ ли?

— Не бива да обиждаш кварталния си патрулен полицай, Брусар — каза той, като стана и отупа крачолите на униформата си. — Не знаеш кога може да ти потрябва.

— Нима?

Ани взе пистолета си и се изправи на крака, като едва се сдържаше да не изпъшка.

Тя раздвижи рамене в опит парещата болка да се разнесе.

— Страхотна работа, Питър. Обикновено колко собственика нападаш по време на едно дежурство?

— Реших, че е крадецът. Ти не се подчини на нареждането ми да легнеш на земята. Би трябвало да си по-разумна.

— Добре, аз съм виновна, че ме цапардоса. Какво ще кажеш да ми помогнеш да потърся крадеца? Макар да съм сигурна, че той отдавна е офейкал, като те е чул.

Питър не обърна внимание на заяждането. Подуши въздуха и тръгна към ъгъла на южната страна на сградата.

— Господи, каква е тази миризма? — каза той, като освети с фенерчето пред тях. — Да не си клала прасета или нещо подобно?

Ани измъкна собственото си фенерче от колана на джинсите. Капене. Тя все още чуваше звука от капеща вода. Една капка падна върху нея, когато мина под стълбите — една капка, а след това още една, стичаха се от стъпалата, които водеха към апартамента и. Тя протегна ръка и насочи светлината на фенерчето към дланта си в момента, в който падна още една капка, и още една.

— Господи, кръв! — прошепна тя, като се отдръпна ужасено.

— Майчице! — промърмори Питър, отстъпвайки назад.

Натрошените миди под стълбите бяха обагрени в червено, като че ли някой бе търкулнал отворена кутия с боя по стълбите. В добавка, по стъпалата, подобно на зловещи гирлянди, висяха животински вътрешности.

Ани избърса ръката си във фланелката и се придвижи към края на стълбите. Насочи фенерчето си към площадката и освети кървава

картина — черва, окичени като гирлянди по стъпалата.

— Боже мой — промълви тя.

От един тъмен ъгъл в съзнанието ѝ изплува споменът за Пам Бишон — заклана и изкормена. В този момент в главата ѝ като светкавица проблесна една мисъл и ужасът ѝ се увеличи десетократно. Сос? Фаншон?

— Боже мой... О, не! Не...

Тя се извърна и затича, препъвайки се по натрошените миди надолу по наклона към кея. Светлината от фенерчето се движеше хаотично пред нея. Сос! Фаншон! Семейството ѝ!

— Брусар! — извика след нея Питър.

Ани се втурна към предната врата на къщата. Заудря с фенерчето по нея, въртейки като обезумяла дръжката с окървавената си ръка. Вратата се отвори и тя се строполи върху Сос в момента, в който във всекидневната светна лампа.

— Боже мой! Боже мой! — запелтечи тя, като го сграбчи в необузdana прегръдка. — Благодаря ти, Господи!

— Това са свински вътрешности — заяви Питър, като побутваше едно черво с палката си. — Много прасета колят по това време на годината.

Ани все още трепереше и сновеше напред-назад пред стълбите. Питър бе открил осемнайсетлитровата пластмасова кофа, в която бе била помията и я бе сложил настрана, на светлината, която сега идваше от предния прозорец на магазина. На Ани ѝ се искаше да я ритне. Искаше ѝ се да я вземе и да наложи с нея Питър, тъй като той ѝ бе под ръка, а и беше идиот. Вероятно бе посветен в шегата. Ако това изобщо бе шега.

— Искам да го чуя от лабораторията — каза тя.

— Какво? Защо?

— Защото, ако след два дена се появи някой човешки труп без вътрешности, някой ще си ги иска обратно, Айнщайн.

Питър изпуфтя. Ако това бяха доказателства, трябваше да се занимае с тях, да ги събере обратно в кофата и да ги отнесе в колата си.

— Това са свински вътрешности — настоя той отново.

Ани го погледна ядосано.

— Сигурен ли си в това? Май не ти се занимава, а? Или предварително знаеш, че е така?

— Нищо не знам — измърмори той.

— Ако зад това нещо стои Мълън, кажи му, че ще го ритам по задника чак до Лафайет!

— Нищо не знам по въпроса! — възмути се Питър. — Аз просто се отзовах на обаждането ти. Това е!

— Кой е този Мълън, скъпа? — поиска да узнае чичо Сос. — Защо би ти сторил такова нещо?

Ани прокара ръка по челото си. Как би могла да му обясни? Сос не бе бил доволен от избора ѝ на професия от самото начало. Би му харесало да разбере, че полицаите се опитват да я прогонят от службата. Ами ако не беше Мълън, тогава кой?

— Това е гадна шега, чичо Сос.

— Шега ли? — изсумтя той скептично. — А, не. Ти не дойде при мен засмяна, скъпа. Няма нищо смешно в това.

— Не, няма — съгласи се Ани.

Фаншон погледна нагоре по стълбите, където десетина настървени котки се бяха появили незначайно откъде.

— Едно поне е сигурно — ще настане страхотна бъркотия.

— Помощник-шериф Питър и аз ще почистим, лельо. Това са доказателства — каза Ани. — Вие двамата се връщайте в леглото. Това е моя работа. Съжалявам, че ви събудих.

Отне ѝ още пет минути, за да ги убеди да се върнат в къщата и да я оставят да оправи бъркотията. Ани не искаше да се впечатляват повече. Когато те най-накрая си тръгнаха, усети, че паниката ѝ не бе отминала. Светът се бе побъркал. Фактът, че ѝ бе дошло наум, че някой би могъл да заколи Сос и Фаншон, бе доказателство за това. Дълбоко в себе си, тя се страхуваше точно толкова, колкото и останалите в общината. Злото бе изскочило от Ада, заплашвайки да унищожи целия свят, включително и тях.

Искаше ѝ се по няколко причини да може твърдо да свърже станалото с Мълън. Но колкото повече разсъждаваше, толкова по-разколебана се чувстваше. Да ѝ прекъснат радиовръзката, бе лесно, анонимно. Номерът със змията в джипа ѝ също бе лесноосъществим, но това... Все още имаше голяма възможност да го хванат с оплискани в кръв ръце. А и сходството със случая „Пам Бишон“ и действаше психарски.

По настояване на Ани, Питър се качи с нея на дигата и освети наоколо с фенерчето. Очите на зверчета проблясваха като червени лампички, когато светлината се насочи към дърветата и хрусталаците. Ако изобщо бе имало кола, паркирана някъде тук, тя отдавна бе изчезнала. Нямаше никакви кървави стъпки. Гумите не оставяха отпечатъци по чакълестия път.

Беше почти три сутринта, когато Ани се дотътри обратно до апартамента си по вътрешните стълби на магазина. Мускулите я боляха. Болката между плещите ѝ, където я бе ударил Питър, бе остра, сякаш я бе пробол с нож. В същото време, бе прекалено напрегната, за да заспи.

Извади още една бутилка „Абита“ от хладилника, глътна малко тилебол и седна на стола пред кухненската маса, където все още бяха разхвърляни собствените ѝ материали по убийството на Пам Бишон.

Взе хронологичния списък и прегледа записките.

10/9 1:45 след полунощ: Пам отново се обажда за крадец. Няма задържан заподозрян.

10/10: На излизане от вкъщи за училищния автобус, Джоузи Бишон намира обезобразените останки от миешца се мечка на предните стълби.

Маркърс Ренар искаше да ѝ бъде приятел. Но също така бе искал да бъде приятел и на Пам Бишон. Пам му бе отказала. Ани открито го бе нарекла убиец. Пам бе мъртва. А Ани бе на път да заеме мястото на Пам в живота му. Защото искаше да получи справедливост за една жена, насилствено запратена в страната на сенките.

Никога не си бе представяла, че съществува риск тя самата да се озове там.

ГЛАВА 25

— Мислех си, че може да отида в „Архиви и доказателства“ — каза Ани, като се настани на стола пред бюрото на Ноблие.

Беше спала цели три часа. И без това изглеждаше ужасно — недоспиването нямаше да промени особено външния ѝ вид.

Шерифът явно бе прекарал почивните дни в съвземане от изминалата отвратителна седмица. Страните и носът му бяха хванали слънчев загар, което говореше, че е прекарал деня на лодката. Той я изгледа така, сякаш бе предложила да чисти тоалетните.

— Архивите ли? Ти искаш да отидеш в архивите?

— Не, сър. Аз искам да остана в патрула. Но, ако не мога, тогава бих искала да отида някъде, където не съм била досега. Да науча нещо ново.

Ани се опитваше да прояви ентузиазъм. Действащият персонал рядко се хабеше за работа като архивите, но той така и така щеше да я изпрати някъде.

— Предполагам, че едва ли би могла да създаваш проблеми там — промърмори той, докато си играеше с чашата за кафе.

— Не, сър. Ще се постарая да не го правя.

Той обмисли предложението, докато отхапваше от кексчето с къпини. Накрая кимна.

— Добре, Ани, нека да е в архивите. Но има нещо друго, което искам първо да свършиш днес. Би било поучително за теб. Иди при секретарката ми. Тя ще ти обясни всичко.

— Макгръф, полицейското куче ли?

Ани впери ужасен поглед в костюма, който висеше пред нея в склада — космати крайници и шлифер. Огромната кучешка глава.

Валери Комб се усмихна подигравателно.

— Обикновено Тони Антоан върши това, но днес се обади, че е болен.

— Не ви вярвам.

Секретарката на Ноблие ѝ подаде програмата.

— Две представления тази сутрин и две следобед. Помощник-шериф Йорк ще говори. Ти само трябва да стоиш до него.

— Облечена като огромно куче?!

Валери изсумтя и оправи шала от шифон, завързан около шията ѝ, в неуспешен опит да прикрие моравите следи от бурна любовна нощ.

— Ако питаш мен, имаш късмет, че въобще ти възлагат работа.

— Не съм те питала.

— Имаш десет минути, за да стигнеш до детската градина — каза тя с елегантна походка. — Размърдай си краката, помощник-шериф. Или може би опашката.

— Ти си по-добре запозната с тези неща от мен — измърмори Ани, когато се затвори вратата и тя остана насаме с новата си самоличност.

Поучително, няма що.

Реши да излезе с огромната глава от склада и да мине по коридорите на службата, дегизирайки се напълно и избягвайки унижението. Ала не успя да си сложи главата без чужда помощ. Беше тежка и неудобна. Единственият ѝ опит да я сложи я накара да залитне и тя се блъсна в металния рафт. Отскочи с кучешката глава и падна в кошчето за боклук.

Разбра, че няма да може да се движи с огромните кучешки лапи и да шофира. Разбра, че нямаше вентилация в костюма и че това чудо миришеше по-ужасно, от което и да е истинско куче.

А Йорк Петела приемаше твърде сериозно своите задължения с Макгръф.

— Можеш ли да лаеш? — попита той, докато ѝ нагласяваше главата. Намираха се на малкия страничен паркинг на детската градина „Уий Тотс“. Униформата му бе изрядна. Ръбовете на панталоните му изглеждаха достатъчно остри, за да може да се реже сирене с тях.

Ани го погледна ядосано през малките дупки за очите в леко отворената уста на Макгръф.

— Дали мога какво? — попита тя с приглушен глас.

— Да лаеш. Да лаеш като куче зад мен.

— Ще се престоря, че това не си ми го казал.

Малките хитлерови мустачки на Йорк трепнаха. Той мина зад нея и оправи кафявата опашка, която стърчеше през задната цепка на шлифера.

— Това нещо е важно, помощник-шериф Брусар. Децата разчитат на нас. Наша работа е да ги обучим на безопасност и да им покажем, че пазителите на реда са техни приятели. Сега кажи нещо такова, каквото би казал Макгръф.

— Разкарай си ръцете от опашката ми или ще те ухапя.

— Не можеш да кажеш такова нещо. Ще изплашиш децата!

— Отнасяше се за теб.

— Също така и гласът ти трябва да е по-ръмжащ. Ето така. — Той отново мина пред нея и се подготви за ролята, като прегърби рамене и направи физиономия, която приличаше на тази на Ричард Никсън. — Здррравейте момичета и момчета — каза той с най-хубавия си глас на анимационно куче. — Аз съм Макгррръф, полицейското куче! Заедно можем да погнем престъпността!

— Да бе, същински Скуби Ду си, Йорк. Искаш ли ти да облечеш този костюм?

Той изопна обидено тяло.

— Не.

— Тогава млъквай и ме остави на мира. Не съм в настроение.

— Проблемът ти е в държанието, помощник-шериф — заяви той, обърна се и се запъти с маршова стъпка към страничния вход на детската градина с вдървена походка.

Ани тръгна зад него, клатушкайки се, спъна се на стълбите и падна на огромната си кучешка муцуна. Йорк въздъхна страдалчески, вдигна я и я натика в сградата.

Поучително, няма що.

Скоро разбра, че нямаше никаква свобода на движенията, облечена в ужасния кучешки костюм. Беше голям минус и това, че виждаше само една малка част от света през устата на Макгръф. Децата се намираха напълно извън този обсег и те го разбраха скоро. Скачаха по краката ѝ и я дърпаха за опашката. Едно от тях се метна от бюрото, викайки като Тарзан, и хвана големия розов език, който висеше от устата на Макгръф. Друго тайно се приближи и се престори, че пикае на крака ѝ.

Когато приключиха с програмата и в основното училище „Сейкред Харт“ следобед, Ани се чувстваше като шишарка, подритвана твърде дълго от хлапета на рожден ден. Йорк изобщо бе престанал да ѝ говори. Преди това обаче я увери, че ще докладва за нежеланието ѝ да сътрудничи на сержант Хукър, а може би и на шерифа. Според него, тя била срам за всички полицейски кучета.

Ани бе застанала на тротоара пред „Сейкред Харт“ с главата на Макгръф под мишници и наблюдаваше как Йорк вбесено търчи към патрулната си кола. Часовете свършиха. Група третокласници профучаха край нея с лай. Едно по-голямо хлапе хвана опашката ѝ и я дръпна, без да забавя крачка към училищния автобус.

— Ама че са лоши! — възкликна Джоузи. Беше застанала на стълбите, прегърнала раницата си. Косата ѝ бе прибрана назад с широка лилава лента.

— Хей, Джоузи, накъде си се запътила?

Момиченцето повдигна рамене и погледна надолу.

— Ще си изпуснеш автобуса.

Джоузи поклати глава.

— Трябва да отида до адвоката. Баба и дядо Хънт са при него. Вчера го пуснаха от ареста, ако знаеш. Отидохме да го вземем и не ходихме на църква. Явно почти никой, макар и нарушил закона, не остава дълго в ареста, нали?

— Под гаранция ли го пуснаха? — попита Ани.

Кой би се досетил, че Причет би действал в неделя? Никой — именно това бе идеята. Службите официално не работеха, което правеше деня идеален за секретни операции. Семейството не желаше журналистите да направят удар с тях. А Причет не желаше да разстройва семейство Дейвидсън повече от нужното. Семейство Дейвидсън имаха много повече приятели сред избирателите от Маркър Ренар.

Джоузи повдигна рамене, слезе по стълбите и се насочи към детската площадка.

— Предполагам. Не знам, но никой не желаше да ми каже това. Особено дядо Хънт. Когато се прибра, той отиде на риба сам, а когато се върна, влезе в кабинета си и не излезе оттам.

Вместо да предпочете свободната люлка, тя седна на дебелия траверса, която ограждаше градинка с теменужки под сянката на един

дъб. Ани остави главата на Макгръф на асфалта и седна до нея, оправяйки опашката си, доколкото можа. От другата страна на училището автобусите потегляха с буботене.

— Знам, че всичко това те обърква, Джоуз. И за много възрастни също е объркващо.

— Баба казва, че детективът се опитал да пребие човека, който е убил мама, но ти си му попречила.

— Той нарушаваше закона. Полицаяте трябва да следят закона да се спазва. А те самите никога не бива да го нарушават. Но това, че попречих на детектив Форкейд, не означава, че няма да се опитам да хвана човека, убил майка ти. Разбираш ли?

Джоузи се извърна настрани и се протегна да докосне най-близката светлолилава теменужка с крайчеца на пръстите си. Една сълза се търкулна по страната ѝ и тя прошепна:

— Не.

Тя наведе главица и тъмната ѝ коса се спусна като завеса и скри лицето ѝ. Когато най-накрая проговори, гласът ѝ бе слаб и треперещ.

— На мен... на мен ми липсва мама.

Ани протегна лапа и придърпа Джоузи към себе си.

— Знам, че ти липсва, миличко — каза тя и опря брадичка до главата на Джоузи. — Отлично знам колко ти липсва. Толкова съжалявам, че всичко това ти се случи.

— Искам си я обратно — проплака Джоузи в шлифера и. — Искам тя да се върне, а знам, че това никога няма да стане.

— Знам, че е така, миличко. Животът не трябва да е толкова жесток.

— Сестра Селесте казва, че не трябва да се сърдя на Господ, но аз му се сърдя.

— Не се тревожи за Господ. Той има да отговаря за много неща. На кой друг се сърдиш? На мен сърдиш ли ми се?

Малкото момиче кимна.

— Няма нищо. Но искам да знаеш, че правя всичко възможно, за да ти помогна, Джоуз. Обещах ти да го правя и го правя. Но ти имаш пълното право да се сърдиш, на когото си искаш. На кой друг се сърдиш? На баща ти ли?

Тя отново кимна.

— И на баба ти ли?

Отново кимване.

— А на дядо Хънт?

— Н-не.

— На кой друг?

Джоузи остана неподвижна за момент. Ани чакаше напрегнато. Слаб ветрец размърда цветовете на теменужките. Една жълта овесарка прехвъркна от храста азалия, за да си клъвне от хлебната коричка, която някое дете бе хвърлило от сандвича си за обяд.

— На кой друг, Джоузи?

— На себе си — тихото гласче бе изпълнено с болка.

— О, Джоузи — прошепна Ани. — Това, което се случи с майка ти, не бе по твоя вина.

— А-аз б-бях о-отишла до К-крисстен. Може би, ако — ако си б-бях вкъщи...

Ани изслуша накъсаната изповед, чувствайки се като деветгодишна. Спомни си ужасните угризения, които никой не бе подозирал, че носи у себе си. Тя винаги бе била до своята майка, беше се грижила за нея, когато не се бе чувствала добре и се бе молила на Господ да я направи щастлива. И единствения път, когато я бе оставила, Мари бе сложила край на живота си.

Тя си спомни как бе отишла на пътя до дигата, спомни си горчивите сълзи, когато бе запратила плюшената си Мини Маус във водата. Играчката, на която толкова се бе радвала от първата ѝ ваканционна екскурзия, екскурзията, която бе отбелязала края на живота на майка ѝ. Също така си спомни как чичо Сос извади играчката от тръстиките и как седна на брега, а тя в скута му. И двамата плачеха с прогизналата Мини Маус между тях.

— Вината не е твоя, Джоузи — промълви тя най-сетне. — Аз си мислех същото, когато умря майка ми. Може би, ако си бях останала вкъщи, щях да попреча това да се случи. Но ние не можем да знаем, кога ще се случат лошите неща в живота ни. Не можем да контролираме това, което правят другите хора. Не си виновна ти, че с майка ти се е случило така, мила. Друг е виновен за това и той ще си плати. Обещавам ти. Единственото, за което те моля, е да ми вярваш, когато ти казвам, че съм ти приятелка. Аз винаги ще бъда твоя приятелка, Джоузи. Винаги ще се опитвам да те подкрепям и винаги ще се старая най-вече заради теб.

Джоузи я погледна и се опита да се усмихне.

— Тогава защо си маскирана като куче?

Ани направи физиономия.

— Временна пречка. Няма да е задълго. Казват ми, че съм ужасно полицейско куче.

— Не беше много добра — призна Джоузи и сбърчи нос. — Миришеш доста гадно.

— Хей, по-леко с обидите! — шеговито възкликна Ани. — Ще отръскам всичките си бълхи по теб.

— Отвратително!

— Хайде, сладкишче — каза Ани и бавно се изправи. — Ще те изпратя до центъра. Можеш да ми помогнеш да нося главата си.

Езерото Понтшартрейн блестеше металически, плоско като тепсия, простиращо се на север, докдето поглед стига, разделено на две от моста за плащане на пътни такси за магистралата със същото наименование. Няколко моторни лодки се носеха по повърхността, карани явно от хора, които се бяха скатали от понеделнишкото напрежение в работата. Имотите около тази част на езерото бяха от категорията „дори да ти се налага да питаеш, няма да можеш да си го позволиш“. Дювал Маркот обаче можеше да си го позволи.

Голямата му къща бе в италиански стил и приличаше на нещо, на което мястото му би било по-скоро в Тоскана, отколкото в Луизиана. Ненатрапчива бяла гипсова мазилка и покрив с червени керемиди. Права, елегантна линия и високи, издължени прозорци. Триметрова стена обграждаше имота му, но железните порти бяха отворени, предоставяйки на минувачите гледка от изумруденозелената ливада и цветната градина. Един черен линкълн стоеше на алеята за коли близо до къщата. Камера за наблюдение надничаше от върха на единия пилон на портата.

Ник мина покрай нея с колата и се огледа. Служебният вход също бе широко отворен. Микробус за доставка на цветя стоеше близо до кухненския вход на къщата със зеещи врати. Ник паркира пикапа си пред портата и се запъти към къщата, като взе един огромен букет цветя от микробуса.

В кухнята кипеше работа. Слаба жена наставляваше две помощнички с престилки в правенето на пържени сандвичи. Други две жени сваляха чаши за шампанско от табли и ги слагаха на каменния плот. Едно мускулесто момче на двайсет и няколко години влезе през вратата с каса шампанско и я остави на близката маса, изпълнявайки напътствията на дребен, рус мъж с женствени маниери и позлатени рамки на очилата, който след това се обърна към Ник.

— Занеси ги в червения салон. Сложи ги на кръглата маса от махагон до камината.

Една прислужница му отвори вратата.

Беше посещавал тази къща вече два пъти и знаеше наизуст разпределението, помнеше разположението на всяка старинна мебел, на всяка картина по стените. Червеният салон се намираше отляво в предната част на къщата, стая, която изглеждаше така, сякаш Наполеон би отседнал в нея, и която бе обзаведена в стил от Втората империя, разточително украсена.

Ник остави букетите на кръглата маса от махагон и тръгна с бърза крачка по коридора в източното крило, като почти не издаваше звук по полирания под с каучуковите си подметки. Той подмина главното стълбище и предпочете стълбите в другия край на коридора. Кабинетът на Маркот бе на втория етаж в източното крило. Беше човек с навици и работеше вкъщи в понеделник и петък. Търговски партньори, с които Маркот не би желал да бъде видян в службата си на улица Пойдрас в централния търговски район на Ню Орлиънс, редовно посещаваха дома му. Ник се сети за линкълна отпред и се намръщи.

Щеше да е по-добре, ако бе изчакал и бе влязъл по-късно, за да изненада Маркот в леглото му, но това би му дало удобно основание да го застреля или да нареди да го застрелят заради влизане с взлом. Беше дошъл тук по бизнес, а не за отмъщение, напомни си той, когато се скри в една баня и затвори вратата след себе си.

Впери поглед в отражението си в огледалото над умивалника. Носеше широко черно спортно сако върху бялата фланелка, чиято кройка прикриваше кобура и полуавтоматичния рюгер Р-94. Страните му бяха зачервени. Пулсът му биеше малко по-силно, а от напрежението, вкусът в устата му бе металически. Не бе виждал Маркот повече от година, а и не би го сторил, ако не се налагаше. Беше

се постарал да сложи точка на тази част от живота си, но сега отново се намираще тук.

Той затвори очи и си пое дълбоко въздух, изпълни дробовете си и се опита да успокои мислите си. Спокойствие и съсредоточаване. Защо всъщност бе дошъл? Нямахше нищо явно, което да свързва Маркот със случая „Бишон“. Беше проверил всеки телефонен номер от записите от телефона на Дони през периода преди убийството и не бе открил никаква директна връзка с Маркот. Това му подейства облекчаващо. Не му се искаше да пресилва мотива на Дони да убие Пам, след като до мозъка на костите си знаеше, че Ренар е убиецът. Ако Дони се бе свързал с Маркот след смъртта на Пам, Ник нямахше как да го узнае. Нямахше основание да иска записите от телефонните обаждания на Бишон за този период. А и ако Дони се бе свързал с Маркот след това, той излизаше от кръга на замесените в убийството.

Но дори и след като размишлява върху тези иначе логични доводи, притеснението остана. Образът на Маркот изникваше между заподозрените по случая. Дони искаше делото на Пам да бъде приключено, преди да осъществи плановете си да продаде своята част от агенцията. Ако Ренар бъдеше изключен, тогава вероятно делото щеше да отшуми. Ако обаче Ник отстранеше Ренар и пострадаше от това, в такъв случай той би бил елиминиран от новия район на действие на Маркот.

Ник издиша бавно въздуха през устата си. Спокойствие и съсредоточаване. Не биваше да оставя миналото да се намесва в това. Трябваше да отдели настоящето, да се справи с него и да мисли занаяпред. Контрол. Той излезе обратно в коридора и тръгна към двойните лакирани врати от кипарисово дърво.

Младият секретар на Маркот седеше на писалище във френски стил в малкия външен кабинет.

— Мога ли да ви помогна?

— Дошъл съм да се видя с Маркот.

Секретарят огледа Ник подозрително.

— Съжалявам, нямате уговорка.

— Недейте да съжалявате. Той ще ме приеме.

— Господин Маркот е много зает човек. Има съвещание.

Ник се наведе над писалището и хвана вратовръзката му точно под възела, увивайки я около юмрука си. Очите на секретаря се

разшириха и той издаде сподавен звук на изненада.

— Държиш се неучтиво, колежанче — тихо процеди Ник. Носовете им почти се допираха. — Късметлия си, че съм толкова търпелив човек. А и винаги давам втора възможност на хората. И така, сега ще те пусна и ти ще съобщиш на господин Маркот за мен, нали? Кажу ми, че Ник Форкейд е дошъл по бизнес дела.

Ник го пусна и секретарят залитна назад на стола си, хрипливо поемайки си въздух. Пресегна се към телефона и натисна копчето на микрофона.

— Съжалявам, че ви прекъсвам, господин Маркот. — Опитва се да се изкашля, но гласът му остана леко прегракнал. — Един човек на име Ник Форкейд е дошъл да ви види. Настояваше да ви съобща.

Никакъв отговор не се чу в апарата. Ник нетърпеливо тропаше с крак. Двойните врати към светая светих на Маркот се отвориха след малко и оттам излязоха четирима мъже.

Ник бързо огледа компанията, застанал до най-близката стена. Първи излезе Вик Ди Монти Тапата, мафиотски бос от среден ранг в Ню Орлиънс. Тялото му имаше конструкцията на четвъртито кубче с къси и дебели крачка. За сметка на това, горилите от двете му страни бяха огромни, двойка еднакви, натъпкани със стероиди биячи, с подстрижки тип „канадска ливада“, без вратове, с кръгли тъмни очила „Армани“.

Маркот остана на прага на отворената врата, когато мафиотите излязоха. Имаше вид на съвсем обикновен човек, облечен в панталони и раирана риза, чиито ръкави бяха навити нагоре, с вратовръзка, която висеше като кървавочервена ивица. Строен и на шейсет, леко оплешивял. Беше известен с усмивката си. Погледът му бе особено милозлив, но сърцето му бе една малка черна атрофирала буца. Изключително щедър, впечатляващо скромен и неподозирано жесток. Беше купил и заплатил щедро за безупречната си репутация и малко хора от висшите кръгове на Ню Орлиънс, които бяха наясно с това, доброволно се преструваха, че не знаят.

— И ако това не е моят стар приятел, Ник Форкейд! — извика той, смеейки се, със сърдечност, която обикновено биваше демонстрирана само пред добри, стари познати. — Каква изненада!

— Така ли?

— Влизай, Ник — подкани го той с подчертано любезен жест. — Евън, донеси ни кафе, ако обичаш.

— Няма да се бавя — каза Ник, като мина покрай домакина си и влезе в кабинета.

Беше неволно впечатлен от гледката към езерото, която се откриваше през прозореца в средата на основната стена. Ценни произведения на изкуството бяха изложени по стените като в галерия. Мебелировката бе достойна за музей.

— Доста си напреднал — каза Маркот, като мина зад огромното си писалище. — Разбрах, че си си създал име там, сред кажуните.

Ник не каза нищо. Той застана зад едно кресло в стил Луи XIV в единия край на писалището, откъдето можеше да вижда вратите и подпря ръцете си на облегалката на стола. Маркот бе противоположността на всичко, в което Ник вярваше — морал, справедливост, отговорност. Беше мечтал да го накаже за това, но нямаше начин да го стори, без да провали и себе си. Пречките само разпалваха хъса му.

— Какво те води на моя земя, детектив? — попита Маркот. — Освен невероятната ти дързост, естествено.

С лакти, подпрени на облегалките на директорския стол, той допря крайчеца на пръстите си в пирамида и бавно започна да се върти наляво-надясно със стола.

— Бих казал, че може да е партито, което правя довечера, но се страхувам, че името ти не е в списъка на гостите. Не може и да е по служебен въпрос — ти си напълно извън моята юрисдикция. Освен това, разбрах, че наскоро си имал някакъв професионален проблем.

— Осведомен както винаги.

— Чета вестници. И така, момчето ми, какво мога да направя за теб?

Спокойният поглед на Маркот го изуми. Този човек го бе съсипал, а седеше тук, сякаш не можеха да съществуват лоши чувства и случилото се не означаваше нищо за него.

— Отговори ми на един въпрос — каза Ник. — Кога за първи път разисквахте вероятната продажба на агенция за недвижими имоти с Дони Бишон?

— Кой е Дони Бишон?

— Четеш вестници, така че знаеш кой е.

— Имаш причина да смяташ, че съм говорил с него ли? Защо бих проявил интерес към някаква малка агенция за недвижими имоти на затънтено място?

— Ами, нека да помисля. — Ник допря два пръста до челото си, за да подчертае усилието да се концентрира. — За пари? За да спечелиш пари. За да укриеш доходи. За да переш пари. Избери си. Може би приятелчето ти Вик Тапата търси нещо по-небиещо на очи, в което да инвестира. Може би имаш подръка няколко сенатори, готови да започнат хазарт на параходчета из блатата. Може би знаеш нещо, което ние, останалите, не знаем.

Изречението на Маркот се вкамени.

— Обиждаш ме, детектив.

— Така ли? Ами тогава, значи е нещо ново?

— Досаден както винаги. Аз съм уважаван бизнесмен, Форкейд. Репутацията ми е безупречна.

— Колко пари трябва, за да се купи такава репутация? Да не плащаш допълнително в зависимост от това с какви престъпници искаш да влезеш в комбина?

— Господин Ди Монти е собственик на строителна фирма. Заедно разработваме един проект.

— Сигурно е така. Ще вземеш ли него и горилите му в Байю Бро със себе си?

— Ти имаш психически увреждания, Форкейд. Нямам абсолютно никакви интереси в някакво пълно със змии блатно градче.

Ник предупредително вдигна пръст.

— Внимавай какво говориш, Маркот. Това си е моето пълно със змии блатно градче, в което ти ме принуди да се върна. Не желая да виждам физиономията ти там. Не желая да усещам вонята на парите ти.

Маркот поклати глава.

— Не разбираш от дума, нали, блатен плъх такъв? Аз се държа като любезен домакин, а ти ме обиждаш. Ако исках, можех да наредя да те арестуват. Как ли би изглеждало това в досието ти? Бих казал, че май си превъртял. Пребиваш заподозрени, разкарваш се чак до Ню Орлиънс, за да тормозиш известен бизнесмен и филантроп. Дразниш ме, Форкейд, също като комар. Последния път ти дадох да разбереш. Не ми досаждай повече.

Вратата се отвори и секретарят внесе сребърен поднос с малка кана за кафе и порцеланови чашки. Острият аромат на горена цикория изпълни стаята.

— Остави кафето, Евън — каза Маркот, без да сваля поглед от Ник. — Детектив Форкейд си тръгва.

Ник смигна на секретаря, запътвайки се към вратата.

— Ти изпий моето, приятелю. Разбрах, че е полезно за зачервено гърло.

Той се спусна по страничните стълби и излезе през солариума, за да избегне стълпотворението в кухнята. Микробусът за цветя го нямаше. Горилите на Вик Ди Монти обаче бяха там.

Единият излезе иззад една от бараките за градинарски инструменти, препречвайки пътя към портата. Ник се спря на около три метра от тях и прецени възможностите си. Дали да остане на място, или да се втурне обратно по пътя, откъдето бе дошъл? Обзе го отчайващо чувство, че горила номер две вече е елиминирал втората възможност. Влаченето на крака по пътечката зад него потвърди това. Тогава самият Ди Монти излезе от бараката, хванал дръжка от лопата в големите си лапи.

— Нямам спор с теб, Ди Монти — каза Ник.

Тежестта му падаше на ходилата, а погледът му — на мафиота пред него. Виждаше отражението на горилата близнак в тъмните му очила.

— Спомням си те, Форкейд — каза Ди Монти. Произношението му наподобяваше акцента на Бруклин от района около Айриш Чанъл и му прилягаше като на мафиот от гангстерските филми. — Ти си откачалка. Изгонили са те от шерифската служба. — Той се изсмя лаещо. — За това си трябва доста усилия да те изгонят от службата в Ню Орлиънс.

— Не бе трудно — каза Ник. — Попитай приятеля си Маркот.

— Темата, която подхващаш, е добра — каза Ди Монти, удряйки дръжката от лопатата в дланта си. — Господин Маркот е мой личен приятел и уважаван бизнес партньор. Не желая той да бъде разстройван. Разбираш ли накъде бия?

— Напълно. Така че, кажи на Дребния да отстъпи и се махам.

Ди Монти тъжно поклати глава.

— Ще ми се да бе толкова просто, Ник. Мога ли да те наричам Ник? Виж, според мен ти винаги следваш един и същ модел на поведение, както му викат. Може би ти трябва един малък урок от Беър и Брут, за да те откажат от това. Така ще си помислиш, преди отново да дойдеш тук. Разбираш ли какво имам предвид?

Той видя как Брут ставаше все по-голям в тъмните очила на Беър.

В този миг въртелив ритник уцели Брут в лицето, разби носа му и тъмните му очила и го повали на пътечката, подобно на отсечено дърво. Ник се завъртя на другата страна, като блокира едно дясно кроше и силно удари Беър в диафрагмата. Беше като да удряш тухли.

Мутрата уцели Ник с юмрук и устата му се напълни с кръв. Той вдигна десния си крак и изрита Беър в коляното, карайки ставата да се огъне така, както природата не бе предвидила. Виейки, мутрата се сниши и Ник го удари така, че разцепи устната му. Шурна кръв.

Трябваше му само Беър да падне, за да хукне към портата. Не искаше да вади рюгера. Ди Монти не бе дошъл тук, за да го убива, и той не желаше усложнения, но нямаше и да се поколебае да го направи, ако се наложи. Тапата бе изхвърлил доста трупове в блатото. Още едно кроше и Беър щеше да бъде изкаран от строя. Но преди Ник да се е засилил, Ди Монти замахна с дръжката на лопатата като с бейзболна бухалка и го удари в бъбреците.

Замахна отново и Ник залитна напред, опитвайки се да се задържи на крака и да продължи...

Мисълта му бе прекъсната, когато Брут го нападна в гръб и той падна по очи. След това всичко потъна в мрак. Последната мисъл на Ник бе, че така може би е по-добре.

ГЛАВА 26

Ани въздъхна и започна да рови в купчините с документация. Скоро измъкна пакет с мини касети надписани „РЕНАР“ с едрия почерк на Форкейд. Несъмнено бяха касети от интервюта, записани с апаратура, скрита в джоба му. Официалните касети никога нямаше да могат да бъдат изнесени от шерифската служба. Форкейд живееше по свои собствени правила, някои от които тя изобщо не одобряваше.

Притесняваше я да мисли за това. Докъде щеше да стигне? И докъде щеше да стигне той? Нарушаваше правилата, като се забъркваше в този случай, но смяташе, че има оправдание и се налага да бъде лоялна към една по-висша инстанция. Но това ли бе смятал Форкейд, когато бе нападнал Ренар на паркинга? Че справедливостта е по-висша сила от писания закон?

Къде, по дяволите, бе той, зачуди се Ани, докато ровеше в чантата си за касетофона. За човек, отстранен от случая, той доста си позволяваше.

— Може би е излязъл, за да подхвърли доказателства, които ти самата да намериш — промърмори тя на себе си, но след това се укори.

Не вярваше, че е подхвърлил пръстена само защото го бяха обвинили в това. Никой не бе доказал обвиненията, отправени към него по време на разследването на убийството на Пармантел. Форкейд си бе подал оставката от полицейската служба на Ню Орлиънс, преди някой да има тази възможност. Бурята бе утихнала и случаят бе отшумял.

Точно това навеждаше Ани на мисълта, че има нещо гнило в обвиненията. Случаят бе отшумял и не бе предявен граждански иск. В днешно време всеки, който има и най-малкото съмнение срещу полицията, предявява граждански иск. Алан Зандър, човекът, който Форкейд бе обвинил за убийството на проститутката Канди Пармантел, просто бе забравен.

Каза си, че нищо от това не бе от значение, докато слагаше първата касетка в касетофона. Форкейд искаше да запази миналото си

в тайна, а единственото, което тя искаше, бе да разкрие убийството. Останалото просто бе излишно бreme.

Тя натисна копчето и сложи касетофона на масата.

Форкейд представи интервюто с Маркър Ренар. Каза датата, часа и номера на случая, своето собствено име, чина си и полицейския си номер. Стоукс също каза името си, чина си и полицейския си номер. Изскърцаха столове, прошумоляха листа.

Форкейд: „Какво ще кажете за убийството, господин Ренар?“

Ренар: „Това е... това е ужасно. Не мога да повярвам! Пам... Боже мой...“

Стоукс: „Не можете да повярвате какво? Че можете да заколите жена по такъв начин? Сам сте изненадан, така ли?“

Ренар: „Моля? Не знам какво да... Не сте си помислили, че аз бих могъл да направя такова нещо, нали? Пам бе... Никога не бих...“

Стоукс: „Хайде, Маркър. Говориш със стария си приятел Чаз. Не съм вчерашен. Ние двамата водим този разговор откога? От шест или от осем седмици? В случая, ти не си се ограничил с гледане. Прав ли съм? Писнало ти е да гледаш. Писнало ти е тя да ти отказва.“

Ренар: „Не. Не беше...“

Стоукс: „Хайде, Маркър, признай си.“

Форкейд: „Нека му дадем възможност, Чаз. Вие ни кажете, господин Ренар, къде бяхте миналия петък вечерта?“

Ренар: „Обвинявате ли ме в нещо? Трябва ли адвокатът ми да присъства?“

Форкейд: „Не знам, господин Ренар. Трябва ли адвокатът ви да присъства? Само искаме да ни обясните някои неща.“

Ренар: „Не разполагате с нищо, което да ме свързва с всичко това. Аз съм невинен.“

Стоукс: „Ти си я желал, Маркър. Тук съм от самото начало, нали си спомняш? Знам как си я следил, как си й изпращал бележчици, дребни подаръци. Знам, че ти си бил този, който й се обаждаше, който се мотаеше около къщата й. Знам какво си направил на тази жена, така че, хайде, признай си доброволно, Маркър, защото можеш да бъдеш сигурен, че аз и Ники ще го докажем. Да пукна, ако лъжа!“

Ръмженето на автомобилен мотор прекърсна Ани. Тя изключи касетофона и се ослуша да чуе затварянето на врата. Когато не чу нищо такова, стана от стола и извади пистолета си от чантата.

През малкия прозорец в единия край на къщата не можеше да се види нищо. Нощта бе непрогледна, а убежището на Форкейд, забутано в тази пустош, бе леснодостъпно за зверовете, които бродеха покрай блатата — доста от тях на два крака. Браконieri, крадци и каква ли не паплач. Пропаднали, неприобщени към обществото хора.

Тя изведнъж се сети за миналата нощ. Кой би могъл да ѝ бъде враг тук?

Никой не би успял да я проследи, без тя да разбере, което изключваше колегите ѝ от службата. Случайно нападение от бродещия изнасилвач ѝ се струваше малко вероятно. Този изверг бе запознат с живота и навиците на жертвите си и не ги бе подбирал случайно.

Нещо тупна силно на пода на верандата. Насочила пистолета напред, Ани се показва на площадката на стълбите.

— Ник? Ти ли си?

Изчака, осъзнавайки, че вече бе разкрила картите си. Тогава се чу тихо изпъшкване — несъмнен звук на болка.

— Форкейд? — извика тя, като заслиза по стълбите. — Не ме карай да стрелям по теб. Знаеш, че имам пистолет.

Той лежеше на пода на верандата и светлината, която идваше от прозореца, падаше точно на насиненото му лице.

— Боже мой! — Ани тикна пистолета в колана си и клекна до него. — Какво се е случило? Кой ти направи това?

Ник отвори едното си око и погледна към нея.

— Никога не се издавай, преди да разузнаеш ситуацията, Брусар.

— Господи, дори и полумъртъв не се отказваш да командваш.

— Помогни ми да стана.

— Да ти помогна да станеш ли? Би трябвало да извикам линейка! Или може би трябва да те застрелям, за да те избавя от мъките?

Той се сгърчи, когато се опита да се надигне на четири крака.

— Добре съм.

— Пардон, взех те за някой, който е бил пребит до смърт.

— О, да — измърмори той. — Така е. Не ми се случва за първи път, захарче.

— Защо ли това не ме учудва?

Бавно се изправи. Болката прониза цялото му тяло.

— Хайде, Брусар, престани да ме зяпаш и ми помогни. Щом сме партньори, да сме партньори докрай.

Ани застана до него и го остави да обвие ръка около врата ѝ.

— Не изпитвам скрупули да ти кажа, че си повече от това, което очаквах, Ник.

Облегна се тежко на нея, докато тя му помагаше да влезе в къщата. Минаха през всекидневната залитайки, като двойка пияници. Ани погледна кръвта, обагрила фланелката му отпред, и тихо изруга.

— Кой ти стори това?

— Един приятел.

— Мисля, че някой трябва да ти обясни какво означава тази дума. Къде отиваме?

— В банята.

Тя го преведе по коридора и замалко не падна във ваната, докато му помагаше да седне на затворения капак на тоалетната.

— Господи, сигурен ли си, че ще оживееш? — възкликна тя, като приклепна пред него.

— На вид изглежда по-лошо, отколкото е всъщност.

— Предполагам, ще ми кажеш, че трябва да се видя с този...

— О, по принцип са доста грозни.

— Те ли? Множествено число?

— Няма нищо счупено — каза Ник, едва сдържайки стона си, когато мускулите на гърба му болезнено се свиха. — Просто ще пикая кръв утре, това е всичко.

Той подпря лакти на коленете си и се опита да овладее виенето на свят. Главата го цепеше така, сякаш някой го удряше с тежък чук.

— Сипи ми малко уиски — измърмори той.

— По-кратко, Форкейд — каза Ани, докато ровеше в аптечката. — От сигурен източник знам, че не бива да ядосваш медицински лица.

— Дайте ми едно уиски, ако обичате, сестра.

Тя го погледна през рамо с удивено изражение.

— Ама ти наистина трябва да си получил сътресение. Току-що се пошегува.

— В кухнята е — процеди той през зъби, три от които се клатеха. — В третия шкаф отдясно.

Ани излезе и се върна след няколко минути с чаша „Джак Даниелс“. Първо отпи тя.

— Настоявам за обяснение, Форкейд. И не ме баламосвай. Имам шише с кислородна вода и знам как да го използвам.

Тя остави уискито на умивалника и се зае да му помогне в свалянето на якето.

— Мога и сам — възпротиви се той.

— О, Господи, престани да се правиш на мъж. Едва се движиш.

Ник се предаде и я остави да му свали якето и кобура с рюгера.

Беше отвратен от себе си. Трябваше да се досети, че Ди Монти ще го нападне. Не биваше да излиза оттам, откъдето бе влязъл. Иначе би се съвзел от боя по-лесно и нямаше да се нуждае от чужда помощ. Не можеше да се примири с това. Не бе човек, свикнал да разчита на някого. Неговото съществуване бе самотно по принуда. Отдавна се бе простил с мисълта за партньорство. Така се съсредоточаваше по-добре над необходимостта вечно да събира парчетата от разбития си живот.

Но работата далеч не бе свършена, той бе уморен и пребит, а докосването на Ани Брусар — прекалено приятно.

Започна да съблича окървавената фланелка, докато болката не прониза гърба му, като че ли Ди Монти отново бе стоварил проклетата си дръжка от лопата.

— Всеки ден благодаря на Бога, че нямам тестиси — измърмори Ани. — Те явно замъгляват разума.

Тя започна да дърпа фланелката нагоре, но ръцете ѝ замръзнаха по средата. Яркочервени ивици минаваха през кръста му със съсиреци кръв под тях.

— Господи! — промълви тя.

Сигурно го бе заболяло само като го бе обгърнала с ръка, за да му помогне да влезе в къщата, а той не бе издал и звук. Ама че корав тип, помисли си тя. И упорит. Вероятно си бе получил заслуженото.

— Няма нищо — отсече той.

Замълча, но внимаваше, докато му сваляше фланелката. Кожата му пареше и мирисът му загатваше за нещо животинско. Пот и кръв, каза си тя. Нямаше никакъв сексуален подтекст във факта, че го събличаше.

Кокалчетата на ръцете ѝ допряха рамото му. Гърдите ѝ бяха на нивото на очите му. Стаята изведнъж ѝ се стори тясна като телефонна кабина.

Форкейд се наклони назад, когато тя отстъпи, като че ли и той бе усетил странното магнетично привличане. Извади ръцете си от фланелката и я хвърли на плочките на пода. Гръдният му кош бе широк и изглеждаше здрав, покрит с тъмни косми, които продължаваха надолу към мускулестия му корем и се скриваха в колана на джинсите.

Ани преглътна и се премести към умивалника.

— Чакам обяснение — каза тя, напълни умивалника с топла вода и натопи вътре една кърпа.

— Отидох да видя Маркот, но един негов приятел не одобри посещението ми.

— Я виж ти. — Тя внимателно избърса кръвта, която се бе съсирила на раната на бузата му. — Сигурна съм, че си бил очарователен както винаги — заподозря го тя в дяволски дела. — Какво изобщо си търсил там? Да не си открил нещо в записите от телефонните обаждания на Дони?

— Не, но не мога да понасям вонята на Маркот около този случай. Исках да го стресна.

— И вместо това си изпати. Колко лекомислено.

Така беше. Беше си го повтарял безброй пъти по време на безкрайното пътуване към вкъщи. Губеше форма и не можеше да мисли ясно, когато ставаше дума за Маркот.

— И така, кои бяха тези „приятели“?

— Две гори на Вик Ди Монти.

— Вик Ди Монти? Мафиотът Вик Ди Монти?!

— Така е. Схвана, ангелче. Не вярваш, че почтен гражданин като Маркот може да познава някой такъв, нали? Е, със сигурност няма да ги видиш заедно в светската хроника.

Той отпи от уискито, докато Ани плакнеше кръвта от кърпата. От алкохола го засмъдя устата, там, където бе прехапал лигавицата си със зъби. Усети го в стомаха си като киселина, което скоро бе последвано от затоплящо, отпускащо чувство. Отпи още веднъж.

— Това трябва да се зашие — промърмори Ани, вперила поглед в разцепената му лява вежда.

Беше решила, че е откачил, когато бе споменал Маркот в началото, защото го бе смятала за част от миналото му, в което той не даваше на никой да надникне. Но ако Маркот бе тайният купувач на Дони и дружеше с мафиоти... може би Форкейд имаше право.

— И какво ти каза Маркот?

— Нищо. Не ми харесва мълчанието му.

— Но ако Дони не е бил във връзка с него преди убийството, тогава няма мотив. Това, което Дони прави със своята част от бизнеса сега, си е негова работа.

Той я хвана за китката и махна ръката ѝ от сцепената си брадичка.

— Дяволът чука на вратата ти, Тонет. Не му обръщай гръб само защото е пропуснал първия танц.

Дъхът на Ани секна от спотаената сила в ръката му и огъня в очите му. Ето, от това се бе пазила — от неговата напрегнатост и от маниите му.

— Тук съм, за да разкрием убийството — каза тя. — Маркот е твоят зъл дух, не моят. Дори не знам какво е направил, за да си спечели такава печална слава.

Тъкмо си бе казала, че не желае да знае и въпреки това се усети, че е затаила дъх в очакване на обяснението.

— Ако сме партньори... — прошепна тя.

Мълчанието и моментът добиха такова странно измерение, сякаш бяха избистрени и плътни като водна стена. Атмосферата на очакване бе прекалено тежка и заредена с искри, за да диша човек. Тежестта ѝ бе повече от това, което можеше да понесе, значението ѝ — по-голямо от това, което би осъзнал. Зачуди се дали тя го усещаше, дали разбираше какво е това. Пое си дълбоко въздух, направи крачка и преодоля вътрешните си бариери.

— Отидох да търся справедливост — тихо каза той, — а Маркот преиначи тази справедливост по невъобразим начин. Показа ми едната страна на системата, която е оплетена като кълбо змии.

— Смяташ, че Маркот е убил онази проститутка?

— О, не. — Той леко поклати глава. — Алан Зандър е убил Канди Пармантел. Маркот направи така, че всичко да отшуми — включително и кариерата ми.

— Защо би направил такова нещо?

— Зандър е женен за братовчедката на Маркот. Той е никой, не се стреми да се издигне в обществото, поредният тъп чиновник. Изнервен от работата си, разочарован от брака си, търсейки на кого да си го изкара, той захвърли онова момиче, онова четиринайсетгодишно

хлапе, избягало от вкъщи, продавало тялото си, за да се изхранва, мъртво в контейнер за смет на някаква забутана уличка, като че ли е торба с боклук. А Дювал Маркот покри нещата.

— Сигурен ли си, че е така? — внимателно попита Ани. — Или само смяташ, че е така?

— Знам, че е така, но не мога да го докажа. Опитах се и всичко се обърна срещу мен. Не аз подправях доказателствата или затривах резултатите от лабораторията.

— Никой друг ли не намери за странно, че толкова много неща в случая са объркани?

— Никой не го интересуваше. Какво е една мъртва проститутка в сравнение с отрицателните коментари в пресата? Освен това, нещата не изглеждаха толкова сериозни. Тук объркан резултат, там загубено доказателство. Не знаеш ли, Ню Орлиънс е идеалното място за съвпадения.

— Но ти не си бил единственият детектив по случая. Ами партньорът ти?

— Детето му беше болно от левкемия. Имаше огромни медицински разходи. За кого мислиш, че го бе грижа повече — за детето му или за някаква мъртва проститутка? Аз бях единственият участник в играта, на който изобщо му пукаше за онова момиче. Не исках парите на Маркот. Исках Маркот и най-вече, Зандър. Маркот ме пречупи като суха пръчка и аз не можах да докажа абсолютно нищо. Колкото повече шум вдигах, толкова по-откачен изглеждах. Началникът искаше кожата ми. Капитанът искаше да ме обявят за луд. Лейтенантът пое риск заради мен и ме остави да си подам оставката. Разбрах, че сега работи като охрана за някаква нефтена компания в Хюстън.

Той потръпна и се пресегна да измъкне цигарите и запалката си от захвърленото на пода яке. Извади една цигара и я запали.

— Дювал Маркот прави такова нещо за едно нищо и никакво лайно като Зандър, а какво мислиш би направил за някой като Вик Ди Монти?

Ани седна на ръба на ваната, вперила поглед в ръцете си. Форкейд не й казваше, че се бе провалил, но слуховете, дошли от Ню Орлиънс, бяха, че е луд, параноик, алкохолик и необуздан тип. Сети се за онова, което й бе казал през нощта в „Лаво“.

„Страх ли те е от мен? Не вярваш ли на клюките?“

„Приемам ги за такива, каквито са. Полуистини.“

„И как решаваши, кое е вярно и кое не?“

— Вярваш ли ми, Тонет? — попита той.

За момент единственият звук, който се чуваше, бе бръмченето на неоновите лампи от двете страни на аптечното шкафче. От много време насам не му беше пукало дали някой му вярва — не на фактите, не на доказателствата, на него самия. Беше се освободил от тази потребност, но сега усети странни кълнове на надежда в сърцето си, нечии пръсти, които го докосваха по начин, който хем бе натрапчив и примамлив, хем смущаващ.

— Няма значение — каза той, като загаси фаса си на ръба на умивалника.

— Не, има — поправи го Ани. — Естествено, че има. — Тя прокара ръка през косата си и въздъхна.

— Сигурно е било ад. Аз не мога... Не, аз мога да си представя... една част. Отскоро започнах да разбирам какво е да не си на прав път.

— И аз ти помогнах за това, нали, скъпа? — Той се протегна и я докосна по брадичката. Усмивката му бе горчива и тъжна. — Какъв страхотен екип сме, а?

Тя се опита да се усмихне.

— Да. Кой би повярвал?

— Никой. Но знаеш ли, така трябва да бъде. Ние искаме едно и също нещо... нуждаем се от едно и също нещо...

Гласът му премина в шепот, когато разбра, че разговорът им се бе прехвърлил на друго равнище, че това помежду им бе привличане, че това, от което се нуждаеше и което желаше, бе Ани. Тя също го бе разбрала. Виждаше го в погледа ѝ — в изненадата, смущението, очакването.

Той я погали по косата, наведе се и плахо докосна устните ѝ. И в този миг се почувства повлечен от силно течение, което го дърпаше все по-близо към нея. Допря устни до нейните и усети вкуса им, затоплен от уискито и изпълнен със сладка невинност, която почти бе забравил. Сложи ръка на тила ѝ и страстно я целуна, без задръжки, докосвайки езика ѝ.

Ани остана вцепенена, парализирана от чувствата и усещанията, породени от целувката му. Горещина, страх, неистов глад, опасно вълнение. Шокира я фактът, че му позволяваше такава интимност и още повече, че сама я желаше. Че го искаше. Езикът ѝ допря неговия и той изпъшка.

Усещането за сила, което се надигна у нея, и страстта, която се породила с него, я изплашиха. Форкейд бе дълбоко потаен човек. Ако искаше нещо повече от секс, то щеше да поиска душата ѝ.

Тя се измъкна от целувката, извърна лице и усети как устните му докоснаха лицето ѝ.

— Не мога да го направя — прошепна тя. — Плашиш ме, Ник.

— Кое те плаши? Мислиш, че съм луд ли? Мислиш, че съм опасен?

— Не знам какво да мисля.

— Знаеш — промърмори той. — Просто не смееш да го признаеш. Според мен, скъпа, страховете ти са измислени. — Той докосна брадичката ѝ. — Погледни ме. Какво виждаш в мен, което те плаши? В мен виждаш това, което те е страх да изпиташ. Смяташ, че ако слезеш надълбоко, можеш да се удавиш, да се изгубиш като мен.

Побиха я тръпки. Тя се отърси, изправи се, инстинктът ѝ за самосъхранение се пробуди.

— Трябва да си в леглото, не с мен — рече тя, като отпуски мивката. Сърцето ѝ туптеше прекалено силно. Не можеше да си поеме дъх. Неумело хвана запушалката и я изтърва. — Вземи си аспирин. Вземи си един студен душ. Може би не трябва да пиеш много, в случай че имаш...

Той я хвана за китката, като че ли ако я държеше, можеше да спре дърдоренето ѝ. Ани го погледна. Беше го допуснала да мине бариерата и той вече си позволяваше да я докосва. А щом можеше да я докосва, можеше и да я придърпа към себе си, в буквалния смисъл на думата. Тя си каза, че не желае това да се случи. Ала не можеше да се справи с него и не знаеше дали може да му има доверие. Беше стояла на тъмния паркинг и го бе видяла да пребива един заподозрян.

— Трябва да тръгвам. След миналата нощ, един Господ знае каква може да е програмата за тази вечер.

— Какво се е случило снощи? — попита той и се изправи.

Ани отстъпи навън в коридора, като се опитваше да демонстрира нехайно поведение. Разказа му за случилото се с възможно най-малки подробности, както би написала доклад. Ник се подпря на вратата на банята, държейки почти празната си чаша от уиски. Изглеждаше така, сякаш слуша съсредоточено всяка нейна дума.

— Какво казаха от лабораторията за вътрешностите?

— Все още нищо. Ще се обадят утре. Питър настояваше, че са свински черва. Вероятно е така. Вероятно е бил Мълън и неговата банда кретени, които просто са се опитвали да ме стреснат, но...

— Но какво? — настоя Форкейд. — Имаш някакво предчувствие, Тонет, нека да го чуем. Кажете какво мислиш. Не се притеснявай.

— Някой, предполагам, Ренар, е оставил обезобразен животински труп на стъпалата на Пам през октомври. А сега аз работя по случая и ми се случва това.

— Смяташ, че може да е бил Ренар?

— Не знам. Звучи ли ти смислено? Не е започнал да тормози Пам, докато тя не му е отказала. Когато му е отказала, той я е наказал. Ренар ме смята за негова защитничка. Защо би го направил и би рискувал?

— Може би не наказание е била целта му — предположи Ник. — Винаги е изразявал загрижеността си, след като ѝ се е случвало нещо лошо.

Ани кимна замислено.

„Знам какво е да си преследван — бе ѝ казал Ренар едва вчера. — Това е общото между нас.“

— Който и да го е направил, бих искала да му извия врата — промърмори тя. — Уплаших се. Мразя да ме е страх. Това ме вбесява.

Ник за малко да се усмихне. Тя полагаше невероятни усилия да бъде силна, да бъде ченге. Но никога не се бе озовавала в нещо подобно — не и със случая, както и с него. Отдавна бе забелязал несигурността в погледа ѝ. Трябваше да ѝ отдаде заслуженото, че я бе преодоляла.

— Обади ми се, когато се прибереш — нареди ѝ той. — Ясно, партньоре?

Ани погледна към насиненото му лице и усети странно привличане. То я плашеше. И я вбесяваше. След десет дни трябваше да свидетелства срещу този мъж.

— Трябва да... — Тя махна с ръка към вратата.

Той кимна леко.

— Знам.

На излизане от къщата му изпита странното чувство, че последните им реплики изобщо не се бяха отнасяли за тръгването ѝ.

Единственото, което искаше, бе да приключи случая, да намери някакво разрешение заради Джоузи, заради Пам. Никога не бе и мислила да се забърква в такова... такова... Господи, как можеше да нарече случващото се между нея и Форкейд? Привличане. Това не бе връзка. Тя не искаше връзка. Не искаше... да отива толкова далеч.

По дяволите!

Все още светеше в магазина, когато спря пред „Корнърс“, въпреки че времето за затваряне бе минало преди час. Вероятно Сос бе забавлявал приятелите си с приключението от миналата нощ. Но ако бе имал компания, всички си бяха тръгнали. На паркинга нямаше други коли. В хола на семейство Дусе мъждукаше светлина. Леля Фаншон беше седнала пред телевизора и гледаше новините, накиснала крака във ваничката за крака, която Ани ѝ бе подарила за Коледа преди две години.

Ани изключи двигателя и остана да седи в джипа, отправила поглед към къщата, върна се назад във времето и си спомни за майка си. Прекрасната Мари, толкова вгълбена в себе си, толкова объркана, толкова загадъчна... толкова дълбока като личност. Толкова дълбока, че се бе удавила в самата себе си, погълната от силата на собствените си чувства.

Нямаше нищо лошо да се съпротивлява. Нямаше нищо лошо да стои на безопасно място, макар и на издатина над пропастта.

Тя пое прочистваща глътка въздух. Чувстваше се глупаво, че бе реагирала така. Почти не познаваше Форкейд. Беше си откраднал една целувка. Голяма работа.

Тя го желаше. Голяма работа.

Заклучи джипа, метна сака на рамо и се запъти към къщата. В това време Сос излезе на верандата.

— Хей, скъпа, какво правиш? Защо се прибираш по това време? — попита той ухилено. — Да не си била на гореща среща, а?

— И аз бих могла да те попитам същото — отвърна Ани, като се дотътри до верандата.

Сос бе оставил лампите отвън да светят, нещо, което правеше рядко, тъй като имаше зъб на електрическата компания.

— А, не! — засмя се той. — Грещиш. Леля ти Фаншон би ме погнала с точилката, скъпа. Знаеш го.

Ани се усмихна.

— С Андре ли беше?

— Не.

— Защо? Как ще се омъжваш за това момче, ако изобщо не се виждаш с него?

— Чичо Сос... — Не можеше да се накара да подхване този разговор отчасти, защото бе изморена, и отчасти, защото изпитваше чувство за вина, върху което не желаше да размишлява.

Сос слезе от верандата. Ботушите му изскърцаха по чакъла.

— Хей, котенце — тихо каза той, като лицето му придоби загрижено изражение. Той я докосна с грубите си пръсти. — Пак ли се караете?

— Само Ей Джей ти е в главата — промърмори Ани. — Просто съм уморена, това е.

Той изсумтя и възмутено я придърпа към стъпалата.

— Хайде, седни тук с чичо Сос, красавице, и ми разкажи всичко.

Ани седна до него и положи глава на рамото му. Искаше й се просто да може да му каже всичко и той да я разбере, както бе правила като малка. Но животът бе станал толкова по-сложен от времето, когато бе била на десет и нямаше майка, която да заведе на традиционните чайни празненства в училище. Сос и Фаншон бяха тези, които бяха били до нея винаги. Затова не искаше да пострада от това, което ставаше в живота ѝ в момента. Щеше да ги защити на всяка цена.

Сос тихо изцъка с език и я прегърна.

— Да измъкна нещо от теб, е като да вадя зъб на кокошка с клещи. Знаеш ли, винаги си била такава, дори и когато беше малко момиченце. Не искаш да досаждаш на никого. Колко пъти трябва да ти казвам, скъпа, че семейството е за това?

Ани притвори очи.

— В момента ми е доста трудно.

— Заради това, че си попречила на онзи детектив да убие човека, за когото всички казват, че е виновен?

Той изхъмка.

— Е, и аз бих искал той да е мъртъв, но това не означава, че си постъпила погрешно. Ако някой твърди обратното, нека дойде при мен. Онзи задник Ноблие не те заслужава за помощник-шериф, скъпа. Знаеш, че винаги можеш да дойдеш да работиш за чичо си Сос. Ще ти плащам по двайсет и пет цента, ако дойдеш да вадиш стръвта от аквариумите.

Ани се засмя на шегата му, обърна се и го прегърна.

— Обичам те!

Сос я потупа в отговор и я целуна по главата.

— И аз те обичам, скъпа. Да се наспиш тази нощ. Остави разбойниците на мен. Заредил съм пушката.

— О, това е голямо успокоение — сънено промърмори Ани и тръгна бавно нагоре по стълбите към апартамента си.

Един малък пакет я очакваше на площадката, увит в хартия на теменужки, завързан със светло лилава панделка. Тя го взе подозрително, внимателно го доближи ухото си, разклати го и едва тогава го внесе вътре.

Лампичката на телефонния секретар нетърпеливо примигваше. Тя натисна бутона за съобщения и ги прослуша, докато развиваше пакета.

„Аз съм — чу се гласът на Ей Джей. — Къде ходиш? Мислех да отидем на кино тази вечер, но... вероятно няма да стане. Още ли ми се сърдиш? Обади ми се, моля те!“

Объркването в гласа му жегна Ани.

Секретарят изписка и прозвуча гласът на някакъв журналист, който искаше да му отдели малко време. Това бе все едно да я моли да се удари с чук по главата.

„Линдзи Фокнър се обажда.“

Ръцете на Ани замръзнаха върху пакета.

„Размислих върху някои от въпросите, които ми зададохте онзи ден. Съжалявам, ако съм ви се сторила зле настроена. Не съм го целяла умишлено. Това просто се проточи и аз... Моля, обадете ми се, когато имате възможност.“

Ани погледна към часовника котка на кухненската стена. Двайсет и два и два и два и седем. Не беше много късно. Заряза пакета

на масата, отвори телефонния указател и набра някакъв номер. Телефонът от другата страна звънна четири пъти, преди да вдигнат.

— Здравейте, госпожице Фокнър. Обажда се...

„Домът на Линдзи Фокнър. В момента не мога да се обадя, но ако си оставите името, номера и кратко съобщение след сигнала, ще ви се обадя при първа възможност.“

Ани въздъхна изнервено, изчака сигнала и остави името си и телефона. Вълнението, което я бе обзело, когато чу гласа на Линдзи Фокнър, бързо се изпари и тя си остана само с въпросите.

Беше усетила още в началото, че Линдзи крие нещо от нея. Но когато бе прочела изявленията от доклада, те ѝ се бяха сторили достоверни. Стоукс не бе добавил забележки по отношение на искреността на Фокнър или нещо друго. По-скоро той, а не Форкейд, бе контактувал с нея по време на разследването на убийството, тъй като вече я познаваше от разследването за тормоза, но беше изключено да го попита за неговото мнение.

Примири се с мисълта, че трябва да чака Линдзи, и отново натисна бутона за съобщения на телефонния секретар.

Следващо съобщение бе изпълнено с лигав кикот, поредица от псувни и мръсни предложения. Ани вдигна поглед към небето и мислено си обеща никога повече да не застава пред телевизионна камера.

После прехвърли вниманието си към кутията. Внимателно махна капака, подготвена за неприятна изненада. Още един умрял воден плъх, може би. Още една жива змия. Нищо обаче не скочи върху нея. Не я блъсна в носа никаква воня. Между тънка хартия имаше фин копринен шал с цвят слонова кост, обсипан със сини цветчета.

Смръщена, тя го извади и прокара ръце по материята. Успокоителното, сладострастно усещане, което би трябвало да поражда, липсваше. На картичката пишеше: „Едно прекрасно нещо, за един прекрасен човек. С благодарност. Маркъс.“

Сред нещата, които бе подарил на Пам Бишон, бе и един копринен шал.

Изглежда бе лапнал стръвта, която Ани никога не бе и възнамерявала да пуска.

Тя остави шала настрана и вдигна слушалката, за да се обади на Форкейд.

ГЛАВА 27

„Нашата тема тази вечер е двойните стандарти в съдебната система. Вие сте на Кей Джей Ю Ен и огромният джакпот ви очаква. Тук е вашият адвокат на дявола, Оуен Онофрио. Днес разбрахме, че Хънтър Дейвидсън от община Парту, бащата на убитата Пам Бишон, е бил пуснат от ареста този уикенд след безпрецедентно разглеждане на делото на четири очи. Източници от окръжната прокуратура твърдят, че е било сключено споразумение късно днес, според което Дейвидсън вероятно няма да бъде осъден на нещо повече от общественополезен труд за опита за нападение на заподозрения в убийство Маркър Ренар. Какво мислите вие? Всички, които притежават телевизор го видяха по новините миналата седмица. Господин Дейвидсън тичаше по стъпалата на съда с пистолет в ръка, докато мъжът, обвинен в убийството на дъщеря му, бе освободен заради техническа подробност. Къртис от Сейнт Мартинсвил, кажете си мнението.“

„Това двоен стандарт ли е? Имам предвид, че след като са освободили Ренар, защо да не пуснат и Дейвидсън?“

„Но съдът тепърва ще трябва да доказва, че Ренар е извършил престъпление. Дейвидсън наруши закона пред очите на тълпа от свидетели. Не заслужава ли явното намерение на Дейвидсън за убийство нещо по-строго от мъмрене и общественополезен труд? Вместо това, възвеличихме този човек до герой и го превърнахме в звезда. Носят се слухове, че е получил предложения от Мори Пович, Лари Кинг и Сали Джеси да гостува в техните предавания.“

Линдзи слушаше отвратена, докато караше към Байю Бро. Тя ненавиждаше Оуен Онофрио. Единствената цел в живота на този човек сякаш бе да дразни хората, докато не изгубят контрол. Не харесваше ролята му на адвокат на дявола. Нямахме време за безпринципни хора, но въпреки това слушаше програмата все по-често, когато се връщаше къщи от срещите в Лафайет на асоциацията на брокерите на недвижими имоти. Повишеното ѝ кръвно налягане ѝ помагаше да не заспи на волана.

Без компанията на Пам, тя бе започнала да мрази месечното пътуване. Винаги използваша връщането към вкъщи за момичешки разговори — време за искрени изповеди, както ги бе наричала Пам, — които се водеха най-добре в полумрака на колата. Бяха задушевени, искрени разговори за живота, любовта, майчинството, сестринството.

Тя погледна към празната седалка до нея и усети нестихващата болка в душата си. Не можеше да минава оттук, където имаше малко къщи и единствените закони бяха тези на природата, без да се сети за Пам, сама с убиеца си, на място, където никой не можеше да ги види, където никой не можеше да чуе виковете ѝ за помощ.

Изпитвайки нужда да се пребори с отчаянието, тя натисна бутона за автоматично набиране на телефона в колата. Колкото ѝ да мразеше Оуен Онофрио, той бе станал част от терапията ѝ.

„Вие сте на Кей Джей Ю Ен. Непрекъснат контакт.“

— Обажда се Линдзи от Байю Бро.

„Здрасти, Линдзи, Уили е — каза помощникът с прекалено мазен глас. — Ако скоро не спечелиш джакпота, няма да е, защото не си пробвала.“

— Ще го даря на дъщерята на Пам. Смятайте го като отплата за това, че Кей Джей Ю Ен хвърли семейството ѝ на обществената арена, също както римляните ранните християни на лъвовете.

„Ей, на телефона си, нали?“

— Искам да говоря с Оуен.

„Ти си следващата, Линдзи. И това е само защото ми харесва гласът ти.“

Линдзи въздъхна в слушалката.

Гласът на Онофрио се чу от другата страна.

„Линдзи от Байю Бро, какво е мнението ви тази вечер?“

— Искам да отбележа, че има огромна разлика между това един психопат да извърши брутално сексуално убийство, за да задоволи някакво перверзно желание, и това един примерен член на нашето общество, принуден от несъвършенствата на съдебната система, да прибегне до отчаяна постъпка.

„Значи вие одобрявате саморазправата, така ли?“

— Разбира се, че не. Просто казвам, че тези две престъпления не са съотносими. Би било нелепо, да не кажем жестоко, да се изпрати Хънтър Дейвидсън в затвора. Той всъщност не е убил Маркър Ренар, а

и не е ли страдал вече достатъчно? Вече е осъден, докато е жив да си спомня за ужасната смърт на дъщеря си.

„Това е момент, върху който си заслужава да се помисли. Благодаря ти, Линдзи.“

След като потвърди адреса си за джакпота, Линдзи затвори и смени станцията. Беше си казала мнението и за сетен път се бе опитала да защити Пам. Кога всичко това щеше да свърши — болката, ядът, нуждата да отвърща на предизвикателствата?

Болката вече не беше толкова силна, колкото бе била в началото. Не можеше да поддържа такова ниво на ярост и да запази разсъдъка си. Така че бе установила едно по-приемливо съотношение. Тя се почуди докъде можеше да стигне, като го наричаше здравословно, и докога щеше да го задържи. Страхуваше се, че без болката, без яростта, щеше да чувства огромна празнота и тази възможност я ужасяваше.

Може би трябваше да продаде бизнеса, да се премести в Ню Орлиънс. Да започне наново. Да се запознае с нови хора, да поднови старите познанства от колежа. Господ ѝ бе свидетел, че Байю Бро предлагаше много малко що се отнася до култура или до светски живот. Тогава какво я задържаше тук, освен спомените и озлоблението?

Спомените и приятелите. Един обикновен начин на живот. Задължения, които означаваха пряко участие в обществената дейност. На нея ѝ харесваше тук. А и Джоузи, нейната кръщелница, беше тук. Не можеше да я остави.

Часовникът на таблото показваше двайсет и четири минути след полунощ, когато наближи отбивката за дома си. Не трябваше да остава толкова до късно. Не бе била в настроение за весело бърборене и любезности и въпреки това бе останала, отлагайки дългото, самотно пътуване към вкъщи. Сега бе твърде късно, за да се обади на детектив Брусар. Пък и нямаше причина да бърза. Можеше да го направи утре. Това, което имаше да ѝ каже, всъщност не бе кой знае какво. Просто нещо, което ѝ бе минало през ума и на което изобщо не желаше да вярва. Въпреки това изпитваше угризения, че не го бе споделила.

Натисна дистанционното управление за гаража и паркира БМВ-то до новото колело, което си бе купила, за да се накара да спортува. Остави куфарчето си на масата в трапезарията и отиде направо в

спалнята, като пренебрегна мигащата светлинка на телефонния секретар. Беше прекалено късно, а бе и прекалено изморена. Дори миенето на лицето и мазането с крем ѝ се струваха прекалено усилие, но тя се накара да го направи, тъй като, както майка ѝ често ѝ напомняше, оттук нататък нямаше да става по-млада. Напрежението от последните няколко месеца започваше да ѝ личи под очите и по бръчките около устата.

Изтощена, тя си легна в леглото, изгаси лампите и остана да лежи с отворени очи. Главата ѝ се пръскаше от болка. Нещо тупна на матрака, сви се зад коленете ѝ и започна да мърка. Беше Тафи, котката, която бе взела от семейство Дейвидсън, в годината, когато тя и Пам бяха основали агенцията. Скоро котката заспа. Чуваше се само тихото ѝ похъркване.

След безброй безсънни нощи Линдзи знаеше, че няма да има такъв късмет. Главоболието ѝ нямаше да изчезне просто така и тя нямаше лесно да заспи. Беше пробвала с медитация, с касети за релаксация и с четене на книги. Единственото нещо, което ѝ действаше, бяха приспивателните, които лекарят ѝ бе предписал след убийството на Пам. Това ѝ бе третото шишенце, а той ѝ бе дал да разбере, че няма да има повече. Не ѝ се мислеше какво щеше да прави тогава.

Котката измяука възмутено, когато тя отметна завивките.

— Е, радвай се, че не съм те дресирала да ми донасяш разни неща — промърмори Линдзи.

Държеше лекарствата в един от кухненските шкафове, тъй като бе чела в „Космополитън“, че влагата в банята действа зле на качеството на таблетките и капсулите. Не си направи труда да светне лампите, когато мина по малкия коридор към кухнята. Беше оставила лампата на абсорбатора да свети и светлината от него бе достатъчна, за да се вижда. Всъщност тя бе толкова силна, че когато влезе в кухнята, ясно видя как някакъв мъж се промъкна през вратата на верандата.

Той погледна право към нея и тя видя маската с пера. Времето спря за секунда. Хищник и жертва се разпознаха. След това светът изведнъж се превърна в суматоха от звуци и действия.

Линдзи грабна първото нещо, което докопа, и го хвърли по него. Той отби тежкия оловен свещник и се втурна към нея, преобръщайки стола до масата. Линдзи се обърна и побягна. Само да успееше да се

добере до предната врата и до ливадата. И тогава какво? Кой би погледнал навън и би я видял? Минаваше един след полунощ. Съседите ѝ бяха в леглата си, а къщите им бяха закътани навътре в луксозните имоти, които тя им бе продала. Ако изпищеше, дали изобщо щяха да я чуят?

През съзнанието ѝ светкавично премина мисълта за Пам и тя наистина изпищя.

Непознатият я удари в гръб и я повали на пода. Тя ожули колената и кокалчетата на ръцете си в дъските на пода, докато отчаяно се мъчеше да се изправи и да хване нещо, каквото и да било, което да използва като оръжие. Пръстите ѝ достигнаха ръба на масата в хола, на която бяха телефонът и семейни снимки в рамки. Нападателят я хвана, докато тя се опитваше да се издърпа нагоре. Масата се заклати напред-назад и нещата върху нея изпопадаха с трясък.

Линдзи хвана телефона и непохватно замахна с него, ала нападателят я стисна за китката и жестоко изви ръката ѝ. Тя се замята и зарита с крака, драскайки със свободната си ръка и маската.

„Не!“, изскочи от гърлото ѝ на няколко пъти, докато се бореше. Звукът дори не ѝ се стори смислен, по-скоро бе вик на възмущение.

Той се изопна назад, като избягваше ръцете ѝ, и изпъшка тежко, когато коляното ѝ го уцели в слабините.

— Проклетата кучка!

Линдзи се смъкна обратно на пода, щом тежестта му се измести за момент. Вратата бе само на няколко метра. Тя се опита да се изправи на крака. Само да се добере до вратата...

Ръката ѝ се протегна към дръжката, когато нещо тежко я удари между плещите. Падна по очи и удари брадичката си в твърдото дърво. Следващият удар попадна в тила ѝ със зверска сила. При третия, тя изгуби съзнание. Последната ѝ мисъл, докато пропадеше в бездната, бе, че ще види Пам от другата страна.

ГЛАВА 28

Шалът се уви около китките ѝ. Докосването на коприната бе като хладен полъх по пламтящата ѝ кожа. Той го стегна и я завърза. Изви ръцете ѝ над главата. Беше гола. Изложена на показ, уязвима. Не можеше да избяга, не можеше да се бори.

Форкейд сниши глава към гърдите ѝ и бавно прокара устни по корема ѝ. Тя изстена и изви тяло, чувствайки как бесният ритъм на пулса ѝ я помита. Не можеше да избяга. Нямаше смисъл да се бори.

Езикът му докосна интимните ѝ части, разгорещявайки кръвта във вените ѝ. След това главата се вдигна и Маркър Ренар ѝ се усмихна.

Не ѝ достигна въздух и изведнъж се събуди. Чаршафите бяха се увидели около нея. Фланелката, с която спеше, бе мокра от пот. Тя достигна будилника на нощното шкафче и го изключи. Седна в леглото, едва сдържайки желанието си да повърне. Стана бавно, домъкна се до банята и наплиска лицето си със студена вода. Единствената ѝ цел бе да отмие образите от съзнанието си — всичките.

Тренировката си струваше. Усети движението на всеки мускул. Живей целесъобразно, тренирай, макар че и ти един ден ще умреш. Тя отправи няколко мислени повика към Всевишния, докато се мъчеше с четирийсетата коремна преса. Какъв бе смисълът да спазва всички правила, лични и професионални, ако единственото, което това щеше да ѝ донесе, бяха мъка и страдание? След това се сети за Форкейд, който пък нарушаваше всички правила безнаказано. Щеше да има късмет, ако днес можеше да стане от леглото. Може би пък в крайна сметка Господ не признаваше равните права.

Времето, прекарано в грижа за раните на Ник, се бе превърнало в неясен спомен през нощта. Може би не бе докосвала голите му гърди наистина. Може би не му бе разрешила да изследва устната ѝ кухина. Може би не го бе сънувала. Тя се опита да изключи тези мисли от

съзнанието си, като се хвана за лоста за набирания и се издърпа нагоре, напрягайки всеки сантиметър от тялото си.

Вместо това започна да размишлява върху историята, която Форкейд ѝ бе разказал за Ню Орлиънс и Дювал Маркот. Накрая реши, че не е от значение. Дони Бишон не се бе свързвал с Маркот преди смъртта на Пам, и следователно, Маркот не бе причина Дони да я убива. Освен ако самият Маркот не се бе свързал с него. Освен ако не бяха провеждали разговорите си от улични телефони. Което, от своя страна, изкарваше Дони по-хитър, отколкото се представяше. Кой знаеше на какво всъщност е способен? Не можеше да си го представи да върши това, което убиецът бе сторил на Пам, но пребиването на Форкейд от хората на Ди Монти ѝ внушаваше неприятната мисъл за платена помощ.

Тя тръгна към вратата, но се спря, когато забеляза шала на кухненската маса. Как можеше да съчинява теории за разни конспирации, след като един заподозрян в убийство ѝ оставяше подаръци и ѝ засвидетелстваше добри чувства? Може би щеше да разбере по-добре нещата, ако разсъждаваше като Форкейд. Може би това, което Линдзи Фокнър имаше да ѝ каже, би помогнало да открие върнатата следа.

Ани излезе и затича бавно по пътеката. Сутрешните изпарения от блатото се носеха около нея като в някой стар филм на ужасите. Слънцето бе една розовееща топка, която изгряваше от изток. Скупчените дървета в далечината, като че ли плуваха в изпаренията. Ани затича надолу по пътя към дигата. На петдесетина метра напред, ято от пет сини жерави изскочи от тръстиката, прелетя по брега, обвит с мъгла, и кацна на едно островче с върби. Краката на птиците приличаха на тънки ленти зад тях, докато летяха.

Тя пробяга три километра, които ѝ се сториха петнайсет, взе си душ, облече се и след това се присъедини към Фаншон и Сос на закуска в кафенето.

— Вчера са оставили пакет за мен — каза Ани, като разбърка млякото в кафето си. — Някой от вас двамата случайно да е видял кой е идвал?

— Таен любовник, а? — Сос повдигна вежди, придобивайки палаво изражение. — Трябва да е бил Андре? Изпраща ти цветя, носи

ти подаръци. Това момче е хлътнало по теб, слушай какво ти казва чичо Сос.

Ани го погледна ядосано.

— Не е бил Ей Джей. Знам кой го е донесъл. Просто се чудех дали някой от вас е видял друг човек.

Сос се намръщи и промърмори нещо неразбрано под нос.

Фаншон махна с ръка.

— О, не, скъпа. Бяхме много заети тук. Имах чувството, че се въртя в кръг. Два автобуса с деца от Лафайет дойдоха за обиколка с лодка. Това е като да пуснеш стотина зверчета в магазина. Защо питаеш?

— Ами, така. Не е важно. — Ани грабна чашата си за кафе, стана от масата и целуна всеки то тях по бузата. — Трябва да тръгвам.

— Е, кой е бил? — провикна се Сос, не устоявайки на любопитството.

Ани грабна един „Сникърс“ от кутията, докато минаваше покрай щанда със захарни изделия, и им махна с него.

— Не е важно.

Просто един вероятен маниак и убиец.

Никак не ѝ допаднаше мисълта Ренар да идва тук, да нахлува в личния ѝ живот и да общува със Сос и Фаншон. Струваше ѝ се невъзможно да бе хлътнал по нея толкова бързо. Изобщо не бе го окуражавала, всъщност се бе опитала да го отблъсне. Точно както Пам бе направила... Но Пам Бишон никога не бе спасявала живота му.

Тя зави в западна посока към края на града, като се надяваше да завари Линдзи Фокнър, преди да е тръгнала за работа. Ани не можеше да се въздържа при мисълта, че търпението и упоритостта ѝ бяха дали резултат. Беше се обърнала към Фокнър като жена към жена и сега тя щеше да ѝ каже нещо, което не бе казала на мъжете детективи. Тя си позволи миг задоволство, когато сви по улица „Шевал Корт“.

Вратата на гаража на Фокнър бе затворена. Щорите отпред бяха спуснати. Ани се доближи до къщата и натисна звънеца. После се наведе по-близо и погледна през стъклото отстрани.

Линдзи Фокнър лежеше на пода на антрето, с нощница, вдигната до брадичката. Дясната ѝ ръка бе протегната към портативната слушалка на телефона, която се намираше на пода сред разни

разпилени дреболии. Имаше засъхнала кръв по русите ѝ коси, които почти покриваха лицето. Оранжевата ѝ котка спеше, свита до нея.

Ани изруга, изтича обратно до джипа и взе микрофона на радиостанцията.

— Община Парту 911! Община Парту 911! Изпратете полицаи и линейка на „Шевал Корт“ номер седемнайсет. Моля, побързайте! Съобщете и на детективите. Вероятно е изнасилване. Край.

Тя потвърди информацията, като даде името и чина си. След това взе пистолета от сака, в случай че нападателят все още бе там, и изтича обратно до къщата, за да провери дали Линдзи Фокнър е жива.

Предната врата беше заключена, но нападателят бе оставил вратата на верандата широко отворена. Ани покри тялото на Линдзи с одеяло, което бързо донесе от стаята за гости, и коленичи до нея, проверявайки слабия ѝ пулс.

— Дръж се, Линдзи! Линейката е на път — произнесе тя високо. — Ей сега ще те закараме в болницата. Трябва да се бориш, за да ни кажеш кой ти е сторил това. Трябва да го хванем и да го накараме да си плати.

Отговор не последва. Нямаше дори раздвижване на клепачите или на устните. Фокнър явно едвам се крепеше на ръба на живота. Единственият добър признак бе, че не се бе свила в зародишно положение, което се случваше при тежки мозъчни травми, но това не означаваше, че е във от опасност.

Ани впери поглед в лицето, което звярът бе обезобразил до неузнаваемост. Ако това бе дело на техния сериен изнасилвач, защо си бе избрал Линдзи Фокнър? Заради явните причини ли? Заради това, че не бе омъжена, че бе привлекателна и живееше сама? Тя също така бе свързана и с разследването на убийството и вчера бе споменала за нещо важно във връзка с него. Дали някой не я бе накарал да замлъкне, преди да е успяла да го каже? Тази вероятност обтегна нервите на Ани.

Воят на приближаващи сирени наруши тишината. Екипът на Спешно отделение влезе първи, следван по петите от Стикс Мълън. Той погледна Ани навъсено. Тя му отвърна по подобаващ начин.

— Какво, по дяволите, търсиш тук, Брусар?

— И аз бих могла да те попитам същото — каза Ани, като погледна часовника си. — По това време обикновено се тъпчеш с

понички. Какъв късмет за мен, че си избрал днешния ден да бъдеш изпълнителен, вместо да кръшкаш.

Тя се върна обратно във всекидневната, за да не пречи на медицинския екип.

— Изглежда нападателят ѝ е пукнал черепа с телефона. — Тя посочи към мястото, където той лежеше окървавен на пода сред счупените рамки. — Доста се е съпротивлявала.

— Това много ѝ е помогнало — промърмори Мълън.

— Ей, ако някой кретен ме нападне и аз ще се отбранявам — каза Ани. — Ще го накарам да съжалява, че изобщо се е натъкнал на мен.

— И без това успешно го правиш.

— Не се захващай с мен — ядосано отвърна Ани.

Тя го изгледа предизвикателно и тръгна към трапезарията.

— Влязъл е през вратата на верандата. Тя сигурно го е чула, излязла е от спалнята и се е озовала лице в лице с него.

— Трябвало е да не мърда и да се обади на полицията.

— Нямаше да успее. Телефонът няма сигнал. Предполагам, ще откриете, че са прекъснати телефонните кабели. Също както при другите.

Екипът на Спешно отделение вдигна носилката и я избута през предната врата. Линдзи Фокнър лежеше неподвижно под одеялото. Когато си тръгнаха, влезе Стоукс, с мека сива шапка, килната назад и парченце тоалетна хартия, залепено на лявата му буза с петно кръв на него. Очите му бяха кървясали.

— Боже, как мразя тези ранни повиквания — измърмори той.

— Да бе, колко неучтиво от страна на хората да бъдат нападани през свободното ти време — каза Ани. — Тя поне е изчакала до сутринта, за да бъде намерена изнасилена, пребита и в безсъзнание.

Стоукс я погледна навъсено.

— Какво търсиш тук, Брусар? Да не би някой да е викал Макгръф?

— Аз я намерих.

Трябваша му няколко секунди, за да осмисли това. Погледът му ставаше все по-остър.

— И отново те питам, какво търсиш тук? Откъде я познаваш? Вие двете да не си играете на чук-чук или нещо подобно?

Мълън се изхили. Ани направи отегчена физиономия.

— Знаеш ли, Чаз, не ми се ще да ти го казвам, но само защото една жена не иска да спи с теб, не означава, че е лесбийка, а че си има изисквания.

— Престани. Разваляш ми фантазиите. — Той кимна с глава към Мълън. — Иди да видиш дали са прекъснати кабелите. И провери има ли стъпки по двора. Почвата е размекната. Може би ще успеем да направим отливка.

Мълън излезе през предната врата. Стоукс вдигна нагоре измачканите си кафяви панталони и клекна между джунджуриите, изпадали от масата в хола.

— Ще отговориш ли на въпроса ми, Брусар? — попита той, като си нахлузи чифт гумени ръкавици и вдигна окървавения телефон.

— Тя е моята брокерка за недвижими имоти — безизразно отвърна Ани. — Възнамерявам да си купя къща.

— Така ли? И защо се разкарваш чак дотук, за да я видиш, след като офисът ѝ е — на колко? — на цели четири пресечки от шерифската служба?

— Искаше да ми покаже нещо в този район.

— Този квартал е малко извън твоите възможности, не е ли така, помощник-шериф?

— Едно момиче може да си помечтае.

— А-ха. И кога се разбрахте за това?

— Линдзи се е обадила снощи и ми е оставила съобщение на телефонния секретар. — Погледът ѝ се премести към секретаря на Фокнър. Собственият ѝ глас трябваше да е записан на касетата. Слава Богу, че не бе казала нищо друго, освен името и телефона си.

— Опитах се да ѝ се обадя към десет и половина, но ми отговори секретарят. Защо ми задаваш всички тези въпроси? Да не смяташ, че аз съм я изнасилила и съм ѝ счупила главата?

— Просто си върша работата, Макгръф.

Той присви очи, сякаш си представяше тялото на Линдзи Фокнър на пода. Поглади брадата си и произнесе само едно „Хм“. Локвата кръв, която бе изтекла от главата ѝ, бе засъхнала и потъмняла по дъбовия под с цвят на мед. Капчици от нея и размазани петна бяха попили в мръснобялата пътека.

— Тук я е оправил, нали?

— Така изглеждаше. Нощницата ѝ бе вдигната. Имаше много синини по тялото.

— Дали това е дело на нашия сериен изнасилвач? — каза Стоукс по-скоро на себе си, отколкото на Ани. — Другите две ги е оправил в леглото. Завързал ги е.

— На мен ми се струва, че го е чула, когато е влизал — каза Ани. — Не е имал възможност да я изненада в леглото. И не е трябвало да я завързва, защото я е зашеметил с телефона.

Тя клекна до килима, фиксирайки с поглед тъмно влакнесто късче на пътеката, където бе лежало тялото на Фокнър. Тя внимателно го изрови с нокът и го хвана, доближавайки го до очите си.

— Прилича ми на парче черно перо — каза тя и погледна Стоукс. — Това отговаря ли на въпроса ти?

— Недей да мачкаш листата, пипай по-внимателно — каза ядосано шефът на отдел „Архиви“ с глас, по-неприятен и от скърцащ по дъска тебешир.

Ани трепна.

— Съжалявам, Майрън.

— Господин Майрън. Когато си от другата страна на гишето, тогава ми викай Майрън. Когато си от моята страна на гишето, ще ми викаш господин Майрън. На моя територия си. И си моя помощничка.

Майрън сложи ръце на колана си и рязко кимна. Беше слаб, педантичен тъмнокож мъж, с вратовръзка от онези, които се защипват. През петък ходеше да подкастрият прошарената му коса като храстче. Беше работил в „Архиви и доказателства“ двайсет години и смяташе присъствието на униформен зад гишето като директна заплаха за царството си.

— Само не се надувай — измърмори Ани, но за пред Майрън доби усърдно изражение: — Ще се постарая.

Майрън я изгледа подозрително и се върна на бюрото си.

Ани изключи присъствието му от съзнанието си и се съсредоточи над фактите от нападението на Линдзи Фокнър. Беше склонна да мисли, че нападателят имитира техния изнасилвач, който пък до известна степен имитира убиеца на Пам Бишон, някой, който се бе възползвал от първите две изнасилвания, за да накара Фокнър да

замлъкне завинаги. Може би целта му е била да я убие. Беше съвсем възможно да я бе сметнал за мъртва, когато си бе тръгнал.

Но ако бе така, тогава кой бе имитаторът? Ренар бе извън подозрение. Омаломощен от Форкейд, той не би имал силата, нито бързината да нападне една здрава жена като Линдзи. Но щом не бе Ренар, тогава кой? Дони ли?

Не бе тайна, че той не харесваше Линдзи. Ако тя му пречеше за сделката с агенцията за недвижими имоти...

Можеше ли той да я убие и да го направи така, че да изглежда като изнасилване? Ако беше Дони, то това означаваше ли, че има нещо общо и с убийството на Пам? Ако бе убил Пам, убийството на Линдзи би било още по-лесно.

Късчето черна перушина бе провокирало теорията за имитатора. Това перо едва ли бе подхвърлено, за да натопи някой друг. Всъщност, като че ли бе точно обратното. Беше останало там по случайност, прикрито от тялото на изгубилата съзнание жертва. Техният човек със сигурност не бе оставил нищо друго, което да го уличи.

Но пък от друга страна, перото можеше да не е от маска. Можеше да е част от котешка играчка. Може да е било залепнало за обувката на някой гост. Нямахме да знаят дали имаха същото перо като от случая „Нолън“, докато не им отговореха от лабораторията в Ню Иберия.

— Хей, Майрън, какво си сторил, та да заслужиш това, човече? — попита Стоукс, подхилквайки се, когато остави анализите от изнасилването на гишето. — Кой е насъскал полицейското куче срещу теб?

Ани с радост заряза папките и се приближи до гишето.

— Да, бе, Чаз, всички схванахме шегата ти още първите десетина пъти, когато я каза. Това на Фокнър ли е? Доста дълго време ти отне.

— Ей, отнема толкова време, колкото е нужно. Знаеш как е. Лекарите трябваше да стабилизират състоянието ѝ. Но това няма значение. Не открихме нищо. Нямахме нищо под ноктите ѝ. Няма да има и нищо от цитонамазката, а космите по интимните части са си само нейни. Нашият човек си го бива.

— Определено знае какво ще търсим — каза Ани. — Бас лоя, че има досие. Провери ли престъпниците в щата, които са на свобода?

Направи ли проверка на методите им в Центъра за борба с престъпността?

Стоукс тутакси промени държанието си.

— Не ми казвай как да провеждам разследване, Брусар.

— Коментарът ми бе просто под формата на въпрос, детектив — каза тя с преторена любезност. — Знаем колко сте зает с разследването на всички тези изнасилвания, както и с убийството на Бишон и всичко останало. Можех да ви помогна с обажданията.

Майрън гръсна глава като петел.

— Това не е твоя работа!

Ани повдигна рамене.

— Просто се опитвам да помогна.

— Просто се опитваш да си вреш носа там, където не ти е работа — измърмори Стоукс. — Казах ти и преди, Брусар, не ми е нужна помощта ти. Не се меси в моите случаи. — Той се обърна към Майрън. — Трябва да запиша тези неща и отново да ги взема. Сам ще ги занеса до Ню Иберия, за да могат бързо да минат през лабораторията и да ми кажат дали разполагам с нещо, за разлика от другите две изнасилвания.

— Кой друг работи по тях, освен теб? — попита Ани.

Той я изгледа изпод периферията на меката си шапка.

— Куинлан ми помага с допълнителното разследване за другите две жени. Одобрявате ли това, помощник-шериф?

Ани вдигна ръце в знак, че се предава.

— Знаем, че не ме одобряваш — продължи той със злоба в гласа, — но пък кой обикаля града в кучешки костюм, а?

Майрън вдигна поглед от документите и я изгледа ядосано, недоволен, че бе опозорила царството му.

По коридора се зададе Мълън и нададе вой като куче. Ани се опита да не стиска зъби.

— Винаги съм казвала, че трябва да носиш каишка против бълхи, Мълън — каза тя, като се отмести от гишето встрани от Стоукс и Майрън.

— Падаш все по-ниско и ниско, Брусар — каза той със задоволство, като сложи на гишето една пластмасова чаша с урина, пълна догоре с приноса на някой пияница към съдебната медицина. — Да си си похапвала престъпници скоро? Може да преглътнеш с това.

Ани се прозя, като извади един картон за доказателства и започна да го попълва.

— Събуди ме, когато имаш да ми кажеш нещо оригинално. Принадлежи ли тази урина на някой или си ми донесъл това, за да ме впечатлиш с усърдието си?

Той избра за момент да се придържа към фактите.

— Рос Лейтън. Още един обяд от пет мартинита в клуб „Истерия“. Но ти го би, нали така, Брусар? Да си подпийваш „Уайлд Търки“ на път за работа...

Писалката замръзна на картоната. Ани вдигна глава.

— Това е лъжа и ти го знаеш.

Мълън повдигна рамене.

— Знам какво видях в джипа в събота сутринта.

— Знаеш какво си сложил в джипа ми в събота сутринта.

— Знам, че шерифът те е отзовал от патрул, докато аз все още си карам наряда — каза той самодоволно, показвайки грозните си пожълтели зъби. Сложи ръце на гишето и се наведе напред. Очите му проблясваха злобно като на лисица. — Каква ли свидетелка ще бъдеш срещу Форкейд? Дочух, че си била пияна и през онази нощ.

Ани се въздържа от коментар. Беше пила малко по време на вечерята в „Изабо“ онази нощ. Една чаша вино с яденето. Барманът в „Лаво“ също можеше да свидетелства, че е била в бара. Може би нямаше да си спомни колко ѝ бе сервирал. Може би някой щеше да му помогне да освежи паметта си. Тя в никакъв случай не бе била пияна онази нощ, но адвокатът на Форкейд щеше да намекне, че може би е била. Резултатът, който това щеше да има върху делото, не бе много ясен, но това, което щеше да направи с кариерата ѝ, не подлежеше на съмнение.

Тя се изсмя вяло.

— Трябва да ти кажа, Мълън, че нямаше да ми дойде наум, че си толкова умен — промърмори тя. — Би трябвало да те поздравя.

Тя се протегна, но закачи уж случайно, и разля урината на Рос Лейтън по панталоните на Мълън.

Мълън отскочи назад като попарен.

— Проклетата кучка!

— О, я вижте — високо каза Ани, като грабна чашата от гишето. — Мълън май се е подмокрил!

Четирима души надолу по коридора се обърнаха, за да видят какво става. Една от секретарките от финансовия отдел се показа на вратата. Мълън ги изгледа ужасено.

— Тя го направи!

— Би било доста трудно — каза Ани. — Ще ми трябва маркуч. Нали, Мълън?

Лицето му се изкриви от ярост. Тънките му устни се свиха, оголвайки зъбите му.

— Ще си платиш за това, Брусар!

— Така ли? Какво ще направиш? Ще изсипеш още една кофа свински вътрешности на стълбите ми ли?

— Какво? Не знам за какво говориш. Ти си се побъркала, Брусар. Хукър разбута зяпачите.

— Мълън, какво, по дяволите, правиш? Да не си се напикал?

— Не!

— Боже мой, почисти тук и се преоблечи.

— Не забравяй и памперсите! — провикна се някой от коридора.

— Брусар изцапа — недоволно процеди Мълън, наежвайки се от смеха. — Тя трябва да почисти.

Ани поклати глава.

— Това не е моя работа. Изцапаното е от твоята страна на гишетото, Господин Патрул. Аз съм само една недостойна помощничка на Майрън.

Архиварят вдигна поглед от документите с достойнството на кралска особа.

— Господин Майрън.

Ани много скоро разбра, че предимствата от работата в „Архиви и доказателства“ бяха нищожни. Единственото положително нещо през деня дойде под формата на факс от регионалната лаборатория в Ню Иберия — предварителните резултати от изследванията на вътрешностите, разсипани по стълбите ѝ в неделя вечерта. Не бе определен детектив по случая, което означаваше, че факсът идваше в „Архиви и доказателства“ и се предаваше на помощник-шерифа по случая. Бидейки там, когато дойде съобщението по факса, Ани заобиколи всякакъв контакт с Питър.

Тя задържа дъх, докато четеше доклада, като че ли думите бяха способни да пробудят спомена за отвратителната воня. Сцената изникна в съзнанието ѝ — капещата кръв, зловещите гирлянди от черва, опасенията ѝ за Сос и Фаншон.

Резултатите сочеха, че вътрешностите наистина са от прасе. Новината ѝ донесе малка доза облекчение. От лабораторията не можеха да докажат обаче откъде бяха органите. В Южна Луизиана се колежа прасета всеки ден. Месарниците продаваха дори червата на хора, които сами си правеха наденици. Никой не си записваше такива неща. Нито пък можеха да открият в лабораторията кой бе изсипал червата на стълбите ѝ. Ако не е бил Мълън, тогава кой и защо? Случилото се имаше ли нещо общо с разследването на убийството на Пам?

Дали пък убийството на Пам имаше нещо общо с нападението над Линдзи Фокнър? Всеки въпрос пораждаше следващ.

До късния следобед състоянието на Линдзи все още се водеше като критично, но овладяно. Имаше пукнат череп, счупени лицеви кости и множество контузии. Беше изпаднала в шок, затова още не бе дошла в съзнание. Докторите спореха дали да бъде преместена от „Девата на милосърдието“ в „Девата от Лурдес“ в Лафайет. Докато решаваха в кое си проявление Девата ще бъде по-благоотворна, Фокнър все още лежеше в реанимацията на „Девата на милосърдието“.

Новината за нападението се беше разпространила в обществения ефир. Шерифът бе насрочил пресконференция за пет часа. Носеха се дори слухове, че щеше да се сформира отряд, който да успокои паникьосаните хора. Разполагайки с извънредно малко улики, те нямаше върху какво да се съсредоточат, но всичко щеше да се огледа отново и отново, докато не се смели докрай. Ако Стоукс, който по всяка вероятност щеше да оглави отряда, все още не бе проверил в щатската управа за наскоро освободени сексуални престъпници или не бе си направил справка в Националния център за криминална информация за досиетата на известни сексуални манияци, то това сега задължително щеше да стане. Всички познати на жертвите щяха отново да бъдат разпитани, с цел да се открие някаква връзка между жените, които са били изнасилени.

Ани седеше на временното си бюро в помещението с архивите и изпитваше известна доза ревност към хората, които щяха да са в

отряда. Това бе работата, за която винаги бе мечтала, но ако положението в службата не се оправеше, Ноблие щеше да я направи детектив на куково лято.

Разкриването на убийството на Бишон щеше да изиграе решаваща роля за това. Но ако някой разбереше, че тя провежда собствено разследване — и с кого го провежда — с кариерата ѝ бе свършено.

Тъкмо размишляваше върху този момент, когато Майрън неохотно напусна поста си за следобедното си посещение в мъжката тоалетна. Какво трябваше да направи, ако откриеше доказателства? На кого трябваше да каже за явното хлътване на Ренар по нея? Ако Линдзи Фокнър ѝ бе дала полезна информация, при кого трябваше да отиде? Стоукс не искаше тя да се меси в случая, а ако му кажеше нещо полезно, той несъмнено щеше да си присвои заслугата. Ако отидеше при Ей Джей, щеше да наруши процедурата по начин, който не би се понравил на никой извън прокуратурата. Дали не трябваше да отиде при шерифа и да си навлече гнева му задето бе надвишила правомощията си? Или може би Форкейд щеше да се възползва и да възроди своята кариера, а нея да остави да лежи в прахта?

Дали за това не бе била онази целувка? Сигурно нямаше да му е трудно да я разкара, когато получише това, от което се нуждаеше.

Тя си записваше нещо в тефтера, докато обмисляше различните възможности. Беше се възползвала от отсъствието на Майрън, за да извади част от материалите за убийството на Бишон — първоначалното изявление на Ренар, в което той разказваше невероятната история за алибито си, за което не разполагаше със свидетели. Беше изпратил Форкейд за зелен хайвер със своя мистериозен самарянин шофьор и сега се опитваше да стори и с нея същото. Изпитание за нейната лоялност, предположи Ани. Може би Ренар смяташе, че тя бе някакъв месия, изпратен да го спаси от Ада или от затвора „Ангола“. Не че имаше особена разлика между двете.

Господин Ренар заявява, че човекът е карал тъмен пикап от неопределена марка и номер от Луизиана, който вероятно е включвал буквите FJ.

FJ. Ани удебели буквите в тефтера си. Форкейд бе проверил тази нищожна информация в компютъра, бе прегледал получения списък и не бе открил нищо. FJ. Тя направи J-то на кукичка за риба и нарисова

една риба с ококорени очи и написа „свидетел“ върху люспестото ѝ тяло. Ренар не вярваше, че Форкейд бе направил необходимото по случая, както и собственият му адвокат, който също не бе открил никой, който да потвърди алибито му. Какво смяташе, че тя може да направи, което никой друг не бе сторил за него?

Уголеми чертите на буквата F и прибави още една отдолу — E. E? Тя изопна гръб. Ренар бе казал, че е било тъмно и че пикапът е бил изкалян.

Едно обаждане до Службата за движението нямаше да ѝ коства много. Беше троха, която можеше да подхвърли на Ренар, за да заслужи още повече доверието му. Можеше да подаде запитване от името на Форкейд, да помоли факса да бъде изпратен направо в архивния отдел и никой нямаше да разбере.

Сети се за шала, който лежеше на масата вкъщи, и за мъжа, скрит в сенките в неделя през нощта, и си напомни с кого си има работа. Не просто един заподозрян, а с вероятния убиец. Дони Бишон можеше да има мотив и в трите изнасилвания да се открива зловецът прилика със смъртта на Пам, но манията на Ренар си оставаше факт.

Маркът Ренар бе хлътнал по Пам, тя му бе отказала и бе мъртва.

Ани се обади на Службата за движението и успя да затвори само секунди преди Майрън да се върне от пътешествието си до тоалетната с най-новия брой на „Ю Ес Нюз енд Уърлд Рипорт“.

До приключването на смяната Ани се бе порязала поне на десетина места на острите ръбове на листата и имаше главоболие от пренапрягане на очите. Намери джипа си с две спукани гуми. Никой обаче не бе видял нищо или с други думи никой не бе видял как Мълън си отмищава. Тя се обади в гаража „Мейет“. Казаха ѝ, че едва след час някой може да се освободи и да дойде.

Следобедът бе топъл и душен. Над Мексиканския залив се зараждаше буря. Ани тръгна по пътеката по брега на езерото. Знаеше, че заинтересованите лица се тълпят за пресконференцията на Ноблие, но тя не искаше да участва в нея. Сигурна бе, че шерифът нямаше да спомене името ѝ във връзка с нападението на Фокнър. Той не би искал пресата да се интересува още повече от нея. Щеше да постъпи така, както смяташе, че е най-добре за неговата служба и хората му, дори това да означаваше изопачаване или премълчаване на истината.

Коя съм аз, та да критикувам, помисли си Ани и спря от другата страна на улицата пред агенцията за недвижими имоти. Целта оправдава средствата, стига тази цел да е за доброто на човечеството или на някого, когото обичаш, или да служи на някаква по-висша кауза.

Тя бе очаквала да зърне табелка „ЗАТВОРЕНО“ на витрината на агенцията за недвижими имоти, но видя една от служителките вътре. Жената вдигна поглед, изпълнен с очакване, когато Ани влезе и камбанката иззвъня.

— Не е нещо лошо, нали? — попита тя с преbledняло лице. — От болницата щяха да се обадят. Току-що говорих с... О, Господи...

Последните й думи изскочиха подобно на въздишка. Изглеждаше на петдесет и няколко години с прошарена руса коса и прическа като каска, силно напръскана с лак. Беше добре облечена, с маникюр и истински златни бижута. На табелката на бюрото й пишеше „ГРЕЙС БРВАЙН“.

— Не — каза Ани, като осъзна, че униформата й я бе изплашила, — нямам новини. Последното, което чух бе, че няма промяна.

— Не — въздъхна Грейс с облекчение, — няма промяна. Точно това ми казаха и на мен. О, Господи! — Тя притисна ръка към гърдите си. — Изплашихте ме.

— Съжалявам — каза Ани, като си избра един стол до бюрото. — Изненадах се, че офисът е отворен.

— Ами, аз разбрах какво се е случило по обяд. Естествено, притесних се, когато Линдзи не се появи в обичайния час, но предположих, че е имала непредвидена среща с клиент. Ние правим така... дори след като Пам... — Тя млъкна и сложи ръка на устата си. В очите й се бяха появили сълзи. — Не мога да повярвам, че всичко това става — прошепна тя. — Опитах се да й се обадя по мобилния телефон. Позвъних й у дома. Накрая отидох до тях, но заварих полицаи и жълта лента пред вратата. — Тя поклати глава, не знаейки какво да каже.

За един обикновен човек, да се натъкне на сцена на тежко престъпление, вероятно бе като да стъпи в паралелен свят.

— Оставих офиса отворен, тъй като не знаех какво друго да правя. Не можех да понеса мисълта да остана вкъщи и да чакам или да седя в онази ужасна чакалня в болницата. Телефонът звънеше ли

звънеше. Имаше срещи, които трябваше да се отменят, трябваше да се обадя и на семейството на Линдзи... Затова просто сметнах, че трябва да остана тук.

— Отдавна ли познавате Линдзи? Ами Пам?

— Познавах Пам от малка. Майка ѝ е моя трета братовчедка от страна на семейство Чандлър. А Линдзи познавам, откакто момичетата бяха в колежа. Сладки, и двете бяха толкова сладки! Държат се толкова мило с мен, след като мъжът ми почина миналата година. Казаха ми, че ми трябвало нещо, с което да се занимавам, освен да скърбя, и бяха прави. — Тя махна с ръка към книгите, отворени на бюрото ѝ. — Уча, за да взема разрешително. Смятам да изкупя дела на Дони от бизнеса на Пам. — Тя извърна лице и избърса ъгълчетата на очите си с ленена кърпичка. — Съжалявам, помощник-шериф — извини се тя. — Само дърдоря. Какво мога да направя за вас. Вие ли работите по случая?

— Ами, аз бях тази, която намери Линдзи тази сутрин. Беше оставила съобщение на телефонния ми секретар снощи. Имала да сподели нещо с мен във връзка със случая на Пам. Чудех се дали не ви е казала какво е то.

— О, не, не. Вчера тук бе истински хаос. Линдзи имаше няколко срещи сутринта, след това Дони се появи ненадейно и малко се посдърпаха по бизнес въпроси. Никога не са се понасяли особено. Пристигнаха и новите оферти. Имах уговорка следобеда в училището на внука ми. Той е във втори клас в „Сейкред Харт“. Още отсега ги обучават за борба с престъпността. Макгръф, полицейското куче, дойде с един полицаи. Дядовците и бабите бяха поканени да присъстват.

— Разбрах, че това много се харесва — безизразно произнесе Ани.

— На мен ми се стори малко странно, ако трябва да бъде откровена. Както и да е, но аз и Линдзи нямахме време да поговорим. Знаех, че бе намислила нещо, но предположих, че го е казала на детектива. Ако искате, попитайте него.

— Детектив?! — Думите заседнаха на гърлото ѝ. — Кой? Кой детектив?

— Детектив Стоукс — изглежда я недоумяващо Грейс Ървайн. — Тя се видя с него по обяд.

ГЛАВА 29

„Мутон“ бе от заведенията, в които малцина влизаха без пистолет или нож. Построено на колове на брега на залива Ноар на юг от Лък, в него се събираха браконieri, крадци и други, отхвърлени от обществото типове. Хората, които си търсеха белята, идваха в „Мутон“, където можеше да се купи всичко на определена цена и никой не задаваше въпроси.

Последният факт накара и Ник да го посети във вторник следобед. Той не бе в настроение да посещава бар „Вуду“, не желаше никой да го потупва по гърба или да изразява ненужно съчувствие за положението му. Пиеше му се уиски, ала се примири с бира и зачака Стоукс да се появи.

Беше се измъкнал от леглото по обяд и се бе накарал да направи упражненията по Тай Чи, раздвижвайки всеки наболяващ го мускул и опитвайки се да прогони болката чрез силата на съзнанието си. Процесът се бе оказал болезнен и изтощителен, но за сметка на това, се бе почувствал по-жизнен. Мисълта му бе свежа, а сетивата — готови да реагират.

Двама рокери играеха бiliarд в другия край на стаята, а едно леко момиче в къса поличка и сутиен уондърбра се мотаеше около тях. Два „блатни плъха“ седяха на близката маса, разказваха си историйки и пиеха бира. Джон Лий Хукър извисяваше глас от джубокса в негърски блус. В задната стаичка течеше нелегална игра на карти, а по цветния телевизор, поставен над бара, даваха конни надбягвания. Барманът с вид на зъл тип наблюдаваше Ник подозрително.

Ник отпи дълга глътка от бирата си и се почуди дали онзи го смяташе за ченге или за побойник. Знаеше, че изглежда като човек, с който никой не би искал да си има вземане-даване, заради нараненото му и насинено лице и рюгера, подаващ се от разкопчаното му яке. Беше останал с тъмните очила с огледални стъкла, въпреки че в бара бе достатъчно сумрачно.

Единият от „блатните плъхове“ избута стола си назад и стана, като почеса големия среден пръст, щампиран на черната му фланелка. Мръсна червена бейзболна шапка бе нахлупена на главата му. Козирката ѝ бе огъната така, че откриваше очи, прекалено малки за изсеченото му лице. Ник го проследи как се приближава. Измести леко напред стола си, готов да скочи при необходимост. Ако не друго, то поне боят с мутрите на Ди Монти бе изострил инстинкта му за самосъхранение.

— Аз и моят приятел се хванахме на бас — каза „блатният плъх“, залитайки. — Според мен ти си ченгето, дето преби онзи убиец Ренар.

Ник не каза нищо, дръпна от цигарата си и издиша дима през носа.

— Ти си, нали? Видях те по телевизията. Нека да ти стисна ръката, човече. — Той се приближи и леко удари Ник по рамото с юмрук като стар приятел, сякаш това, че го бе видял по телевизията, автоматично ги бе сближило. — Ти си истински герой!

— Грещиш — спокойно каза Ник.

— А, не. Хайде, човече, стисни ми ръката! Заложил съм десет кинта за това. — Той отново удари Ник по рамото и се усмихна с развалените си зъби. — Според мен трябваше да те оставят да приключиш с онзи задник веднъж завинаги. Малко блатно правосъдие. Щеше да спестиш пари на данъкоплатците, нали?

Той посегна да го бутне още веднъж. Ник хвана юмрука му и стана от стола, извъртайки ръката му така, че лицето на „блатния плъх“ се заби в грапавата дъсчена стена.

— Не обичам да ме докосват — тихо процеди той. Устата му бе на сантиметри от ухото на другия. — Не одобрявам близостта между непознати, а ние сме такива — непознати. Не съм ти никакъв приятел и със сигурност не съм герой. Разбираш ли каква ти е грешката?

„Блатният плъх“ се опита да кимне, търкайки притиснатата си в стената буза.

— Ей-ей, добре де, съжалявам. Не се обиждай — измърмори той през смачканата си уста. По брадата му се стичаше слюнка.

— Обаче, разбираш ли, аз вече се обидих, и затова смятам извиненията за излишни.

С крайчеца на околото си Ник виждаше как барманът го наблюдава, протегнал ръка под бара. Телената врата се тресна със звук, силен като изстрел. Приятелят на „блатния плъх“ скочи от стола, но не се осмели да се приближи.

— А сега реши — измърмори Ник — дали искаш десетте долара на приятеля ти да се прибавят към болничната ти сметка, или предпочиташ да си тръгнеш по-беден, но помъдриял?

— За Бога, Ники! — Гласът на Стоукс прозвуча в помещението, придружен от тежките му стъпки по дъсчения под. — Не мога да те оставя сам и за десет минути. Ако продължаваш така, ще ти трябва разрешително, за да се движиш на обществени места. — Той застана до Ник и поклати глава. — Какво направи този? Докосна ли те? Докосна ли го? — изрева той на „блатния плъх“. — Какво си мислиш бе, човек? Не престъпвай границата. Последният, който го докосна, приема вечерята си през сламка. Той килна меката си шапка назад и се почеса по темето. — Казвам ти Ники, вродената човешка глупост е достатъчна, за да ме накара да изгубя всякаква надежда за бъдещето на света. Искаш ли да пиеш? Аз се нуждая от едно питие.

Ник се отдръпна от „блатния плъх“. Ядът му се разнесе и уталожил, но на негово място дойде разочарованието от самия себе си.

— Съжалявам, изпуснах си нервите — каза той. Устните му трепнаха. — Всъщност не е от значение.

Разтърквайки буза, „блатният плъх“ се върна зашеметен при приятеля си. Двамата освободиха масата и се преместиха в другия край на бара.

— Не се държиш добре с околните, Ники — недоволно каза Стоукс, като издърпа един стол от масата и го завъртя, за да може да го яхне. — Къде си се учил на обноски — в изправително заведение ли?

Ник не му обърна внимание. Извади една цигара от пакета и я запали в движение, за да изразходва натрупаната в излишък енергия. Контрол. Съсредоточаване. Фокусиране. Уж ги беше овладял, ала сега се изплъзваха като въже от изпотена ръка.

— Така и така съм тръгнал да задавам въпроси... Какво е станало с лицето ти? Да не си се натъкнал на юмруците на ревнив съпруг?

— Прекъснах една бизнес среща. На господин Ди Монти това не му се хареса.

Стоукс повдигна вежди.

— Вик Ди Монти Тапата ли? Мафиотът?

— Познаваш ли го? — попита Ник.

— Чувал съм за него. Господи, Ники, ти си едно параноично копеле! Първо, смяташ, че съм те натопил. Сега пък си мислиш сигурно, че съм гъст с мафията. А пък съм най-добрият приятел, който можеш да имаш в това забутано място. Мога да развия комплекс. — Той тъжно поклати глава. — Ти си този, който е живял в Ню Орлиънс, човече, не аз. Какъв проблем има Ди Монти с теб?

— Отидох да видя Дювал Маркот. Маркот се занимава с недвижими имоти. Ди Монти притежава строителна фирма. Изведнъж Дони Бишон е решил да продава своята половина от агенция на Пам. Агенцията е покрила доста земя, собственост на строителна фирма „Бишон“. Изглежда, за да спаси кожата на Дони от фалит. А сега разбирам, че Линдзи Фокнър, съдружничката на Пам, е била нападната снощи.

— Изнасилена. Вероятно от същия, който е изнасилвил и другите две — каза Стоукс, като махна с ръка, за да привлече вниманието на бармана. — Този тип има проблеми. Онази му работа е свръх потентна. Не е било дело на мафиоти, за Бога. Трябвало е да отидеш в ЦРУ, Ники. Много би им харесал начинът ти на мислене.

— Аз просто не вярвам в съвпадения, това е то. Говори ли с Дони?

Той кимна, поглеждайки отново към бара.

— Боже, ти изплаши бармана. Надявам се, че си доволен — измърмори Стоукс, като хвърли замислен поглед към наполовина пълното шише на Ник. — Това ще го пиеш ли? Умирам от жажда, човече.

— Какво ти каза?

— Че му се ще никога да не е чувал за шерифската служба на община Парту. Каза ми, че е бил в службата си до единайсет и се е занимавал с документи, после се е отбил в бар „Вуду“ за няколко питиета и след това се е прибрал вкъщи. Сам. — Той пресуши шишето надве дълги глътки. — Казах му, че трябва да си намери постоянна приятелка. Никога няма кой да потвърди алибито на това момче. Знаеш какво имам предвид. Но от друга страна пък изглежда, няма и достатъчно акъл за колежанче. Виж какво изпусна, за да гони фустии.

Пам беше страхотна жена, дори го издържаше в добавка, а той само я тормозеше. Защо изобщо си се захванал с него? — попита той, като си взе една цигара от пакета. — Когато някой му плати гаранцията, нормалният човек би демонстрирал малко благодарност. А ти се опитваш да го свържеш с някаква голяма конспирация.

— Не ми харесват връзките му, това е то.

— Ренар е убил Пам. Ти го знаеш и аз го знам, приятелю.

— Останалото е неприятен страничен факт — каза Ник и се облегна назад на стола си. — С какво друго да си запълвам времето?

— Иди на риба. Чукай се. Почни да играеш голф. И пак се чукай. Ако бях на твое място, щях главно да се чукам. Нуждаеш се от това, партньоре. Прекалено си напрегнат, така си е. Затова непрекъснато скачаш на хората.

Стоукс погледна часовника си и се отдръпна назад. Заведението започна да се пълни. Денят преминаваше. Една келнерка изникна от задната стаичка. Беше с изрусени къдрици и тясно бяло бюстие от „Хутърс“, Маями. Той я погледна със съблазнителна усмивка.

— Две бири „Джакс“, скъпа, и в допълнение малко от твоите прелести.

Тя се протегна пред него за празните чаши, удостоявайки го в едър план с деколтето си. Стоукс изръмжа като тигър, докато тя се отдалечаваше. В другия край на стаята, рокерът, на чийто горен джоб на джинсовия елек бе избродирано „младши“, вдигна глава от билиярда, и ги изгледа намръщено. Стоукс проследи келнерката с поглед.

— Тя ме желае. Да пукна, ако лъжа.

— Иска голям бакшиш.

— Ти си неспасяем песимист, Ники. Така става, когато търсиш скрит смисъл във всяко нещо. Обречен си на разочарования. Разбираш ме, нали? Приемай привидното. Така животът става дяволски полесен.

— Ами изнасилването на Фокнър? Смяташ, че и то принадлежи на нашия човек, защото така е по-лесно ли, Чаз?

Стоукс се навъси.

— Смятам, че е така, защото фактите съвпадат.

— Няма промяна в метода, така ли?

— Има малка разлика, вероятно защото го е чула да влиза. Но всичко останало съвпада. Кратко и ясно, както при другите. Нашият

човек вероятно има километрично досие. Трябва да се обадя на щатската управа, да видя какво можем да открием.

— Но защо е избрал Фокнър?

— А защо не? Тя е красива, живее сама. Може да не е знаел, че е обратна.

Ник повдигна вежда над очилата си.

— И тя не е искала да спи с теб, така ли? Тази община направо гъмжи от лесбийки.

— Ей! Наричам ги такива, за каквито ги смятам.

Някой бе сменил програмата на телевизора над бара на друг канал. Предаването се излъчваше на живо от Байю Бро. Месестото лице на Ноблие изпълни екрана. Беше застанал на подиум, отрупан с микрофони. Изглеждаше изключително нещастен. Пресконференцията. Всяка голяма клечка щеше да го вземе на мушката.

Ник кимна към телевизора.

— Защо не си там? Разбрах, че си в отряда.

— За Бога, та аз съм отрядът! — измърмори Чаз. — Аз, Куинлан и няколко униформени — Мълън и Комптън от дневната смяна, Дега и Фортие от нощната. Голяма работа. Куинлан се опита да привлече и полицейското управление на Байю Бро — Зи Топ и Рива. Ама не стана. Ноблие и началникът са като бойни петли. Заради теб. Официалното оправдание е, че изнасилванията са извършени извън територията на града. Това е наша територия, наш случай, наш отряд. — Той поклати глава и дръпна от цигарата. — То и без това всичко е само за да се покажем, човече. Нямаме абсолютно никакви улики. Това трябва да накара обикновените хора да се почувстват в безопасност.

— А ти как не си там, за да успокояваш дамите, Господин Холивуд?

— Ненавиждам тези журналистически номера. Дузина надувки, които ти задават тъпи въпроси. Благодаря, ама аз съм пас. И така си имам главоболия. Познай кой съобщи за Фокнър? — попита той с кисела физиономия. — Брусар. Какво, смяташ, е търсила там?

Ник вдигна рамене с напълно несведущ вид. Вниманието му се бе прехвърлило на рокерите. Онзи, който се наричаше младши, приличаше на четирикрилен гардероб. На десния му бицепс имаше

татуировка на Арийското братство. Беше вперил злобен поглед в Стоукс.

— Твърди, че искала да си купува къща. Да, бе — подигравателно произнесе Стоукс. — Просто било съвпадение. Точно както и когато те спипа с Ренар. — Той поклати глава. — Казвам ти, човече, тази мацка е беля. Винаги никне там, където не я сееш. Ако търсиш конспирация, провери нея. Знаеш ли, носят се слухове, че се чука с помощник главния прокурор Дусе. Ето ти конспирация.

Младши се приближи към тях от масата за бiliarд, като пресрещна келнерката и си взе една от бирите. Стоукс тихо изруга и стана.

— Ей, човече, не се ебавай с питието ми!

Рокерът се озъби.

— Ако ти се пие, иди и си заври главата в кенефа.

Очите на Стоукс се ококориха.

— Да не би да ти пречи моето присъствие, младши? Може би смяташ, че съм малко мургав за това заведение, а?

Младши отпи от бирата, оригна се и погледна партньора си през рамо.

— Ето това става, когато негри се чукат с бели жени.

Стоукс се втурна с рамото напред и го удари в движение, избутвайки младши обратно към масата за бiliarд. Рокерът падна по гръб, като силно си удари главата в дървото. Топките подскочиха и се разпръснаха. Другият рокер отстъпи назад, хванал стика си като бейзболна бухалка, когато Чаз измъкна значката си и я завря в лицето на младши.

— Това прави ли ме по-бял, задник такъв? — изрева той. — Ами това? — Той извади един деветмилиметров глок от кобура на колана си и завря дулото в лявата му ноздра. — Смяташ, че си от по-висша раса ли, нацистко копеле такова? Какво, ще кажеш, а?

Той силно удари рокера по бузата със значката, а след това заби десния си юмрук в брадата му.

— Да не си ме нарекъл негър! Не съм ти никакъв негър, тъпанар такъв! Като нищо ще ти пръсна тъпата глава! Ще кажа, че си нападнал полицай!

Младши издаде сподавен звук и лицето му стана един тон по-червено от проскубаната му брада.

Ник забеляза бясната ярост в погледа на Стоукс. Беше на ръба. Остана изумен, че го вижда в друг човек. Може би все пак имаха нещо повече общо от работата.

Ник подпря ръце на билиардната маса и се наведе пред изцъкления поглед на младши.

— Виждаш ли какво става, като си политически некоректен в днешно време? Хората просто вече не понасят да ги тормозят както едно време.

Стоукс отстъпи и младши се обърна на другата страна, изхраввайки се на зеления филц. Стоукс издиша и се накара да се усмихне, разкърши рамене и рече:

— По дяволите, Ники, този ми развали забавата. Ник поклати глава и тръгна към вратата.

— А твърдиш, че аз съм лудият.

Стоукс вдигна рамене безгрижно.

— Ами, какво да кажа? Той просто престъпи границата.

Ани седеше на кухненската маса, забучила вилица в кутия с пиле по китайски, докато Джан Арден припяваше. Странните, воайорски реплики на песента я хвърлиха в размишления относно ситуацията, в която се намираще. Как преживяванията на един човек се преплитаха с тези на друг и как неговият живот повлияваше живота на трети.

Наистина ли бе смятала, че може да се захване с разследването и да търчи насам-натам, без да я забележат? Хората разговаряха помежду си. Случаят бе актуален и все още не бе приключен. Стоукс работеше по него, така че нямаше как да не говори с Линдзи Фокнър. Линдзи бе разговаряла с Ани. Защо да не го спомене пред Стоукс? Нямаше причина да не го прави.

— Освен, че това би означавало обезглавяването ми — промърмори Ани.

Ако Стоукс кажеше на шерифа... Стомахът ѝ се сви, като си представи какво би казал Ноблие по въпроса. Щяха да я погребат в проклетия кучешки костюм.

Но Гюс не ѝ бе казал нищо конкретно, когато я бе извикал в кабинета си за нападението на Фокнър, което можеше да означава единствено, че Стоукс не му го бе споменал. Засега.

— Хукър е прав — бе изръмжал Гюс, като я бе изгледал с недоволен поглед. — Изглежда, че ако има купчина с лайна наоколо, ти ще съумееш да стъпиш точно в нея. Как се озова в дома на Линдзи Фокнър, помощник-шериф Брусар?

Тя се бе придържала към версията, която бе изказала пред Стоукс, чудейки се, прекалено късно, разбира се, дали сама не бе попаднала в капан. Нямаше да има никакви документи в агенцията за недвижими имоти, които да подкрепят твърденията ѝ. Ами ако Стоукс отидеше в агенцията и поискаше оферта, която не съществува?

Щеше да се справи с този проблем, когато му дойде времето, реши тя, като отбутна вечерята си настрани. Въпросът, който я тормозеше в момента, бе, че ако Стоукс знаеше, че тя души около случая, то тогава защо не бе казал на шерифа?

Може би Фокнър не му бе споменавала за срещите им. Нямаше начин да разбере това, докато Стоукс не направеше нещо или докато Линдзи Фокнър не дойдеше в съзнание.

— Защо просто не можеш да си гледаш своята работа, Ани? — каза си тя на глас.

В магазина Стиви, вечерният касиер, отново гледаше „Скорост“, запленил от Сандра Бълок. Шумът от удари и експлозии се чуваше през пода, като че ли долу се водеше битка. Обикновено Ани успяваше да изключи от шума. Тази вечер откри, че ѝ липсва тишината в кабинета на Форкейд, но тя нямаше никакво намерение да ходи там. Нуждаеше се от една нощ почивка, от време, през което да избистри съзнанието си и да обмисли в какво се бе забъркала. Като че ли това щеше да ѝ е от голяма полза в момента.

Въпреки това, против волята си, тя се запита как ли се чувстваше Форкейд. Беше му се обадила от уличен телефон по обяд и бе оставила съобщение за Линдзи Фокнър на телефонния му секретар. Той не ѝ бе отговорил. От време на време я обземаха тревожни мисли за това, как той лежи на пода с вътрешен кръвоизлив, но след това се отърсваше от тях. Не му се случваше за първи път да се бие. Той знаеше по-добре от нея колко тежко е пострадал.

А и със сигурност не бе я целунал като човек, който бе на косъм от смъртта.

Не, той я бе целунал като слепец, който усеща светлина, като човек, който има нужда да установи връзка с друго същество, но не

знае точно как.

— Не бъди глупава — измърмори тя, като прехвърли вниманието си на документите, които бе донесла със себе си от кабинета на Ник предишната нощ — докладите за тормоза, на който Пам Бишон бе била подложена преди убийството, както и копия от докладите от полицейското управление на Байю Бро за случки, станали в службата ѝ.

Пам се бе страхувала за своята безопасност и за тази на Джоузи. Но степента ѝ на уплаха се бе сторила пресилена на полицаите, които бяха приели оплакванията.

Въпреки че в докладите липсваха заключения, за друг полицаи не бе трудно да разбере скрития смисъл. Бяха сметнали, че е реагирала прекалено емоционално, че не е разсъждавала трезво, че им губи времето. Защо да се страхува от Маркър Ренар? Той изглеждаше толкова нормален, толкова безобиден. Защо да смята, че той е този, който упражнява телефонен тормоз върху нея? Какви доказателства е имала, че броди нощем из имота ѝ в „Кудейл Рън“? Как би могла да се уплаши от това, че е получила копринен шал от таен обожател?

Ани настръхна. Знаеше, че Ренар бе дал на Пам няколко дребни подаръчета, но единственият ценен подарък, споменат подробно в цялата документация, бе колие със сърце. Той се бе опитал да ѝ го подари на рождения ѝ ден, малко преди смъртта ѝ.

Ани извади папката с изрезките от вестниците и ги прегледа, търсейки, тази, която се бе запечатала в съзнанието ѝ. Беше статия от „Дейли Адвъртайзър“ в Лафайет, която бе излязла малко след задържането на Ренар, точно за рождения ден на Пам, когато тя бе отишла в офиса на „Боуен и Бригс“ с картонена кутия, съдържаща подаръците, които ѝ бе подарил предишните седмици. Беше запратила кутията по Ренар, крещейки ядосано да я остави на мира и че не желае да има нищо общо с него.

Беше му върнала всичко, което някога ѝ бе подарявал, и между тези неща бе имало копринен шал. Ани не можеше да открие никакво подробно описание на шала. Детективите бяха търсили върнатите подаръци при обиска на дома на Ренар, но изобщо не ги бяха открили, а и явно не ги смятаха за толкова важни. Как би могъл някой да приеме един копринен шал като доказателство за тормоз?

На Ани ѝ прилоша при тази мисъл. Тя се пресегна през масата към кутията, извади шала и прокара пръсти по него, като размишляваше трескаво.

„Знаете ли, вие приличате на нея — бе ѝ казал Дони, с необичайно замечтан глас. — Формата на лицето... Косата... Устата...“

„Видът ти съвпада с този на жертвата — беше ѝ казал Форкейд. — Е, ти навлезе в живота му, скъпа. Като че ли е било писано... Той може да се влюби в теб.“

Дали Пам Бишон бе държала шала в ръцете си, усещайки същото странно притеснение, което Ани изпитваше сега?

Телефонът извънтя и я накара да подскочи на метър от стола си. Тя метна шала настрана и отиде във всекидневната.

Телефонният секретар се включи на четвъртото позвъняване и тя се заслуша как сама напътства обаждания се.

„Ако сте някой, с който бих искала да разговарям, оставете съобщение след сигнала. Ако сте журналист, продавач, телефонен терорист, майтапчия или някой, с особено мнение за мен, което не бих желала да чуя, просто не си правете труда. Само ще ви изтрия.“

Предупреждението като че ли не бе спряло никой. Касетата бе пълна, когато се бе прибрала вкъщи. Слухове за връзката ѝ със случая „Фокнър“ се бяха разпространили мълниеносно. Трима журналисти я бяха причакали на верандата пред магазина, когато се прибираще.

„Ани, Маркъс е. — Гласът му бе притеснен. — Моля те, можеш ли да ми се обадиш? Някой се опита да ме застреля тази вечер.“

Ани грабна слушалката.

— Тук съм. Какво се случи?

— Точно това, което ти казах. Някой се опита да стреля по мен през прозореца.

— Защо се обаждате на мен? Обадете се на 911.

— Обадохме се. Полицайте, които дойдоха, казаха, че е жалко, че онзи е бил толкова слаб стрелец. Изчовъркаха куршума от стената и си тръгнаха. Бих искал някой да огледа наоколо, да разузнае.

— И искате този някой да съм аз, така ли?

— Ти си единствената, която е загрижена за нас, Ани. Ти си единствената в цялата проклета служба, която държи на правосъдието.

Ако зависеше от останалите, щях да съм станал храна на алигаторите още преди седмици.

Той замълча за момент. Ани зачака. Стомахът ѝ се сви на топка от несигурност.

— Моля те, Ани, кажи, че ще дойдеш! Нуждая се от теб.

Навън, над Ачифалая, отекваше тътенът от гръмотевиците като от далечна стрелба с оръдия. Той я искаше. Той се нуждаеше от нея. А най-вероятно бе убиец. Беше затънала в този случай до гуша. Пое си дълбоко въздух и се гмурна в дълбокото.

— Ще дойда.

ГЛАВА 30

— Седяхме си тук и пиехме кафе като цивилизовани хора — каза Дол Ренар, като посочи към масата в трапезарията, — когато изведнъж стъклото на онази врата се пръсна. За малко да получа инфаркт! Ние не сме от хората, които притежават оръжие или разбират от оръжие. Само като си представя, че някой би стрелял в нашия дом! В какъв свят живеем? Едно време вярвах в човешката доброта...

— Вие къде седяхте? На кои столове?

Дол изсумтя.

— Другите полицаи дори и не си направиха труда да попитат. Аз бях ей там, на моето си място — каза тя, като отиде до стола в края на масата.

— Виктор беше тук, на неговото място. — Маркъс посочи стол, който беше с гръб към стъклените врати.

При споменаването на името му, Виктор поклати глава и удари с длан по масата. Сега седеше в челото, клатейки се и мърморейки непрестанно.

— Не сега. Не сега. Много червено. Изчезвай. Изчезвай!

— Ще бълува дни наред — ядосано каза Дол.

Маркъс ѝ хвърли предупредителен поглед.

— Майко, моля те. Всички сме разстроени. Виктор има причина за това, както и ние. Повече от теб — той можеше да бъде убитият!

Дол остана с отворена уста, като че ли някой ѝ бе зашлевил плесница.

— Не съм казвала, че не трябва да е разстроен! Как смееш да ми говориш така пред гостенка!

— Съжалявам, майко. Прости ми за изнервеността. Не се държа както подобава. Истината е, че някой искаше да ме убие преди малко.

Ани се изкашля, за да привлече вниманието му.

— Вие къде седяхте?

Той погледна към строшената врата. Десетки насекоми бяха нахлули през дупката и сега се тълпяха около полилея. Мушичките

бяха накацали по тавана, като петна от черно мастило.

— Не бях в стаята.

— Не сте седели тук, когато се е стреляло?

— Не. Бях излязъл за няколко минути.

— Защо?

— За да отида до тоалетната. Бяхме пили кафе.

— Притежавате ли пистолет или пушка?

— Естествено, че не — каза той и се изчерви.

— Аз не бих допуснала оръжие в тази къща! — засегна се Дол.
— Аз дори не разрешавах на Маркърс да има детски пистолет като момче. Оръжията са гадно нещо, инструмент за насилие и нищо повече. Баща му имаше пистолет — каза тя обвинително. — Аз обаче го изхвърлих. Провокира насилие.

— Не можеш да смяташ, че съм инсценирал това — каза Маркърс, гледайки Ани съсредоточено.

— Инсценирал ли? — изписка Дол. — Какво искаш да кажеш с това „инсценирал“?

Ани им обърна гръб и отиде до стената, където куршумът се бе забил в мазилката. Явно повиканите полицаи го бяха извадили, без да използват пикел. По пода бе пръсната мазилка на парчета, както и фин прах. Куршумът бе попаднал поне на трийсет сантиметра над главите на седящите около масата. Едно от нещата, които всеки стрелец трябваше да вземе предвид, когато се прицелваше, бе траекторията на куршума. За да улучи желаната цел, той се бе целил доста неточно.

— Или е бил неумел стрелец, или изобщо не е искал да уцели никого — заключи тя.

— Какво искате да кажете? — попита Дол. — Някой стреля по нас! Ние седяхме тук!

— Забелязахте ли чужди хора да се мотаят наоколо през деня? — попита Ани. — Днес или през някой от миналите дни?

— Рибари постоянно сноват из блатото — каза тя, посочвайки с кокалестата си ръка по посока на водата. — А и тези ужасни журналисти идват непрекъснато, въпреки че няма какво да им кажем. Правят каквото си искат. Никога не съм виждала толкова нахални хора през живота си. Едно време в тази страна етикетът означаваше нещо.

Маркърс стисна очи.

— Майко, ако обичаш, може ли да се придържаме към въпроса? Ани не се интересува от разговор на тема възпитано държание.

По лицето на Дол избиха червени и бели петна. Изражението ѝ се изопна, а кожата на лицето ѝ се опъна.

— Ами, извинявай, синко, че моите възгледи не са от значение за теб — произнесе тя ядосано. — Прости ми, ако смяташ, че Ани не желае да чуе какво мисля аз.

— Случилото се е разстроило всички ви, сигурна съм — дипломатично каза Ани.

— Не се дръжте снизходително! — побесня Дол. Цялата се тресеше от ярост. — Вие ни смятате или за престъпници, или за идиоти. Не сте по-различна от останалите.

— Майко...

— Червено! Червено! Не! — изкреця Виктор, като се клатеше толкова силно, че краката на стола се вдигнаха във въздуха.

— Ако смяташ, че я е грижа за нас, Маркърс, ти наистина си глупак. — Дол му обърна гръб и каза на другия си син: — Хайде, Виктор. Отиваш да спиш. Никой тук не се нуждае от нашето присъствие.

— Не сега! Не сега! Много червено! — Гласът на Виктор се извиси, подобно на стържещ метал.

Той се сви на кълбо, когато майка му сложи бледата си властна ръка на рамото му.

— Хайде, Виктор!

Разплакан, той се изправи и се остави майка му да го избута от стаята.

Маркърс наведе глава и впери поглед в пода. Насиненото му лице се изчерви от притеснение и яд.

— Е, не беше ли това просто страхотно? Още една нощ от живота на щастливото семейство Ренар. Съжалявам, Ани. Понякога си мисля, че майка ми не умее да се справя с чувствата си повече от Виктор.

Ани не отговори. За нея бе по-полезно да види как семейство Ренар се разпадаха, отколкото да ги види съюзени. Тя тръгна към стъклената врата, заобикаляйки натрошените стъкла.

— Бих искала да огледам навън.

— Естествено.

Навън, на терасата, тя вдиша дълбоко въздух. Имаше привкус на мед. Облаците като че ли бяха надвиснали над върховете на дърветата, натезали от дъжд, който тепърва щеше да се изсипе.

— Само да обясня — каза Маркъс. — Майка ми никога не е вярвала в човешката доброта. Тя очаква разярена тълпа да се появи на ливадата и не пропуска възможността да ми натякне, че това е по моя вина. Сигурен съм, че тайничко се радва за това по неин си, изкривен начин.

— Не съм дошла тук, за да обсъждаме майка ви, господин Ренар.

— Моля, те, наричай ме Маркъс — обърна се той към нея.

Светлината, която се процеждаше от къщата, омекотяваше и прикриваше раните и шевовете му. След като бе спаднал отокът, той вече нямаше чудовищен вид, а просто изглеждаше грозноват, не опасен, а по-скоро достоен за съжаление.

— Моля те, Ани! Имам нужда от това. Поне да се преструвам, че имам приятел в цялата тази история.

— Адвокатът ви е приятел. Аз съм ченге.

— Но ти си тук, а не е нужно да бъдеш. Ти дойде заради мен.

Искаше да му каже обратното. Беше се опитала да му обясни, но той или не слушаше или извърташе истината така, както му бе угодно.

Този начин на мислене бе присъщ на преследвачите и на други вманиачени типове. Нежелание или неспособност да приемат истината. Нямаше нищо явно в поведението на Ренар. Нищо, което можеше да се сметне за ненормално, и въпреки това деликатните му опити да изкриви действителността, за да пасне на желанията му, бяха обезпокояващи.

Искаше да се дистанцира от него, но истината бе, че колкото повече се доближеше, толкова по-вероятно бе да открие нещо, което детективите бяха пропуснали. Той можеше да смъкне защитната си маска, да направи грешка.

„Може да се влюби в теб...“, бе казал Форкейд, а тя щеше да е там и да го хване.

— Добре... Маркъс — каза тя. Името му лепнеше в устата ѝ като локум.

Той въздъхна с облекчение и пъкна ръце в джобовете на панталоните си.

— Форкейд. Попита дали някой е идвал тук скоро. Форкейд бе тук в събота. В благото.

— Имате ли причина да вярвате, че детектив Форкейд е този, който е стрелял по вас тази вечер?

Маркъс се изсмя сподавено, извади кърпичка от джоба си и избърса ъгълчетата на устата си.

— Опитва се да ме убие миналата седмица, защо да не го стори отново?

— Той не бе на себе си през онази нощ. Беше претърпял поражение в съда, беше пил. Той...

— Няма да му измисляш оправдания в съда следващата седмица, нали? — попита Ренар и я изгледа шокирано. — Ти беше там. Видях какво ми стори. Сама го каза — той се опита да ме убие.

— Не говорим за миналата седмица. Говорим за тази вечер. Видяхте ли го тази вечер? Виждали ли сте го от събота? Обаждал ли ви се е? Заплашвал ли ви е?

— Не.

— А вие, естествено, не сте видели стрелеца, тъй като точно в този момент сте били в тоалетната...

— Ти не ми вярваш — промърмори той.

— Вярвам, че ако детектив Форкейд искаше да сте мъртъв, в момента наистина щяхте да стоите пред Свети Петър — каза Ани. — Ник Форкейд не би взел брат ви за вас и не би изстрелял куршума на трийсет сантиметра над главата ви. Той би ви пръснал черепа тутакси. Не се съмнявам, че би могъл да го направи дори в тъмното на трийсет метра разстояние.

— Той дойде тук с лодка в събота. Възможно е, да се е върнал в благото...

— Всички в тази община притежават лодки и около деветдесет процента от тях смятат, че трябва да бъдете публично екзекутиран. Форкейд едва ли е единственият вариант. Ако трябва да бъда напълно откровена с вас, Маркъс, аз наистина смятам, че вие сте по-вероятният извършител от Форкейд.

Той ѝ обърна гръб, вперил поглед в тъмнината.

— Не съм го направил аз. Защо ми е да го правя?

— За да привлечете вниманието. За да ме накарате да дойда. За да насъскате пресата срещу Форкейд.

— Можете да проверите ръцете ми за следи от барут, да претърсите имота ми за пистолет. Не съм го направил аз. — Той поклати глава с огорчение. — Това сякаш е мотото ми през последните няколко месеца: „Не съм го направил аз.“ А докато всички вие се опитвате да докажете, че аз лъжа, убийци и бъдещи убийци се разхождат на свобода.

Той отново избърса устата си. Вперила поглед в него, Ани се опитваше да разгадае що за индивид е, чудейки се каква част от това, което той показваше пред нея, е преструвка и каква — истина.

— Знаеш ли кое е най-ужасното във всичко това? — попита Маркърс с толкова тих глас, че Ани трябваше да се приближи, за да го чуе. — Не ми дадох възможност да скърбя за Пам. Не ми бе позволено да изразя тъгата си, болката си от загубата. Тя бе такъв прекрасен човек! Толкова красива...

Той погледна открито Ани. Просветна светкавица. Изражението му бе обляно в сребриста светлина — един странен, замечтан поглед, като че ли споменът бе оживял.

— Тя ми липсва — прошепна той. — Иска ми се да...

Какво? Да не я бе убивал ли? Да бе отвърнала на чувствата му, вместо да му връща подаръците ли? Ани затаи дъх и зачака.

— Иска ми се и ти да ми вярваше — промълви той.

— Моята работа не е да ви вярвам, Маркърс — каза тя. — Моята работа е да открия истината.

— Искам да разбереш истината — прошепна той.

Интимният му тон я притесняваше. Тя се отдръпна.

Вятърът се изви в небесата, разлюлявайки дърветата като гигантски пискюли.

— Ще следя развитието на нещата — каза тя. — Ще разбере, ако детективите открият нещо. Но това е всичко, което мога да направя. И така съм достатъчно загазила. Бих се радвала, ако пред никого не споменете, че съм била тук.

Той „заключи“ устните си с палец и показалец.

— Нашата тайна. Така стават две. — Мисълта сякаш му доставяше удоволствие.

Ани се намръщи.

— Проверявам за онзи пикап — вашия самарянин от нощта, когато умря Пам. Не обещавам, че това ще даде резултат, но искам да знаете, че проверявам.

Той се опита да се усмихне.

— Знаех си, че ще постъпиш така. Не би се примирила с мисълта, че си ми спасила живота напразно.

— Не, не бих желала хората да кажат, че разследването не е било издържано по всички линии — поправи го тя. — Просто за информация, детектив Форкейд е проверил, но не е открил нищо. Вероятно защото няма нищо за откриване.

— Ти ще намериш истината, Ани! — въодушевено изрече той и се пресегна да я докосне по рамото. Ръката му се задържа там секунда повече от необходимото. — Вярвам, че ще го направиш.

Ани настръхна и се освободи от ръката му.

— Ще отида да си взема фенерчето. Искам да огледам двора, преди да е започнало да вали.

Дворът не ѝ разкри никакви тайни. Търси в продължение на двайсет минути. Ренар я наблюдаваше от терасата известно време, след което се скри в къщата. След малко се върна с друго фенерче и се включи в търсенето.

Ани нямаше представа какво се надяваше да открие. Някоя гилза, може би. Но не откри такава. Възможно бе стрелецът да я бе изхвърлил. Съвсем спокойно можеше да е в блатото, ако стрелецът изобщо бе бил някой друг, а не самият Ренар.

Тя обмисли възможностите, докато изкарваше колата от алеята на семейство Ренар и поемаше по главния път. Нямаше да е лошо да разбере къде е бил Хънтър Дейвидсън по време на стрелбата, въпреки че той бе стар стрелец и тя не можеше да си представи да пропусне целта.

Може би се е прицелил в гърба на Виктор Ренар, след като го е взел за Маркъс, и докато си е нагласявал мерника, е осъзнал значението на това да отнеме човешки живот и вместо това е запратил куршума в стената.

По-вероятно бе да е видял Ренар и да бе дръпнал спусъка, воден от силни емоции. Угризенията, ако въобще можеше да става дума за такива, щяха да възникнат след отмъщението.

Също така не бе логично да се смята и Форкейд за заподозрян, поради причините, които бе изброила пред Маркъс. Ренар от друга страна можеше да спечели много, като инсценира случката. Това би му дало повод да ѝ се обади. Натопяваше Форкейд и ставаше примамка за журналистите. Новината можеше да се появи в емисията в десет часа, пораждайки същински фурор до сутринта. Адвокатът на Ренар със сигурност би желал това.

Но тогава къде бяха журналистите? Ренар не им се бе обадил. Беше се обадил на нея.

— Ти си тук, а не е нужно да бъдеш. Ти дойде за мен.

Пътят покрай блатото бе пуст и тъмен, усамотена просека между непроницаемата стена от дървета от двете му страни. Най-сетне бе започнало да вали — слабо ръмене, което всеки момент можеше да премине в дъжд. Ани включи чистачките и погледна в огледалото за обратно виждане, когато просветна светкавица. Видя очертанията на някаква кола зад нея. Голяма кола. Прекалено близо. Без фарове.

Тя се ядоса на себе си, че не ѝ бе обърнала внимание досега. Нямахше представа колко дълго я бе следвала колата или откъде я следваше.

Като че ли шофьорът усети, че тя го забеляза, и фаровете светнаха — дълги светлини, заслепяващи с внезапната си сила. В същото време, небесата като че ли се разтвориха и се изсипа същински порой. Ани включи чистачките на по-бързи обороти и натисна газта. Джипът дръпна напред, но колата го следваше, долепена отзад.

Ани отново натисна педала за газта, качвайки стрелката за скоростта на сто и десет. Колата обаче я следваше като хрътка по петите. Тя грабна микрофона на радиостанцията, но осъзна, че кабелът бе прерязан от апарата.

Като по план. Това не бе случайна играчка. Някой ѝ я бе устроил. Но кой?

Нямаше време да го обмисля. Нямаше време за нищо друго, освен да действа и да реагира правилно. Караше прекалено бързо, за да вижда пред себе си, втурвайки се слепешката през дъждовната пелена. Пътят тук се виеше като змия, следвайки очертанията на блатото. На всеки завой джипът бе подложен на изпитание и имаше опасност машината да излети извън пътя. След още километър и половина пътят

се превърна в същински земен мост между двата участъка на дълбокото благо.

Колата мина в лявото платно и се изравни с нея. Беше голяма — може би кадилак — кола — танк. Ани усещаше мощността ѝ. Прекалено голяма за завоите, помисли си тя, като се надяваше непознатият да се отдръпне. Но колата продължи да се движи успоредно с нея и тя се отказа от тази надежда, като се съсредоточи върху шофирането. Ала джипът поднесе на един завой и гумите отказаха да се подчинят на волята ѝ.

Колата беше минала от вътрешната част на завоя, като заемаше голямо пространство, блъскайки джипа и стържейки метала. Ядно се опитваше да я избута от пътя. Задната ѝ външна гума се удари в банкета и джипът подскочи. Ани натисна газта и хвана здраво волана, старейки се да задържи колата на пътя. Външният свят се наклони, а след това с трясък всичко си дойде на мястото.

— Кучи си! — извика тя.

Натисна газта докрай, когато пътят спря да криволичи, като се молеше да няма нищо отпред. Валеше прекалено силно, за да може водата да се оттече от пътя. Гумите на джипа вдигаха фонтани. Водата сигурно пречеше на по-ниската кола, но тя я следваше плътно, явно с намерението за нов удар. Страничното стъкло на джипа се счупи и парчета от него се посипаха по Ани.

Тя блъсна на свой ред джипа в колата. Трясъкът беше оглушителен. Колата обаче се задържа на място, отблъсквайки джипа като гумена топка. За секунда Ани изгуби контрол. Джипът политна към банкета и към непрогледната тъмнина на блатото. Предната дясна гума се удари в банкета и пропадна. Кал опръска предния капак и стъклото. Чистачките размазаха калта.

Ани изви кормилото наляво, молейки се неистово, когато джипът подскочи напред, наполовина извън пътя. Блатото щеше да го засмуче като гладен звяр. С крайчеца на окото си, тя видя как колата се засили отново към нея и за части от секундата, съзря шофьора — черна сянка с блестящи очи, отворила уста за писък, който Ани не можа да чуе. След това пътят зави рязко точно пред нея и джипът изскочи обратно на асфалта, като удари с муцуна другата кола и изхвърли искри.

В съзнанието на Ани светкавично преминаваха различни възможности. Тя не можеше да го победи в схватка и не можеше да

избяга от него, но пък имаше четири здрави гуми за всякакъв терен и кола, която бе доста пъргава за размерите си. Ако успееше да стигне до пътя към дигата, щеше да успее да го заблуди.

Натисна спирачките и джипът поднесе, превключвайки на пониска скорост. Колата я задмина и Ани използва поднасянето, за да завие на сто и осемдесет градуса и да настъпи газта. В огледалото за обратно виждане, тя видя как стоповете ѝ святкаха като червени очи в нощта. Докато той успееше да обърне, щеше да е преполовила разстоянието до дигата — ако не я изоставеше късметът ѝ и ако алеята към къмпинга на Кларънс Готие на бе покрита с половин метър вода.

Фаровете ѝ осветиха табела. Закована на дънера на стар дъб, разсечен от гръм преди двайсет години. Табелата представляваше назъбено парче кипарисова дъска, изписана на ръка в крещящо оранжево: „ВЛИЗАНЕТО ЗАБРАНЕНО — НАРУШИТЕЛИТЕ ЩЕ БЪДАТ ЯДЕНИ!“

Зад нея колата бе обърнала. Ани зави по черния път и натисна спирачките. Вода покриваше алеята като лъскава черна повърхност, набраздена от дъжда. Тя се сети, твърде късно, че може би щеше да е по-разумно, ако се бе втурнала обратно към къщата на Ренар и бе потърсила спасение при един предполагаем убиец, за да избяга от друг. Но колата вече приближаваше бързо към нея, възползвайки се от двоумението ѝ.

Ако не успееше да излезе на по-високо, щеше да е негова, който и да бе той и за каквото и да я преследваше. Щеше да се наложи да прибегне към зиг-зауера в сака на седалката до нея и да задържи кучия му син на разстояние, докато не пристигнеше помощ.

Тя форсира двигателя и отпусна съединителя. Джипът затъна във водата. Двигателят ревеше, а гумите въртяха на празни обороти. Въртяха и затъваха.

— Хайде, хайде, хайде! — мълвеше задъхано Ани.

Джипът се изви надясно, докато задната гума се плъзгаше по ръба на разкаляната алея. Моторът ревеше, но Ани го форсираше. В огледалото видя колата да спира на пътя зад нея.

В този момент предните гуми зацепиха по здрава повърхност и джипът се изкачи на безопасно място.

— О, Господи! По дяволите — мърмореше Ани, докато караше с бясна скорост по виещата се алея. Клони удряха предното стъкло.

Някой изтича от бараката, където Кларънс Готие държеше бойните си кучета. Ани зави надясно, преди да е влязла в къмпинга и трепна, когато чу да се стреля предупредително с пушка. Още няколко метра по алеята, която бързо се превръщаше в тресавище, и тя най-сетне успя да излезе на пътя към дигата.

Извън гората дъждът я обгради като водна завеса. Само светкавиците ѝ позволяваха да види кошмарния свят извън обсега на фаровете ѝ. Тъмен, мъртъв, без нито едно живо същество.

Прилоша ѝ и тя се разтрепери.

Някой току-що се бе опитал да я убие.

„Корнърс“ бе затворен. Светлината от всекидневната на Сос и Фаншон хвърляше кехлибарени отблясъци в мрака на паркинга. Ани паркира джипа си близо до стълбите от южната страна на сградата и изтича към площадката. Ръцете ѝ трепереха, докато се мъчеше да отключи. Тя мислено се опита да успокои нервите си. Беше ченге в крайна сметка. Това, че някой се бе опитал да я убие, може би не биваше да я притеснява толкова. Може би следващия път нямаше да му обърне особено внимание. Нещо нормално. Просто един работен ден.

Как ли пък не!

Тя влезе в апартамента си, събу си гуменките, пусна сака на пода и отиде направо в кухнята. Издърпа един стол и прекоси стаята. Имаше една прашна бутилка „Джек Даниелс“ в шкафа над хладилника.

Сети се за Мълън, когато свали бутилката с уиски и я сложи на плота. Той би се радвал да заснеме този момент на видеокасета — доказателство за алкохолизма ѝ. Кучи син! Само да разбере, че зад волана на колата тази вечер бе седял той... Последствията за него биха били много по-тежки от това просто да го обвини в престъпление.

Животът би трябвало да е къде-къде по-лесен, помисли си Ани, като махна капачката и си сипа двойна доза. Отпи дълга глътка и направи кисела физиономия, когато преглътна уискито.

— Ще ми предложиш ли малко от това?

Ани се обърна стреснато. Чашата падна на пода и се разби на парчета.

— Заклучих тази врата, когато излизах — промълви тя.

Форкейд вдигна рамене.

— А пък аз ти казах и преди — ключалката ти не е нищо особено.

— Къде е пикапът ти?

— Скрил съм го.

Ник грабна една кърпа за чинии и се наведе да почисти.

— Малко си изнервена тази вечер, Тонет.

Той я погледна, загърбил веселия алигатор на хладилника. Лицето ѝ бе смъртнобледо, очите ѝ блестяха като стъкълца, а косата ѝ висеше на влажни кичури. Усети напрежението ѝ като вибрации.

— Предполагам, че е така. Някой току-що се опита да ме убие.

— Какво? — Той светкавично се изправи и я огледа така, сякаш очакваше да види кръв.

— Някой се опита да ме избута от пътя в блатото. И почти успя.

Ани огледа кухнята си — старите шкафове и масата от петдесетте години, кутиите на плота и бръшляна, която бе посадила преди пет години от булчинския букет на Селена Дусе. Погледна и котката — часовник, проследявайки как опашката ѝ се мърда в такт с отлитащите секунди. Всичко ѝ изглеждаше някак си по-различно, като че ли не бе виждала тези неща от дълго време и сега откриваше, че нито едно от тях не съвпада с образите в съзнанието ѝ.

Уискито пареше празния ѝ стомах като киселина. Все още усещаше в гърлото си откъде бе минало.

— Някой се опита да ме убие — измърмори тя повторно, не вярвайки на думите си. Изведнъж ѝ се зави свят. Придаде си колкото бе възможно повече достойнство, погледна към Ник и каза: — Извини ме, но трябва да отида да повърна.

ГЛАВА 31

— Просто не съм в кондиция.

Ани седеше на колене пред тоалетната, облежната на старата вана с крачета. Чувстваше се като изстискан лимон, прекалено изтощена за каквото и да било.

— Отиде ми на кино славата на пияница.

— Успя ли да видиш шофьора? — попита Форкейд, подпрян с рамо на рамката на вратата.

— Съвсем бегло. Мисля, че беше с черна маска. Мрак. Валеше. Всичко стана толкова бързо. Господи! — промърмори тя с отвращение. — Говоря като всички жертви. Не мога да се понасям.

— А номера?

Тя поклати глава.

— Бях прекалено заета с това да не падна в блатото. — Не знам... Мислех, че Ренар е инсценирал стрелбата само за да ме накара да отида там, но май изобщо не е така. Може би онзи, който е стрелял, е останал и е чакал, наблюдавал е ченгетата, наблюдавал ме е как пристигам.

— Но защо да тръгва след теб? Защо не е изчакал да си тръгнеш и тогава да пробва да убие Ренар още веднъж?

Отговорът можеше да я накара да повърне отново, ако вече не бе изпразнила стомаха си. В случай че нападателят бе дошъл там заради Ренар, тогава нямаше никаква логика да тръгва след нея.

— Права си за стрелбата — каза той. — Ренар си е търсил причина да ти се обади. Историята, която ти е пробутал, е същата с бели конци.

Ани се надигна и седна на ръба на ваната.

— Ако е така, то тогава онзи с кадилака е бил там само заради едно нещо — за мен. Сигурно ме е проследил на отиване.

Тя вдигна поглед към Форкейд с тайната надежда, че ще ѝ каже обратното, за да я успокои. Ала той не го направи, просто не беше

такъв човек. Фактите си бяха факти, той не би изопачил истината само за да омекоти удара.

С колеблив поглед, Ник издърпа кърпата от керамичната закачалка, закрепена на стената, и намокри единия край със студена вода от чешмата.

— Притежаваш качеството да дразниш хората, Тонет — каза той и седна на капака на тоалетната чиния.

— Не го правя съзнателно.

— В края на краищата е хубаво качество, но трябва да внимаваш. Първо действаш, а след това мислиш.

— Виж ти кой ми го казва!

Тя сложи студената кърпа първо на едната си страна, а след това на другата. Ник по-скоро изглеждаше загрижен, отколкото гузен. Би предпочела да е второто. Чувстваше се по-сигурна, като гледаше на него като на провинил се партньор, отколкото като на нещо друго.

— Аз винаги първо мисля, скъпа. Просто логиката ми на моменти е странна, това е. Как си? По-добре ли си?

Той се наведе напред и махна един полепнал кичур от лицето ѝ. Коляното му докосна бедрото ѝ и Ани потръпна.

— Да, по-добре съм. Благодаря.

Тя се изправи и отиде до мивката, за да си измие зъбите.

— И така, кой иска да те убие?

— Не знам — промърмори тя през пяната.

— Естествено, че знаеш. Просто още не си си съставила цялостна картина.

Изплю се в мивката и го изгледа яростно.

— Господи, колко ме дразниш!

— Кой би искал да умреш? Помисли.

Ани избърса устата си.

— Знаеш ли, за разлика от теб, аз си нямам минало, фрашкано с психопати и мутри.

— Не става въпрос за твоето минало — каза той, като я последва във всекидневната. — Ами онзи помощник-шериф — Мълън?

— Мълън иска единствено да ме уволнят. Не мога да повярвам, че би се опитал да ме убие.

— Предизвикай един човек достатъчно и си нямаш на представа какво би могъл да ти стори.

— Това да не е гласът на опита? — каза тя остро, изпитвайки нужда да си го изкара на някого.

Може би ако му отправеше няколко удара, щеше да успее да възстанови границата в отношенията им, която бяха прескочили предишната нощ.

Тя закрачи пред масата с алигатора, почувствала нова вълна от енергия.

— Ами ти Ник? Аз те арестувах. Може да те затворят за извършено престъпление. Може би смяташ, че няма какво да губиш като ликвидираш единствената свидетелка.

— Аз нямам кадилак — парира я той с каменно изражение.

— Логично е да си помисля, че ако ще се опитваш да убиеш някого, вероятно не би изпитал угризения да откраднеш кола.

— Престани!

— Защо? Нали искаш да мисля, да бъда обективна?

— Ами тогава мисли. Аз бях тук и те чаках.

— Аз дойдох откъм дигата. Оттам е по-далече. Може да си зарязал кадилака и да си ме изпреварил с пикапа си.

— Започваш да ме дразниш, Брусар.

— Така ли? Ами явно така действам на хората. Сигурно е цяло чудо, че някой не ме е убил досега.

Той я хвана за ръката, но Ани се освободи от хватката му.

— Не ме докосвай! Никога не съм ти казвала, че можеш да ме докосваш! Не знам какво искаш от мен. Не знам защо ме забърка в това...

— Не съм те забърквал. Само сме партньори.

— Така ли? Тогава, партньоре, защо отново не ми кажеш защо си се навъртал около дома на Ренар в събота? Да не си си избирал добра позиция за стрелба?

— Смяташ, че аз съм стрелял? Ако бях аз, Ренар да е мъртъв, захарче, и вече да е в Ада.

— Да, знам. Нали вече успях веднъж да предотвратя изпращането му там.

— Достатъчно! — произнесе той, хвана я за двете ръце и я придърпа към себе си.

— Какво ще ми направиш, Ник? Ще ме нокаутираш ли?

— Какво, по дяволите, ти става? Защо си ме взела на мушката? Не съм се приближавал до Ренар в събота, не съм стрелял по него тази вечер и със сигурност не съм се опитал да те удавя в блатото.

Искаше му се да я разтърси и да я целуне. Ярост и сексуално желание образуваха в него опасна смес. Той се накара да я отдалечи от себе си и се отдръпна.

— Щом сме партньори, значи сме партньори. Това означава доверие. Трябва да ми имаш доверие, Тонет. Повече, отколкото се доверяваш на един проклет убиец, за Бога!

Той бе изумен от думите, които изскочиха от устата му. Никога не бе желал да има партньор в работата, нито си бе губил времето да се доверява на хората. Дори не бе съвсем наясно защо ѝ се сърдеше. Доводите ѝ бяха логични. Естествено, че можеше да го подозира.

Ани въздъхна.

— Не знам на какво да вярвам. Не знам на кого да вярвам. Никога не съм смятала, че може да е толкова дяволски трудно! Чувствам се така, сякаш съм се изгубила в лабиринт с огледала. Чувствам се така, сякаш се давя. Някой се опита да ме убие! Това не ми се случва всеки ден. Съжалявам, ако реакцията ми не е като на професионалист.

Те стояха в различни краища на стаята, един срещу друг. Дали от разстоянието или от момента, но тя му се стори дребна и крехка. Ник усети странни наченки на съчувствие и нежелани угризения. Беше се съмнявал в мотивите ѝ от самото начало, бе поставял под въпрос интереса ѝ към случая „Бишон“, а тя бе била точно това, за което се представяше — един добър полицаи, който иска да стане още по-добър, който иска справедливостта да възтържествува. Просто и ясно, без задни мисли, без тайни кроежи.

— Не съм бил аз, Тонет — изрече той, скъсявайки разстоянието помежду им. — Не смятам, че вярваш, че съм бил аз. Повярвай ми, аз не съм човекът, който би искал да те няма на този свят! Не желаеш да ми причиниш това, нали, скъпа?

— Не — прошепна тя, усещайки как борбеният дух я напуска. Тя затвори очи, като че ли можеше просто да си пожелае случващото се да не е истина. — Господи, в какви неща се забъркам!

— Ти имаш основания да се занимаваш с този случай — каза той. — Това е предизвикателство за теб и задължение същевременно.

Ти си затънала, но можеш да изплуваш. Поеми си въздух и раздвижи крака.

— Благодаря, но точно сега, бих предпочела да изляза от водата.

— Не, търси истината, Тонет. Търси истината в себе си относно случая, относно мен. Ти не си дете, не си пешка. Доказа това, когато ми попречи да пребия Ренар. Занимаваш се с този случай, защото го искаш. Ще продължиш до края, защото знаеш, че така е редно. Дръж се. Дръж се здраво. — Той вдигна ръка и докосна лицето ѝ, после прокара пръсти по страната ѝ. — По-силна си, отколкото смяташ.

— Страх ме е — прошепна тя. — Мразя да ме е страх. Това ме вбесява.

Трябваше да отблъсне ръката му, но не можеше да се накара да го направи. Избликът на нежност бе прекалено неочакван, прекалено желан, самият той прекалено силен и прекалено близо до нея.

— Съжалявам — промълви тя. — Беше ме страх, че ще загубя работата си. Сега се страхувам, че ще изгубя живота си.

— Страх те е и от мен — каза той, като хвана брадичката ѝ.

Тя вдигна поглед към него, към насиненото му лице, към очите, в които личаха силните чувства, бушуващи в него. Снощи му бе казала, че я плаши, ала не от него се страхуваше.

— Не, не в този смисъл. Не смятам, че ти си бил в онази кола. Не смятам, че ти си стрелял. Съжалявам...

Тя повтори последното отново и отново. Беше започнала отново да трепери.

Тогава, неочаквано и за самата нея, се отпусна в прегръдките му. Той погали косата ѝ, а след това гърба ѝ. Целуна я по тила, по лицето. Тя потърси устните му и той я целуна със страст, която моментално излезе извън контрол.

Ани разтвори устни под неговите и усети необуздан порив, когато езикът му се докосна до нейния. Почувства напрежение и потръпна от усещането, че все още е жива, съвсем наясно, че можеше и да не е. Кожата ѝ пламна. Можа да почувства копнежа — неговия и нейния. Усещаше го, искаше да се остави да я понесе и да изтрие всичко друго от съзнанието ѝ. Не желаше да мисли, нито да разсъждава логично. Искаше да бъде с Форкейд.

Ръцете му се озоваха под фланелката ѝ и погалиха гърба ѝ. Дрехата бе свалена, когато паднаха на колене на килима. Неговата той

махна между целувките. Притиснаха се един към друг, горяща плът до горяща плът, докосвайки се с устни и ръце. Ани го придърпа надолу и трепна от допира на устните му до гърдите ѝ.

Тя се остави изцяло на усещането от близостта му, от силата му, от мъжкия мирис на кожата му, от косъмчетата по гърдите му, от твърдостта на коремните му мускули, от ерекцията му в ръката ѝ.

Той я погали интимно, за да провери дали е готова. В следващия момент вече бе в нея, изпълвайки я. Тя впи пръсти в гърба му, уви крака около кръста му и се остави на страстта. Оргазмът ѝ я зашемети с внезапния си изблик, породен от страха и от нуждата да се увери в собственото си съществуване.

Изстена от силата му. Хвана се здраво за Ник и тялото ѝ се притисна към неговото. Ръцете му я обвиха. Гласът му звучеше приглушено в ушите ѝ, шепнейки възбуждащи неща на френски. Той я обладаваше все по-грубо, по-бързо, карайки я да достигне върха още веднъж и свършвайки сам. Предусети го по внезапното напрежение на мускулите по гърба му и го чу как изпъшка през зъби. Последва тишина... Единственият звук бе неравномерното им дишане. Никой от тях не помръдна.

Съзнанието на Ани бе обзето от самообвинения, когато физическите усещания започнаха да отзвучават. Форкейд бе последният мъж, когото трябваше да желае. Със сигурност един от последните, който би оставила да я има. Беше прекалено спорна личност, прекалено импулсивен. Тя бе видяла как извършва престъпление. Беше поставила под съмнение мотивите му и неведнъж здравия му разсъдък. И въпреки това не съжаляваше, че бе преминала границата.

Може би бе от напрегнатата ситуация. Може би неизбежното възпламеняване на сексуалното желание ги бе повлякло от самото начало. Може би тя бе тази, която бе загубила разсъдъка си.

Докато обмисляше последното, Ник вдигна глава и я погледна.

— Това ни поотпусна — изръмжа той и я прегърна силно. — А сега, нека да отидем в леглото и да се заемем сериозно с работата.

Минаваше полунощ, когато Ани се измъкна. Завърза колана на старата си хавлия и погледна Форкейд на меката светлина на нощната

лампа. Остана учудена, че не отвори очи, за да поиска обяснение за внезапното ѝ ставане. Спеше леко като котка, ала дори не помръдна. Дишаше спокойно. Изглеждаше прекалено привлекателен в леглото ѝ.

— В какво се забърка този път, Ани? — измърмори тя, като мина тихо по коридора.

Не разполагаше с отговор, но нямаше желание да го търси. Това обаче не попречи на въпросите да напират в главата ѝ. Въпроси за случая, за Линдзи Фокнър, за Ренар и за който и да бе бил зад волана на кадилака. Въпроси, засягащи самата нея и способността ѝ да съди.

Ник бе казал, че е по-силна, отколкото го осъзнава. Също така бе казал, че я е страх да надникне в себе си. Предполагаше, че е прав ѝ по двата въпроса.

Светна лампата в кухнята и бавно обиколи масата, оглеждайки всичко, сложено на нея. Посегна към шала, но се отврати от мисълта, че един убиец го бе държал в ръцете си, ужаси се, че може би е бил подарък за една жена, която бе сполетяна от брутална смърт.

— Ренар ти е изпратил това, нали?

Тя рязко се обърна щом чу гласа му. Беше застанал на вратата, с джинси, на които ципът бе закопчан, но не и копчето, гол от кръста нагоре, бос.

— Не исках да те събудя.

— Не си. — Той се приближи и протегна ръка към парчето светла коприна. — Той ли ти даде това?

— Да.

— Точно както е направил с Пам.

— Имам ужасното усещане, че това може да е същият шал — каза Ани. — Ти можеш ли да ми кажеш?

Той поклати глава.

— Изобщо не видях нещата, които ѝ е подарявал. Мистерия е какво е направил с тях, след като му ги е върнала. Стоукс би могъл да знае дали това е същият шал, но се съмнявам. Едва ли би го забелязал. Не е забранено да изпращаш хубави неща на една жена.

— Бяла коприна... Като при удушвача от езерото. Смяташ ли, че е нарочно?

— Ако за него шалът е имал такова значение, тогава смятам, че е щял да я удуши с него.

Ани потрепери и обви ръце около себе си. Върна се обратно във всекидневната, пусна стереоуредбата на библиотеката, включвайки едно джазово изпълнение на пиано. Навън дъждът все още се лееше. Но не толкова силно. Окото на бурята се бе изместило към Лафайет. Светкавици разсичаха небето на север като неонова паяжина.

— Защо отиде при Ренар в събота, Ник? — попита тя, наблюдавайки отражението му в стъклото. — Можеше да се обади и да те арестуват. Защо рискува?

— Не знам.

— Разбира се, че знаеш. — Тя го погледна през рамо и остана изумена от лъчезарността на внезапната му усмивка.

— Започваш да се учиш, момиченце — каза той, размахвайки пръст.

Отвори една от вратите и пое дълбоко хладния въздух.

— Отидох до къщата, където бе убита Пам — каза той и стана сериозен. — А след това отидох да видя как живее убиецът й. Яростта е гладен звяр. Трябва да се подхранва редовно, иначе умира. А аз не бих искал да умре. Искам да я държа в ръката си като пулсиращо сърце. Искам да го мразя. Искам той да бъде наказан.

— А ако не го е извършил той?

— Той е. Знаеш, че е той. Сигурен съм, че е той.

— Според мен той има известна вина — каза Ани. — Знам, че беше луд по нея. Сигурна съм, че я е преследвал. Начинът му на мислене ме плаши. Как се оправдава само, как измисля доводи, как извърта нещата! Толкова умело го прави, така заглажда всичко, че другите дори не забелязват. Вярвам, че е способен да я убие. Струва ми се и вероятно да я е убил. От друга страна някой се опита да убие Линдзи Фокнър същата вечер, когато тя ме е търсила, за да ми каже нещо, което би могло да има връзка със случая. Сега пък някой направи опит мен да убие, но не беше Ренар.

— Разделяй нещата едно от друго, защото най-накрая ще се объркаш, Тонет — сръза я остро Ник. — Първо: Имаме налице изнасилвач, който се разхожда на свобода. Избрал е Фокнър, защото е отговаряла на стила му. Второ: Имаш личен враг в лицето на Мълън. Желанието му е да те изплаши, а може би и да ти причини нещо лошо. Проследил те е до дома на Ренар и се е ядосал — не само че се обърна срещу един от своите, а и общуваш с врага. Това направо го е вбесило.

— Сигурно — съгласи се Ани. — Или може би лазя по нервите на някого, защото се ровя в случая. Може Линдзи да се е сетила за нещо, свързано с Дони и със сделките с имотите. Нали тъкмо ти предположи, че би могло да има връзка между Дони и Маркот — напомни му тя. — Нямах нищо против да обърнеш внимание на този факт, но само доколкото има връзка със случая след убийството. Допусни и други възможности, детектив, иначе можеш да попречиш убиецът да бъде открит.

— Обмислил съм възможностите. Продължавам да съм убеден, че Ренар я е убил.

— Естествено, че ще мислиш така, защото ако Ренар не е убиецът, в такъв случай каква е твоята роля? Ангел на отмъщението без мотив е чисто и просто гангстер. Да раздаваш правосъдие над невинен човек е несправедливо. Ако Ренар не се окаже престъпник, значи ти си такъв.

Същите мисли бяха минали през главата на Ник, когато се връщаше от Ню Орлиънс, изпитвайки болки след боя, който му нанесоха горилите на Ди Монти. Ами ако както бе съсредоточил вниманието си върху Ренар това му пречеше да види другите възможности? В такъв случай, наистина, какъв се явяваше той?

— Така ли мислиш за мен, Тонет? Че съм престъпник?

Ани въздъхна.

— Според мен това, което извърши с Ренар, не беше правилно. Винаги съм желала да вярвам в закона, но всеки ден виждам как го нарушават. Понякога ми се струва, че е лошо, друг път, че е добре, зависи дали ми харесва резултатът. В такъв случай аз каква съм?

— Човек — отвърна Ник, втренчил очи навън в тъмнината. — Дъждът спря.

Той излезе на балкона. Ани го последва с боси крака по хладните мокри дъски. На север небето бе почти почерняло от буреносни облаци. На юг звезди бяха обсипали небосвода като диаманти.

— Какво смяташ да правиш с онзи с кадилака? Не си докладвала за него, нали?

— Имам усещането, че само си губя времето. — Ани избърса капките вода от парапета, дръпна нагоре ръкавите на халата си и се облегна. — В последно време никой от участъка не си е мръднал пръста да ми помогне. Не искам да кажа, че всички са срещу мен, но в

най-добрия случай получавам апатични отговори. Освен това не успях да видя номера на колата. Не съм сигурна каква марка беше. Не мога да опиша и водача. Сутринта ще направя рапорт, ще се обадя по сервизите и да видим дали няма да се намери някоя голяма кола, отнесла половината ми боя отстрани. Сигурно бих имала по-голям късмет, ако се бях обзаложила, че „Сейнтс“ ще спечелят суперкупата.

— Аз ще проверя алибито на Мълън — предложи Ник. — Така и така е време да си поговоря с него.

— Благодаря ти.

— Тази вечер срещнах Стоукс. Каза, че състоянието на Фокнър било стабилно, но все още била в безсъзнание.

Ани кимна.

— Вчера двамата са обядвали заедно. Той спомена ли ти това?

— Не.

— Каза ли ти нещо за мен?

— Че му досаждаш. Нищо ново. Според теб тя дали не му е казала, че ти продължаваш да ровиш случая?

— Не виждам защо да не му каже. Когато я видях в неделя, тя заяви, че предпочитала да разговаря със Стоукс. Не ѝ е приятно, че съм се застъпвала за Ренар. После се виждат със Стоукс на обяд, предполагам, за да му каже нещо, свързано с Пам. След това същата вечер ме търси, извинява се, иска да се срещнем.

— Какво я е накарало да промени намеренията си?

— Не знам. Може би онова, което е казала на Стоукс, не му се е сторило важно. Обаче ако наистина е споменала моето име, тогава защо той не се обърна към мен? Не го разбирам. Следобед ме предупреди да не се бъркам в неговите случаи, но защо не е отишъл при шерифа? Знае, че съм затънала до гуша в неприятности. Би се отворила възможност да ме отстранят. Защо не го е направил?

— Защото ако каже на Ноблие, все едно и той ще си навлече неприятности, мила — каза Ник. — Ако Гюс реши, че Стоукс не работи достатъчно усърдно по случая, би могъл да му го отнеме особено сега, когато Стоукс отговаря за специалния отряд, който работи по издирване на изнасилвача. И той иска да се откаже от случая „Бишон“, колкото и аз.

— Да-а... май има смисъл. — Опита се да се отърси от смущението си. — Може Линдзи да не е казала нищо. Няма да узная,

докато не дойде в съзнание. Ако изобщо дойде в съзнание, но се надявам това да стане. Иска ми се да разбере какво ли е щяла да ми каже.

Тишината на нощта ги обгръщаше. Чуваше се единствено как вятърът свири в дърветата, някакъв плясък във водата откъм един от островите, обрасли с върбалаци. Черна качулата нощна чапла издаде силен крясък. Във въздуха се носеше силен мирис на зеленина, на риба и на кал.

Странно, помисли си Ани, докато гледаше как Форкейд се взира в нощта, понякога наставах кратки затишия и ги обладаваше спокойствие, сякаш бяха отдавнашни партньори или стари приятели. В други мигове въздухът около тях като че ли се наелектризираше, насищаше се със страсти, темпераментност, подозрения. Всички обаче бяха летливи и непостоянни също като атмосферата около новообразувана планета. Описанието прилягаше както на Форкейд, така и на онова, което ставаше между тях.

— Значи тук си израсла — каза той.

— Да. Веднъж, когато бях осемгодишна, завързах въже на колоната, увих го около себе си като алпинистите и се опитах да се спусна на земята, отблъсквайки се от стената. Спусках се надолу, без да виждам накъде отивам и, ритайки, се приземих точно по средата на маса, около която седяха френски туристи.

Той се засмя.

— От малка значи си правила бели.

Думите му неочаквано я накараха да си представи как майка ѝ идва тук сама и бременна, без да разкрие пред никого кой е бащата на детето ѝ. Очевидно след забременяването бе изпаднала в незавидно положение. От време на време Ани изпитваше вина за случилото се, макар че тя най-малко би могла да направи каквото и да било. Мъката се появяваше бързо и внезапно като капка кръв, след като си си убол пръста на трънлив храст.

Ник забеляза, че изпада в меланхолия и се замисли каква би могла да бъде причината, дали на характера и се дължеше това, че предпочиташе повърхността пред дълбините на живота. Испита тъга, тъй като обичайното ѝ весело настроение помръкна. Дали тази повърхностна светлина у нея го бе привлякла или силата, която излъчваше?

— Аз пък израснах ей там — каза той и посочи на югоизток. — Онзи пуцинак бе моят свят поне докато стана дванайсетгодишен.

Ани се изненада, че той споделя нещо за себе си. Опита се да си го представи като безгрижно дете на блатата, но не успя.

— Как стигна оттам до тук? — попита тя.

Изведнъж погледът му стана далечен и замислен. Гласът му прозвуча уморено.

— Изминах дълъг път.

— Всъщност снощи се изплаших, че си умрял.

— Позлорадства ли?

— Какви ги говориш?

— Някои хора биха изпитали злорадство. Например Маркот, Ренар, Смит Причет. — Спомни си забележката, която Стоукс бе направил следобеда. — Какво става с господин Дусе от кабинета на областния прокурор?

— За Ей Джей ли питаш? Какво общо има той с теб?

— А какво общо има с теб? — поинтересува се Ник. — Според слуховете ти и заместник областният прокурор имате връзка.

— А, това ли — каза Ани и стомахът ѝ се сви. — Ако научи, че си тук, би се вбесил.

— Заради онова, което сторих на Ренар ли? Или заради теб?

— Заради двете.

— Още един въпрос. Има ли основания?

— Би сметнал, че да.

— Теб питам — настоя Ник и затаи дъх, докато изчакваше отговора ѝ.

— Не — отвърна тихо тя. — Не спя с него, ако това имаш предвид.

— Точно това имам предвид, Тонет. Не обичам да делия никого.

— Но не бих казала, че идеята бе блестяща, Ник — призна Ани. — Не искам да кажа, че съжалявам за тази вечер. Не е така, макар че би трябвало. — Тя въздъхна и отново се опита да обясни. — Просто защото... си наясно в какво положение се намираме. Достатъчно сложно е и... и... освен това искам да знаеш, че обикновено не правя такива неща...

— Знам. — Той пристъпи към нея и я прегърна през ханша. Искаше му се да я докосне, да покаже, че е негова. — Нито пък аз.

— Изобщо не трябваше да го правя с теб. Аз...

Той сложи пръст върху устните ѝ и тя млъкна.

— Това няма нищо общо със случая. Няма връзка и със станалото с Ренар. Разбираш ли?

— Но...

— Беше привличане, нужда, желание. Усети го онази вечер в бар „Лаво“, нали? Аз също. Беше, преди да се случат всички тези неща. Съвършено отделно е и излиза извън рамките на положението, в което се намираме. Можеш да го приемеш или да кажеш не. Какво ще кажеш, Тонет?

Ани се отдръпна.

— Добре е, когато човек е сигурен във всичко — отвърна тя. — В това кой е виновен, кой е невинен. В това какво желае. Ти никога ли не се объркваш, Ник? Някога не се ли чувстваш неуверен? Аз да. Прав си — затънала съм и само да ми се случи още нещо, направо ще ме повлече към дъното. Никога няма да мога да си поема въздух.

Погледна го, за да види реакцията му, но лицето му беше непроницаемо като гранит.

— Искаш ли да си тръгна?

— Онова, което желая, и онова, което е най-добре да се направи, са две различни неща.

— Значи искаш да си тръгна.

— Не, не желая това!

Той пристъпи към нея сериозно и решително.

— В такъв случай, с останалото ще се справим по-късно, защото, уверявам те, мила, аз знам какво искам.

Целуна я и Ани се остави неговата увереност да погълне и двамата. Той я внесе обратно вътре, положи я върху леглото. Верандата зееше като празна сцена за единствения зрител, който се спотайваше в сенките на нощта.

„Видях я с него.

Докосваше го.

Целуваше го.

КУРВА!

Тя му изневерява. Става също както преди. Прииска ми се да я убия.

Любов.

Страст.

Алчност.

Гняв.

Омраза.

Чувствата се въртят шеметно и се смесват...

Знаеш ли, понякога не мога да различа едното от другото. Нямам власт над тях. Те имат власт над мен. Изчаквам присъдата им.

Само времето ще покаже каква е тя.“

ГЛАВА 32

Черното нощно небе започна да изсветлява на изток и стана тъмносиньо, когато Ник напусна апартамента на Ани. Не желаше на зазоряване някой да го види. Затова бе паркирал пикала си на уединената площадка за лодки близо до пътя, който минаваше върху дигата на около четиристотин метра. Ако се разчуеше за връзка между обвиняемия и главния свидетел по случай, при който бе употребено насилие, двамата скъпо щяха да си платят.

Не събуди Ани. Нямаше желание да отговаря на повече въпроси. Тя имаше нужда от него, той я желаше — беше колкото просто, толкова и сложно.

Не му се мислеше докъде щяха да стигнат нещата. Не му се мислеше защо от всички жени се случи тъкмо с Антоанет, след като не си бе позволявал да се докосва до жена от толкова отдавна. Последната година се бе опитал да се промени. Нищо не му бе останало за даване, освен онова, което влагаше в работата си. Не би казал, че и на нея имаше какво да даде, след като отново бе заклещен в ъгъла и имаше опасност не само да си загуби службата, но и самоличността си. Въпреки всичко тази жена го привличаше. Неговата обвинителка.

Антоанет — млада, пряма, добре възпитана. Той не притежаваше нито едно от тези качества. Затова ли го направи? Дали просто е искал да се докосне до нещо хубаво и чисто? Или бе свързано с изкуплението, със спасението и принудата?

„Понякога не си ли объркан, Ник? Не се ли чувстваш несигурен?“

— Непрекъснато, мила — прошепна той и даде газ.

Имаше само един Мълън, записан в телефонния указател на Байю Бро. Мълън младши живееше една пресечка на север от захарната фабрика в къща, облицована с дъски, построена през петдесетте години и боядисвана само веднъж оттогава. Дърветата на

двора бяха редки като набола брада на юноша. Гаражът бе отделен от къщата, а лодка и шевролет пикап бяха паркирани върху напуканата бетонна площадка пред нея.

Ник заобиколи къщата и надникна през прозорците, немити сигурно от десет години. Наоколо беше затрупано с боклуци — стари автомобилни гуми, мотоциклет, три косачки за трева и лекотоварен автомобил с висока проходимост. Не видя кадилак. Зад къщата две вързани ловджийски кучета на петна бяха превърнали част от двора в отъпкано място, докъдето стигаха синджирите им. Кучетата лежах, свити на топка между колибките си. Дори не погледнаха Ник.

Той отиде до задната врата на къщата, която се оказа незаключена, и влезе. Кухнята представляваше неуютно малко помещение с натрупани мръсни чинии върху плотовете. Ненужни листовки, получавани по пощата, лежах на купчина върху малка масичка до половин бял хляб, отворен плик с чипс и три празни бутилки от бира. Зиг-зауерът на Мълън беше в кобура, оставен върху последния брой на риболовно списание.

Ник прегледа съдържанието на шкафчетата и хладилника, извади евтин тиган, яйца и масло. Докато тиганът се нагриваше, той счупи яйцата в купа, помириша млякото, за да го провери, сипа малко към яйцата, добави сол и червен пипер и разби сместа с вилица. Тиганът приятно зацвърча, когато изля сместа в него.

— Стой на място!

Ник хвърли поглед през рамо. Мълън стоеше на прага в униформения си панталон и стискаше ловджийска пушка.

— Насочваш пушка към мен, а твърдиш, че си ми много добър приятел, а? — каза Ник и разбърка яйцата. — Говори за лошо възпитание, помощник-шериф.

— Форкейд! — Мълън свали пушката и пристъпи в кухнята, сякаш не вярваше на очите си. — Какво, по дяволите, правиш тук?

— Аз ли, ами малка закуска — отвърна Ник. — Срамота за кухнята ти, Мълън. Нали знаеш, кухнята е душата на къщата. Както поддържаш кухнята си, така и живееш. А като гледам, май нямаш нужното уважение към себе си.

Мълън не отговори. Остави пушката на масата и почеса рядката си мазна коса.

— Какво...

— Имаш ли кафе?

— Защо си дошъл? По дяволите, шест часът сутринта е!

— Ами, помислих си, че щом сме толкова добри приятели, че не би имал нищо против. Не е ли така, помощник-шериф? — Разбърка яйцата за последен път, отстрани тигана от огъня и се обърна. — Извинявай, не знам първото ти име, но не предполагах, че сме толкова близки, така че въобще не съм обърнал внимание.

Лицето на Мълън грозно се сви от объркване. Имаше вид на човек, който се напъва в тоалетната.

— За какво говориш?

— Какво прави снощи? — Ник се облегна на масата и прочете адреса на един плик.

— Защо ме питаш?

— Нарича се общуване между хората. Казват, че приятелите постоянно го правят. Защо не казваш къде си бил снощи?

— Ходих в клуба по стрелба. Защо?

— Пострелял си малко, а? — каза Ник и поръси яйцата с табаско — лютата подправка от шишето, което стоеше до печката. — С какво стреля? С тази пушка, която така лекомислено остави върху кухненската маса ли?

— Ами...

— По глинени фигурки ли стреля?

— Да.

— Нямах чисти чинии — отбеляза неодобрително Ник, хванал тигана за дръжката. Опита яйцата и гребна с вилицата втори път. — Чули, че снощи някой е стрелял по Ренар?

— Да. — Малките му подли очички издаваха несигурност, но той реши да се прави на печен. Нали бяха събрата... може би. Скръсти ръце на гърдите си. Крива усмивка изви устните му и разкри гъсти развалени зъби. — Много жалко, че е пропуснал, нали?

— Допускаш, че мисля така, тъй като ме познаваш — каза Ник. — Не се опитваш да помогнеш на правосъдието, нали?

Мълън пресилено се засмя.

— По дяволите, не.

— Това противоречи на закона, знаеш, нали? Сега пък ще кажеш, че това не ме е спряло онази вечер. Помощник-шериф Брусар ме спря.

Мълън изруга.

— Малка кучка! Да си гледа работата.

— Чувам, че ѝ помагаш в това отношение, нали? Правиш ѝ номера и какво ли не.

— Тя не разбира какво е лоялност, след като се обърна срещу един от нас. Кучката срами униформата.

Ник трепна от невъзпитания му език, но се сдържа. Неволно се усмихна, като си представи как замахва с тигана като с тенис ракета, издължената глава на Мълън се удря в рамката на вратата и кръв потича от носа и устата му.

— Значи си се наел със задачата да отмъстиш за злото, което ми причини — констатира Ник. — Тъй като сме много добри приятели, така ли?

— Тя няма право да предава братството.

Ник захвърли тигана като фризби. Той падна в мивката и се чу трясък от счупена чаша.

— Хей! — викна Мълън.

Ник го удари силно с длан по гърдите, Мълън се олюля назад към шкафчетата, но Ник го задържа в това положение и заби кокалчетата си в меката трапчинка точно под гръдната му кост.

— Аз не съм ти брат — изръмжа той, взирайки се в очите на Мълън. — Дори самата представа за генетична връзка с теб би била обида за семейството ми. Нито пък те броя за свой приятел. За мен не си по-различен от твар, която бих размазал с обувката си. Трябва да ти кажа, че тази сутрин съвсем ми развали впечатлението, Мълън. Затова, смятам, разбираш кога бих направил изключение и бих ти разрешил да действаш от мое име. Аз сам водя битките си. Грижа се сам за проблемите си. Няма да понеса някой глупак с червен врат да ме използва за извинение, когато иска да тормози жена. Ако имаш проблеми с Брусар — това си е твоя работа, решавай си ги сам. Но ако още веднъж използваш моето име, обещавам, че ще те заболи. Ще постъпиш умно, ако я оставиш на мира, така че да не затвърдяваш впечатлението ми. Ясен ли съм?

Мълън закима енергично, като се мъчеше да си поеме дъх. Превисе и започна да разтърква с ръка диафрагмата си. Ник отстъпи назад.

— Бих казал, че само човек без достойнство би държал кухнята си като кочина. — Ник поклати глава и за последен път се огледа със съжаление. — Тъжно. Много тъжно.

Мълътн вдигна очи към него.

— Майната ти! Луд си както всички твърдят, Форкейд.

Ник му се озъби насреща.

— Не ме подценявай, Мълътн. Аз съм много по-луд, отколкото хората си мислят. Най-добре го запомни.

Ани проследи с очи как пикапът му се отдалечава надолу по пътя. Нещо я глождеше отвътре. Тя не спеше с мъже, които едва познаваше. Би могла да преброи любовниците си на пръстите на едната си ръка и пак щяха да ѝ останат свободни. Но защо с Форкейд?

Защото някъде в тъмния лабиринт, какъвто представляваше личността на Форкейд, се таеше мъж, който заслужаваше повече, отколкото животът му бе предложил. Той вярваше в справедливостта, в доброто, в една по-висша сила. Беше погубил кариерата си заради едно четиринайсетгодишно момиче, намерено мъртво в контейнер за боклук, за което никой на света не даваше и пукната пара.

Беше пребил заподозрян пред очите ѝ. Предварителното изслушване на свидетелите в съда щеше да се състои след малко повече от седмица.

— За Бога, Брусар — изохка тя, — в какво се забърка...

Предната вечер бе посветила на желанието и нуждата си от близост, но бъдещето не беше толкова просто. Форкейд твърдеше, че умее да прави разлика между привличането и всичко останало, но какво щеше да се случи, когато тя седнеше на свидетелската скамейка и кажеше пред съда, че го е видяла да извършва престъпление? А тя щеше да седне на това място. Каквито и чувства да изпитваше към него сега, те не променяха станалото, както и онова, което трябваше да стане. Неин дълг бе да свидетелства, макар да трябваше да изложи полицаи заради убиец.

Ани разтърка слепоочията си и се върна в апартамента. Облече шорти и фланелка и пое по обичайното си трасе за тренировка без капчица енергия. Когато се върна от бягането, я очакваше тъжната гледка на смачкания ѝ джип на паркинга и Ей Джей, седнал на верандата.

Беше облечен като за работа — с хубав раиран костюм и бяла риза. Виненочервената му вратовръзка се развя, когато се наведе

напред, подпрял ръце върху бедрата си. Гледаше я и плаха усмивка, изпълнена с надежда трептеше на устните му.

На Ани ѝ се стори, че никога не ѝ бе изглеждал по-хубав и по-скъп както в този момент. Помисли си, че ще се наложи да му каже нещо, от което щеше да го заболи, и сърцето ѝ се сви.

— Радвам се да те видя цяла — каза той, надигайки се от мястото си, когато тя стигна до стъпалата. — Уплаших се, като видях джипа ти. Какво се е случило?

— Удариха ме отстрани. Не е кой знае какво. Изглежда по-зле, отколкото беше в действителност — излъга тя.

Той поклати глава.

— Луизиански шофьори. Трябва да престанем да даваме шофьорски книжки на куцо и сакато.

Ани успя да му се усмихне и подръпна вратовръзката му.

— Какво правиш тук по това време?

— Така става, след като не отговаряш на съобщенията, които ти оставям.

— Извинявай. Бях заета.

— С какво? Доколкото знам, тези дни имаш достатъчно време.

Тя направи гримаса.

— Значи си чул за промяната в служебното ми положение?

— Чух, че са те пратили на друго място. — Той стана толкова сериозен, че тя се подразни. — Защо не ми съобщи?

— Не го приех като повод да се възгордея.

— Така ли? Откога престана да ми се обаждаш и да ми се оплакваш? — попита той, явно объркан, макар че се опита да се усмихне.

Ани прехапа долната си устна и обърна очи настрани. Какво не би дала, за да се измъкне от тази ситуация, но не можеше и го знаеше. По-добре сега да мине през минираното поле и всичко да свърши.

— Ей Джей, трябва да поговорим.

Той си пое дъх.

— Да, и аз мисля така. Хайде да се качим горе.

Ани си представи апартамента. Върху кухненската маса бяха пръснати папките по случая „Бишон“, чаршафите ѝ миришеха на секс с Форкейд. Почувства се евтина и низка, една омърсена роптаеща жена.

— Не — каза тя и го хвана за ръката. — Нужно ми е да се охладя малко. Хайде да се качим на лодка.

Тя избра понтона на самия край на дока, грабна един парцал от страничната стена на навеса и избърса росата от пластмасовата седалка. Ей Джей я последва неохотно, поспря се да погледне в будката, която Сос бе монтирал близо до входа. Представляваше бял дървен куб с прозорче отпред и забодена най-отгоре трийсетсантиметрова глава на алигатор, зяпнал с отворена уста, готов да лапне пари. Отпред се мъдреше надпис: „О, БАКШИШИ?! МЕРСИ!“

— Помниш ли как веднъж чичо Сос се престори, че този алигатор му отхапва пръста и ние, децата, се разкрещяхме?

Ани се усмихна.

— Понеже твоят братовчед Съни се опита да откъдне един долар.

— Всъщност старият Беноа направи трика. На него наистина половината му пръсти липсват. Съни за малко не се напика от страх.

Той се отпусна на седалката на известно разстояние от нея и се пресегна да я хване за ръката.

— Имаме много добри спомени — изрече той тихо. — Защо страниш от мен, Ани? Какво става? Още ли си ми сърдита за онази работа с Форкейд?

— Не съм ти сърдита.

— Тогава какво? Всичко върви добре, после най-неочаквано се оказвам персона нон грата. Какво...

— Какво искаш да кажеш с това, че всичко вървяло добре?

— Ами, нали знаеш...

Ей Джей се затрудни и се зачуди къде е сбъркал.

— Мислех... — Сви рамене.

— Какво си мислил? Сто пъти съм ти казвала, че сме само приятели или смяташ, че съм имала нещо друго предвид?

— О, моля те — намръщи се той. — Знаеш, че между нас има нещо повече от това...

Ани скочи и се взря в него.

— Защо не разбираш, когато ти се казва „не“? Седем години учи, за да получиш висше образование, а не можеш да схванеш значението на една едносрична дума!

— Как да не мога, мога, само че не смятам, че се отнася за нас.

— Боже мой... — измърмори тя и поклати глава. — Същият си като Ренар.

— Какво искаш да кажеш? Обвиняваш ме, че те следя ли?

— Пам Бишон отказала на Ренар осем пъти, а той така и не я чул. Не е ли същото, което и ти правиш?

— Ами първо не съм заподозрян в убийство.

— Не се прави на умник, Ей Джей! Говоря ти сериозно. Опитвам се да ти кажа, че искаш нещо от мен, което аз не мога да ти дам! Как по-ясно да ти го кажа?

Той отвърна очи, сякаш му бяха ударили плесница, и стисна зъби.

— Стана ми съвсем ясно.

Ани седна и се облегна назад на седалката.

— Не исках да те засегна, Ей Джей — прошепна тя. — Най-малко това бих искала да направя. Обичам те...

Смехът му прозвуча като ръмжене.

— ... но не така, както ти би желал — довърши тя.

— Виж какво, на тази тема сме говорили и по-рано. Стигаме до съгласие и после...

Ани поклати глава.

— Не мога да го направя, Ей Джей. Не и сега. Насъбраха ми се много неща.

— Които не желаяш да споделиш с мен.

— Не мога.

— Не можеш да споделиш с мен?! Какво става?

— Не мога да го направя — прошепна тя. Стана ѝ неприятно, че се налага да крие нещо от него. По-добре да го отблъсне, за да не ѝ задава повече въпроси.

— Аз не съм ти враг, Ани! — избухна той. — От една и съща страна на барикадата сме! Защо да не можеш да ми кажеш? Какво не можеш да ми кажеш?

Тя закри лицето си с ръце. Не можеше да сподели с Ей Джей, както и с шериф Ноблие, че се е съюзила с Форкейд, че прави тайно разследване, че се опитва да привлече вниманието на Ренар, за да го накара да разкрие грозната си същност, скрита зад маската на обидена

невинност. Може всички да желаят едно и също, но не всички бяха от една и съща страна на барикадата.

— Аха! — възкликна той неочаквано, сякаш някаква лампичка светна в главата му и то толкова силно, че му причини болка. — Може би не си имала предвид службата. За Бога! — Изпухтя и я изгледа изкосо. — Някой друг ли има? Така ли прекарваш времето си напоследък — с друг?

Ани затаи дъх. Наистина имаше. Ник. Но една нощ не можеше да се сметне за връзка и не би трябвало да възлага големи надежди на мимолетен импулс.

— Ани? Познах ли? Има ли друг?

— Може би — настръхна тя. — Но това не е причината. Това не е... Много съжалявам — каза тя, уморена да се бори. — Не знаеш колко ми се иска да се чувствах различно и да бъде така, както ти желаяш, Ей Джей. Но само желанието не стига.

— Познавам ли го?

— Ей Джей, да оставим този въпрос настрана.

Той се изправи и сложи ръце на хълбоците си. Отвърна очи. Гордостта му бе наранена. Логичният му ум трескаво заработи, мъчейки се да си обясни чувствата, които рядко се поддават на волеви контрол или хладен разум. В това отношение не се различаваше много от Форкейд — беше прекалено аналитичен, прекалено рационален и различията в човешката природа го объркваха. На Ани ѝ се прииска да го прегърне и да го успокои, но знаеше, че не би го позволил в този момент. Усещането за безвъзвратна загуба ѝ причини физическа болка, която проряза гърдите ѝ.

— Знам какво желаяш — изрече тя тихо. — Искаш да имаш съпруга. Да имаш семейство. И аз желая да ги имаш, Ей Джей, но не съм готова да ти ги дам. Не знам и дали някога ще бъда.

Той потърка с длан челюстта си, премигна бавно и погледна часовника си.

— Знаеш ли... — Замълча и прочисти гърлото си. — Точно сега нямам време за подобен разговор. Още сутринта трябваше да бъда в съда. Аз... ще ти се обадя по-късно.

— Ей Джей...

— А, да, Причет те вика в кабинета си следобед. Може би ще се видим там.

Ани го проследи как се отдалечава и пъхва петарка в зяпналата уста на алигатора, докато минаваше покрай кутията за бакшиши. Сърцето ѝ тежеше в гърдите като камък.

Един стар служител на болницата търкаше пръстите на краката на Дева Мария с четка за зъби, когато Ани се приближи. На отсрещната страна на улицата някаква жена пушеше лула и продаваше цветя от задната страна на ръждясал пикап тойота. Ани остави колата на паркинга и излезе от дясната врата на джипа — същинска развалина, какъвто беше смачкан. При някои от ударите миналата нощ вратата на шофьора бе хлътнала и не можеше да се отваря.

— Тази старица краде цветята! — гневно ѝ довери служителят и размаха четката за зъби, когато Ани мина покрай него. — Краде ги направо от градината около Парка на ветераните. Виждал съм я да го прави. Защо не я арестувате?

— Трябва да се обадите в полицията, господине.

Тъмното му лице се изкриви, а очите му изпъкнаха като топки за пинг-понг.

— Нали сте полицайка!

— Не, господине, аз съм от службата на шерифа.

— Глупости! Всички кучета са кучета, когато им подадеш кокал!

— Да, господине. Каквото и да означава това — измърмори Ани, когато вратите пред нея се отвориха.

В реанимацията не се чуваше нищо, освен шума на апаратурата. Жена с червена коса, вързана на две опашки, и лилави рамки на очилата седеше зад бюрото, наблюдаваше екраните и говореше по телефона. Дори не вдигна очи, когато Ани мина покрай нея. Пред стаята на Линдзи Фокнър нямаше охрана. Хем добра, хем лоша новина, помисли си Ани. Нямаше нужда да минава покрай униформен... но същото се отнасяше за всекиго.

Линдзи лежеше в болничното легло и видът ѝ беше сякаш участваше в налудничав научен експеримент. Главата и лицето ѝ бяха бинтовани като на мумия. Безброй тръбички влизаха и излизаха от тялото ѝ. Монитори и други апарати с тайнствено предназначение примигваха и бибипкаха. По екраните им преминаваха светли линии.

Червенокосата с регистрационни номера с изтекъл срок се изправи от стола си до леглото, когато Ани се приближи.

— Как е?

— По-добре — отговори сестрата тихо. — Излезе от комата. Ту идва в съзнание, ту пак го губи. Успя да каже няколко думи.

— Знае ли кой го е извършил?

— Не. Не си спомня нищо за нападението. Поне засега. Другият детектив вече идва и зададе същия въпрос.

Две чудеса за една сутрин — Линдзи Фокнър в съзнание и Чаз Стоукс, станал от леглото преди осем. Може би той все пак правеше някакво усилие. Може би когато вниманието на всички бе насочено към специалния отряд, това бе събудило някаква амбиция у него.

— Има ли много посетители?

— Разрешено е само за членове на семейството — отвърна червенокосата. — Не успяхме да открием родителите ѝ. Пътешестват из Китай. Докато ги издирят и дойдат, ще мине време, така че от болницата се съгласиха да направят изключение от правилото. Бел Дейвидсън идва, Грейс от агенцията също, аз.

— Тя ще има нужда от помощта ни — каза Ани. — Има да извървява дълъг път.

— Не говорете... за мен... като че ли... ме няма.

При звука на слабия ѝ глас червенокосата се обърна към леглото и се усмихна.

— Преди малко не беше тук.

— Госпожице Фокнър, аз съм, Ани Брусар — обади се Ани и се наведе над нея. — Дойдох да видя как сте.

— Вие... сте ме намерила... след...

— Да, аз ви намерих.

— Благодаря... ви.

— Искане ми се да бях направила повече — каза Ани. — Целият специален отряд е вдигнат на крак и търси нападателя ви.

— Вие... в отряда ли сте?

— Не. Работя по друга задача. Детектив Стоукс се занимава със случая. Чух, че онзи ден сте обядвала с него. Имахте ли да му кажете нещо специално за Пам? Затова ли сте ме търсила в понеделник?

Линдзи Фокнър замълча и Ани помисли, че отново е изпаднала в безсъзнание. Шумът на мониторите изпълваше помещението. Ани

понечи да отстъпи от леглото, когато Линдзи прошепна:

— Дони...

— Какво Дони?

— Ревнуваше.

— От кого? — попита Ани и се наведе по-ниско.

— Глупости... Между тях нямаше нищо.

Унасяше се. Ани докосна ръката на Линдзи, опитвайки се да я задържи в реалния свят.

— От кого ревнуваше Дони, Линдзи?

Отново мълчание.

— От детектив Стоукс.

ГЛАВА 33

Значи Дони е ревнувал от Стоукс. Ани изчака малко, докато умът ѝ го смели, и продължи да сортира факсовете. Последният се оказа този, който бе поискала от службата по автомобилния транспорт — списъкът на пикапите от Луизиана с регистрационни номера, включващи буквите F и J.

Не ѝ беше трудно да си представи как Стоукс флиртува с Пам. Всъщност би било невъзможно да бъде обратното. Нали Стоукс тъкмо това правеше — използваше всеки свободен миг, за да приложи в действие уменията си на съблазнител. Той смяташе за свой дълг да флиртува с всяка жена. Според онова, което Линдзи Фокнър ѝ каза в неделя, Пам провокирала мъжете да демонстрират тези си качества, без да полага каквото и да е усилие. Просто привличала мъжете, защото я намирали очарователна и сладка. Чаз Стоукс не бил изключение от това правило.

Докато някой е следял Пам, той е имал чудесната възможност да я вижда често. Дали Дони не си е съставил погрешна представа за тях двамата? И какво би сторил, ако това бе истина? Да постави натясно Стоукс? Да поиска обяснение от Пам?

Ако Стоукс е знаел, че Дони ревнува, тогава той непременно би разследвал тази линия, когато Пам е била убита. Тя можеше да провери кой какво е казал по въпроса вечерта, както и да попита Ник. Ренар бе споменал, че Пам се страхувала от Дони, бояла се да се среща с други мъже, защото не знаела какво можел да направи. Дони бил заплашил, че щял да се бори да получи родителски права над детето, като дал да се разбере, че ще намери основания срещу Пам. Струваше ѝ се малко вероятно Пам да е ходила на срещи със Стоукс.

Ами ако пък се оказеше, че е ходила?

„Глупости — бе ѝ казала Линдзи Фокнър. — Между тях нямаше нищо.“

Но Дони е мислел другояче. Дали бе чул онова, което му се е искало да чуе, и е интерпретирал положението превратно под напора

на гнева? На Ани ѝ бяха известни безброй примери за случаи на домашно насилие — въображаеми обиди, несъществуващи любовници, измислени поводи за скандали. Извинения, за да бъде нападнат човек, да му бъде причинена болка, да бъде унижен, да бъде наказан.

Никой досега не бе обвинил Дони в насилие, но това не означаваше, че не си го е мислел. Пам открито бе накърнила достойнството му, като го бе изгонила от къщата, подаде молба за развод и се бе опитала да раздели компаниите. Въображаема връзка със Стоукс може да го е принудила да излезе от кожата си.

Всъщност не бе ли споменал нещо пренебрежително по адрес на Стоукс, когато разговаря с него в събота? От сорта, че Стоукс бил престъпно мързелив. Забележката тогава ѝ прозвуча почти расистки, отношение, което би подразнило Стоукс, и то с право. Ако я бе чул, той тутакси би се нахвърлил върху Дони. Но от друга страна Маркърс Ренар бе заподозреният, когото Стоукс държеше на мушка.

Причиняваше си ненужни главоболия. Вероятно Ник беше прав. Ако не отделеше нещата едно от друго, те щяха да се затегнат като примка около гърлото ѝ. И тя бе нарочила Ренар точно както и Форкейд. Ако обаче се съсредоточеше върху него, можеше да го засече. Реши по обяд отново да се отбие в болницата и да види дали Линдзи нямаше да си спомни какъв шал бе изпратил Ренар на Пам.

— Няма време за мотаене, помощник-шериф Брусар! — чу се гласът на Майрън, маршируващ към мястото си с походката на гвардеец на стража пред кралския дворец. — Задачите за сутринта са раздадени. Детектив Стоукс желае да получи архивните материали по задържането на всеки, обвинен в криминално престъпление за сексуално насилие в общината за десет години назад. От компютъра ще взема списъка, ти ще извадиш папките, аз ще ги заведа, а после ще ги занесеш на специалния отряд в сградата на детективите.

— Да, господин Майрън — каза Ани и разтегли устните си във фалшива усмивка, като незабелязано пъкна факса от службата по автомобилния транспорт под бележника си.

Работеха бързо, но обичайни прекъсвания за издирване на документи, обаждания от съдебната палата, от застрахователни компании, попълване на формулярите за арестуван обирджия, проверка на уликите срещу него, проверка на свидетелските показания

по делото на заподозрян пласьор на наркотици проточиха нещата. На Ани всичко това ѝ се струваше адски еднообразно и направо я вбесяваше. Искаше тя да бъде тази, която получаваше папките, вместо да се рови в десетгодишни архиви. Искаше да бъде в специалния отряд вместо в пълните с хартии катакомби. Дори да работи със Стоукс бе за предпочитане пред това да се подчинява на дървенияк като Майрън.

Обядът ѝ представляваше десетминутна почивка, през която изяде един „Сникърс“, притиснала телефонната слушалка до ухото си, докато проверяваше местните автосервизи дали не са поправяли наскоро голям седан, очукан от дясната страна. Не откри нито един. Нападателят ѝ бе скрил колата си или я бе откарал на поправка в друга община. Прочете списъка на неотдавна откраднатите превозни средства и не откри нищо. Разширявайки периметъра на разследването си, тя започна със списъка на сервизите в община Сейнт Мартинс.

— Хей, Брусар — излая Мълън, като се облегна на плота, — остави женските приказки и си влез в ролята на архивар.

Ани го изгледа, докато благодареше на поредния механик, всъщност за нищо, и затвори.

— Специалният отряд е с предимство — каза Мълън, пухтейки.

— Така ли? А ти как се намери в него? Да не си докопал снимка на шерифа гол, сниман с някоя коза?

Той смръкна, предоволен от себе си.

— Предполагам заради представянето ми по случая с изнасилването на Нолън.

— Хм, представяне! — изрече Ани презрително. — Аз първа приех съобщението.

— Е, някои губят, други печелят.

— Знаеш ли какво, Мълън — прошепна тя, — бих ти казала да вървиш да ядеш лайна, но по дъха ти познавам, че вече си ги включил в менюто си.

Тя очакваше, че ще лапне въдицата, но вместо това той се облегна назад.

— Виж какво, може ли да взема останалите папки сега? Колкото до враждата ни, нека я забравим. Не питая лоши чувства към теб.

— Не питаеш лоши чувства към мен, така ли? — повтори Ани. Наведе се към него и процеди ядно: — Тероризираш ме, заплашваш ме, какви ли номера не ми погоди, заради теб ме отстраниха от

патрула, а сега стоя тук и се правя на секретарка, докато ти се перчиш със случай, който трябваше да бъде мой, а накрая ми казваш, че не си питаел лоши чувства. Кучи син! В момента аз питая само лоши чувства към теб, така да знаеш. Само ако открия нещо, което да те свързва с боята на кадилака или с каквото, по дяволите, се опита да ме убиеш снощи, не само ще загубиш значката си, но да му мисли кльоцавият ти задник.

— Кадилак ли? — Мълън я изгледа смутено. — Не разбирам за какво говориш, Брусар. Не знам нищо за никакъв кадилак!

— На мен ли ще ми ги разправяш.

— Не съм ти направил нищо!

— Спести си думите — присмя му се Ани. — Взимай си папките и изчезвай оттук.

Тя ги бутна силно през гишето и по пода се разпиляха заповеди за арести.

— По дяволите! — кресна Мълън така, че Хукър изскочи от кабинета си.

— За Бога, Мълън! — извика той. — Да не си полудял! Или двигателните ти функции са нарушени?

— Не, сър — отвърна чинно той с поглед, вперен в Ани. — Стана, без да искам.

— Поначало Южна Луизиана е място, където се упражнява народно правосъдие — нареждаше Смит Причет, крачейки покрай шкафа в кабинета си, сложил ръце на дебелия си кръст. — Кажуните — френските заселници, са наложили свой кодекс тук, преди организираните правоохранителни и съдебни институции да осигурят своето цивилизоващо влияние. Обикновеният човек по тези места продължава да прави разлика между закон и правосъдие. Добре ми е известно, че за много хора в общината нападението на детектив Форкейд над Маркър Ренар представлява приемлив начин да се разреши наболял социален проблем. Само че те грешат.

Ани го наблюдаваше с едва прикрито нетърпение. Приличаше ѝ на репетиция на встъпителната му реч, когато съдят Форкейд, което щеше да стане след седмица или месец, ако към него бъдеше предявен иск за виновност. Тя седеше на стола за посетители на Причет. Ей

Джей стоеше в другия край на стаята, кръстосал ръце, облегнат на библиотеката, без да обръща внимание на празния стол само на метър от нея. По израза му не можеше да прочете нищо. Не беше промълвил и дума през десетте минути, откакто бе дошла.

— Не бива да се разрешава на хората самоволно да раздават правосъдие — продължи Причет. — Тогава бихме стигнали до хаос, до анархия, до беззаконие...

Той изпита толкова голямо задоволство от красноречието си и от заключението, до което стигна, че замълча и си записа думите в бележника върху бюрото.

— Съдебната система изпълнява функциите си, ако очертава границите и тегли такава дебела линия, че кара хората да не я прекрочват — продължи той. — Няма място за изключения. Вие вярвате в това, нали помощник-шериф Брусар, иначе нямаше да се занимавате с правоохранителна дейност, не съм ли прав?

— Да, сър. Вярвам, че вече съм го доказала, като дадох показания...

— Да, направили сте го, ето тук е копието. — Той потупа с писалка по една папка. — Но смятам, че за нас е важно да се опознаем, Ани. Може ли да ви наричам Ани?

— Вижте какво, имам работа...

— Разбирам, че изживявате известни неблагоприятия с някои ваши колеги — каза той с бащинска загриженост, облягайки бедро на бюрото.

Ани стрелна с очи Ей Джей.

— Не е нещо, с което няма да мога да се справя...

— Дали някой се опитва да окаже натиск върху вас? Да ви разколебае да свидетелствате срещу детектив Форкейд?

— Това е силно казано...

— Разбираема е известна съдържаност от ваша страна, Ани. Бих искал да ви изтъкна колко е необходимо, и важно да свидетелствате по това дело.

— Да, сър. Известно ми е. Аз...

— Самият детектив Форкейд говорил ли е с вас по въпроса?

— Детектив Форкейд не се е опитвал да ме възпре да свидетелствам. Аз...

— А шериф Ноблие? Той давал ли ви е някакви инструкции?

— Не разбирам какво искате да кажете — отбеляза Ани и едва се сдържа да не избухне.

— Той ни най-малко не ни помага. Боя се, че това е тъжното заключение за резултата, до който го доведе неговият пост. Гюс смята тази община за свое царство и си мисли, че може да налага правила, както му е угодно, но това не е така. Законът си е закон и той важи за всички — от детективи и шерифи до помощник-шерифи.

— Да, сър.

Той заобиколи бюрото си и се отпусна върху кожения стол. Сложи си очила за четене с метални рамки, извади показанията ѝ от папката и им хвърли един поглед.

— Сега да видим, Ани, вие не сте била на работа онази вечер, но Ей Джей ми докладва, че в личния ви автомобил е монтирана полицейска радиостанция, вярно ли е?

— Да, сър.

— Той ми съобщи, че същата вечер двамата сте вечеряли приятно в „Изабо“. — Той вдигна очи към нея и още веднъж се усмихна бащински. — Много романтична обстановка. Любимият ресторант на жена ми.

Ани не отговори нищо. Усещаше погледа на Ей Джей, който я изгаряше. Явно беше разказал на Причет за отношенията им, само не го бе осведомил, че всичко между тях бе свършено. Причет се опитваше да използва този факт, за да пробуди лоялността ѝ. Мазен адвокат.

— Къде отидохте след вечеря, Ани?

Досега тя бе успяла да избягва тази част от историята. Тя нямаше връзка със станалото — освен че някой бе позвънил на Форкейд в бара, което би могло да се приеме като предварително планирано, да не говорим за тайно споразумение с някого. Но Ренар не беше бит от друг, а Форкейд не бе длъжен да разкрива лицето, което му се бе обадило, нито пък какво му бе съобщило, така че каква бе ползата да се говори за това?

От друга страна имаше свидетели, които можеха да потвърдят, че тя е била в „Лаво“.

— Забелязах пикапа на Форкейд пред „Лаво“. Влязох да разменим няколко думи с него за онова, което се случи в съда.

Причет изглежда Ей Джей, явно недоволен, че го изненадват.

— Защо това не фигурира в показанията ви, помощник-шериф?

— Защото става дума за времето преди инцидента и няма връзка с него.

— В какво състояние заварихте Форкейд?

— Пиеше.

— Беше ли агресивен, гневен, враждебно настроен?

— Не, сър, беше... нещастен, мрачен, философски настроен.

— Спомена ли нещо за Ренар? Изрече ли някаква заплаха срещу него?

— Не. Говореше за справедливост и несправедливост. Също за сенки и духове.

— Даде ли с нещо да се разбере, че тръгва да търси Ренар?

— Не.

Причет свали очилата си и замислено започна да си играе с рамката им.

— Какво се случи след това?

— Тръгнахме си всеки по своя път. Реших да спра в денонощния магазин да взема нещо. Останалото ще намерите в доклада ми, който връчих на шефа на полицията Търл.

— По радиостанцията да сте получавали повикване за крадец в района на „Боуен и Бригс“?

— Не, сър, няколко минути бях извън колата, после слушах радио и изключих полицейската честота. Не бях на смяна, а и беше късно.

Възцари се мълчание. Ани започна да си гризе кожичките на ноктите и зачака. Столът на Причет изскърца, когато той стана.

— Смятате ли, че е имало повикване, помощник-шериф?

Ако ѝ зададеше този въпрос в съда, адвокатът на Форкейд щеше да възрази, преди да е доизказал цялото изречение, под претекст, че са хипотетични повиквания. Но сега не се намираха в съда и единственият в стаята, който имаше възражения, беше Ани.

— Не съм чула повикването — отговори тя, — но други са го чули.

— Другите „казват“, че са го чули — поправи я той. Гласът му се извисяваше с всяка сричка. Той сложи ръце върху ръкохватките на стола на Ани и се надвеси над нея. — Защото Гюс Ноблие им е казал, че са го чули. Защото искат да защитят човек, който провали важен

случай и после прие като свое задължение да приложи смъртно наказание върху заподозрения, когото не можа да уличи! Не е имало таква повикване — изрече тихо той, отблъсна се назад и отново седна върху бюрото, без да откъсва очи от нея. — Същата вечер ли арестувахте Форкейд?

Какво значение имаше кога бе извършен арестът? Какво щеше да промени това? Към Форкейд така или иначе щеше да бъде предявено обвинение. Причет просто си избираше оръжие, което да използва срещу Ноблие и Ани не желаше да взема страна във враждата им.

Спомни си думите, които шерифът ѝ беше казал.

— Сблъсках се със ситуация, която не можех точно да квалифицирам. Задържах го и отидохме до управлението, за да се изясним.

— Защо Ричард Кудроу твърди, че е видял бланка за арест, която впоследствие липсва?

— Защото е ужасно хитър адвокат, който много обича да обърква нещата. — Тя погледна Причет право в очите. — Защо му вярвате? Най-голямото му желание е да ви конфронтира в съдебната зала. Повярвайте, ще му стане много приятно двамата с Ноблие да се хванете за гушите, а полицаите да останат по средата.

Изпита удовлетворение, когато забеляза, че стратегията ѝ проработи. Причет стисна устни и се отдалечи от бюрото. В никакъв случай не би желал Ричард Кудроу да го взема за глупак.

— Колко добре познавате Ник Форкейд, Ани? — попита той вече по-спокойно.

Ани си спомни нощта, която прекара в обятията на Ник, сплетените им тела.

— Не много.

— Той не заслужава вашата подкрепа. Съвсем сигурно не заслужава и значка. Вие сте добър полицай, Ани. Прочетох характеристиката ви. Онази вечер сте постъпила правилно. Вярвам, че ще направите каквото трябва, когато седнете на свидетелската скамейка.

— Да, сър — смънка тя.

Той погледна ролекса си и се обърна към Ей Джей.

— Чакай ме на друго място. Ей Джей, би ли изпратил Ани?

— Разбира се.

Тя понечи да стане с намерението да си тръгне веднага, но вратата се затвори след Причет.

— Закъснява за голф — поясни Ей Джей, без да помръдва от мястото си. — Защо ни лъжеш, Ани?

Тя трепна, сякаш бе изплюл думите в лицето ѝ.

— Не съм...

— Не ме обиждай! — срязва я той. — Отгоре на всичко не ме обиждай. Познавам те, Ани. Знам всичко за теб. Всичко! Това те плаши, нали? Затова ме отблъскваш.

— Смятам, че не е нито времето, нито мястото за подобен разговор — отвърна тя тихо.

— Не желаяш никой да проникне толкова дълбоко в душата ти, нали? Защото ако си тръгна или умра като майка ти...

— Престани! — извика Ани, вбесена, че за да я уязви, той използваше най-болезнените ѝ спомени от детството.

— От това боли много повече, отколкото да загубиш някого, който не е свързан с теб — продължи той. — По-добре да държиш всички на разстояние.

— Точно сега бих желала да си по-далеч от мен, Ей Джей — изрече напрегнато Ани. Почувства се така, сякаш той неочаквано се бе пресегнал и я бе разполовил ведно с плътта и костите.

— Защо не ми каза, че онази вечер си се видяла по-рано с Форкейд?

— Какво значение има?

— Как какво значение има? Та нали съм най-добрият ти приятел! Онази вечер имахме среща. Остави ме и си отишла при Форкейд...

— Не беше среща — възрази тя. — Вечеряхме заедно. Вечеря! Ти си ми приятел, не любовник. Не съм длъжна да ти съобщавам за всяка моя стъпка!

— Ти май изобщо не разбираш — каза той недоумяващо. — Отнася се за доверието...

— Чие доверие? Веднъж твърдиш, че си най-добрият ми приятел, а веднага след това се чудиш защо не ти съобщавам нещо, което би могъл да използваш в съда. Казваш, че трябва да правим разлика между това, че сме близки, и онова, което правим, но само когато на теб ти е угодно. Омръзна ми, Ей Джей. Не мога да търпя

подобни отношения и не желая обвиненията ти да тежат на съвестта ми!

— Ани...

Той посегна към ръката ѝ, когато понечи да тръгне към вратата, но тя се отскубна от него. Секретарките във външния кабинет я изгледаха втрещено, когато мина като вихър покрай тях.

Навън в коридора бе тъмно и по-хладно. От третия етаж се чуваха гласове. Последните схватки за деня бяха приключили и част от бойците продължаваха да стоят в коридорите и да споделят впечатленията си, уговаряйки се за идния ден. Ани се насочи към страничния изход и след секунди излезе на слънчева светлина, което я накара да замижи. Сложи си очила и едва не се сблъска с един мъж, застанал на края на тротоара.

— Помощник-шериф Брусар? Каква случайност!

Ани изохка на глас. Кудроу. Стоеше облегат на автомата за вестник „Таймс Пикаюн“, със стегнат колан на шлифера, въпреки необичайната горещина и висока влажност този следобед. От позата му личеше, че по-скоро нещо го боли, а не се бе облегал от леност. Съсухреното му лице беше пепеляво и лъснало от пот. Имаше вид като че ли ще умре в следващата минута. Главата му закриваше заглавие във вестника, посветено на приближаващите Заговезни.

— Да не ви е лошо? — попита Ани, която изпита към него едновременно състрадание като към човешко същество и отвращение като човек.

Кудроу се опита да се стегне и да се усмихне.

— Не, скъпа моя, аз умирам, но няма да го направя тук, ако това ви тревожи. Още не съм напълно готов. Все още има някои несправедливости, които трябва да се поправят. Знаете какво искам да кажа, нали?

— Не съм в настроение да понасям играта ви на думи, господин адвокат. Ако имате нещо да ми кажете, давайте. Имам работа.

— Като например да откриете свидетеля, който би потвърдил алибито на Маркърс ли? Той ми каза, че сте проявили интерес към съдбата му. Колко мило. Това излиза извън рамките на задълженията ви, нали?

До каква степен би ѝ навредил с това? Пот се стече по гърба ѝ.

— Издирвам някои неща от любопитство, това е всичко.

— Жажда за истината? Много жалко, че никой от вашата служба като че ли не притежава това качество. Няма данни някой да е направил нещо във връзка със снощната стрелба в дома на Ренар.

— Може би е безпредметно.

— През седмицата двама души открито са се опитали да навредят на Маркъс. Той получава безброй заплахи. Списъкът на заподозрените е набъбнал като телефонен указател, а доколкото ми е известно, досега никой не е бил разпитван.

— Напоследък детективите са много заети, господин Кудроу.

— Ще станат още убийства, ако не обърнат достатъчно внимание на този случай — предупреди той. — Хората са настръхнали. Усещам как въздухът се нажежава от гняв, страх и омраза. Това състояние на нещата не може да продължава вечно, накрая ще се получи експлозия.

Силна, раздираща кашлица го разтърси и останал без сили той отново се облегна на автомата. Очите му имаха мътен блясък. Изглеждаше като привидение, като злата ръка на съдбата.

Ани го отмина, съзнавайки, че беше прав. Тя самата чувстваше същото напрежение във въздуха, същото очакване, че нещо ще се случи. Дори на слънчева светлина ѝ се струваше, че хората имат черен ореол като в някакъв кошмар. Надолу по страничната уличка видя как работници от общината окачват весели пролетни знаменца, придавайки празничен вид на града за карнавала по случай Заговезни, но тротоарите оставаха необичайно пусети. Никой не пристъпваше в южната част на парка, която бе неохраняема.

Три жени бяха нападнати там в продължение на една седмица. Полицаяте се държаха като престъпници, а убиецът се разхождаше на свобода. Хората бяха ужасени.

Ани си спомни лятото, когато удушвачът от езерото върлуваше. Тогава изпитваше същото чувство на несигурност, същия необоснован страх, същото усещане за безпомощност. Но тя вече беше полицай и тежестта на отговорността ѝ изместваше всичко друго.

Някой трябваше да го застави да спре.

Майрън я посрещна в архивния отдел като многозначително отмести поглед от нея към часовника.

— Този джентълмен от застрахователна агенция иска да получи някои докладни за катастрофи — каза той и кимна към другата страна

на плота, където стоеше кръгло потно тяло, облечено с измачкан летен костюм. — Намери му онова, от което има нужда.

След като издаде заповедта си, той грабна „Уол Стрийт Джърнъл“ и се запъти към мъжката тоалетна.

— Това е най-приятното нещо за целия ми ден — изкиска се застрахователят. Подаде ѝ ръка, която приличаше на малка топчеста животинка. — Том О’Конър. Лесно се помни — намигна ѝ той.

Ани отбягна ръката му.

— От какви доклади имате нужда?

Той извади смачкан списък от джоба на сакото си и ѝ го подаде.

— Ама колко сте хубава в тази униформа! Приличате на истински помощник-шериф.

— Аз съм помощник-шериф.

Той облещи очи и отново се разсмя.

— Убихте ме на място!

— Не ме изкушавайте да го направя — каза Ани. — Въръжена съм и имах тежък ден.

Тя вдигна очи към тавана, докато вървеше със списъка към картотеката и промърмори:

— Чистилището е духовно учреждение, нали?

Когато отпрати Том О’Конър заедно с докладните, факсът се включи и заработи. Ани погледна първите страници и интересът ѝ бе привлечен от подателя — регионалната лаборатория по криминалистика в Ню Иберия. Факсът бе адресиран до детектив Стоукс, но номерът бе на архивния отдел, а не на факса на детективите — различаваха се по една цифра.

Тя гледаше как страниците се навиват в подноса и ги взимаше една по една. Предварителни лабораторни резултати от оскъдните проби на Линдзи Фокнър, събрани от местопрестъплението. Отрицателни. Нито едно от целия набор — никаква семенна течност, никакви косми, никакви остатъци от кожа под ноктите ѝ, макар да знаеха, че тя бе оказала яростна съпротива. Кръвната проба от петната по пътеката показваше, че кръвта бе нейна. Поне от същата група. По-подробни изследвания за ДНК щяха да отнемат седмици.

Точно както Стоукс бе предсказал — нямаха нищо налице, както и не разполагаха с нищо от случаите на изнасилванията на Дженифър Нолън и на Кей Ейзнър. Липсата на доказателства бе единственото

общо между тях. Както и маската с черни пера — в случай, че частта от перцето, която Ани беше вдигнала от килима на Фокнър, съвпаднаше с онова, което откри в караваната на Нолън. И двете — Нолън и Ейзнър бяха видели своя нападател и маската му. Засега Линдзи Фокнър не си спомняше нищо. Ако не намереха още нещо, тогава перото от маската щеше да остане единственото звено, свързващо нападенията.

Тя отново прегледа факсовете дали някъде не се споменаваха перото, но не намери нищо. Поне трябваше да бъде споменато някъде.

Ани погледна часовника. Майрън щеше да прекара поне още пет минути в уединение в мъжката тоалетна. Тя набра номера на лабораторията и се свърза, с когото трябваше, бързо изрече номера на случая и обясни за какво се обажда.

Почака, прегледа отново страниците от факса, обезпокоена от това, че доказателството наистина не се споменаваха. Явно имаха работа с престъпник, достатъчно опитен и хладнокръвен, за да накара жените да измият всички следи или както бе в случая с Линдзи Фокнър, сам да ги измие. Известно му беше всичко, което биха търсили до такива подробности като косми по кожата около половите органи и остатъци от кожа под ноктите.

Замисли се дали детективите от специалния отряд бяха успели да се доберат до нещо от старите папки, дали на Стоукс му се бяха обадили от държавния затвор и дали от централните компютри бе изскочило нещо. Искеше ѝ се тя да бе тази, която търси, вместо да обслужва потни застрахователни агенти в архивния отдел.

— Извинявайте... — Гласът на жената отново се чу по линията. — Казахте черно перо, нали?

— Да. Имаше такова в случая на Нолън и част от черно перо в случая на Фокнър.

— Но тук ги няма, не са идвали.

— Какво искате да кажете?

— Искам да кажа, че преглеждам онова, което е дошло и не виждам никакви пера. Не са изпращани. Съжалявам.

Ани ѝ благодари и жената затвори.

— Никакви пера — изрече тя на глас, а в това време Майрън влезе с тържествена стъпка в стаята.

— Помощник-шериф Брусар, какво си мърморите?

Ани не му обърна внимание, отиде до плота и извади от чекмеджето списъка на доказателствата, събрани по случая „Фокнър“. Проследи го с пръст надолу. Частта от черното перо бе на четвърто място. Списъкът с доказателствата, които трябваше да бъдат изпратени в лаборатория за изследване, бе подписан от детектив Чаз Стоукс.

Извади списъка от случая „Нолън“ и го прегледа. Перото беше вписано. Доказателството бе определено от Стоукс за изследване в лаборатория, но там не бяха получавали никакви пера.

— Какво правите? — запита Майрън, като грабна списъка от ръката ѝ и започна да го чете.

Ани грабна факсовете от бюрото си и се втурна към вратата.

— Къде смятате, че отивате? — запита чиновникът.

— Да се видя с детектив Стоукс. Трябва да ми даде някои обяснения.

ГЛАВА 34

Детективите имаха собствена сграда от другата страна на алеята срещу главното здание, позната като „Пица Хът“ заради пиците, които редовно биваха донасяни там. Представляваше ниска, зеленикава бетонна постройка, където някога се бе помещавала компания за строеж на пътища. Службата на шерифа купи имота, ограда паркинга с тежката строителна техника и предаде сградата на отдела на детективите, за които в старото здание нямаше достатъчно място.

Ани натисна звънеца на вратата. Отвори ѝ детективът на име Перес — името му бе изписано на табелката на жилетката, която бе облякъл върху фланелка. Тъмната му коса бе изопната назад и вързана на миша опашчица. Мустаците, които скриваха горната му уста, бяха толкова гъсти, че в тях можеха да се скрият малки мишлета. Той кисело изгледа Ани отгоре до долу.

— Трябва да видя Стоукс.

— Имаш ли час?

— Майната ти, Перес.

Докато минаваше покрай него, той сви ръка около устата си и извика:

— Хей, Чаз, имаш правото да мълчиш!

Вътре беше студено като във фризер. Два климатика на прозорците пъхтяха, мъчейки се да поддържат ниска температура, а електрически вентилатори раздвижваха охладения въздух из предното помещение. Стаята, която бе дадена на специалния отряд, занимаващ се с изнасилванията, бе отзад. Някога вероятно бе била кабинет на шефа на компанията за строеж на пътища. Три метра и половина на три метра и половина, облицована с евтина дървена ламперия. Някой бе започнал да реди кутии от газирана вода като пирамида до прозореца с решетка отвън. Папките, които Ани и Майрън бяха събрали, стояха струпани на купчини върху дългата маса — единствената мебел в стаята. Тежкият кажунски рок на Съни Ландрет

„Да стреляш към луната“ дънесе от тонколоната, сложена в ъгъла върху картотеката.

Мълън разговаряше по телефона. Стоукс подскачаше зад масата, преструвайки се, че свири на китара, и движеше устните си, сякаш пее. Сплесканата му кръгла шапка се бе килнала назад.

Ани обърна очи.

— Жените в общината ще спят по-спокойно като знаят, че ти си поел работата, Стоукс.

Той се извърна към нея.

— Брусар, ти си досадна като цирей, излязъл ми в края на деня. Знаеш какво искам да кажа, нали?

— Сякаш много ме интересува. — Вдигна факсовете под носа му. — Предварителните резултати от лабораторията за Фокнър. Защо го няма перото?

Той грабна листовете от нея и ги прегледа намръщено.

— Не се прави, че го търсиш — каза Ани. — От лабораторията казаха, че никога не са го виждали, както и перото от случая „Нолън“. Искам да знам защо.

Мълън продължаваше да притиска телефонната слушалка до ухото си, но погледът му бе насочен към тях.

— Тези въобще не ми вършат работа — измърмори Стоукс и се насочи към задната врата.

Ани го последва навън. Мястото зад сградата бе покрито с натрошени мидени черупки, камъчета и бурени и гледаше към изоставените машини в заградения паркинг.

— Какво направи с тях, Чаз? — запита тя.

— Казах ти да не си пъхаш носа в моите работи — срязва я той, като я заплаши с пръст.

— Значи се чувстваш свободен да си правиш каквото искаш?

— Млъкни! — изкрещя той и пристъпи към нея. — По дяволите, млъкни!

Ани отстъпи назад към сградата.

— До гуша ми дойде от теб, Брусар — озъби се той. Лицето му беше само на сантиметри от нейното. Толкова се бе разгорещил, че светлите му очи блестяха сякаш с неонова светлина. Жилите на врата му се бяха изопнали като телени въжета. — Знаем какво правя. Как

мислиш, че съм получил тази служба? Понеже съм по-кафяв от теб ли? Смяташ, че съм я получил заради цвета на кожата си ли?

Ани го изгледа право в очите.

— Не. Смятам, че си я получил, защото си мъж, макар в главата ти да се въртят само глупости. Перчиш се насам-натам, а когато някой ти каже нещо, изведнъж става расист. Омръзна ми от тази твоя игра. Не съм чувала Куинлан да нарича някого расист. Не съм чувала и Оси Комптън да казва, че някой е расист. Не чувам никой друг, освен теб, а кожата ти изглежда само като загоряла от слънцето. — Сниши се и мина под ръката му, която бе опрял на сградата и отстъпи по-далеч от него. — Ти си ненормален. Щеше да бъдеш ненормален и ако беше бял като сняг. Щеше да бъдеш ненормален, ако приличаше и на Мел Гибсън. Това е. Искам да знам какво направи с доказателствата, които аз събрах. Можеш да ми кажеш на мен или отиваме при шерифа.

Стоукс започна да крачи, опитвайки да обуздае нервите си и да прецени има ли избор.

— Не ме заплашвай, Брусар — изрече тихо. — Ти не си нищо друго, освен непоносима кавгаджийка.

— Гюс все още е в кабинета си — блъфтира Ани. — Знаеш, че нищо не ми пречи да отида право при него.

И да рискува не само да я сметнат за глупачка, но да предизвика мъжете да я намразят още повече? Пред Гюс Стоукс не би казал нещо по-различно. Би я нарекъл конфликтна личност и нямаше да се намери нито един от участъка, който да не се съгласи поне частично с него.

— Ти унищожи доказателство — продължи тя, като не му остави време за размисъл. — Какво оправдание ще изтъкнеш?

— Не съм унищожил нищо — изръмжа той. — Перата заминаха в щатската лаборатория.

— Къде ти е бележката?

— Върви на майната си! Няма да отговарям пред теб, Брусар! По дяволите, ти за каква се мислиш?

— Може би мен единствено ме е грижа какво става — отвърна му Ани. — Защо пращаш всичко в Ню Иберия, с изключение на перата?

— Защото познавам един човек в щатската лаборатория и той ми дължи услуга. Ето, затова. Там имат някакъв страхотен експерт, който само като погледне перото, може да ти каже дали не е от задника на

някаква си патица чак от Монголия. Затова му изпратих проклетите пера и маската от убийството на Бишон. Направих го за добро. Десет от тези дяволски маски ги дават сигурно за четвърт долар. Ние какво да направим? Да издирим производителите на майната си в Тайланд и какво да ги питаме? Да тръгнем по всички магазини за евтини сувенири в Южна Луизиана и да ги разпитваме дали не са продавали маски на изнасилвач? Ще минем стотици километри и пак няма да стигнем до нищо.

— Освен ако перата не са еднакви — каза Ани. — Тогава може би ще успееш да свържеш поне първите две изнасилвания с това на Фокнър. Дори една нишка е повече, отколкото имаш сега. Фокнър не помни нищо за нападението. Възможно е никога да не си спомни.

Моментално осъзна, че направи грешка. Стоукс се стегна и я изгледа студено.

— Откъде знаеш?

По дяволите! Ани се хвърли с главата напред.

— Сутринта отидох да я видя.

— Невероятно! — извика Стоукс в недоумение. После гласът му се сниши до шепот. Тръпки я полазиха. — Ти въобще чуваш ли какво ти се говори? Случаят е мой! — процеди той и се потупа с юмрук по гърдите. — Аз ще се занимавам с него. Не отговарям пред теб. Само да разбере, че си се обаждала в щатската лаборатория, за да провериш, ще ти натикам задника в кабинета на Ноблие и ако смяташ, че той не е готов да те уволни, жестоко се лъжеш, Брусар. Ще работиш като охрана на ферма за алигатори, докато се скапеш. Фокнър е моя жертва, моя свидетелка! Стой далеч от нея. И не се меси в моите случаи — предупреди я той и забодя пръст под гръдната ѝ кост. — Да не си ми се мярнала повече пред очите.

Той влезе обратно в сградата. Желязната врата изсъска, като се затваряше зад него. Мълън я гледаше от прозореца. След малко моторът на една кола изрева от другата страна на сградата, гуми изсвириха по паважа. Тя зърна черното камаро на Стоукс, което запраши към езерото.

Ами сега какво? Ани не можеше да си представи, че Стоукс е толкова изпълнителен, че да изпрати перата на специалист. Ако обаче се обадеше в щатската лаборатория да провери, той щеше да я размаже. Всъщност, ако беше занесъл перата в Шривпорт, бележката

щеше да бъде в папката по случая. Ами ако не беше изпратил перата в щатската лаборатория?

Нали призна, че не му се тичало насам-натам, така че едва ли щеше да се разтърси да открие откъде са взети перата. Не съществуваше почти никакъв шанс да се извлече нещо полезно от цялата работа. На него не му се искаше перата да са същите като онези от маската от убийството на Бишон, защото това би означавало, че някой друг, а не Маркър Ренар бе убил Пам Бишон. Не му се работеше. Не желаше да си навлича главоболия. Не желаше тезата му да се окаже погрешна.

Стоукс се движеше по линията на най-малкото съпротивление. Неговият проблем нямаше нищо общо с цвета на кожата му или кой как го възприемаше. Беше свързан с начина, по който възприемаше света, и с разбиранията му. По-скоро би прахосвал времето си, като се преструва, че свири на китара, отколкото да свърши досадната задача да проследи неясна следа. Би предпочел да прекарва времето си, като флиртува с Пам Бишон, отколкото да се заеме с неблагоприятната работа да докаже, че някой наистина я следи. Той дори не бе проумял, че тя е в опасност, така че защо да проследява каквото и да било?

Ани се замисли къде още би могъл да се издъни — в този случай и в случая на Пам. На какво не е обърнал достатъчно внимание, когато някой е следил Пам? Дали не бе нещо, което можеше да бъде използвано срещу Ренар, когато Пам подаде оплакване с искане да бъде издадена ограничителна заповед? Дали нещата биха се развили другояче, ако още от самото начало случаят на Пам не бе попаднал в ръцете на другото — да речем на Куинлан, на Перес или на Ник?

Сега Стоукс оглавяваше специалния отряд и това би могло да се отрази върху живота на много жени. Бяха изправени пред престъпник, който познаваше системата, знаеше процедурата, който буквално нищо не бе оставил на местопрестъплението след трите изнасилвания. Само професионалист би знаел какво ще търси полицията...

Или ченге.

Тази мисъл направо я смрази. Страхът пролази от врата към гърба ѝ и тя обърна очи към „Пица Хът“.

Само полицай би знаел с точност как се разследва случай на изнасилване.

Стоукс изнасилвач? Пълна лудост. Та той разполагаше с повече жени, отколкото би могъл да оправи. От друга страна изнасилването не е свързано със същински секс. Много изнасилвачи имат съпруги или приятелки. Изнасилването се извършва от гняв и за да се наложи власт над жена. Спомни си как изглеждаше Стоукс преди малко, когато я заплашваше — беше освирепял. Спомни си какъв вид имаше преди месеци, когато се скараха на паркинга пред бар „Вуду“ и сините пламъчета на омраза в очите му, когато тя му отказа.

Но между гняв и агресивност все пак имаше голяма разлика. По-вярното бе Стоукс да е по-скоро мързелив, а не сексуален хищник. По-вероятно бе изнасилвачът да е престъпен тип, а не полицай.

Но все пак...

Под контрола на Стоукс бяха всички доказателства и от трите случая на изнасилване, които имаха нещо общо с убийството на Пам Бишон.

Стоукс бе разследвал дори оплакването на Пам, че е следена.

Дони Бишон ревнувал Пам от детектива. Това твърдеше Линдзи Фокнър, която се бе видяла със Стоукс в понеделник на обяд, а същата вечер някой ѝ бе разбил главата.

Дони ревнувал от Стоукс.

„Глупости... Между тях нямаше нищо“, беше ѝ казала Фокнър.

Ани се замисли. Кой беше съобщил на Стоукс за нападението над Линдзи Фокнър?

Докато свърши смяната, в душата ѝ бе истински ад. После се преоблече в съблекалнята и тръгна да търси очукания кадилак, който бе ударил колата ѝ. Последният от трите сервиза се намираще на улицата срещу ресторанта за сандвичи „Бедния Ричард“.

Стомахът я присви и тя се замисли дали да не си вземе нещо за вечеря. Ако се прибереше толкова рано, почти сигурно щеше са се сблъска с чичо Сос. Сутринта успя да избяга от него и от въпросите му, но втори път едва ли щеше да ѝ се удаде. Той щеше да я пита защо сутринта Ей Джей бе дошъл и си бе тръгнал толкова бързо. Ако отидеше в къщата на Форкейд, какво щеше да означава това? Щяха да седнат и да поговорят за ставащото между тях или просто щяха да

свършат в леглото, без да решават каквото и да било. Така всичко щеше да стане още по-сложно.

Тя спря до гишето за коли и си поръча кутия пържени скариди и пепси-кола. Момчето на гишето не я позна. Нямаше вид на човек, който гледа редовно новините. Не седна на маса пред ресторанта, където вечеряха няколко души, а продължи с колата надолу по улицата и спря на празен паркинг, осеян с бирени кутии и счупени чаши.

Докато ядеше вечерята си, се взираше през счупеното стъкло на колата към строителна фирма „Бишон“ през улицата.

Работното им време бе свършило горе-долу преди три часа, но лексусът на Дони стоеше пред сградата. Два прозореца светеха. Защо Дони е ревнувал Пам заради времето, което прекарва със Стоукс?

Дали беше очаквал Пам да се обърне за помощ към него, а не към ченгетата, когато е открила, че някой я следи? Дали планът му не е бил самият той да я следи, да я изплаши, без тя да разбере, че е той, и така да я накара да се обърне към него и да я спечели отново? Стори ѝ се грандиозен, план, който би паснал чудесно на инфантилната му същност. А след като планът не успял, искало му се да обвини някого за провала — Стоукс или самата Пам.

Ани набоде последната скарида в картонената кутия и я сдъвка бавно, мислейки си за Линдзи Фокнър. Тя не обичаше Дони. Дори ако кажеше, че го мрази, нямаше да е пресилено. Може би беше направила последното разкритие само за да му създаде трудности. Според секретарката в агенцията за недвижими имоти в понеделник сутринта Дони и Линдзи се бяха карали. Линдзи може да си е мислила, че като очерни Дони, би отблъснала възможния купувач на частта на Пам. Как Дони би реагирал на подобен план?

Ако е бил способен да тероризира майката на своето дете, ако е бил способен да я убие, какво би го спряло да удари с телефонния апарат Линдзи Фокнър по главата?

Тя слезе от джипа, прекоси улицата и мина през отворената странична порта към строителна фирма „Бишон“. Предпочете да влезе през страничната врата близо до прозореца, който светеше, натисна два пъти звънеца и зачака. След миг Дони отвори вратата и се взря в нея с блеснали очи.

— Ама това е пълнежът от пиле към сандвича ми от полицаи — изрече провлачено той. Беше свалил вратовръзката си, бе разкопчал

ризата си и навил ръкавите до лактите. Лъхаше на уиски. — Форкейд се е хванал за задника ми, Стоукс ми дере очите, а вие... Коя част от мен желаете, госпожице Брусар?

— Колко сте изпили, господин Бишон?

— Защо? Да не би вече да има закон човек да не може да удави мъката си на спокойствие?

— Не — отвърна Ани. — Мислех само дали има смисъл да се разговоря с вас в такъв момент, това е всичко.

Той прокара пръсти през кестенявата си коса, разроши я и се отмести от вратата. Усмихна ѝ се слабо, малко насила. Изглеждаше уморен физически и душевно. Тъжен е, реши Ани, макар че се опита този извод да не повлияе на отношението ѝ към него. Дони беше мъж, на когото много жени биха искали да бъдат майки — вечното момче в тяло на мъж, очарователно, палаво, объркано, умно. Дали тези момчешки качества не бяха привлекли Пам? Линдзи Фокнър ѝ бе казала, че според Пам Дони имал талант, но смятала, че никога нямало да го развие.

— Винаги ли сте толкова пряма, детектив? — попита той. — Забравихте ли онези хитри игрички, които момичетата научават, докато са под крилото на майките си?

— Не детектив, а помощник-шериф — поправи го Ани. — Майка ми почина, когато бях на девет години.

Дони посърна.

— Боже мой, защо тези дни не мога да направя едно нещо като хората. Извинявайте — каза той с искрено съжаление. Отстъпи от вратата и я покани да влезе. — Не съм толкова пиян, че да забравя възпитанието и разума си, макар някои да казват, че изобщо не ги притежавам. Влезте. Седнете. Току-що поръчах пица.

Настолна лампа върху полираното дъбово бюро в кабинета хвърляше златиста светлина и му придаваше уютен вид. Бутилка малцово уиски „Гленливет“ стоеше върху малка масичка до чаша за кафе с надпис „БАЩА №1“.

— Виждали ли сте Джоузи тази седмица? — попита Ани, докато крачеше бавно из кабинета, разглеждайки снимките на диви животни по стените и фотосите, направени от самолет. Фотография на Джоузи, усмихваща се като фея, бе сложена на бюрото му близо до чашата за кафе.

Дони се отпусна на стола.

— За съжаление не. Всяка вечер си учи уроците. В края на седмицата Бел заминава някъде с нея. Трябва да ви кажа, че единственото по-лошо от това да имаш бивша съпруга е да имаш бивша тъща. Лъже ме, когато се обаждам — казва ми, че Джоузи била в банята или че си била легнала, или че пишела домашните си. — Наля си два пръста скоч в чашата за кафе и изпи половината. — Признавам, минават ми черни мисли за Бел Дейвидсън.

— Внимавайте пред кого го казвате, господин Бишон.

— Права сте. Всичко, което кажа, може да бъде използвано срещу мен. Само че в момента това не ме интересува. Липсва ми моето малко момиченце.

Той отпиваше от уискито и с върховете на пръстите си галеше надписа на чашата. Имаше някак си изненадан вид — като че ли никога не бе очаквал да се сблъска с каквито и да било трудности в живота си и онова, което изживяваше в момента, се бе оказало неочаквано тежък шок. Ани си представи, че досега животът му бе протичал прекалено леко. Беше атлет, хубав, известен. Очакваше да получава любов и обожание, да му прощават и никой да не му държи сметка за нищо. В много отношения беше дете също като дъщеря си.

— Моля, седнете, за да мога да фокусирам погледа си, помощник-шериф. И моля, наричайте ме Дони. Достатъчно съм потиснат и не бива привлекателни жени да ме наричат „господине“. — Отново ѝ се усмихна уморено.

Ани седна на виненочервения стол с висока облегалка срещу бюрото. Той искаше да бъдат приятели, да си представя, че е дошла тук заради него, а не като полицаи, същото, което и Ренар желаше. Но тя изпитваше по-малко желание да бъде приятелка с Дони, което би могло да се окаже огромна грешка, помисли си тя. Той е имал също толкова причини да убие Пам, колкото и Ренар. Дори повече. Но беше хубав, известен, очарователен и никой не искаше да мисли за него, че е виновен за нещо друго, освен че е изневерявал на жена си.

Ако щеше да играе ролята на детектив, трябваше да стигне до него зад външната му фасада. Да го накара да се отпусне, да се разприказва. Отново щеше да играе обратна на ролята, която Стоукс и Форкейд бяха играли. Можеше да се държи с него като приятелка.

— Добре, Дони. Какво те депресира?

— Какво не ме депресираща?! Откъснат съм от детето си. Преследва ме един психопат полицаи, когото спасих от затвора. След това Стоукс дойде тук и ме пита дали аз не съм смачкал главата на Линдзи Фокнър, като че ли въобще ми е минавало през ума, че някой би могъл да ѝ я смачка. Работата е... — Не довърши изречението и въздъхна тежко. — И Пам... — Просълзи се и отмести очи. — Никога не съм го желал.

— На никого работите му не се подреждат както иска — каза Ани. — Тази сутрин видях Линдзи. Доста е пострадала.

— Но това няма нищо общо с Пам — заяви той. — Бил е изнасилвачът.

Ани не отговори. В краткото мълчание забеляза, че изразът му вече не беше толкова самоуверен.

— Вероятно сте чули, че снощи някой е стрелял по Ренар.

— За това говори целият град — каза Дони. — Ако бяха го убили, ротарианците щяха да направят убицеца му церемониалмайстор на парада за Заговезни. На хората им омръзна да чакат справедливостта да възтържествува.

— Вие от тях ли сте?

— Ами да. Дали аз съм дръпнал спусъка ли? По дяволите, десетина души могат да ме подкрепят наведнъж. Снощи бях тук — работихме по шествието за парада.

— А тази вечер сте освободили екипа?

— Свършихме. Аз празнувам. — Надигна бутилката и предложи: — Искате ли да ми помогнете?

— Не, благодаря.

— За втори път ми отказвате. Внимавайте да не остана с впечатлението, че не ме харесвате.

— И тогава какво?

Той сви рамене и се ухили.

— Ще стана по-настойчив. Не обичам да ми отказват.

— Какво е отношението ви към състезанията? Линдзи ми каза, че сте ревнували детектив Стоукс, понеже прекарвал много време с Пам.

Усмивката му замръзна. Сипа си още малко уиски и с чаша в ръка изправи дългнестото си тяло от стола.

— Този човек е луд, това е всичко. Той трябваше да разследва. Всъщност основното му желание бе да съблече Пам.

— Смятате ли, че е успял?

— Пам не спеше, с когото ѝ падне.

— Ако спеше, вие как щяхте да го приемете?

— Тя все още беше моя жена — каза той. Изразът му стана потвърд. Явно започваше да се нервира.

— На хартия.

— Не бяхме разведени.

— Пам казваше, че между вас всичко е свършено.

— Грешеше — настоя той. — Аз я обичах. Сгреших. Знам, че сгреших, но я обичах. Щяхме да изгладим нещата между нас.

Решителността му изненада и подразни Ани.

— Дони, тя беше подала молбата за развод.

— Но продължаваше да носи моето име. Носеше и пръстена, който ѝ бях подарил, за Бога! — Очите му се насълзиха, а ръката му потрепери леко. — Свърши с...

Не беше достатъчно пиян, за да довърши изречението. Поклати глава, преодоля изкушението и се обърна.

— Какво искате да кажете? Че е излизала с него ли? — настоя Ани. — Излизали ли са на срещи?

— На обяд, за да обсъдят едната страна на случая, на вечеря, за да поговорят за друга страна на случая. Забелязах го как я гледаше. Ясно ми е какво искаше. Случаят въобще не го интересуваше. Не направи нищо, за да предотврати онова, което ставаше.

— Откъде знаете?

Той примигна към нея.

— Просто знам. Бях там.

— Къде? — настоя Ани, изправи се и пристъпи към него. Цялата беше нащрек. — Следяхте ли го? Разговаряхте ли с шерифа? Откъде знаете какво е правил, Дони?

Освен ако си бил замесен, каза си тя.

Известно време той не ѝ даде отговор, дори не погледна към нея.

— Питайте него — каза най-накрая. — Задайте му въпроса какво е правил, какво е искал. Не бих повярвал, че не е искал същото и от вас. — Огледа лицето ѝ. — Може би го е направил. Може би вие минавате за негов тип. Какво ли знам пък аз?

— Негов тип ли?

Той отпи от уискито си и се отдалечи.

— Някога питали ли сте го направо за интереса му към Пам? — попита Ани.

— Той ми каза, че ако има проблеми, да се отнесе към шерифа, но бих изглеждал като глупак, защото съм сигурен, че Пам не се е оплакала.

— Това какво ви накара да изпитвате към Пам?

Той не отговори. Взе малка снимка в рамка от полицата и така я погледна, сякаш не беше я виждал много отдавна. На снимката бяха той, Пам и Джоузи на около пет години. Цялото му семейство.

— Беше толкова хубава — прошепна той. — Остави рамката настрана и отново се обърна към Ани. — Също като вас, детектив. Хубави кафяви очи. — Пресегна се с несигурна ръка и отмахна бретона ѝ настрана. — Имате прекрасна усмивка. — Докосна ъгълчето на устата ѝ. — Най-добре внимавайте. Може да поискам да се ожения за вас.

Ани стоеше неподвижна и се чудеше колко ли от приказките на Дони бяха искрени и колко се дължаха на алкохола. Тогава на вратата се позвъни и каквото и да бе намислил Дони, изчезна от главата му.

— Пицата идва — обяви той и излезе.

Тя се замисли колко стабилен психически беше Дони. От време на време логиката му се доближаваше до тази на вманиачен преследвач, какъвто всички бяха убедени, че е Ренар. Интересно ѝ беше колко ли се е вбесявал, когато е виждал Пам със Стоукс? Чудеше се как мъж, който преследваше всяка фуста в града, имаше куража да обвинява жена си, с която бяха разделени, че обядва с друг мъж. Дори Стоукс да е имал някакви планове по отношение на Пам, тя не му е отвърщала със същото. „Между тях нямаше нищо“, беше казала Линдзи. На нея не ѝ се искаше дори да разговарят на тази тема, защото ѝ се струваше прекалено банална.

Но все пак я бе повдигнала пред Стоукс същия ден, в който се бяха скарали с Дони... а същата вечер някой се бе опитал да ѝ запуши устата завинаги.

Картините се наслагваха в ума ѝ — Дони, отчаян, изгубил съпругата си и сигурността си в бизнеса. Дони, който не понася да бъде отхвърлян. Дони, изпитващ финансови затруднения. Дони

разярен, изпаднал в опасно състояние заради проблемите си. И именно в този момент вижда жена си в компанията на друг мъж, чийто цвят на кожата вероятно е подсилил гнева му. Докаран до този тънък предел между мрака и реалността, дали в миг на лудост не е бил в състояние да го пресече? Дали не е убил Пам в пристъп на ярост и не е прикрил престъплението си със зверства, които никой не би могъл да му предпише?

Внезапното позвъняване по телефона извади Ани от напрегнатите ѝ мисли. Очакваше, че ще отговори телефонен секретар, но това не стана. Кой може да използва служебния телефон на Дони по това време? Клиент? Приятелка? Законен съдружник? Или не толкова законен...

Когато телефонът спря да звъни, тя вдигна слушалката. Докато с едно око гледаше към вратата, набра някакъв номер и изчака, докато телефонният пост бъде проследен. На четвъртото позвъняване мъжки глас отговори: — Маркот.

ГЛАВА 35

— Кога ще я боядисаш, Маркър? Не желая да ти напомням — каза с драматичен тон Дол. — Тази вечер нервите ми не са в ред. Всъщност съм по-зле. Като че ли всичко, случило се напоследък, изниква в съзнанието ми, понеже е вечер. Вечерите ми никога вече няма да са същите. Радостта ми е отнета. Никога няма да мога да седя до тази маса и да се радвам на чаша кафе след вечеря. Особено, когато стената е в този вид. Кога ще я боядисаш?

— Утре, мамо.

Маркър изстърга излишния гипс от стената и го върна в канчето, в което го бе забъркал. Той не беше специалист по замазване на стени, да не говорим за запълване на дупки от куршуми, но никой майстор не се бе съгласил да отиде и да го направи. Всяко позвъняване свършваше по един и същ начин — щом чуеха името му — затваряха.

Сам закова счупения френски прозорец. Когато докараха стъклата, щеше да се наложи да се научи да поставя и стъкла. Дотогава плътните завеси щяха да бъдат спуснати. Дол беше спуснала всички завеси в къщата, за да не може никой да вижда какво става вътре и да стреля по тях.

— Службата на шерифа би трябвало да плати ремонта — каза Дол. — Те са виновни, че хората стрелят по нас. Арестуваха те без причина, макар да не си виновен за нищо, освен че се показва като глупак заради една жена. Хората на шерифа са мързеливи и корумпирани и заради тях ще ни избият в леглата.

— Не всички са такива, мамо. Ани каза, че ще направи всичко възможно, за да провери какво е станало онази вечер.

— Ани! — изрече тя неодобрително. — Не се заблуждавай, Маркър. Ти си си въобразил, че е ангел. Не е по-добра от другите.

Маркър спря да слуша брътвежите на майка си и коленичи, за да почисти пода. Замисли се какво би било да се изнесе някъде другаде и да започне наново, без да му тежи семейството и репутацията. Представи си къща, която сам бе проектирал, може би на някой залив в

Тексас или във Флорида. Открита и светла, с голяма веранда, която гледаше към океана.

Представи си как се прибира от работа и започва да приготвя вечеря за Ани. Тя не беше домакиня. Той с радост щеше да я научи. Щяха да правят заедно всичко в кухнята и той щеше да ѝ покаже как се отделя филето на рибата. Щеше да сложи ръка върху нейната, която държеше ножа, и да я направлява. Почти усети тънките кости на ръката ѝ, гладката дръжка на ножа, стърчащ изпод дланта ѝ. Това щеше да им напомни за предишната нощ, когато бе сложил ръката ѝ върху възбуждения си пенис. Усети топлина в слабините си.

— Маркъс, слушаш ли ме?

Острият тон на Дол срива фантазиите му. За миг си представи как скача на крака с вик, завърта канчето с гипса, удря с него майка си през лицето, гипс и кръв опръскват стената, а тя се свлича на пода. Но, естествено, не го направи. Това бе само мигновена лудост, както се появи, така и изчезна. Избърса ръцете си в мокрия парцал и го сгъна прилежно.

— Какво, мамо?

— Ще можеш ли да постигнеш същия цвят? — попита тя вбесена. — Имам предчувствие, че петното винаги ще си личи. Няма да успееш да постигнеш същия цвят и всеки път, когато погледна стената, ще изпитвам страх.

Маркъс се изправи с кофата в едната ръка и кутията с инструменти в другата.

— Сигурен съм, че ще го постигна, но първо трябва да изчакаме гипсът да изсъхне напълно и после да го боядисам.

Дол забарабани с пръсти по гърдната си кост и се намръщи кисело.

— Искам да я боядисаш тази вечер.

— Ако я боядисам тази вечер, петното ще избие. — Той се отдалечи, докато тя цъкаше с език след него.

Искаше му се да се махне от къщата, да подиша въздух, да остане на спокойствие. Толкова желаше да види Ани. Опита да ѝ се обади, да я попита дали е открила нещо, но не я намери вкъщи и се замисли какво ли прави. Колкото и да не му се искаше, се запита дали не бе с някой мъж.

Тази мисъл събуди ревността му. Мъжете сигурно я желаеха. Той също. Може би имаше любовник, без да осъзнава в пълна степен какво би могло да се породи между тях двамата. Представи си как я издърпва от ръцете на друг мъж, удря ѝ шамар, наказва я, кара ѝ се, че му е изневерила, обладава я насила, доминира я всячески. Тогава тя осъзнава грешката си. Проумява, че чувствата му към нея са искрени. Когато разбира истината, получава ясна представа и за собствените си чувства.

Странно, помисли си той, докато миеше гипса от ръцете си, дълго време след смъртта на Илейн не поиска друга жена да заеме мястото ѝ. След смъртта на Пам не очакваше, че изобщо ще помисли за друга жена. Още скърбеше за нея. Липсваше му. Но острата болка вече бе притъпена и на нейно място се яви нещо друго — глад, нужда. В края на краищата Пам го бе отблъснала... Тя повярва на лъжите, които съпругът ѝ и Стоукс ѝ говореха, и не успя да прозре истината колко ѝ бе предан той. Все по-малко мислеше за Пам и все повече за Ани — неговият ангел.

Той прекоси спалнята към своето убежище, запали лампите и пусна радиото. Струнен квартет свиреше тихо Хайдн. Той извади портрета от скришно място в малкия шкаф, скрит зад дървената ламперия. Нишата бе направена преди повече от сто години. Не знаеше какво са слагали там първите собственици на къщата. Маркъс подреди върху полиците предмети, които не желаше никой друг да вижда. Скъпи спомени от минали любви. Неща, които не желаше никой от семейството не само да докосва, но и да знае, че съществуват. Сега пипна някои от тях.

Затвори вратичката, отиде до чертожната си маса и нареди нещата върху нея. Рисунката започваше да се оформя. Съзерцава я дълго, мисли, пусна в ход въображението си. Първо съсредоточи вниманието си върху очите ѝ, чиято форма беше малко екзотична. После на тесния фин нос. След това на устата — на изключително съблазнителните ѝ устни с пълна долна устна и извити ъгълчета. Представи си как ги докосва със своите, как се плъзгат по голото му тяло. Представи си как тя го докосва. Възбуди се до такава степен, че най-накрая отиде до тайното шкафче и се върна с чифт черни дамски пликчета и впери очи в портрета. Помисли си какво би било да бъде

вътре в нея, да притисне тялото ѝ със своето и да я прободне с члена си веднъж, и пак, и пак, докато извика в екстаз.

Когато свърши, изми се на малката мивчица в ъгъла, изплакна пликчетата и ги прибра при другите си съкровища. Погледна часовника и зачака, беше прекалено неспокоен, за да рисува. Когато къщата утихне и той бъде сигурен, че майка му и Виктор вече спят, щеше да се подчини на импулса си и да излезе навън в нощта.

Ник крачеше из кабинета си, докато Ани му разказваше събитията от вечерта. Кулминацията беше телефонното обаждане на Маркот. Нещата започваха да се случват. Машината се завърташе.

Маркот вече участваше в играта и Ник се замисли дали не се дължеше на него. Маркот може би никога не би проявил интерес към Байю Бро, ако той не бе привлякъл вниманието му, а това не му харесваше. Вероятността Маркот да бе забъркан още от самото начало още по-малко му харесваше.

Периметърът на разследването се разширяваше, вместо да се стеснява, а това означаваше, че досега не си бе свършил работата както трябва и че не желае да го повярва. Беше работил твърде усилено, за да възвърне формата си след поражението в Ню Орлиънс и случая „Пармантел“.

— Струва ми се, че се мъча да запазя равновесие върху главичката на топлийка — измърмори Ани и започна да крачи, когато Ник забави ход, сякаш най-важното бе един от двамата да продължава да се движи.

— Ако Маркот е бил във връзка с Дони преди убийството на Пам, в такъв случай това само подсилва мотива на Дони — каза тя. — Бил е ядосан, че Пам го е напуснала. Според мен тя вероятно е задържала земята му, за да го накара да престане да я заплашва, че ще ѝ отнеме детето, а Линдзи Фокнър намекна, че причина за гнева му може би са били срещите на Пам с мъже клиенти. Сигурна съм, че Дони е ревнувал заради отношенията, които си е представял между нея и Стоукс, които може и да не са били само въображаеми. Какво знаеш за това? — попита тя. — Той споменавал ли е нещо за нея в службата? Да ти е казал нещо?

Ник поклати глава.

— Не си спомням, но аз така или иначе не се заслушвам в приказките му. Не ме интересува кой кого чука, стига да не е извършено престъпление. Сигурен съм, че не съм обърнал внимание какво е говорил Стоукс. Почти всяка седмица има нова любовница. Доколкото знам, бяха приятели с Пам. След убийството ѝ той малко се укроти. Вероятно е искал той да бъде ангажиран със случая, но онази сутрин, когато ти я намери, бе при областния прокурор. Вместо на него случаят бе възложен на мен. Ноблие остави нещата така, макар Стоукс да бе работил по версията за преследването ѝ. Беше въпрос на опит. Работил съм по повече убийства, отколкото те всички, взети заедно.

— Значи Стоукс не е споменавал нищо за Пам, за евентуална връзка?

— Не и сексуална. Призна само, че му се искало да е направил повече за нея преди, когато някой я тормозеше. Ала тогава той не приемаше достатъчно сериозно нещата.

— Не се шегувай — сръза го Ани. — Прегледах докладните. Давал ѝ е да чете брошури на тема домашно насилие и ѝ е казал да се обади на телефонната компания и да помоли да сложат подслушвателно устройство на телефона ѝ. Мързелив кучи син!

Тя направи няколко крачки обратно към него. Очите ѝ блестяха от гняв. Адреналинът ѝ се бе покачил. Изглеждаше готова да се бори с тигри. Гневът ѝ му хареса.

— Представи си, че Стоукс е нещо по-лошо от мързелив — каза тихо и за пръв път изрече мисълта си гласно. Почувства се сякаш току-що бе пуснала отровна змия в стаята.

Форкейд я изгледа подозрително.

— Какво искаш да кажеш, Тонет?

— Днес имахме сблъскване със Стоукс относно част от доказателствата за изнасилванията. Той твърди, че ги е изпратил за анализ в лабораторията в Шривпорт и ме заплаши, че ако направя проверка... Закани се, че ще отиде при Ноблие и ще направи официално оплакване, че съм се месела в неговите случаи. Всъщност какво толкова ще стане, ако се обадя и проверя дали наистина ги е изпратил?

— Ти смяташ, че не ги е изпратил, така ли? — попита Ник. — Защо да не ги изпрати?

— На изнасилвача му е известно всичко, което търсим — косми, част от тъкани, отпечатъци от пръсти, секрети. Стига дотам, че след като свърши, чисти дори под ноктите на жертвите си. Кой би могъл да внимава толкова? Професионалист... или ченге.

— Ти смяташ, че Стоукс е изнасилвачът? Но това е лудост! — Той се разсмя. Ани обаче не виждаше нищо смешно в това.

— Защо да е лудост? Защото има всички жени, които пожелае ли? И двамата знаем, че невинаги това е причината.

— Стига, Тонет. Хоп, и изведнъж Стоукс — изнасилвач! Няма начин.

— Смяташ, че не е способен на насилие над жена ли? Добрият стар Чаз. Приятел с всички. Мога да ти кажа от опит, че не обича да му отказват.

Смисълът на думите ѝ жегна силно Ник и събуди ревност и покровителствено отношение — неща, на които не вярваше, че е способен.

— Пускал ли ти е ръка?

— Така и не успя — каза Ани. — Но това не означава, че не е проявил настойчивост или оттогава сто пъти да не му е минало през ума. Има гаден характер, много е обидчив.

Съвсем точно, помисли си Ник. Именно предишният ден бе станал свидетел на проявление на характера на Стоукс.

— Той се нахвърли върху теб — напомни му Ани.

Не би могъл да го отрече. Но Ник не можеше да реши дали подозира Стоукс, защото той го заслужаваше, или защото самият Ник не желаше да приеме стопроцентовата си вина за това, че бе пребил Ренар, и то може би безпричинно.

— Има голяма разлика между това да бъдеш гадняр и изнасилвач — каза той.

— Виж обаче как Стоукс е свързан с всичко — опита се да го убеди Ани. — Накъдето се обърнеш, той все е там. Ръководи специалния отряд, има достъп до всички доказателства. Но отстранява перата от маските от две изнасилвания, също и маската от убийството на Пам Бишон и ми забранява да се обадя в лабораторията, за да проверя какъв е резултатът.

Ник вдигна ръце.

— Почакай, Тонет. Нима ще се опиташ го свържеш и с Бишон?

— Защо не? Тъкмо Стоукс разследваше оплакването на Пам, че някой я следи. Дони ревнувал, че Пам прекарвала много време с него — така каза Линдзи Фокнър, която се срещнала със Стоукс на обяд в понеделник и същата вечер главата ѝ бе разбита.

— Отиваш твърде далеч — каза Ник и поклати глава. — Спомни си, че аз ходих на местопрестъплението. Бишон беше мой случай. Смяташ, че не бих забелязал нещо ли?

— А търсил ли си нещо? — предизвика го Ани. — Къде те изпрати Стоукс? При Ренар.

— Никой не ме е изпращал. Стигнах до Ренар по логически път. Стоукс се появява навсякъде, защото е ченге, по дяволите! По тази линия на мисли, може и мен да набедиш, че аз съм убиецът.

— Но не ти се опитваш да криеш доказателства — отвърна му Ани.

— Сигурна ли си, че е той. Може би само иска да му се махнеш от главата.

— Може и да съм права, ала ти не искаш да ме чуеш, защото тогава би изглеждал като глупак.

— Хайде да не говорим за това. Чиста загуба на време е.

— И защото теорията е моя, а не твоя — възрази Ани. — Още от самото начало ти казах, че няма да бъда кукла в ръцете ти, Ник. Не отхвърляй идеите ми само, защото не мисля като теб. Смятам Стоукс за законно заподозрян.

— Та той е полицай!

— Ти също! — сопна му се тя. — Но това не ти попречи да нарушиш закона.

И двамата замръзнаха на местата си. Тя почувства, че я жегва чувство за вина. Нямаше за какво да се чувства гузна. Все пак усети, че го засегна. Него — Форкейд — ченгето от гранит, олицетворението на хладната логика. На никого не би му хрумнало, че той би могъл да се почувства засегнат.

— Извинявай — рече тихо. — Беше подло от моя страна.

— Не. Съвсем вярно е. Каза истината.

Той се приближи до таванския прозорец и се загледа в тъмнината.

— Просто сметнах, че това е още една възможност — обясни Ани. — От този ъгъл никой не е поглеждал на нещата.

Ъгъл, от който той самият не желаше да погледне, призна си Ник. Точно поради същата причина, която изтъкна тя. Бишон бе негов случай. Ако бе работил рамо до рамо с убиеца ѝ, тогава какво ченге беше?

Той анализира светкавично възможността наум, опита се да види нещата сякаш никога не бе имал нищо общо със случая, нито със Стоукс.

— Не приемам твоята версия. Стоукс е тук от четири или пет години и изведнъж да убие жена и да се превърне в сериен изнасилвач! Не, не става така.

Обърна се и тръгна бавно към Ани.

— Какво друго доказателство имаше при изнасилванията?

— Нямахме кръв, нямахме семенна течност, нямахме парченца от кожа. Нищо от обичайните следи при изнасилвания. — В този миг нещо изплува в съзнанието ѝ. — След изнасилването на Нолън видях Стоукс да събира с пинсети косми от ваната.

— Провери какво става с тях. Междувременно дай ми номерата на случаите на изнасилвания. Ще позвъня в Шривпорт и ще се представя за Куинлан. Да видим какво ще ми кажат.

Ани кимна.

— Благодаря. — Тя вдигна очи към него. — Извинявай...

— Не се извинявай, Тонет. Не се терзай. Нещо ти е хрумнало, казала си го. Ще видим докъде ще ни доведе. Само не ми се иска да тръгнеш в погрешна посока. Не мисли толкова върху изнасилванията. Съсредоточи се върху убийството. Твоят заподозрян номер едно е Ренар. Самата Пам Бишон ни го каза. Ако не желаеш да чуеш мен, вслушай се в думите ѝ.

Беше прав. За Пам Ренар беше изверг, но никой не я бе чул. Като изключваше Ренар, а насочваше вниманието си върху други вероятни възможности, дали тя също не пропускаше виковете за помощ на Пам или това просто не ѝ влизаше в работата?

— Защо ли не съм келнерка в бар? — попита тя с уморена въздишка.

— Ако не беше ченге, нямахме да караш тази страхотна кола — измърмори Ник.

Шегата му беше неочаквана и поддържа. Ани изгледа суровото му лице, очите, които бяха видели толкова много. Логиката ѝ

подказваше да стои далеч от него, но изкушението да изпита нещо друго, освен несигурност и загриженост, беше голямо. Той притежаваше силата за няколко часа да изтрие пред очите ѝ всичко, да не ѝ позволи да вижда нищо, като се подчинява само на страстта и първичния си инстинкт. Кратко потъване в забрава с една-единствена мисъл.

Струваше ѝ се, че не би трябвало да се поддава на натрапливи мисли като имаше предвид докъде бяха докарали Форкейд. Но дали от мания се боеше тя, от Форкейд или от самата себе си?

Ани се насили да отиде до таблото, където бяха закачени снимките от убийството, и да погледне трупа на Пам Бишон. Тръпка на възмущение премина през тялото ѝ и я отрезви, сякаш някой я плисна с кофа ледена вода.

Способен ли беше Стоукс да го извърши? Какъв мотив би имал? Линдзи Фокнър каза, че флиртувал с Пам и че Дони ревнувал. Тя не спомена Пам да е имала нещо против, че Стоукс ѝ засвидетелствал по-голямо внимание от необходимото. Ако Пам го е отблъснала, тъй като се е бояла от реакцията на Дони, той е трябвало само да изчака да мине разводът. Обаче Чаз Стоукс бе нетърпелив и невинаги се проявяваше като разумен. Дали в момент на заслепяваща ярост не е преминал предела?

Стори ѝ се неоснователно. Може би бе насочила вниманието си към Стоукс, защото я дразнеше, или защото знаеше колко не си дава зор.

В състояние ли бе пък Дони да го извърши? Представи си го в приглушената светлина на кабинета му как я гледа със странен поглед, пълен със съжаление, все едно, че се е припознал в нея. Дали в пристъп на умопомрачение, обезумял от ревност би могъл да убие майката на детето си?

Вечерта, когато бе извършено убийството той беше пил, както и тази вечер. Алкохолът беше ключът, който освобождаваше ниските страсти. Много пъти го бе виждала да се случва. Но да го извърши с такава жестокост?

— Ти работиш по случая от самото начало — обърна се тя към Ник. — Някога замислял ли си се дали пък Дони не го е извършил?

Той се приближи към нея.

— Виждал съм хора, тласкани от зли демони да извършат какви ли не зверства. Виждал съм родители да убиват децата си, деца да убиват родителите си, съпрузи да убиват жените си, съпруги да подпалват пияните си съпрузи, докато спят непробудно. Но това? Не смятам, че би имал сила да го извърши. Може да има мотив, но иначе... не, не вярвам. Разговарях с бармана, който е обслужвал Дони в бар „Вуду“ онази вечер. — Той изтърси цигара от пакета на масата и започна да я мачка. — Закле се, че Дони изпил повече, отколкото можел да понесе.

— Знам. Прочетох показанията му. Но е било петък вечер — напомни му Ани. — Бил е доста зает. Може ли да е сигурен, че Дони е изпил всичко, което си е поръчал? Дори да го е изпил, откъде да знаем, че просто не е отишъл до мъжката тоалетна и не го е повърнал? Ако е способен да направи това на една жена, значи е достатъчно умен, за да си осигури алиби.

— Имам възражение, мила. Той не притежава капчица разум. Дони въобще не е умен — каза Форкейд. — Само хленчи, изобщо не е човек на действието, освен това е истински некадърник. Няма начин Дони Бишон да извърши подобно престъпление и да не допусне някоя грешка. Да остави отпечатъци от пръсти, тъкани, кожа под ноктите, семенна течност, въобще нещо. На мястото, където бе извършено изнасилването, нямаше почти нищо — както по тялото, така и около него. Той разреши къщата му да бъде обискирана и какво — нищо. Нямаше дрехи, опръскани с кръв, изцапани с кръв кърпи, кървави стъпки в гаража, следи от кръв някъде из къщата.

— Не е ли възможна връзка с Маркот и неговия човек Ди Монти?

— Това не е работа на мафията — отсече Ник. — Ако мафията пожелае някой да умре, ще го заведат до блатото и ще го застрелят. Ще завържат на тялото му осемдесеткилограмова верига и ще го хвърлят в Ачифалая. Цоп и толкоз. Нито един мафиот не би платил на такъв психар. Такъв убиец е непредсказуем и носи риск. Винаги съм го казвал и пак ще го повторя: според мен това е лично отмъщение.

Ани се обърна с гръб към снимките и потърка лице.

— Боли ме мозъкът.

— Не забравяй наградата, Тонет. Не пренебрегвай Ренар само защото виждаш и други възможни убийци. Той ти звъни, изпраща ти подаръци, също както на Пам. Правил го е и с онази жена в Батън Руж.

Две негови познати са загинали. Остави Дони и Маркот на мен. Съсредоточи вниманието си върху Ренар. Държиш го на въдицата си, малката. Дръпни я.

И после какво, помисли тя, но не зададе въпроса гласно. Двамата замълчаха. Бяха уморени и разгорещени твърде много, за да продължават да градят хипотези. Беше топло и задушно, неочаквано силната горещина през деня бе нажежила таванското помещение. Вентилаторът на тавана само раздвижваше въздуха.

— Стига ли ти за днес? — попита Ник.

Сложи цигарата в устата си, после я извади и я хвърли на масата до пакета.

Ани кимна и проследи движението му. Мина ѝ през ума дали не бе променил решението си или отложи разговора, защото знаеше, че не ѝ е приятен. Опасни, глупави мисли. Форкейд правеше онова, което желаше.

— Остани да спиш — предложи той.

Сякаш натисна някакво копче и енергията, която излъчваше, изведнъж се превърна в сексуална. Тя усети как се възпламенява, как тялото ѝ се разгорещява.

— Не мога — отвърна тихо. — След всичко, което се случи напоследък, Сос и Фаншон ще се тревожат. Трябва да се прибера.

— Остани поне малко — каза той и повдигна брадичката ѝ нагоре. — Искам те, Тонет — изрече едва чуто и наведе глава. — Искам те в леглото си.

— Де да беше толкова просто.

— Ако беше просто, щеше да бъде само секс, щеше да се чувстваш евтина и използвана, но не е така.

— Какво е тогава, ако не е секс? — попита Ани, изненадана от намека му за нещо повече. Винаги ѝ бе правил впечатление на мъж, който не би желал обвързващи приятелства, а само секс, без залитания, без бушуващи емоции.

Той погали страната ѝ с палец. Изразът му беше напрегнат.

— Такова е каквото е — прошепна и докосна устните ѝ със своите. Ако отговорът се криеше в това, той не желаше да го види или не бе готов да го проумее също както и тя не бе готова да му даде определение. — Остани и ще разучим какви са възможностите — изрече той досами устните ѝ.

Отвори ги и докосна езика ѝ. Тръпка премина по цялото ѝ тяло.

— Искам те — промълви и плъзна ръка по гърба ѝ. — Ти също ме желаеш, нали?

— Да — призна тя.

Той я погледна в очите.

— Не се бой от това, Тонет. Ела на дълбокото с мен, мила.

На дълбокото. В тъмни, непознати води. Или ще потъне, или ще изплува. Спомни си как Ей Джей я бе обвинил, че го отблъсква, тъй като я познавал прекалено добре и увереността на Ник, че се бои да опознае себе си от страх какво би открила под повърхността. Спомни си и чувството на очакване, което изпитваше от седмици насам, че нещо ще се случи.

Форкейд протегна ръце към нея. Неяснотата се състоеше в това дали щеше да се задържи на повърхността, или той щеше да я повлече в своята тъмнина толкова надълбоко, че да се удави.

Той чакаше. Мълчеше. Стоеше неподвижен и напрегнат като стиснат юмрук.

— Ще поостана — каза тя.

Той я вдигна на ръце и я отнесе до леглото. Там я пусна и двамата започнаха да се събличат един друг. Пръстите им се движеха трескаво, докато разкопчаваха копчета. Горещината в стаята сякаш ги затисна. Кожата им стана хлъзгава от топлина и желание. Телата им се докоснаха, разгорещени и потни. Ръцете му се плъзнаха и заизследваха меките пълни гърди, зърната като перлички, влажните устни на женствеността ѝ. Тя също докосна всяка негова част — стегнатите мускули на корема, жилавите тъмни косъмчета по гърдите, възбуждения му член — гладък и твърд като мраморна пръчка.

Легнаха върху чистите чаршафи, сплели ръце и крака. Тъмната ѝ коса се разпиля по възглавницата. Тя издигна тялото си като дъга, когато той целуна капчиците пот между гърдите ѝ и се спусна надолу по корема към ханша, към бедрата ѝ, към задната част на колената ѝ. Тя се отвори при докосването на ръката му. Той я докара до границата на екстаза и я задържа на това положение, изгарящ от жажда да съедини тялото си с нейното.

Извади пакетче от чекмеджето на нощното шкафче. Ани го взе от ръката му. Ник се облегна на таблата на леглото и остана неподвижен по време на изисканото мъчение, докато малките ѝ ръце нахлузваха

презерватива върху члена му. Тя вдигна очи към него. Устните ѝ бяха подути и червени като череша от целувките му. Изглеждаше едновременно буйна и нерешителна. Никога не бе желал жена повече — и то жена, от която зависеше съдбата му. Сладката, невинна Ани, която никога не бе виждала тъмната страна на живота и която вероятно никога не би пожелала да го направи. Трябваше да я остави да живее хубавия си живот, ала тя навлезе в неговото царство и нуждата му да я докосва, да я притиска към себе си далеч надминаваше склонността му към благородство.

Подаде ѝ ръка.

— Ела тук, скъпа — прошепна и я придърпа към себе си. — Ела и вземи каквото желаеш.

Сложил ръце на кръста ѝ, той я вдигна така, че да го възседне. Тя се настани, пое го дълбоко в себе си и пръстите ѝ се впиха в раменете му. Раздвижиха се заедно. Той я държеше здраво. Целувките им имаха солено сладникав вкус.

В общия ритъм на Ани ѝ се стори, че виси във въздуха, погълната от ускорението му. Изтегна се назад, поддържана от ръцете му. Той засмука гърдта ѝ. После обви раменете му с ръце и се стегна от нарастващото напрежение.

— Отвори очите си, мила! Отвори ги и ме погледни.

Тя впи очи в неговите и тогава дойде краят. И за двамата. Първо единият, после другият. Силно. Интимно. Повече от секс.

След седмица тя щеше да свидетелства срещу него.

Мисълта неочаквано прониза ума ѝ, докато лежеше до него. Искаше да знае дали неговият адвокат ще направи опит да поиска споразумение, но не го попита. Помъчи се да си представи как го посещава в затвора и стомахът ѝ се сви.

Предположи, че нито един съдебен състав в Южна Луизиана нямаше да го осъди, ако вземеше предвид фалшивите показания на многото полицаи за несъществуващото повикване същата вечер и преобладаващото мнение в община Парту, според което Ренар заслужаваше повече от това да го пребият. Така тя се надяваше, че съдебната система, на която се бе заклела да служи, сама щеше да се корумпира, за да удовлетвори желанията ѝ, и тя някак си го одобряваше повече, отколкото това, че Форкейд бе нападнал Ренар.

Нюанси на сивото, така ѝ беше казал Ноблие. Като пластове сажди или мръсотия. Стори ѝ се, че полепват по нея.

— Трябва да си тръгвам — каза, със смесица от неохота и настоятелност. Прехвърли крака от другата страна на леглото, седна и се пресегна за фланелката си.

Ник не каза нищо. Знаеше, че тя нямаше да остане — нито тази вечер, нито коя да е в близко бъдеще. Защо да остава? Отношенията между тях биха били трудни, а нея я чакаше приятен, безконфликтен юрист, готов да ѝ предложи прост, нормален живот. Защо да не се съгласи да го приеме? Всъщност нямаше значение. Той беше мъж, на когото бе предопределено да живее сам. Беше свикнал с тази мисъл. Самотата му помагаше да се съсредоточава в работата си.

Мястото, което заемеше, щеше да му бъде отнето завинаги, ако го осъдеха за побоя над Маркър Ренар. Изслушването щеше да стане след седмица. Главният свидетел седеше с гръб към него и събираше рошавата си тъмна коса на опашка. Неговата обвинителка, партньорка и любовница. Колко по-леко щеше да му бъде, ако я мразеше. Но не беше така.

Той стана и obu джинсите си.

— Ще те следвам с колата до вас. В случай, че онзи с кадилака отново се появи.

Той изостана преди началото на алеята към „Корнърс“. Имаше моменти, когато на Ани ѝ се струваше, че е престанал да я следва, но после съзираше фаровете му. Не я следваше, за да предотврати ново нападение на онзи с кадилака, а я пусна да кара напред, за да примамва своя нападател. Ако той захапеше въдицата, Форкейд веднага щеше да се появи.

Не точно както повечето влюбени правят след романтично преживяване. Но Форкейд не беше типичен влюбен. И двамата не бяха като другите влюбени. На повечето от тях не им се налагаше да се гледат от двете страни на съдебната зала.

Тя зави към „Корнърс“ и паркира пред магазина. След малко Форкейд мина покрай нея и ѝ примигна с фаровете. Не спря.

Постоя в джипа известно време и се заслуша в дискусиата по радиото относно това дали в тези опасни времена жените трябва да носят оръжие.

„Да не си мислите, че изнасилвачът ще отстъпи, когато му кажете: «Я почакай да си извадя пистолета, скрит в бележника ми, и да те застрелям?» — каза мъж с висок фалцет. — Бойни изкуства — ето от това имат нужда жените.“

„Бойни изкуства ли?“

„Точно това.“

Ани поклати глава и извади ключовете си. Премести се на съседната седалка, събра нещата си, праметна сака си през рамо и прегърна папките, които Форкейд ѝ бе дал. Взе остатъците от вечерята си и сандала, който се показва изпод едната седалка.

Натоварена по този начин, със сака, впит в рамото ѝ, тя слезе от джипа и затвори вратата с ханша си. Купчината в едната ѝ ръка заплашително се наклони на една страна. Докато заобикаляше джипа отзад, сандалът се хлъзна от купчината и повлече пликчето от вечерята. Сакът се изплъзна и тежестта му наклони дясното ѝ рамо така, че папките, които стискаше в другата си ръка, се посипаха на земята.

— По дяволите — измърмори тя и коленичи.

Звукът от оръжеен изстрел стигна до съзнанието ѝ за част от секундата, преди куршумът да долети.

ГЛАВА 36

Куршумът разкъса пластмасовия заден прозорец на джипа, разтроши предното стъкло и проби витрината на магазина. Стана за по-малко време, отколкото човек си поема дъх, не че Ани дишаше.

Тя се просна на земята, натрошените мидени черупки се забиха в голите ѝ ръце, докато пълзеше да мине под джипа, мъкнейки платнения сак със себе си. Ушите ѝ бяха заглъхнали, защото кръвта пулсираше в главата ѝ. Горещият мотор на джипа я накара да се притисне към земята. С разтреперани ръце тя извади зиг-зауера от сака, дръпна предпазителя и зачака.

Не виждаше нищо около себе си, освен земя. Ако използваше изпод джипа отпред, можеше да притича до терасата. Използвайки колата като прикритие, можеше да се качи на нея, да влезе през счупеното предно стъкло, да се добере до телефона и да набере 911.

Чу наблизо да се хлопва врата.

— Кой е там? — провикна се Сос, размахал пушка. — Стрелям по престъпници! А по оцелелите стрелям два пъти!

— Чичо Сос! — извика Ани. — Влез вътре! Обади се на 911!

— По-добре да изпразня пълнителя в задника на някой негодник! Къде си, скъпа?

— Прибери се в къщата! Позвъни на 911!

— Как не! Леля ти вече се обади! Полицаяте пътуват насам!

Ако имаха късмет, помисли Ани, някой заместник-шериф щеше да пристигне след половин час, стига да не чакаше от другата страна на пътя с оръжие в ръка. Представи си Мълън. После през ума ѝ мина Стоукс. След това Дони Бишон. Започна да разсъждава върху възможността дали не бе Ренар. Обвини го, че е стрелял в собствения си дом. Може би това бе отмъщението му.

Стисна здраво пистолета и излази до предната част на джипа. Изстрелът сигурно бе дошъл от пътя или откъм гората. Нито беше чула, нито бе видяла кола. През нощта стрелец в гората бързо би

избягал. Нужно беше куче, за да го заловят, а докато пристигнеше екип, отдавна щеше да е изчезнал.

Чу приближаването на радиокола. Сирената ѝ виеше, давайки предупредителен сигнал на всички престъпници в околността за приближаването си.

Помощник-шерифът, който дойде, бе Питър. Поне към Сос и Фаншон показа малко уважение. А на Ани подметна, че се учудвал, че в областта имало толкова лоши стрелци. Обади се в диспечерската служба и съобщи за създалата се ситуация — практически за нищо, защото нямаха описание на заподозрян, нито пък на колата му, абсолютно нищо. По настояване на Ани позвъни за екип с куче и получи отговор, че полицаят не бил на разположение. На сутринта щели да назначат детектив, в случай, че желаела да се води разследване, каза Питър.

— Някой се опита да ме убие — реагира остро тя. — Да не мислиш, че ще оставя тази работа така.

Питър сви рамене, сякаш искаше да каже: „Щом така искаш.“

Куршумът бе минал през витрината на магазина, бе пръснал на парчета изложената кутия за скъпоценности, изработена от зъби на нутрия, и се бе забил в старата стоманена автоматична каса на щанда. На касата зееше внушителна дупка, но апаратът работеше. Куршумът беше сплескан до неузнаваемост. Дори някой да си направеше труда да открие заподозрян, балистичната експертиза не би могла да установи нищо.

— Да, отново ти благодаря за нищо — каза Ани, докато изпращаше Питър до колата.

Той се престори на невинен.

— Не забравяй, че пристигнах с пуснати фарове и сирена!

Ани го изгледа намръщено.

— Не ме карай да започвам. Достатъчно е да ти кажа, че си същият задник като Мълън.

— Аха, значи мен си ме погнала сега. Чух, че днес си се нахвърлила на Стоукс. Какво ти става, Брусар? Смяташ, че единственият начин да се изкачиш по стълбицата е да събориш всички пред себе си, така ли? Къде изчезнаха жените, които, за да се издигнат, спят, с когото им попадне?

— По-скоро ще ми отрежат крака. Върви и си строши главата някъде, Питър — ядосано изрече тя и леко удари по колата му, когато той потегляше.

След като отведе Фаншон в къщата, тя използва телефона, за да позвъни на Форкейд. Загриза счупения си нокът, докато чакаше другата страна да отговори. На шестото позвъняване се включи телефонният му секретар. Той я беше поканил да остане цялата нощ, сега половината вече бе минала, а него го нямаше. Къде би могъл да бъде в един и половина? Мислите й се въртяха около този въпрос, докато помагаше на Сос да затъкне счупената витрина, за да не влязат миещи мечки и да направят някоя пакост.

Ядосваше се, и по емоционални причини искаше Ник да бъде при нея, а не само като полицай. Ако искаше да оправи кашата и да се пребори с Ренар, с колегите си от участъка и с изслушването на Форкейд, трябваше да бъде по-твърда. Необходимо бе да се научи да разграничава и степенува нещата. Представи си какво би й казал: „Чудо голямо! Нали си жива? Преглътни го и се съсредоточи върху работата си, Тонет.“

После би я прегърнал и би я притиснал към себе си.

Докато оправяха витрината, тя отговаряше на въпросите на Сос, без да осветлява съвсем положението, в което се бе оказала. Сос обаче разбираше, че тя крие нещо и Ани знаеше, че той го усеща.

На излизане от магазина, той все още бе разгорещен. Изглежда я твърдо и каза:

— Виж в какво си се нахиснала, малката. Защо трябва да правиш всичко по най-трудния начин? Защо просто не се омъжиш за Андре и не заживееш нормално? Защо не ни родиш внучета на двама ни с леля ти? Или трябва непременно да вършиш мъжката работа? Защо само си създаваш главоболия? Доста те нажилиха, нали? Глупаво е!

— Ще се оправя, чичо Сос — обеща Ани, ала се чувстваше ужасно, защото го лъжеше. По-добре да бе умряла.

Той издаде звук, сякаш се давеше, но хвана лицето й с мазолестите си ръце.

— Леля ти и аз се тревожим за теб, скъпа. Ти си ни като наше дете, нали знаеш. Защо толкова си усложняваш живота?

— Не съм искала да ви тревожа.

Сос въздъхна и я плесна по бузата.

— Ала все си дириш белята, нали? Това е истината.

Ани го проследи как се отдалечава. Изпитваше омерзение към себе си заради бъркотията, която бе засегнала и него, и Фаншон. Ако животът ѝ продължаваше да бъде толкова сложен, може би трябваше да си потърси друго жилище.

— А нищо чудно и да се озова в лудницата — промърмори тя, докато прекосяваше верандата и завиваше зад ъгъла към стълбата.

Малка кутийка, опакована в същата хартия на цветя и бяла панделка, стоеше на третото стъпало отдолу нагоре. Ренар! Ани позна хартията. Беше същата, с която бе увита кутията с шала. Изпита познатото чувство на неудобство, като си представи, че той бе идвал тук, като че ли се чувстваше длъжен да се меси в личния ѝ живот.

Тя пъкна кутийката в платнения сак и се изкачи до апартамента си.

Веднага усети, че някой бе влизал. Почувства дома си осквернен. От антрето огледа хола и забеляза, че френските прозорци са затворени. Въздухът в апартамента бе застоял и задушен от необикновената горещина през деня. Усети слабата миризма на нещо животинско и гнило. От благото е, каза си тя. Или може би не бе изхвърлила боклука. Остави сака върху пейката и извади зиг-зауера си. С вдигнат пистолет тя обиколи хола и натисна копчето на телефонния секретар. Ако имаше някой и той сметнеше, че е заета да прослушва записите, може би би решил да се възползва от случая и да я нападне в гръб.

Образът на Линдзи Фокнър изплува в съзнанието ѝ — просната на пода като безжизнена кукла, а после главата ѝ, увита с бинтове като мумия.

Съобщенията се редуваха едно след друго. Някаква си Мери Кей я била видяла по новините и искала да я поздрави за поведението ѝ. Някаква далечна братовчедка Дусе я видяла по новините и си помислила дали Ани не би могла да ѝ помогне да стане помощник-шериф.

Тя излезе от хола и огледа кухнята. Нямаше вид нещо да не бе наред. Старият хладилник бръмчеше и пухтеше. Алигаторът на вратата ѝ се ухили. Масата беше чиста. Беше събрала листовите и папките, преди да тръгне сутринта и ги бе пъкнала в стар сандък в хола — за всеки случай.

Телефонният секретар продължаваше да нарежда. Снахата на Ей Джей — Серена, психоложка, предлагаше да я изслуша приятелски, ако Ани имаше желание. Двама души бяха затворили.

Ани отново се върна в хола и отново направи бавна, безшумна обиколка, като огледа дали всичко си е на мястото. Накрая спря пред френските прозорци и провери дали са заключени. Алигаторът на масичката за кафе като че ли я наблюдаваше, докато се движеше около него.

— Какво става, Алфонс? — прошепна тя.

Мълчание. Тогава прозвуча гласът на Маркър Ренар.

„Ани? Маркър е. Искаше ми се да те бях открил вкъщи, за да ти благодаря отново, че дойде снощи. — Гласът му звучеше твърде искрено и доста познато. — Трогваш ме, че проявяваш загриженост. — Помълча и продължи: — Лека нощ, Ани. Надявам се, че си прекарала приятно вечерта.“

Тръпки я побиха. Тя прекоси стаята и тръгна по коридора. От секретаря се чу как още двама души са затворили, след като не е отговорила.

Банята беше чиста. В работната ѝ стая нищо не бе пипано. Напрежението ѝ малко спадна. Възможно бе да е реакция от стрелбата. Може би просто усещането за оскверняване се дължеше на Ренар, който бе оставил ново пакетче за нея. Не би трябвало дори да се доближава до дома ѝ. Вратите бяха заключени.

Тогава зави зад ъгъла и отвори вратата към спалнята си.

Вонята на нещо разлагащо я блъсна в лицето и стомахът ѝ се преобърна.

Забодена на стената над леглото ѝ като разпъната на кръст, със счупени и разкрачени крака, висеше мъртва черна котка. Черепът ѝ беше смазан, а вътрешностите от разпрания ѝ корем се бяха изсипали върху възглавниците. Над нея с кръв бе изписана една-единствена дума — „КУРВА“.

„Хората трябва да получават онова, което заслужават.
Не сте ли съгласни? Добро или лошо.“

Тя заслужава да понесе последствията от греховете си. Заслужава да бъде наказана. Като другите.

Предателството е най-невинното ѝ престъпление.

За това най-малкото, на което ще я подложат, е терор.“

ГЛАВА 37

Той лежеше и дебнеше като пантера в нощта. Наложил си бе търпение. Така потискаше гнева и досадата от чакането. Светлите сини цифри на видеокасетофона отброяваха минутите. Чу се тихо боботене на приближаваща кола, която мина покрай къщата и влезе в гаража. Един часът и четирийсет и три минути след полунощ... и четиридесет и четири.

Дрънкане на ключове. Вратата на кухнята се отвори. Той чакаше. Стъпки по теракота. Приглушени стъпки по килим. Той все така чакаше.

Стъпките минаха покрай скривалището му.

— Нощна птица си, а, Дони?

Дони подскочи при звука на гласа му и след секунда Форкейд се появи от сумрака в хола, сграбчи го и го блъсна в стената.

— Ти ме излъга, Дони — изръмжа той. — Беше неразумно от твоя страна.

— Не разбирам за какво говориш! — изломоти Дони. В ъгълчетата на устата му се събрала слюнка. Дъхът му вонеше на уиски. Миризмата на пот и страх се излъчваше през дрехите му.

Ник го разтърси и блъсна главата му в стената.

— В случай, че не си забелязал, аз не съм от търпеливите. А ти не си от най-умните. Лоша комбинация, нали?

Дони потрепери. Гласът му изтъня.

— Какво искаш от мен, Форкейд?

— Истината. Каза, че не познаваш Дювал Маркот. Но тази вечер Маркот ти се е обаждал по телефона, не е ли така?

— Не го познавам. Само съм чувал за него — натърти Дони. — Какво от това и да ми се е обаждал? Не мога да нареждам на хората какво да правят! Виж себе си — направих ти услуга, а ти как ми се отплащаш!

— Не ти ли харесва как се отнасям към теб, Дони? — попита Ник и се наклони назад. — Отдавна се изкушавам да те пребия заради

лъжите ти. Погледнато в перспектива, съдържаността ми е похвална. Това е ключ към баланса в живота, не е ли така?

Дони се изплъзна от стената. Форкейд препречи пътя му към кухнята и гаража. Огледа хола набързо. Мебелите бяха като черни сенки на тъмен фон, единствената светлина се процеждаше през тънките пердета.

Ник се усмихна.

— Не бягай, Дони. Само ще ме ядосаш.

— Вече го направих.

— Вярно, но никога не си ме виждал като полудея, приятелю. Сигурен съм, че не искаш да пуснеш тигъра от клетката.

— Слушай какво, Форкейд — каза Дони, — този път ще се обадя в полицията. Нямах право да влизаш в чужди къщи и да тормозиш хората.

Ник се опря на облегалката на висок фотьойл и запали лампата до него. Дони бе сменил дрехите на млад бизнесмен с джинси и фланелена риза с три копчета с малко червено раче, избродирано от лявата страна на гърдите.

— Защо си с очила? — поинтересува се Дони. — Посред нощ е, по дяволите.

Ник само се подсмихна.

— Не говориш сериозно, Дони? Няма да се обадиш в полицията, нали? Защото ако го направиш, тогава ще се наложи да проведем този разговор в центъра на града — затова как си ме излъгал, и как Маркот души около агенцията за недвижими имоти, тъй като иска онзи имот, който се пази там. А аз... — Той сви рамене. — Просто съм приятел, който се е отбил да си поговори с теб. А ти... — Поклати глава тъжно. — Дони, много обяснения трябва да даваш. Няма скрито-покрито — правиш ли сделки с Маркот? Ще ти кажа. Имал си прекрасен мотив да убиеш жена си.

— Никога не съм разговарял с Маркот...

— После съдружничката на жена ти беше нападната. Едва не умря...

— Никога не съм посягал на Линдзи! Казах на Стоукс, този кучи син...

— Не изглежда добре за теб, Дони. — Ник се отдели от фотьойла, сложил ръце на кръста си. — Е, ще направиш ли нещо в

тази насока или не?

— Какво да направя? — попита отчаяно Дони.

— Маркот ли се свърза с теб или ти с него?

Адамовата ябълка на Дони подскочи.

— Той ми се обади.

— Кога?

— Вчера.

Ник се наруга за собствената си глупост.

— Истина ли казваш?

Дони вдигна ръка като скаут и затвори очи.

— Кълна се в Господ.

Ник хвана лицето му с една ръка и започна да го тика към другата стена.

— Погледни ме! Погледни ме, ти казвам! Лъжеш пред Господ и не се свениш, Дони. Обаче той не е тук да те ритне по задника. Погледни ме в очите и ми отговори. Преди убийството на Пам имал ли си някакъв контакт с Дювал Маркот?

Дони го погледна в очите.

— Не, никога.

Ако това бе истината, тогава Ник сам бе привлякъл Маркот. Заслепен от манията си, не бе предвидил последствията. Не бе прозрял, че след злополучното си посещение, интересът на Маркот можеше да се насочи в тази посока, и че Маркот щеше да побърза да се появи на сцената като лъв, привлечен от мириса на кръв.

— Той е самият дявол — прошепна Ник и пусна Дони. Да, Маркот беше същински дявол и какво направи той — покани дявола да палува в собствения му двор. — Недей да въртиш бизнес с дявола, Дони. Ще свършиш в Ада. По един или друг начин.

Сведе очи към пода, ядосан на собствената си глупост. Нямахше начин да поправи стореното, не можеше да направи нищо, освен да се помъчи да излезе от ситуацията. След малко вниманието му бе привлечено от калните работни ботуши на Дони.

— Къде беше досега, Дони?

— Наоколо — отвърна Дони, оправи ризата си и потърка буза. — Ходих на гробищата и постоях там. Понякога ходя там и разговарям с Бога. И да се видя с Пам. После се отбих да нагледам строежа.

— Посред нощ?

Той сви рамене.

— Ти обичаш да ходиш с очила. Аз пък обичам да се напивам и да обхождам строежа. Винаги има опасност да падна в някоя дупка и да се пребия. Нещо като руска рулетка. Откакто убиха Пам, не се виждам с хора.

— Предполагам, че неразкритото убийство отблъсква жените от теб.

— Не всички.

— Е... внимавай — каза Ник и отстъпи към кухнята. — Не бихме желали да свършиш преждевременно, освен ако не го заслужиш.

Изчезна толкова бързо и тихо, както се бе появил. Дони дори не чу вратата да се затваря. Но може би се дължеше на бученето в главата му. Разтрепери се и го заля вълна на слабост. Олюлявайки се, стигна до банята, притиснал с ръка стомаха си. Натърти колене, като се стовари върху плочките и повърна в тоалетната чиния, после се разплака.

Единственото, което искаше, бе да води прост, охолен живот. Да печели пари, да жъне успехи, но да няма грижи. Обожаваше дъщеря си. Не осъзна, че бе постигнал този идеал и сам разруши всичко. Сега изживяваше само тревоги и всеки път, щом се обърнеше, затъваше все по-дълбоко.

Прегърна тоалетната чиния, отпусна глава върху ръцете си и се разрида.

— Пам... Пам... Толкова съжалявам!

Ани сънуваше, че улавя куршума със зъби. Ала куршумът беше завързан на връв. Хванала връвта с две ръце, тя летеше в тъмното из гората. Спря, едва когато някой притисна дулото на пушка в средата на челото ѝ. Съзря насреща си трептящия силует на привидение с натруфена маска от пера, която покриваше лицето му. С една ръка привидението свали маската и под нея изскочи лицето на Дони Бишон. Нечия ръка свали и тази маска и се показа лицето на Маркър Ренар. После лицето на Ренар изчезна и бе заменено от смъртната маска на Пам Бишон — очните ѝ кухини зееха празни, кожата ѝ бе изгубила цвета си, плътта ѝ бе разложена, езикът ѝ бе лилав и надут. Забодена на гърдите ѝ беше мъртвата котка. Вътрешностите ѝ висяха като кървава огърлица.

„Ти си аз — каза Пам и стреля с пушката. — Бам! Бам! Бам!“

Ани подскочи и седна на дивана задъхана. Стори ѝ се, че сърцето ѝ се е пръснало.

Бамкането се чу отново. Някой удряше с юмрук по черчевето на прозореца. Замаяна, тя грабна зиг-зауера от масичката за кафе.

— Тонет! Аз съм! — чу се гласът на Форкейд.

Той стоеше до френските прозорци и я гледаше смръщено.

Ани отиде и му отвори. Не си направи труда да му зададе никакъв въпрос. Естествено, че Форкейд не би влязъл през вратата. Онзи, който я тормозеше, може би наблюдаваше от гората, върнал се на местопрестъплението.

— Къде, по дяволите, беше? — попита накрая.

След като видя варварското деяние извършено в спалнята ѝ, тя затръшна вратата, върна се в хола и седна, опита се да помисли какво да прави. Да се обади на специалния отряд? Питър отново да дойде, да види провисналите кървави вътрешности и после да я разнася из участъка? С какво би могъл да ѝ помогне? С нищо. Вместо това потърси Форкейд и наум го изруга, когато телефонният му секретар се включи.

— Ходих да свърша една работа.

Той се загледа в нея, докато крачеше напред-назад около масичката за кафе, обвила ръце около тялото си. Забеляза всичко — разрошената коса, изцапаните джинси и фланелка. Пресегна се, когато тя се приближи към него, взе пистолета от ръката ѝ и го сложи настрани.

— Добре ли си?

— Не! Някой се опита да ме убие. После, когато се прибрах вкъщи, открих, че някой е влизал в апартамента ми, писал е по стената с кръв и е забол умряла котка над леглото ми. Как да ми е добре!

С периферното си зрение забеляза, че Форкейд я наблюдава. Като че ли и той не знаеше какво да направи, освен да се заеме с работата рутинно. Тя беше жертва — колко мразеше тази дума! — а той беше детектив.

— Разкажи ми какво се случи, след като паркира джипа.

Тя му разказа случилото се, изброи фактите все едно даваше показания. Това я поуспокои, разсея я от това, че някой противозаконно бе влязъл в къщата ѝ. Съзнателно се опита да

разграничи жертвата от полицая. За пръв път сподели с него за одрания воден плъх, оставен в съблекалнята ѝ, макар че не съпоставяше двата случая. Едно беше да изиграеш злобна шега в службата, съвсем друго да влезеш в чужд дом. Стореното в спалнята ѝ изглеждаше по-страшно, по-жестоко, по-лично. Все пак, ако помощник-шериф бе натиснал спусъка тази вечер, защо да не извърши и това?

Ник я изслуша, после тръгна към спалнята. Ани го следваше, но нямаше желание да види всичко отново.

— Пипала ли си нещо?

— Не, за Бога! Та аз дори не можах да вляза.

Той бутна вратата да се отвори докрай и застана с ръце на хълбоците. Устните му се изкривиха в гримаса.

— Боже мой!

Ани остана на прага, а той влезе в стаята, оглеждайки всяка подробност.

Кървавият надпис на стената бе изписан с четка. Липсваха видими отпечатащи. По каква причина бе избрана думата „курва“? Като мнение ли? Като начин да шокира някого ли? От неуважение ли? Или от гняв?

Представи си Мълън от сутринта — кокалест и грозен в мръсната му кухня. *„Тя не знае какво е лоялност, нали се обърна срещу един от нас. Не отива на една курва да носи униформа.“*

Имаше ли нещо символично около животното? Бездомна котка с неустановен пол. Вътрешностите ѝ бяха разпръснати върху леглото, където с Ани се бяха любили предишната нощ.

Начинът, по който бе поставено тялото — предните лапи бяха приковани с пирони, и изкормянето бяха явен намек за Пам Бишон. Каква бе целта — да спласи или да подейства като предупреждение?

Той си помисли и как за малко не я бяха застреляли и му се прииска да удари нещо или някого силно, и то много пъти.

Постара се да сдържи гнева си, макар да си спомни калните ботуши на Дони Бишон. За момента отхвърли тази мисъл.

— Котката твоя ли беше, Тонет?

— Не.

— Говори ли с леля си и чичо си дали не са виждали някого днес?

— Стана дума, докато разговаряхме за това кой би искал да ме застреля. Днес имат много работа. Надошли са туристи за Заговезни. Обадиха се да поръчат още екскурзоводи. Така че не са имали време да забележат нещо специално — каквото и да било.

— Как някой би могъл да влезе? Вратите заключени ли бяха, когато си дойде?

— Всичко беше заключено. Вратите се заключват надеждно.

— Тогава как е могъл да се промъкне?

— Има само един начин. — Поведе го към банята, към вратата зад старата вана с крачета. — Стълбата води надолу към склада на магазина.

— Беше ли заключена?

— Не си спомням. Мисля, че да. Обикновено я заключвам, но в неделя вечерта я използвах, когато усетих, че някой ме наблюдава. Може би след това съм забравила да я заключа.

Ник стъпи във ваната, огледа заключващия механизъм на бравата и се намръщи.

— Много е прост. Всеки би могъл да го отключи с кредитна карта. Кой, освен членовете на семейството и служителите би могъл да знае за тази стълба?

Ани сви рамене.

— Тоалетните са от другата страна на коридора — до началото на стълбите. Някой, който влиза там, може да е погледнал през склада и да я е забелязал.

Той запали лампата и се спусна по стръмните стъпала, търсейки някакви следи от човек, който е минал по тях — отпечатък от обувка, конец, косъм.

Нямаше нищо. Вратата към склада беше отворена. От другата страна на коридора видя част от вратата към мъжката тоалетна.

— Според мен някой наистина е видял стълбата — промълви той.

Качи се обратно по стъпалата и последва Ани в хола. Тя се сви в ъгъла на дивана и потърка голия си крак под челюстта на алигатора на масичката. Изглеждаше някак смалена и отритната от света.

— Как мислиш, Тонет? Дали този, който е стрелял, и този, който е убил котката, са едно и също лице?

— Не знам — отвърна Ани. — Само не се опитвай да ме убеждаваш в обратното. Дали този, който е стрелял, и този, който е убил котката, са едно и също лице? Дали онзи, който е стрелял по Ренар, е стрелял и по мен, или самият Ренар е стрелял? Кой ме мрази повече — хората, с които работя, или другите, за които работя? За какво ме мразят повече — че се опитвам да разкрия убийството или затова, че ти попречих да убиеш човек? Както и да е, не съм в състояние да мисля нормално. Уплашена съм. Отвратена съм, че някой е постъпил така с бедното животно...

Това като че ли се оказа последната капка, от която чашата преля. Достатъчно неприятно бе, че я тормозеха, но да убиеш невинно животинче и да го изкормиш с една-единствена цел, да я стреснеш, ѝ дойде много. Тя притисна ръка към устните си, опита се да се овладее, ала напразно. Форкейд се приближи до нея, прегърна я и притисна лицето ѝ към гърдите си. Сълзите, които толкова геройски се опитваше да спре, намокриха ризата му.

Ник я притискаше към себе си, шепнеше ѝ тихо на ухото на френски и леко я целуваше по челото. В продължение на няколко минути той се остави чувствата да го завладеят — надделя желанието да я закриля, да я успокоява, както и сляпата ярост срещу онзи, който я тероризираше. Тя се показва толкова смела, такъв борец, решен на всяка цена да се измъкне от цялата тази бъркотия.

Той склони глава над нейната и я притисна още по-силно. Много отдавна не бе давал нещо от себе си на друго същество. Мисълта, че сега желаше да го направи, го изплаши.

Ани се бе сгушила в него, знаейки, че той рядко проявява нежност. Този малък подарък означаваше за нея повече, отколкото бе очаквала. Щом сълзите ѝ секнаха, тя избърса очи с опакото на ръката си, погледна го и се замисли... и двамата се бояха да размишляват.

Погледът ѝ се отмести към кутийката, която бе оставила на масичката за кафе. В нея имаше малка, изящно изработена старинна брошка с камей. На бележката, пхнатата вътре, пишеше: „На моя ангел пазител. С любов, Маркъс.“

Тя потръпна от отвращение.

Форкейд взе кутийката и картичката и разгледа брошката.

— Изпращал е подаръци и на Пам — каза сериозно. — Разрязал е гумите на колата ѝ и е оставил мъртва змия в чекмеджето ѝ в

службата.

— А ла Джекил и Хайд — прошепна Ани.

Ако Ренар наистина е дебнал Пам, както тя твърдеше, значи едновременно я е заплашвал и ѝ е изпращал подаръци, показвал е загриженост към нея, твърдейки, че е неин приятел. Тези противоположни действия пречеха на полицаите да приемат сериозно оплакванията на Пам, че Ренар е този, който я преследва.

От другата част на стаята телефонът иззвъня. Ани механично погледна към часовника. Три и половина сутринта. Форкейд не каза нищо и тя остави телефонният секретар да запише обаждането.

„Ани? Маркърс е. Искан ми се да беше тук. Моля те, обади ми се, когато можеш. Току-що някой хвърли камък през един от прозорците. Мама не е на себе си. А Виктор... Толкова ми се иска да дойдеш, Ани. Ти единствена проявяваш грижа към нас. Имам нужда от теб.“

ГЛАВА 38

Жената, която продаваше цветя, стоеше до пикапа си на сянка срещу болницата и стискаше здраво лулата със зъби. Пазачът изскочи на булеварда и изкрещя:

— Ето че полицията идва да те арестува, дърта вещице! — Когато Ани навлезе в алеята, той се втурна към джипа. — Полицайко! Този път ще я окошариш, нали?

— Аз? Не — извика Ани и мина покрай него.

Паркира джипа и с шала, брошката и бележник в ръка тръгна към зданието. Ако Пам беше показвала подаръците от Ренар на някого, това със сигурност щеше да бъде на Линдзи. Ани се надяваше, че състоянието ѝ се бе подобрило достатъчно, за да може да ѝ отговори дали нещата, които Ренар ѝ изпращаше, бяха същите символи на привързаност, вече пренасочени към нов обект, върху който бе съсредоточил вниманието си.

В болницата имаше голямо движение, защото се разнасяше закуската и се раздаваха лекарства. Подуши особената миризма на дезинфекционни средства, примесена с мирис на препечени филийки и овесена каша. Докато Ани вървеше по коридора тракането на подносите със закуска и на подлогите заглушаваше тихите разговори и стеналия.

Чувстваше се съсипана след дългата безсънна нощ. Денят се простираше пред нея като сто километров лош път. Предстоеше ѝ среща с детектива, определен да разследва инцидента със стрелбата, и вече си бе съчинила най-лошия сценарий, според който Чаз Стоукс поемаше случая. Тогава се налагаше да отиде при шерифа и да го помоли да назначат друг на негово място, защото не само че го смяташе за заподозрян, но според нея като нищо би могъл да бъде изнасилвач и убиец. Нямахше нужда да се тревожи, че Стоукс или някой друг щяха да я убият. Така и така нямаше да излезе жива от кабинета на Гюс Ноблие.

За миг се опита да си представи как Стоукс се промъква в апартамента ѝ, за да закове умрялата котка на стената. Може би имаше темперамент да го извърши, но тя не вярваше, че би поел такъв риск. Не смяташе, че някой от специалния отряд би го поел.

Тогава кой? Кой би могъл да се промъкне в магазина, да открие стълбата, да се изкачи до апартамента ѝ и да слезе обратно, без някой да го забележи?

Ренар два пъти беше идвал до „Корнърс“, за да ѝ донесе подаръците. Фаншон не го бе забелязала нито първия, нито втория път. Ако той беше дебнал Пам, беше го правил твърде умело, за да не успее никой да го разкрие.

Ани сви към интензивното отделение и попадна право на Стоукс.

Той я изгледа страховито. Тръгна към нея като ястреб, хвана я за ръката и я отведе настрана, за да не пречат на движението по коридора.

— Какво, по дяволите, правиш тук, Брусар?

— Кой ти е наредил да следиш посетителите в болницата? Дойдох да видя как е агентката ми по недвижими имоти.

— Сериозно? — подигравателно изрече той. — Да не ти показва това-онова в хубавата стая с голямото легло на втория етаж?

— Тя ми е позната и е пострадала. Защо да не мога да я видя? — предизвикателно го изгледа Ани.

— Защото аз казвам! — из лая той. — Защото знам, че предизвикваш само неприятности, където се появиш, Брусар. Предупредих те да стоиш настрана. — Стисна я за ръката и я бутна в ъгъла. — Какво, мислиш, че ми е приятно да си говоря на вятъра? Смяташ, че няма да те смажа ли?

— Не ме заплашвай, Стоукс — процеди Ани и се опита да освободи ръката си. — Нямах право да...

Аларма прозвуча на пулта в интензивното отделение.

— По дяволите! — извика някой. — Изпадна в криза. Повикайте Ънсър!

Две медицински сестри се втурнаха към една от болничните стаи. Беше тази на Линдзи Фокнър.

Ани се освободи от Стоукс, втурна се към стаята и изтръпна от ужас. Фокнър размахваше ръце и крака некоординирано като кукла на конците. Страховит стон се изтръгна от гърлото ѝ, придружен от

съскането на мониторите. Три сестри се скупчиха около нея и се опитаха да я усмирят. Една грабна шпатула за гърло от сестринската масичка и се помъчи да я пъкне в устата на Фокнър.

— Трябва й въздух!

— Ето тръбата!

Лекар, облечен в син екип, мина бързо покрай Ани, влезе в стаята и се развика:

— Диазепам! 10 милиграма венозно.

— Какво става? — Стоукс се приближи зад Ани задъхано. — По дяволите!

Ани го изгледа през рамо. Изразът му вероятно не бе различен от нейния — на шок, ужас и напрегнато очакване.

Още един монитор започна да бибипка предупредително и нова група лекари и сестри се втурна в стаята.

— Сърцето спира!

— Фенитоин 250 милиграма венозно. Фенобарбитал 55 милиграма венозно. Интубиране!

— Интубирахме я!

— По дяволите!

— Опитайте отново!

Една сестра се обърна с банка кръв в ръка.

— Извинявайте, излезте. — Тръгна към тях и Ани и Стоукс се отместиха от вратата. — Моля, идете в чакалнята.

Лицето на Стоукс беше придобило тебеширенобял цвят. Той потърка козята си брадичка.

— Боже мой — промърмори отново, свали шапката си и започна да я мачка в ръце.

Ани го блъсна в гърдите с две ръце.

— Какво й направи?

Той я изгледа, сякаш го бе зашлевила през лицето.

— Как какво? Нищо!

— Излизаш от стаята й и две минути по-късно става това!

— По-тихо! — просъска той и се пресегна да я хване за ръката.

Тя се дръпна. Ами ако наистина Стоукс бе изнасилвачът? А ако бе дори нещо повече от това?

— Отидох да поговоря с нея — каза той, когато влизаха в чакалнята. — Тя спеше. Питай сестрата.

— Ще я попитам.

— Брусар, какво ти става? За убиец ли ме смяташ? — запита той и вратът му почервения. — Това ли си мислиш? Представяш си, че ще дойда в болницата и ще убия жена? Ти не си с всичкия си! — Той се отпусна на един стол и стисна дългите си ръце и смачканата шапка между коленете си. — По-добре да те прегледат. Така и така си в болница. Да прегледат глупавата ти глава. Първо погваш Форкейд, сега пък мен. Съвсем си откачила. Като онази, лудата, от „Фатално привличане“. Обзета си от някаква мания.

— Вчера беше по-добре — настоя Ани. — Разговарях с нея. Защо трябваше да се случи това?

Стоукс сви рамене безпомощно.

— Случайно да ти приличам на Джордж Клуни? Не съм лекар от спешно отделение. Изпадна в криза — само това разбрах. Боже мой, след като някой й е счупил главата с телефон, какво можеш да очакваш?

— Ако умре, тогава вече ще се смята за убийство.

Стоукс се изправи на крака.

— Предупредих те, Брусар...

— Да, за убийство — повтори тя. — Ако умре в резултат на раните си, нападението се превръща в убийство.

— Е, да. — Той избърса с ръкав изпотеното си чело.

Ани отново тръгна към стаята на Фокнър, опитвайки се да зърне нещо между телата на спасителния екип. Електрическото съскане на дефибрилатора бе последвано от още нов поток нареждания.

— Епинефрин и лидокаин! Добутамин. Пуснете много. Изследванията от лабораторията дойдоха ли?

— Още не.

Б-з-з... — Щрак!

— Права линия!

— Губим я!

Повториха манипулациите няколко пъти сякаш времето и надеждата бяха вързани в хлабава примка. Ани стоеше настръхнала и наум изпращаше послания до Линдзи Фокнър. „Трябва да живееш! Трябва да живееш! Имаме нужда от теб.“ Ала нишката се скъса. Движението в стаята замря и спря.

— Свърши.

— По дяволите!

— Запиши часа.

Ани погледна часовника на стената. Час на смъртта: седем четирийсет и девет сутринта. Линдзи Фокнър беше мъртва. Една енергична, способна, интелигентна жена си бе отишла. Стана толкова изненадващо, че Ани не можеше да повярва. Смяташе, че Фокнър ще се оправи, ще живее и ще помогне да се разреши мистерията, която бе помрачила живота ѝ и ѝ бе отнела партньорката. Но нея вече я нямаше.

Сестрите и лекарите излязоха от стаята с вид на победени, покрусени, с празни погледи. Ани се замисли дали някой от тях бе познавал Линдзи Фокнър извън стените на болницата. Може на някого да бе продала къща или бе съученичка с някого. Градчето беше достатъчно малко.

Докторът пристъпи в чакалнята. Длъгнестото му лице бе мрачно. Изглеждаше петдесетгодишен. Косата му беше гъста, сребристорсива. На табелката бе изписано името му: „ФОРБС ЪНСЪР“.

— Някой от вас роднина ли ѝ е?

— Не — отвърна Ани. — Ние сме от службата на шерифа. Аз съм помощник-шериф Брусар. Аз... я познавах.

— Съжалявам. Не успя да се справи — каза той кратко.

— Какво стана? Смятах, че състоянието ѝ се подобрява.

— Да, беше започнало да се подобрява — кимна Ънсър. — Причина за кризата вероятно бе травмата на главата. Тя доведе до спиране на сърцето. Случват се такива неща. Направихме всичко, което можахме.

Стоукс му подаде ръка.

— Детектив Стоукс. Аз се занимавам със случая „Фокнър“.

— Добре, надявам се, че ще заловите звяра, който я е нападнал — каза Ънсър. — Имам жена и две дъщери. Тези дни почти не ги изпускам от очи. Маделин настоява нощем да държи пистолет под възглавницата.

— Правим каквото можем — отговори Стоукс. — Искаме тялото ѝ да бъде откарано в Лафайет за аутопсия. Стандартна процедура. Службата на шерифа ще държи връзка с моргата.

Ънсър кимна, после се извини и се върна към обичайните си задължения. Смъртта на една жена бе само една неприятна случка в дневната му програма. „Случват се такива неща.“

Ани се вмъкна в дамската тоалетна, когато Стоукс тръгна надолу по коридора. Изми ръцете си и написка със студена вода на лицето си, опитвайки се да изтрие от съзнанието си картината на изпадналата в криза Линдзи Фокнър. Нима би могло да бъде съвпадение една жена да изпадне в криза само десет минути след като Стоукс бе бил в стаята при нея? Но щеше да има аутопсия. Стоукс го знаеше. Всъщност той го поиска.

Ънсър тъкмо излизаше от стаята на друг пациент с картоната му в ръка, когато Ани се появи в коридора.

— Добре ли сте, помощник-шериф? — попита я той. — Изглеждате доста бледа.

— Ще се оправя. От шока е. Не ми се стори много приятен начин за умирање.

— Тя се бореше, но всичко свърши, преди да успеем да ѝ помогнем.

— Така ли се случва обикновено?

— Винаги съществува подобен риск при травма на главата.

— Всъщност бих искала да ви попитам има ли нещо предхождащо смъртта ѝ? Някакви смущаващи данни, ненормални нива на... каквото и да е там.

Ънсър поклати глава.

— Не знам за такива. Резултатът от кръвната проба така и още не е дошъл. Можете да проверите в лабораторията. — Приблѝжи се до регистратурата и подаде картоната на техника пред компютъра. — Ако не са я загубили вече, биха могли да отговорят на въпросите ви.

Ани откри лабораторията и подаде номера на лаборантката, която я изгледа така, като че ли случайно бе попаднала там и бе поела работата, докато останалите са в почивка за кафе. „Знаете ли дали са готови резултатите на Фокнър?“ „Не.“ „Знаете ли кога ще бъдат готови?“ „Не.“ „Знаете ли името на президента на Съединените щати?“ Вероятно не.

— Човек да не се разболява тук — измърмори Ани на тръгване.

Навън горещината вече ставаше непоносима. — Майката природа се бе пошегувала и лятото бе настъпило изведнъж. Пот изби между гърдите ѝ и по гърба ѝ. Слънцето напече главата ѝ.

— Сега ще ме арестуваш ли?

Стоукс стоеше до своето камаро в червената зона и пушеше цигара. Беше свалил сакото си и бе останал по яркозелена риза, за да заслепи сякаш очите на всеки, който го погледне.

— Съжалявам — каза Ани неискрено. — Прекалих.

— Ти ме обвини в убийство. — Хвърли фасата от цигарата си на асфалта до смачкана опаковка на „Сникърс“ и го размаза с върха на обувката си в кафяво и бяло. — Аз лично се обиждам от това. Нали разбираш какво искам да кажа?

— Казах ти, че съжалявам.

— Добре, но това не намалява вината ти и наполовина. Писна ми от теб, Брусар!

— И какво смяташ да правиш? — попита тя тихо. — Ще ме застреляш ли?

— Получих обаждане, че трябва да се явя някъде. Имам да върша по-важна работа.

— Като например да потулиш доказателства по случаите за изнасилване?

— Не се заяждай с мен, Брусар! Ще ти отнема значката. Помни ми думата.

Той седна зад волана на камарото, запали мотора и машината изрева. Ани остана на тротоара и го проследи как се отдалечава. Току-що бе загубил една жертва, а главната му грижа бе да я уволни. Мил и грижлив човек бе този Чаз.

Пазачът се показа иззад статуята на Дева Мария и криволичейки, се приближи към Ани с ножиците за подрязване на жив плет в ръце.

— Полицайке! Ей! Плащам си данъците! Аз съм ветеран! Иди и арестувай онази вещица! Краде цветята от Парка на ветераните!

— Съжалявам, господине — каза Ани, следейки с очи колата на Стоукс, докато той завиваше на ъгъла към улица „Дюма“. — Убила ли е някого?

— Какво? — извиси глас той. — Не, не е убила никого, но...

— В такъв случай не мога да ви помогна.

Тя се отдалечи от него към джипа, продължаваше да мисли за Стоукс, докато перленобелият лексус на Дони Бишон излезе от паркинга зад нея и зави по страничната уличка.

Дони трепереше като в делириум тременис, макар че не бе минало много време, откакто изпи последната чаша. След като Форкейд го

остави, той си позволяваше по малко количество алкохол на всеки час заради нервите си. Ала пиенето сякаш засилваше стреса му и разяждаше дупка в стомаха му. Петната от кръв в повръщаното му потвърдиха съмненията му.

След първото идване на Форкейд той изпадна в безсъзнание в банята и сънува Пам. Тъмна коса и блестящи очи. Слънчева усмивка. Език като на усойница. Пръстите ѝ завършваха с нокти като на граблива птица и се впираха в тялото му, стискаха топките и мъжествеността му. Той я обичаше и я мразеше едновременно. Тя порасна, а той така и не поиска да го стори. Животът му изглеждаше най-хубав, когато бе двайсетгодишен, когато светът беше в краката му и нямаше никакви отговорности. Сега всички го тъпчеха.

В този момент Форкейд ненадейно го натисна за врата и Дони потопи лицето си в локвата от повръщано. Стреснат, той се опита да си поеме дъх, но закъсна. Устата му се напълни с бълвоч, той се задави и усети, че отново му се повдига.

— По-добре се задави — изръмжа Форкейд. Наведе се над Дони и едва не го възседна. — Такъв е вкусът на твоите лъжи.

Дони се изплю в тоалетната чиния. Миризмата на прясна урина беше особено силна, когато мехурът му се освободи.

— О, Господи! — задави се и отново плю, опитвайки се да се освободи от парченцата повръщано в устата си.

— Къде беше тази вечер? — запита Форкейд.

— Ти си луд!

Ник натисна главата му в тоалетната чиния.

— Не ми отговаряш както подобава, Дони! Къде беше тази вечер? Къде накаля ботушите си?

— Казах ти!

— Не ме лъжи, Дони. Не съм в настроение. Къде беше?

— Казах ти! — извика Дони. Сълзи се търкулнаха по страните му върху следите от повръщано. — Не мога да разбера какво искаш от мен!

— Дай ми ключовете от колата си, Дони. Искам да я огледам. Ако открия пушка, ще я донеса, ще я навра в задника ти и ще го пръсна. Ясно ли е?

Дони извади ключовете от колата от джоба на джинсите си и ги хвърли на пода.

— Не съм направил нищо!

— По-добре се моли на Бога да казваш истината — промърмори Форкейд и се наведе да вземе ключовете. — Защото няма да узнаеш каква е истината дори и да ти отхапе оная работа.

На Дони му се повдигаше, беше ужасен и отвратен от себе си, но си наложи да се изправи и да последва Форкейд до гаража. По пътя грабна кърпа от кухнята и избърса лицето си. Наблюдаваше от прага как Форкейд отвори багажника на лексуса и започна да рови там — чанта със стикове за голф, уред за забиване на гвоздеи, мръсна хладилна чанта, ръкавици, смачкани фактури, кутия с инструменти, половин дузина бейзболни шапки с надпис строителна фирма „Бишон“.

— Знаеш ли, ти си такъв мръсник, за какъвто всички те смятат, Форкейд — заяви той. — Нямах заповед за обиск. Нямах право да се отнасяш така с мен. Не си полицай, а проклет негодник. Трябваше да те оставя да изгниеш в затвора.

— Обещавам ти, че наистина ще го пожелаеш, Дони, ако открия нещо в тази кола, което да покаже, че си стрелял по Ани Брусар снощи.

— Не знам за какво говориш. Теб пък какво те интересува Брусар?

— Имам си причини. — Затвори багажника и отиде до дясната врата. — Знаеш ли, в едно си прав, Дони. Не съм полицай. Временно съм отстранен. Така, че съм обикновен гражданин, което означава, че нямам нужда от заповед за обиск, за да открия уличаващо доказателство. Страхотно, нали?

— Влизаш незаконно в чужда собственост — заяви Дони, докато Форкейд отваряше задната врата.

— Аз? Да влизам незаконно в чужда собственост? Идвам в дома на моя добър приятел, който плати гаранцията, за да ме освободят от затвора. Кой ще ти повярва?

— Има ли закон, който не би нарушил?

Той затвори вратата и тръгна обратно към Дони, осветявайки лицето му с фенерче.

— Виж какво ще ти кажа, Дони, според мен животът представлява пътуване към себе си, а напоследък откривам, че съм

много по-загрижен за правосъдието, отколкото за закона. Схващаш ли разликата?

Той изкачи двете стъпала към кухненската врата и сграбчи ризата на Дони, преди той да успее да отстъпи.

— Законът повелява да извикам още някого тази нощ и да те отведем за разпит във връзка със стрелбата...

— Не съм стрелял по никого...

— Докато правосъдието не обръща внимание на формалностите, а удря право в целта.

— Не е твоя работа да се правиш на съдия или на съдебен заседател.

— Пропусна екзекутор. — Вдигна вежди. — Нарочно ли стана или беше фройдистка грешка? Не, че има някакво значение. Забавно ми е, че повдигаш въпроса сега, Дони. Мислиш, че би било чудесно, ако онази нощ бях пратил Ренар в Ада. Сега ти се поставяш на моето място, докато аз заемам правилна позиция. Бих те нарекъл лицемер, но и на мен ми е трудно да определя кое е черно и кое — бяло.

Пусна ризата на Дони и направи половин крачка назад.

— Тръгвам си, но те предупреждавам, Дони. Не открих онова, което търсех, но само да чуя и дума или да изровя нещо, което да покаже, че имаш нещо общо със стрелбата, ще те открия и тогава няма да бъда настроен философски.

Луд кучи син!

След като Форкейд си тръгна, Дони отиде право в банята и отново повърна, после седна на ръба на ваната и се взря в кръвта в чинията. Уиски, нерви и предстоящ финансов банкрут не беше добра комбинация.

Реши, че има нужда от някакво лекарство, за да се съвземе и да измисли начин да се измъкне от цялата бъркотия. Старият доктор Холиър бе любезен, отнесе се съчувствено към трагедията му. Ала той не знае и половината от истината, помисли си Дони.

Линдзи Фокнър беше мъртва и Форкейд знаеше за Маркот.

След като кучката кралица на Байю Бро вече я нямаше, пътят му бе свободен да се договори за агенцията за недвижими имоти — само че имаше една пречка — Форкейд.

Всъщност откъде Форкейд бе научил за телефонния разговор? Параноята подтикна Дони към няколко най-невероятни предположения

включително и подслушване на телефона, но в един по-трезв момент последователно ги отхвърли. Форкейд знаеше само за едно обаждане — снощното, за нищо друго. А и временно бе отстранен от работа и го очакваше съдебен процес. Обвинен бе в нападение, след като едва не бе убил Ренар.

Дони си спомни за това, докато се пресягаше към отвореното шише „Миланта“, което бе оставил на поставката за чаши. Не биваше да плаща гаранцията. Вече бе започнал да се надява, че ще съдят Форкейд следващата седмица и ще го хвърлят в затвора, но адвокатът на Дони му съобщи, че гаранцията на детектива вероятно ще бъде удължена и той ще остане на свобода — независимо дали го очаква процес или не.

Пам винаги му бе казвала, че първо действа, а за последиците се сеца твърде късно. Дали бе осъзнавала колко права бе била?

ГЛАВА 39

— Отново закъсняваш.

Майрън бе заел стойка мирно в средата на стаята, пъхнал ръце под лъскавата тока на тесния черен колан. Изразът му беше кисел и неодобрителен.

— Съжалявам, Майрън — каза Ани почти без да го погледне, докато влизаше в неговото царство и отиваше към картотеката.

— Господин Майрън — поправи я той. — Искам да те уведомя, че разговарях с шерифа за неуспешното ти представяне, откакто бе назначена за моя помощничка. Непрекъснато се разтакаваш и изчезваш, когато ти хрумне. Това е архивен отдел. Документите са синоним на стабилността. Не мога да разреша хаос в моя отдел.

— Съжалявам — измънка тя, докато ровеше в картотеката с доказателствата.

Лицето на Майрън се сгърчи, когато се наведе над рамото ѝ.

— Какво правиш, помощник-шериф Брусар? Чува ли какво ти говоря?

Ани дори не вдигна очи.

— Разбирам, аз съм кръшкачка и на теб ти е писнало от мен. Имаш право като искаш Гюс да ме освободи от тази длъжност, но ще се опитам да работя по-добре. Честна дума.

Тя извади картончето с доказателствата от случая с изнасилването на Нолън и плъзна пръст надолу по списъка. Ето под номер 3: „КОСМИ“. Космите от ваната на Нолън, които Стоукс бе намерил.

Тя тупна нетърпеливо с крак. Майрън отново се появи в полезрението ѝ с малко колеблив вид, тъй като не бе получил подобаващ отговор на тирадата си.

— Какво търсиш? Какво изобщо смяташ, че правиш?

— Върша си работата — отвърна тя кратко и пъхна картончето на мястото му.

Космите бяха описани и бяха изпратени в лабораторията. Това не означаваше, че бяха от изнасилвача. Дженифър Нолън беше червенокоса. Космите от срамните ѝ части биха се различавали от нечийи тъмни косми. Стоукс може би беше взел онова, което е искал и бе оставил другите — своите, след което бе пуснал водата, за да ги отмие.

Стомахът ѝ се сви. Готвеше се да отправи обвинение срещу детектив, че е сериен изнасилвач. Ако беше права, Чаз Стоукс бе не само изнасилвач, но и косвен или пряк убиец. Ако грешеше, това щеше да ѝ отнеме значката. Тя имаше нужда от доказателства, а той държеше всичко под свой контрол.

— Какво ти става, Брусар? — извиси фалцет Майрън. — Да не си откачила случайно? Да не си пила?

— Всъщност не съм много добре — измърмори Ани и затвори чекмеджето. — Сигурно съм откачила. Извинявай.

— Не понасям подчинените ми да пият — предупреди я Майрън, докато се отдалечаваше. — В архива няма място за пияници. Алкохолът е оръжие на дявола.

Ани мина по коридора до съблекалнята, влезе и седна на съгъваемия стол на слабата светлина на голата крушка. Някой беше пробил нова дупка в стената — на равнището на гърдите. Трябваше да я замаже, но точно в този момент имаше нужда да се отпусне.

„Разграничавай нещата, Тонет, иначе възелът ще се затегне.“

Възелът наистина бе налице и все повече се затягаше. Ренар ѝ изпращаше подаръци. Дони Бишон бе влязъл в съдружие с Маркот, който пък си имаше вземане-даване с мафията. В най-добрия случай Стоукс беше лош полицаи, а в най-лошия — убиец.

— Сама си го търсеше — изрече тя на себе си. — Искаш да станеш детектив, но трябва да разгадаеш мистерията.

Само че едно по едно. Стоукс ѝ се струваше най-належащият проблем. Ако подозренията ѝ се окажеха верни, това означаваше, че и други жени бяха в опасност.

— Аз съм в опасност — каза си тя и в съзнанието ѝ изникна споменът от предишната вечер в черни и бели тонове: черната нощ, белите натрошени мидени черупки на паркинга, белите листа, които се пръснаха в краката ѝ, когато изпусна папките. Рязкото изщракване на оръжието, трошенето на стъкла.

Този спомен предизвика втори, трети... Гневът в погледа на Стоукс, когато го запита за липсващите доказателства. Озлоблението, изписано на лицето му, когато се караха на паркинга пред бара „Вуду“, задето отказа да излиза с него. Как заплашително се приближи към нея, като че се готвеше да я удари или да я стисне за гърлото.

Той беше мъж, който лесно изпадаше в неконтролируем гняв, прикривайки го с чара си. На моменти действаше неразумно, в други — хладно и логично, в зависимост от ситуацията. Непредсказуем. Хамелеон. Тези черти на характера му се бяха оформили в течение на години и той ги носеше у себе си, когато дойде от Мисисипи преди четири години. По съвпадение малко преди удушвача от езерото да започне да тероризира хората. В община Парту може да бе работил по един или два случая, свързани с удушвача — по убийствата на Аник Жирар и Савана Чандлър.

Това можеше да се провери лесно, макар че Ани не виждаше смисъл. Независимо от приказките, които плъзнаха след смъртта на Пам, тя не вярваше на твърденията, че полицаите бяха объркали доказателствата с тези от случаите с удушвача. Не, това зло бе унищожено в община Парту, но друго пускаше корени в пепелта му.

Какво всъщност бе довело Стоукс тук, замисли се тя. И нещо важно — какво бе оставил след себе си? Досие за добра служба? Дали последният му началник е съжалявал, че се разделя с него, или се е радвал, че си тръгва? Дали в града или в общината, в която е работил, рязко са намалели сексуалните престъпления, след като Стоукс се бе преместил? Дали бе оставил жертви след себе си?

Рядко мъж ставаше сексуален маниак след трийсетата си година. Подобно поведение обикновено започва по-рано — преди двайсетата или малко след това, и продължава цял живот. Независимо от резултатите от проучванията, спонсорирани от данъкоплатците, истинските сексуални маниаци рядко влизат в правия път. Мисленето им е изкривено, злостното им отношение към жените е гравирано завинаги в каменните им сърца.

Трябваше да се добере до личното досие на Стоукс и да научи кое е последното място, на което бе служил в Мисисипи. Личните досиета се държах в кабинета на шерифа под зоркия поглед на вечно гримираната със сини сенки Валери Комб.

Юмрук удари по вратата на съблекалнята с такава сила, сякаш хвърлиха камък. Ани подскочи.

— Брусар? Там ли си?

— Кой се интересува?

— Перес. — Той бутна вратата и подаде глава. — По дяволите, мислех, че поне щях спечеля нещо, като те заваря гола.

— От какво да спечелиш?

— От случая. За стрелбата. Аз съм твоят детектив. Имаш късмет. Хайде. Трябва да дадеш показания, няма да те чакам цял ден.

Перес се интересуваше толкова от случая, колкото от политиката на Уругвай. Драскаше си нещо в жълт бележник, докато Ани му разказа не само за стрелбата, а и за сблъскването с кадилака предната вечер, тъй като имаше вероятност двата случая да са свързани.

— Видя ли регистрационния номер?

— Не.

— Позна ли водача?

— Носеше маска за ски.

— Познаваш ли някой с такава голяма кола?

— Не.

— Защо тогава не се обади онази вечер?

— Щеше ли да направиш нещо?

Той я изгледа равнодушно.

— Написах доклад на другия ден — каза тя. — Обадох се в сервизите и потърсих колата. Нищо. Прегледах списъка дали сред откраднатите коли няма някой кадилак. Няма.

— Значи снощи не си видяла кой стреля?

— Не.

— Не видя ли колата му?

— Не.

— Имаш ли представа кой би могъл да бъде?

Ани го изгледа продължително. Не би могла да даде имената на онези, които подозираше, без да разкрие в какво се беше забъркала. Във всеки случай още повече би настроила Перес срещу себе си, ако оклеветеше двама полицаи.

— В момента съм в немилост.

— Голяма новина. — Той присви очи и поглади единия си мустак. — Смятах, че ще хвърлиш вината върху Форкейд. Той би

трябвало да те мрази повече от другите. Всички знаем какво е отношението ти към него.

— Нищо не знаеш. Не беше Форкейд.

— Откъде си толкова сигурна?

— Защото Форкейд е достатъчно мъж, за да си покаже лицето и ако искаше да умра, сега изобщо нямаше да водим този разговор — каза тя и се надигна от стола. — Свършихме ли, детектив? И двамата знаем, че е безпредметно, а аз имам работа.

Перес сви рамене.

— Добре. Знам къде мога да те намеря... докато не стане нещо и не изгонят малкото ти стегнато задниче оттук.

Ани излезе от стаята за разпити, доволна, че не си направи труда да му разкаже за разпнатата котка на стената. В архивния отдел Майрън имаше вид, сякаш всеки момент щеше да се пръсне.

— Виж кое време стана! — започна да нарежда той и да крачи из стаята като навита на пружина играчка. — Виж часа! Нямаше те половин ден!

Ани обърна очи към тавана.

— Добре, извинявай, че станах жертва на престъпление. Знаеш ли, Майрън, ти си човек, който не проявява никакво съчувствие. Тази сутрин пред очите ми умря една жена. Снощи някой стреля по мен. Животът ми тук минава в помята, а ти само се заяждаш.

— Съчувствие? Съчувствие? — повтори думата той, сякаш бе на чужд език. — Защо трябва да проявявам съчувствие? Ти си само моя помощничка.

— Съчувствам на жена ти — каза Ани и дръпна стола си назад от бюрото. — Сигурно си унищожил тапицерията на мебелите й с острия си задник.

Майрън възмутено подсмръкна. Тя вече изобщо не можеше да разчита на благоразположението му. След всичко, което ставаше или назряваше да стане, до седмица тя или щеше да бъде убита, или щяха да я уволнят.

Две минути по-късно й се обадиха да се яви в кабинета на Ноблие.

Валери Комб не беше на поста си, когато Ани влезе в кабинета на шерифа. В помещението нямаше никой, който да охранява шкафовете с картотеките на личния състав. Вратата към вътрешния

кабинет на Гюс бе затворена. Ани се приближи до нея и притисна ухо към светлото дърво. Не се чуваха разговори. Не скърцаха столове. Нищо.

Тя отново погледна към шкафовете. Нямахше да отнеме повече от минута — да отвори на буквата „С“, да намери Стоукс, един поглед щеше да ѝ бъде достатъчен. Може би нямахше да ѝ се предложи друг случай.

Преглъщайки буцата от страх, заседнала в гърлото ѝ като пилешка кост, тя прекоси стаята и се пресегна към дръжката на чекмеджето с буквата „С“.

— Мога ли да ти помогна?

Ани се извърна при звука на резкия тон и веднага кръстоса ръце на гърдите си. Валери Комб стоеше хванала с една ръка дръжката на вратата, в другата държеше чаша с вдигащо пара кафе. Очите ѝ, прекалено гримирани както винаги, се свиха подозрително, а устните ѝ се стегнаха до тънка права линия.

— Чакам да се видя с шерифа — каза Ани най-невинно.

Без да каже дума повече, Валери отиде до бюрото си, остави чашата с кафето и се настани на стола. С прикован в Ани поглед, тя издърпа молив от изрусената си коса, приличаща на гнездо, и натисна копчето с гумичката, за да не счупи червените си нокти. Носеха се слухове, че е спала с половината мъже в управлението. Сигурно беше оправила и Стоукс.

— Шерифе, помощник-шериф Брусар е тук.

— Нека влезе! — изгърмя гласът на Гюс, прекалено силен за пластмасовата кутийка.

С разтуптяно сърце Ани пристъпи в светилището на Ноблие. Завесите бяха спуснати. Той седеше на стола си и търкаше очи, като че ли го бяха събудили от следобедна дрямка.

— Сигурно си тръгнала да търсиш някой архивен документ, помощник-шериф? — изгледа я той и поклати глава.

— Не ви разбрах, сър?

Той ѝ направи знак да седне на стола срещу бюрото.

— Заповядай, Ани. Майрън ми проглуши ушите. Казва, че на теб не можело да се разчита и че по всяка вероятност идваш пияна на работа.

— Не е вярно, сър.

— За втори път през седмицата чувам името ти във връзка с употребата на алкохол.

— Аз не пия, сър. Готова съм да се подложа, на каквато проверка пожелаете.

— Само искам да разбера защо допреди две седмици те знаех като добро момиче, а сега изведнъж настрои всички срещу себе си. — Облегнат на лакти, той се наведе напред. От дясната му страна купчината с листове се бе наклонила като кулата в Пиза. Отляво лежеше огромна церемониална ножица за прерязване на ленти, излязла сякаш от „Пътешествията на Гъливер“.

— Нещастно съвпадение? — предположи Ани.

— Помощник-шериф, има три неща, в които не вярвам — НЛО, умерени републиканци и съвпадения. Какво става с теб? Всеки път щом се обърна, ти се оказваш в центъра на нещо, където изобщо не ти е мястото. Работиш с архиви, за Бога! Как можеш да си имаш неприятности, след като работиш на такова тихо местенце?

— Лош късмет.

— Откриваш мъртви тела, караш се с другите помощник-шерифи. Стоукс беше тук сутринта и ми каза, че си била в болницата, когато тази жена, Фокнър, е умряла. Защо?

Ани се опита да обясни отсъствията си от отдела по архивите по най-добрия възможен начин, правейки се на напълно невинна. Според нея действията ѝ били възприети погрешно от Майрън. Успя да се представи и като случайна свидетелка на намирането на тялото на Фокнър и на кончината ѝ — просто беше се оказала на неподходящо място в неподходящо време. Ноблие я слушаше с явно недоверие.

— А тези приказки, че снощи са стреляли по теб? Това пък какво е?

— Не знам, сър.

— Искрено се съмнявам — каза Гюс и стана от стола. Потърка кръста си, докато се отдалечаваше от бюрото. — Детектив Форкейд направи ли опит да се свърже с теб, след като бе пуснат под гаранция?

— Моля?

— Той ти има зъб, Ани. Колкото и да уважавам способностите на Ник като детектив, двамата с теб знаем, че доста е загазил.

— Моите уважения, сър, но тормозът, който преживявам след ареста на детектив Форкейд идва от други източници.

— Да, ти успя да изцедиш най-лошото от много хора.

Ани се въздържа да изтъкне, че в днешно време търсенето на отговорност от жертвата се смяташе за политически некоректно по отношение на човешките права. Така че колкото по-малко разкриеше пред шерифа на този етап, толкова по-добре. Не разполагаше с доказателства за нищо срещу никого. Той така и така вече бе решил, че тя създава повече неприятности, отколкото бе допустимо. Ако започнеш с обвиненията си срещу Стоукс, той не би го издържал.

— Може би трябва да си вземеш отпуск, Ани — предложи той, като се върна обратно при бюрото. Взе папката, която бе най-отгоре на купчината и я отвори. — Според досието ти тази година са ти прехвърлени дните, които не си ползвала през миналата. Би могла да излезеш в кратка ваканция.

— Предпочитам да не взимам отпуск, сър — каза Ани и изопна гръб на стола. — Смятам, че би се изтъкувало неправилно. Пресата може да го интерпретира, че се опитвате да ме отстраните заради случая „Форкейд“, наказвайки единствената жена патрулен полицай затова, че е спряла друг полицай да убие заподозрян. Би се получила доста опасна история.

Гюс рязко вдигна глава и я изгледа с пронизващ поглед.

— Заплашваш ли ме, помощник-шериф Брусар?

Тя се постара да го погледне най-кратко.

— Не, сър. Никога не бих го направила. Само исках да кажа как някои биха го възприели.

— Хората искат да ми одерат кожата — измърмори той и почеса наболата си брада. — На Смит Причет много би му харесало, неблагодарна свиня такава! Ще разтръби на всеослушание, че съм корумпиран, расист и сексист. Ограничен човек, такъв си остана. Не гледа в перспектива на нещата. Иска само да си отмъсти на Форкейд, тъй като провали наблюдението над Ренар. Иска единствено да го осъди и процесът да привлече вниманието на медиите, а името му да се появи в големите заглавия.

Хвана сгънат вестник от бюрото си и посочи с дебелия си пръст снимка на Причет на пресконференцията във вторник. Видът му беше твърд и безкомпромисен. Заглавието гласеше: „Специален отряд разследва изнасилвача, развилнял се преди Заговезни“.

— Само погледни! — оплака се Гюс. — Все едно, че специалният отряд е на Причет. Сякаш е седнал сам да разнищва тези случаи. Мислиш си, че познаваш някого, а...

Ани отклони вниманието си от оплакванията му и взе вестника, когато той тръгна към прозореца. Новината за специалния отряд бе на второ място в броя от сряда на „Дейли Адвъртайзър“, издаван в Лафайет. В статията се съобщаваше накратко за пресконференцията и се описваха подробности около трите случая на изнасилване, станали в община Парту през последната седмица. Но тясната странична колонка привлече вниманието на Ани. И по-точно — два абзаца под заглавие „Шефът на специалния отряд е опитен“.

Детектив Чарлс Стоукс оглавява специалния отряд на община Парту при разследването на този, когото вече наричат „изнасилвача по Заговезни“. Стоукс, трийсет и две годишен, работи в службата на шерифа в община Парту от 1993 година и шериф Огъст Ф. Ноблие го смята за „усърден и прецизен детектив“.

Преди да дойде на работа в община Парту, Стоукс е служил в полицейското управление на Хатисбърг (щата Мисисипи), където също е работил като детектив и е бил в екип, натоварен с разследването на сексуални нападения срещу студентки в студентското градче на колежа „Уилям Къри“.

Значи Чаз Стоукс чудесно бе запознат със случаи на изнасилвания. Работил бе по тях и по-рано. Въпросът всъщност се състоеше в това дали бе разследвал случаите на изнасилвания в колежа „Уилям Къри“ или ги бе извършвал?

ГЛАВА 40

Старата библиотека „Андрю Карнеги“ бе отворена в четвъртък до девет. От около пет и петнайсет Ани вися зад гърбовете на няколко високи юноши акселерати, които използваха компютрите, за да търсят и да гледат по Интернет неща, за които бяха твърде малки, докато най-после дойде времето да се приберат вкъщи за вечеря. Тогава тя се настани на компютъра, разположен най-далеч от любопитни очи, и започна работа.

Компютрите бяха подарени на библиотеката от известния местен писател Конрой Купър. По-добре да им беше подарил нови книги. „Карнеги“ бе безнадеждно остаряла като фонд. Винаги, когато Ани отидеше там, тръпки я побиваха. Мястото беше усойно и слабо осветено. Вътре миришеше на мухъл и на стара хартия. Дървената ламперия по стените беше почерняла от годините, а масите бяха изтъркани до светло от употреба. Дори и библиотекарката — госпожица Стич, като че ли беше леко плесенясала.

Но компютрите бяха нови и това беше важното. Ани успя да получи достъп до библиотеката на колежа „Уилям Къри“ и започна да търси статии от „Хатисбърг Америкън“, свързани със случаите на изнасилвания през 1991 и 1992. Докато ги четеше на екрана, търсеше някакво сходство между старите случаи и новите случаи.

Жертвите — седем на брой, бяха студентки или работещи в колежа. Възрастовите и физическите характеристики на жените варираха — осемнайсет-деветнайсет до двайсет и няколко годишни. Нападенията бяха извършвани в спалните им късно вечер. Всички момичета живееха в апартаменти на партерни етажи. Случвало се в топло време, когато изнасилвачът влизал през отворените прозорци. Използвал чорапогачи, които носел със себе си, за да връзва жертвите си. Говорел много малко по време на изнасилването — описваха гласа му като „дрезгав шепот“. Макар че нито едно момиче не бе видяло добре изнасилвана, тъй като ходел с маска за ски, съдейки по гласа му, някои смятаха, че бил чернокож. Изнасилвачът използвал презерватив,

който хвърлял далеч от местопрестъплението и никаква семенна течност, нито косми от срамните части не били намирани като доказателство. Преди да напусне последната жертва, нападателят взел парите и кредитните й карти.

Ивендър Дарнъл Флъд — мъжът, арестуван за престъпленията, дал на своята приятелка кредитната карта, взета от жертвата. Според негов познат, задържан за притежание на наркотици — обвинение, което не бе свързано със сексуалните престъпления, Флъд се бил похвалил с изнасилванията. Макар показанията му да не се зачитали в съда, Ивендър и по-рано бил пребивавал в изправителното заведение в Парчман, Мисисипи, в продължение на седем години за изнасилване. Две предишни обвинения към него бяха свалени поради липса на доказателства.

Обвинението построило тезата си върху косвени доказателства, открити от детективите на полицейския участък в Хатисбърг. И макар Ивендър до края да се кълнял, че са му скроили номер и полицията е подхвърлила доказателствата, съдебният състав го признал за виновен и съдията го изпратил в Парчман с доживотна присъда.

Ани се облегна на стола пред компютъра и потърка очи. Имаше различия в случаите, имаше и сходства, но същото можеше да се каже за по-голямата част от изнасилванията. Съществуваше известна обща методология при извършване на подобни престъпления. Разликите бяха личностни. Един изнасилвач говорел, използвайки сексуална фразеология, за да си помогне да свърши, друг пък мълчал. Някой предпочитал да покрие лицето на жертвата си, за да я лиши от индивидуалност, друг я заплашвал с острието на нож да държи очите си отворени, за да вижда колко се страхува.

Тя откри повече сходства, отколкото разлики, но обстоятелствата около ареста на Флъд и присъдата усъмниха Ани. Флъд се закле, че е невинен също като 99,9 процента от отрепките в затвора. Но доказателствата срещу него можеха да бъдат оспорени. Неговият познат съвсем спокойно би могъл да излъже като част от споразумение да бъде опростена неговата присъда. Свидетелите, които твърдели, че са виждали мъж, отговарящ на описанието на Флъд около местата, където били извършени изнасилванията, не бяха убедителни, имаше противоречия в показанията им. Флъд твърдеше, че бил намерил кредитната карта на последната жертва в коридора на жилищния си

блок. Той твърдял, че полицаите са го наакиснали, защото имал досие и живеел в същия район, където били извършвани изнасилванията.

На тип като Флъд лесно можеше да му бъде скроено обвинение. При наличието на досие, полицаите отпреди това знаели всичко за Ивендър. Живеел в квартала и работел на непълнен работен ден като разсилен в колежа. Приятелката, с която живеел, работела нощем, така че не би могла да му осигури алиби.

Ани затвори очи и си представи Стоукс. Като детектив, разследващ случаите, за него би било много лесно да подхвърли доказателство. Бил е в дома на Ренар вечерта, когато Форкейд откри пръстена на Пам. Всички се нахвърлиха върху Ник, като го обвиниха, че пречи на разследването само защото имаше по-раншно провинение. Никой не бе се усъмнил в Чаз Стоукс.

Тя зададе команда на компютъра да разпечата статиите, после се извърна на стола си, когато принтерът започна работа. Забеляза, че в далечния край на единия ред справочни издания едно лице се бе вторачило в нея за миг. Виктор Ренар!

Сърцето на Ани подскочи. Библиотеката беше почти празна. На първия етаж имаше само няколко възрастни жени четяха групово, опитвайки се да открият сатанинско послание в „Селестинското пророчество“. На втория етаж, където се намираше Ани, беше тихо като в църква.

Виктор подаде глава иззад друг рафт, забеляза, че тя гледа право в него и се дръпна назад.

— Виктор? — извика приглушено Ани. Остави принтера да работи, стана от стола и предпазливо тръгна към полиците. — Господин Ренар? Няма нужда да се криете от мен.

Мина бавно по едната пътека. Мускулите ѝ се бяха стегнали и дробовете я боляха, защото не смееше да си поеме дъх. Там осветлението беше слабо. Тръпки я побиха.

— Аз съм Ани Брусар, Виктор. Помниш ли ме? Опитвам се да помогна на Маркърс — каза тя и съвестта я загриза, тъй като лъжеше умствено недоразвит човек. Дали щеше да прекара някой ден повече в чистилището, щом крайната ѝ цел беше благородна? Целта оправдава средствата.

Понечи да се обърне надясно към редицата с научни издания и го зърна, свит в ъгъла вляво.

— Как си, Виктор? — попита отново и се опита гласът ѝ да прозвучи приятелски, все едно че искаше да си поговори с него. После бавно се извърна към него, за да не го изплаши.

Явно му беше неудобно, че тя се бе приближила толкова. Разстоянието между двамата нямаше и метър. Той издаде някакъв гърлен звук и започна да се люлее на място.

— Много ти се насъбра, нали? — каза Ани с искрено съчувствие.

Според малкото, което беше чела за аутизма, опитвайки се да разбере по-добре брата на Маркъс Ренар, установеният ред беше свещен. Въпреки всичко след смъртта на Пам Бишон животът на Виктор вероятно представляваше безкраен низ от тревоги. Пресата, полицаите, гневни граждани, които бяха насочили критичните си погледи и подозрения към семейство Ренар. Из града се носеха слухове, че може би и самият Виктор е опасен. Неговото състояние объркваше и плашеше хората. Поведението му в най-добрия случай изглеждаше странно и често неприемливо.

— Маска, маска. Няма маска — измърмори той, гледайки я под око.

„Маска“. След смъртта на Пам думата вече имаше заплашително значение, свързано с неотдавнашните изнасилвания. Изречена от човек с доста странно поведение, който по случайност бе и брат на заподозрения в убийство, тя звучеше зловещо.

Той вдигна книгата, която държеше — албум с репродукции на Одубон, закри лицето си и потупа с пръст илюстрацията на корицата — чудесна рисунка на присмехулник.

— *Mimus polyglottos*. *Mimus*, *mimic*. Маска, няма маска.

Той бавно свали книгата и погледна над нея. Очите му изглеждаха като от стъкло — прозрачни и немигащи.

— Трансформация, трансмутация, промяна. Маска.

— Смяташ ли, че ти приличам на някого? Така ли е? Напомням ли ти на Пам? — запита нежно Ани. Каква част от случилото се се бе запечатала в съзнанието на Виктор? Каква тайна, какъв ключ би могъл да бъде скрит в сложния лабиринт, който представляваше неговият мозък?

Той отново покри лице.

— Червено и бяло. Тогава и сега.

— Не те разбирам, Виктор.

— Смятам, че е объркан — чу се гласът на Маркърс.

Стресната, Ани се извърна към него. Въобще не беше чула стъпките му. Намираха се в най-далечния, най-тъмен ъгъл на библиотеката. От едната ѝ страна бе Виктор, Маркърс от другата, а зад гърба ѝ — стена.

— Да, приличаш на Пам, но не си Пам — довърши Маркърс. — Не може да реши дали това е добре или не, дали е минало или е настояще.

Виктор се залюля и започна да удря книгата по челото си, нареждайки:

— Червено, червено, излез.

— Разбираш ли езика му? — попита Ани.

— Донякъде. — Продължаваше да говори със стиснати зъби, челюстта му още беше стегната, но явно не му бе толкова трудно. Отоците по лицето му бяха спаднали. Синините изглеждаха жълто-черни на слабата светлина. — Той си има някакъв код.

— Много червено — промълви нещастно Виктор.

— Използва думата „червено“ за неща, които го тревожат — обясни Маркърс. — Всичко е наред, Виктор. Ани е приятелка.

— Много бяло, много червено — каза Виктор, поглеждайки над книгата към Ани. — Много бяло, много червено.

— Бялото е добро, червеното е лошо. Защо свързва двете, не мога да проумея. След стрелбата онази вечер е много разстроен.

— Сигурно — каза Ани и насочи вниманието си към Маркърс. — Снощи някой стреля и по мен.

— Боже мой! — Тя не успя да разбере дали изненадата му беше искрена или не. Той направи крачка към нея. — Засегна ли те?

— Не. Въпрос на случайност.

— Знаеш ли кой го е направил? Заради мен ли е било?

— Не знам. — Дали не е бил той, мина ѝ през ума.

— Ужасно е, че някой би поискал да те нарани, Ани — каза Маркърс и я изгледа напрегнато. Той премести тежестта на тялото си и се наклони към нея. — Особено, когато знаеш, че е някой, който е искал да те накаже за това, че постъпваш правилно. Тъжно е, но светът е такъв. Лошото се опитва да надмогне доброто. Сама ли беше? — Гласът му омекна. — Сигурно много си се изплашила.

— Меко казано — отвърна тя и устоя на желанието да се отдръпне. — Сигурно би трябвало да свиквам, изведнъж се превърнах в мишена.

— Влизам ти в положението. Представям си какво си преживяла, Ани — каза. — Някой се е опитал да ти отнеме живота чрез насилие. Това е посегателство върху теб. В такива случаи човек се чувства безкрайно уязвим, безсилен и самотен. Нали?

Сякаш мравки полазиха по гърба на Ани. Не че каза нещо заплашително или застрашително. Показа, че я разбира и е загрижен... но като че ли бе прекалено емоционален. Той попи угълчетата на устата си с носна кърпичка, сякаш разискваната тема бе предизвикала обилно слюноотделяне. Нещо в блясъка на очите му ѝ се стори почти вълнуващо, някак тайнствено. Някой не би го разбрал, с изключение на Пам Бишон. Вероятно и Илейн Ингръм преди нея.

— Знам какво ти е — каза той. — Знаеш, че знам. Ти вече толкова пъти ми помагаш. Искане ми се да бях при теб, за да те защитя. Сега се чувствам пълен егоист. Обадох ти се, че снощи някой хвърли камък към прозореца на долния етаж и се зачудих защо не ми позвъни. А точно по това време ти си била в опасност.

— Обадохте ли се в службата на шерифа? За камъка искам да кажа?

— Нямаше смисъл да си правя труда — отвърна той с горчивина. — Сигурно за тях камъкът се смята за преспапие. Сигурен съм, че са изхвърлили бележката.

— Каква бележка?

— Беше прикрепена към камъка с ластик. На нея пишеше „ТИ СИ СЛЕДВАЩИЯТ, КОЙТО ЩЕ УМРЕ. УБИЕЦЪТ.“

Виктор отново издаде писукащ звук и покри лице с книгата.

— Много се разстроихме — продължи Маркълс. — Някой тероризира семейството, а хората на шерифа не си мърдат пръста. Чувствам, че някой ме дебне така, както Пам се оплакваше, че някакъв умопобъркан я следи. В службата на шерифа всички ще са доволни, ако някой ме убие. Ти си единствената, която проявява загриженост за мен, Ани.

— Ами, боя се, че снощи се изплаших за себе си.

— Много съжалявам. Последното, което бих искал, е някой да ти причини болка, Ани... особено заради мен. — Приближи се още

повече към нея и наклони глава, сякаш да сподели някаква тайна. — Много мисля за теб, Ани — изрече тихо. — Ти го знаеш.

— Надявам се, че не в личен план, Маркърс — промълви тя, за да го изпита. На долния етаж имаше хора, брат му стоеше на десетина крачки и ги наблюдаваше над ръба на книгата с илюстрации. Едва ли би рискувал да направи нещо на такова място. — Работя по твоя случай и толкова.

За част от секундата изглеждаше като поразен, после се усмихна с облекчение.

— Разбирам. Сблъсък на интереси. Два пъти ми спаси живота, но е било само по задължение.

— Точно така.

— Това, че се ровиш да потвърдиш алибито ми и онази вечер дойде вкъщи, макар и официално случаят да не е твой, било е, защото си добър полицаи.

— Точно така — отвърна Ани и отново изпита неудобство. Той пак прозираше нещо в действията ѝ, което не беше вярно. Въпреки всичко не би казала, че отговорът му беше неуместен. — Аз просто съм един помощник-шериф. Само за такава можеш да ме смяташ, Маркърс. Разбираш ли какво ти казвам? Не бива да ми изпращаш подаръци.

— Беше жест на благодарност — каза той.

— Данъците, които плащаш, отиват за заплатата ми. Това е благодарността, от която имам нужда.

— Но ти направи много повече. Затова заслужаваш повече, отколкото получаваш.

Виктор изскимтя и започна да се люлее.

— Тогава и сега. Излез. Сега е моментът, Маркърс. Много червено.

— Не е редно да ми изпращаш подаръци.

— Имаш ли си приятел? — попита той и се изопна. В гласа му се долови нотка раздразнение. — Той разсърди ли се, че ти изпращам тези неща?

— Това не те засяга — отвърна Ани. Почти не смееше да мигне от страх да не пропусне някой нюанс в израза му, който би го издал.

— Много червено! — извиси глас Виктор, сякаш щеше да се разплаче всеки момент. — Веднага излез!

Маркъс погледна часовника си и се намръщи.

— По-добре да тръгваме. Наближава осем, когато Виктор си ляга. Не бива да променяме програмата, нали, Виктор?

Виктор притисна книгата към гърдите си и забърза към изхода.

Маркъс се поклони на Ани малко сковано в старанието си да прояви добро възпитание.

— Мога ли да те изпратя, Ани? Явно трябва да внимаваш.

Тя се сдържа да не му каже, че за нея едва ли би било безопасно да я изпрати. Или беше убиец, или вероятно мишена на убиец.

— Не съм готова да тръгвам. Имам още работа.

Той мълча, докато вървяха по пътеката към предната част на помещението, където бе по-светло.

— Научи ли нещо за онзи шофьор, който ми помогна?

— Не. Бях много заета.

— Но вярвам, че се опитваш да го откриеш.

Списъкът все още беше под попивателната на бюрото ѝ.

— Ще се опитам да направя каквото мога.

— Сигурен съм, Ани — каза той, когато стигнаха до празните читални маси, където Виктор чакаше на вратата, гледаше към коридора и се люлееше наляво-надясно. — Знам, че ще направиш всичко за мен, Ани. Ти си чудесна.

Преди Ани да успее да възрази пак, той каза:

— В петък ще бъдеш ли на танците?

Като че ли има намерение да ме покани, помисли си Ани удивена. Тя направи крачка встрани от него.

— Ще бъда с униформа, ако танците все пак се състоят. Дежурна съм.

Маркъс въздъхна.

— Много жалко. Напоследък много работиш.

Заради теб, помисли си Ани, но не поиска да му даде възможност отново да излее безкрайните си благодарности.

Тя проследи как братята Ренар си тръгват. Виктор криеше лицето си зад книгата с птиците. Маска.

Той искаше да скрие самоличността си зад друга фасада. Също както брат му криеше второто си аз зад обикновеното си лице. Ани се обърна към принтера и купчината статии, в които се споменаваха името на Чаз Стоукс, който пък се криеше зад значката си. Маска.

— Прав си, Виктор — измърмори тя на себе си и събра листата.
— Много маскирани хора се появиха напоследък.

— Не е същата — повтаряше Дол. — Предупредих те, че ще си личи. Имах предчувствие.

— Още не е изсъхнала, мамо — каза Маркъс и леко мацна стената с надеждата да улучи основния цвят на стената. — Когато е мокра, боята винаги изглежда по-тъмна.

Дол огледа критично стената на трапезарията. Тясното ѝ лице бе изопнато от напрежение. Кръстоса ръце и заяви:

— Според мен цветът не е същият. Как се казва? „Горски цвят“ ли е името на боята?

— Не знам, мамо. Боите са под номера, а не по имена.

— Е, трябваше да се казва „горски цвят“. Спомням си много точно, че избрах този цвят. Щом не пише, тогава откъде знаеш, че е същият цвят?

— Знам, същият е.

Той усещаше, че търпението му се изчерпва и я мразеше за това. Върна се от библиотеката, мислейки си за Ани, и чувстваше как приятна топлина се разлива по тялото му. Без да обръща внимание на непрекъснатия брътвеж на Виктор, по пътя към къщи си преповтаряше срещата им от изненадания поглед на Ани, когато се обърна и го видя, до едва доловимите намеци в тона ѝ. Тя не можеше открито да приеме вниманието му, докато не бъде оневинен за убийството на Пам. Разбираше я. Налагаше се да бъде дискретен. Щеше да бъде нещо като игра, тайна, в която само те бяха посветени.

— Не е „горски цвят“ — измърмори Дол и направи няколко крачки, за да огледа петното от друг ъгъл. — Точно както го предчувствах. Цветът няма да бъде същият каквото и да направим и всеки път, когато погледна към стената, ще ме обхваща същият страх както онази нощ. Страх и срам — животът ми се върти само около това. Напоследък почти не смея да излизам от къщи.

Маркъс сдържа думите, които му бяха на езика. Цяла сутрин го преследваше да я откара до града, защото искала да се отбие в аптеката и в супермаркета. Нямахше му доверие той да купи онова, което желаше, и отказа да му напише списък, защото не помнела имената, а

цветовете и марките на стоките. Естествено, не можела да изкара своята кола и сама да отиде, тъй като нервите ѝ били опънати и поради мистериозната парализа, която я сковаваше напоследък — пак заради него и вниманието, което той бе провокирал към семейството.

— Хлътнал си по онази жена — каза тя, сякаш просто се връщаше на разговора им отпреди девет часа. — Не мога да си обясня защо не си доволен, Маркъс.

„Да съм доволен от какво? От теб ли?“ Той я погледна крадешком, докато слизаше от столчето и се зае да почисти. Представи си как пъха главата ѝ в кофата с боя и я удавя в проклетата течност с горски цвят, но, разбира се, нямаше да го направи, нито пък щеше да натъпче напоената с боя гъба в устата ѝ и да я задуши или да я прободее в гърлото с отвертката, с която бе отворил кутията с боята.

— Погледни какво стана. Виж в какво се превърна живота ни.

— Не съм виновен за това, което стана, мамо — каза той и наби с гумения чук капака на кутията. Ако човек замахне с него с повече сила, дали би свършил същата работа като истински чук?

— Как да не си? — настоя Дол. — Тази жена ти беше завъртяла главата, сега вече е мъртва и естествено всеки смята, че ти си я убил. Трябваше да я оставиш на мира.

— Стана недоразумение — каза той и прибра инструментите си. Щеше да се наложи още веднъж да мине петното, но не можеше да остави боята така. На Виктор му харесваше вискозитета и плътността на боята и щеше да пъхне ръцете си в нея или да я разлее, за да види какво петно ще се образува на пода. — Ани ще разреши въпроса. Тя непрекъснато работи по него.

— Ани... — Дол поклати глава и го последва в кухнята.

— Тя не е по-добра от другите, Маркъс. Запомни ми думите, тя не ти е приятелка.

Той спря до задната врата и изгледа възмутено майка си.

— Тя ми спаси живота. Не е нейна работа да ми помага. Смятам, че това означава думата приятел.

Бутна вратата с лакът и отиде до малката заключена барака, където държеше боите и инструментите си. Една крушка осветяваше стените от нерендосано кипарисово дърво. Остави боята и инструментите и изгаси лампата. Ако почакаше известно време, знаеше, че майка му щеше да отиде да си легне и до сутринта нямаше

да му се наложи да говори с нея. Беше почти десет часът. Тя трябваше да се прибере в стаята си за началото на новините, макар че не можеше да обясни защо. По една или по друга причина новините обикновено я дразнеха и отвращаваха. Но за нея беше ритуал. Вършеше го така, както се грижеше за Виктор.

Тя не бе в състояние да разбере отношението му към Ани, каза си той, докато чакаше лампата в кухнята да изгасне. Каква представа имаше майка му от приятели? Доколкото знаеше, тя никога не беше имала приятели. Съмняваше се дори дали с баща му са имали приятелски отношения. Никога нямаше да разбере какво чувства към Ани.

Лампите в кухнята изгаснаха, а после и в хола. Маркълс мина през терасата в работната си стая, като влезе през френския прозорец, ключът за който държеше под една саксия. Първо се отби в спалнята да глътне перкодан, за да успокои болките и нервите си, после се върна в студиото и извади нещата си от скришния шкаф.

Лекарството скоро започна да действа. Отпусна го. Той изпита усещане сякаш летеше. Освободи го от физическата болка и емоционални неприятности. Загледа се в рисунката си и прогони всичко от мислите си, освен Ани.

Разбира се, че бе увлечен по нея. Тя беше хубава, интелигентна, справедлива. Тя беше неговият ангел. Така я наричаше, когато си представяше тях двамата заедно. Така щеше да я нарича скришом. Беше нещо малко, което щяха да си знаят само двамата. Прокара пръст по устните си, сякаш ги заключваше, после се усмихна на себе си. Това вече бе станало нещо като таен знак. Трябваше да се пазят. Да бъдат дискретни. Тя поемаше риск, за да му помогне.

Взе в ръце малкия спомен от масичката и го завъртя в дланта си, усмихвайки се на каприза, който прояви. Беше глупаво и едва ли отиваше на голяма жена със сериозна професия, но ѝ подходеше. Все пак в много отношения тя си оставаше момиче — свежа, непокварена, весела, неуверена. Спомни си с най-големи подробности колебанието, изписано на лицето ѝ, когато тази вечер се обърна и го видя в библиотеката. Прииска му се да я прегърне. Вместо нея сега държеше в ръка смешното пластмасово алигаторче със слънчеви очила и червена баретка, което открадна от огледалото за обратно виждане на джипа ѝ.

Сметна, че тя нямаше да има нищо против, че го е взел. Беше още една малка тайна между тях. Леко целуна алигаторчето и се усмихна. Перкоданът загряваше вените му като топло вино. Затвори очи за миг и му се стори, че тялото му се отлепва от стола и се понася във въздуха.

Беше извадил част от своите съкровища. Остави алигаторчето на масичката, взе малката снимка в изискана рамка и прокара пръст по ръба, усмихвайки се тъжно на жената на снимката. Пам. Пам и милата ѝ дъщеричка. Какво само можеше да стане, ако Стоукс и Дони Бишон не бяха я настроили срещу него.

Изпълнен със съжаление, той остави снимката настрана и взе медальона. Ако го дадеше на Ани, това щеше да означава приемственост.

Стиснал медальона в едната си ръка, той взе молива в другата и допря върха му до хартията.

— Знаех си!

В тези две думи се съдържаше огромно обвинение. Въпреки успокояващото действие на лекарството, Маркърс изправи гръб, когато чу този глас. Майка му стоеше зад него. Не беше я усетил да влиза през спалнята, отдаден на фантазиите си.

— Майко...

— Знаех си — повтори Дол и впери очи в рисунката на масата. Просълзи се и се разтрепери. — Маркърс, недей пак.

— Ти не ме разбираш, мамо — каза той и стана от стола.

Медальонът все още висеше в юмрука му.

— Разбирам, трогателен си в наивността си. Мислиш, че тази жена те иска ли? Иска да те вкара в затвора! Там ли ти е мястото, Маркърс?

— О, мамо!

Тя се спусна покрай него, грабна снимката от масичката и я стисна толкова силно в ръката си, че металната рамка се вряза в пръстите ѝ. Взя се негодуващо в снимката на Пам. Цялото ѝ тяло трепереше. После се разрида и я захвърли в другия край на стаята.

— Защо? — проплака. — Как можа да го направиш?

— Аз не съм убиец! — извика Маркърс. Сълзи пареха очите му. — Как можеш да си го помислиш, мамо?

— Лъжец! — Тя замахна, блъсна го силно в гърдите с отворена длан и изцапа ризата му с кръвта си. — Сега мен ме убиваш!

Обърна се и с ръка помете всичко от чертожната маса.

— Мамо, недей! — извика Маркърс и грабна ръката й, когато тя се пресегна към портрета.

— Маркърс! — Дол прокара ръка по бузата си и изцапа лицето си с кръв. — Не мога да те разбера.

— Да, не можеш! — извика той и усети пареща болка на лицето си, когато шината на челюстите му се опъна. — Обичам Ани. Ти не можеш да ме разбереш, защото не знаеш какво е любов. Само знаеш да се налагаш. Знаеш как да манипулираш. Но не знаеш какво е любов. Махай се! Излез от стаята ми! Никога не съм те канил тук. Това е единственото място, където мога да се отърва от теб. Махни се! Излез!

Повтори същото още няколко пъти, после започна да търчи из стаята и да удря разни неща. В яростта си счупи и събори една кукленска къща на пода, където тя се пръсна на трески. С всяко замахване си представяше, че стоварва ръката си върху лицето на майка си, разбива киселата й физиономия, удря я по тялото, чупи костите й.

Най-накрая падна върху работната си маса, ридаейки и удряйки с юмруци, докато яростта му не премина. Остана да лежи дълго с мътен и блуждаещ поглед, взрян в нищото. След известно време осъзна, че майка му си бе отишла. Изправи се бавно и огледа стаята. Безпорядъкът го ужаси... Скърпите му спомени, тайните му лежаха изпочупени на пода. Неговото светилище бе поругано и унищожено.

Без да си направи труда да вдигне падналия стол, Маркърс грабна ключовете си и излезе.

Виктор стоеше сред бъркотията, люлееше се напред-назад и хленчеше. Къщата беше тъмна и тиха, а това означаваше, че всички са заспали, тоест бяха престанали да съществуват. Маркърс му забраняваше да влиза в неговите владения, но сега той спеше и следователно забраните му не важаха. Виктор обичаше да идва тук и да седи сред малките къщички. Освен това знаеше къде Маркърс държи съкровищата си и понякога отваряше скришната вратичка, където брат му държеше скърпите си вещи и ги докосваше. Чувстваше се всемогъщ,

тъй като знаеше за скришната вратичка и пипаше тайните неща без нечие знание. В такива случаи виждаше яркочервено и бяло. Беше крайно вълнуващо.

Тази вечер Виктор чувстваше, че бе много червено. Изобщо не успя да го изключи от съзнанието си — дори по обичайното време. Червените тонове се въртяха пред очите му, попиваха и разяждаха мозъка му. А Контрольорите — дребните личица, които си представяше, че населяват главата му — съдници на чувствата и правилата на поведение — само го наблюдаваха неодобрително. Контрольорите винаги му се сърдеха, когато не успяваше да възпре червените тонове. Червено, червено, червено. Тъмно и светло. Навсякъде около него. Пропило се в мозъка му.

Опита се да се успокои с книгата, но и птиците го гледаха оттам сърдито, сякаш знаеха за какво си мисли. Като че ли чуваха гласовете. Чувствата го заливаха като придошла вода и бяха толкова стремителни, че го давеха. Стори му се, че не може вече да си поеме дъх.

Беше чул гласовете по-рано. Проникваха в стаята през пода. Наситено червено. Виктор не обичаше гласовете без лица, особено червените гласове. Чуваше ги от време на време и онова, което говореха, никога не беше бяло, а винаги червено. Той сядаше на леглото си и внимаваше краката му да не докосват пода, защото се боеше, че гласовете могат да изпълзят под пижамата по краката му и да влязат в тялото му през ануса.

Виктор изчака гласовете да се махнат. После постоя още малко. Три пъти преброи магическото число шестнайсет, преди да излезе от стаята. Пристъпи във владенията на Маркълс, изкушен да види лицето, въпреки че то го смуцаваше. Понякога се получаваха така. Понякога не можеше да се спре да удря с юмрук по стената, макар да знаеше, че ще го заболи.

Безпорядъкът в стаята го разтревожи. Не понасяше счупени неща. Мозъкът го болеше, когато видеше счупено стъкло или дърво. Струваше му се, че вижда всяка разкъсана молекула и усещаше болката, която тя изпитва. Все пак стоеше в стаята заради лицето.

Затвори очи и видя лицето, отвори ги и го видя отново — същото, същото, същото, но все пак различно. С маска, без маска. Това предизвика силно червено чувство. Пак затвори очи и преброи магическото число на дробни.

Ани. Тя беше Другата, но не онази Другата. Беше Пам и все пак не беше Пам. Беше Илейн и не беше Илейн. С маска, без маска. Също както по-рано, а тогава беше силно червено.

Виктор се люлееше и скимтеше беззвучно. Яркостта се засилваше. Сетивата му бяха твърде изострени. Всички части на тялото му се бяха втвърдили от напрежение, дори пенисът му. Боеше се, че паниката ще го събори и ще го парализира, тогава червеният цвят ще си остане в главата му и никой нямаше да успее да го махне оттам.

Вдигна ръце и докосна любимата си маска. Започна да се клати. Сълзи се търкулнаха по бузите му, докато се взираше в рисунката с молив на брат си на Ани Брусар и нащърбената кървава сълза, която се стичаше през лицето ѝ.

ГЛАВА 41

Ким Йънг бе редовна посетителка на бар „Вуду“. Работеше от три до единайсет като помощник-мениджър в „Кук Пик“ на улица „Дюма“ в Байю Бро и тази вечер прецени, че е заслужила бира или две след осем часа чистене на газови помпи, продажба на лотарийни билети и гонене на младежи, преди да окрадат заведението и то да фалира. Освен това Ики Кебодо, момчето, което стажуваше при нея, беше доста странно — миришеше на мръсно пране и имаше толкова много пъпки по лицето, че си представяше как някой ден цялото му лице се пръсва и направо изтича. След осем часа, прекарани в компанията на Ики, една бира бе най-малкото, което заслужаваше.

Затова като правило на път за вкъщи спираше в бара на чашка. Майк го нямаше. Стъкмяваше такелажа на „Трай Стар“ в Залива. Живееха в покрайнините на Лък в спретната малка тухлена къща с голям двор. Бяха женени по-малко от година и досега Ким намираще, че брачният живот си имаше и добри, и лоши страни. Майк беше същинско съкровище, само дето оставаше сама в продължение на седмици, докато той се занимаваше с такелажа. Беше заминал и щеше да го няма поне седмица.

Той щеше да пропусне карнавала в Байю Бро и затова Ким се ядосваше. На двайсет и три години тя все още обичаше да излиза, затова беше решила непременно да отиде на забавата и без Майк, щом той не желаше да си вземе отпуск. Той винаги си взимаше отпуск по време на ловния сезон, когато желаше да се развлича.

Майната му! Нямаше цял живот да изглежда добре в опънати джинси. Вече се бе уговорила да отиде на карнавала заедно с Жан-Мари и Кандейси. Щяха да го прекарат по женски. Винаги се намираха много мъже, с които биха могли да потанцуват на улицата — ако градоначалниците разрешаха тази година да има танци.

Всички бяха наплашени заради изнасилвача. Една от жертвите му бе умряла през деня. Чу го по радиото.

Ким никога не би го признала открито, но през последната седмица не спеше добре. Замисли се дали докато Майк го няма, да не се премести при сестра си, но едномесечното бебе на Веки имаше колики и на Ким не ѝ се ходеше там. Все пак не беше беззащитна.

„Искам да знам, щом баптистите не могат да ходят в Дисни Уърлд заради гейовете, могат ли да ходят в парка «Буш»? — поинтересува се слушател на радиото. — Как ще разберат дали в парка «Буш» или в «Сикс Флегс» не работят гейове? Братовчедът на моя шурей работи в «Сикс Флегс» и си е откровен хомосексуалист. Ако питате мен, всичко това е пълна глупост. Какви са тези добри християни, които обикалят и се опитват да определят дали напълно непознати за тях хора са хомо или хетеросексуални?“

„Това е опасна тема като кутията на Пандора. Дали ще се намери някой баптист да отговори? Слушате Кей Джей Ю Ен, разговори по всяко време. Участвайте, за да спечелите големия джакпот. Ще се чуем отново след рекламите.“

Ким нямаше нищо против да спечели джакпота. С Майк си говореха да спестяват пари за нова лодка. Бог ѝ беше свидетел, че доста често се обаждаше на тази глупава радиостанция. Дори тази вечер позвъни от „Куик Пик“, за да изкаже мнението си относно това дали да се забранят танците на улицата. Самата мисъл беше глупава. Никой нямаше да бъде изнасилен, докато се танцуваше на улицата. Досега най-лошото, което се бе случвало, бяха юмручни схватки.

Тя направи завой със стария каприс под навеса до къщата, докато Закари Ричард пееше за някакво казино надолу по реката.

Къщата си беше здрава и читава, точно такава, както я бе оставила. Върху кухненската маса имаше кош с дрехи, които чакаха да бъдат сгънати. Тя го грабна, отнесе го в спалнята и ги сгъна, докато гледаше повторение на „Бар наздраве“ на малкия цветен телевизор, който бе купила специално за скрина.

Легна си около един и половина след полунощ и дълго лежа будна, заслушана в шумовете из къщата. Навън вятърът се бе усилил. Обзе я безпокойство, докато се опитваше да определи дали шумът, който чува, идваше от люлеенето на клоните на дърветата или от прокрадващи се стъпки под прозореца. Към два без десет се унесе, леко намръщена, пъкнала дясната си ръка под възглавницата на Майк.

В два и деветнадесет се сепна и се събуди. В къщата имаше някой. Усещаше заплашителното му присъствие. Сърцето ѝ се разтуптя силно. Изчака за миг в леглото напълно неподвижна.

Беше оставила включена лампата в банята по-надолу по коридора и сноп слаба светлина се процеждаше през открената врата към коридора.

Видя го да приближава. Черна, гибелна фигура. Чертите му не се виждаха. Нито лицето му. Пристъпваше тихо като смъртта.

Смърт.

„Защо мен? — Ким си зададе въпроса, когато той пристъпи в спалнята. — Защо е избрал мен? С какво съм го заслужила?“

Щеше да узнае по-късно, помисли си, докато той се приближаваше към леглото. Щеше да разбере, след като го убие.

Само с едно движение, без никакво колебание Ким Йънг седна в кревата, измъкна пистолета изпод възглавницата на съпруга си и натисна спусъка.

ГЛАВА 42

Сънят беше в червени тонове. Приглушена червена светлина, зърнеста като прах. Тъмночервени сенки, втечнени като кръв. Тя стоеше пред някакво огледало, но лицето, което се вираше в нея, не беше нейното. Беше на Линдзи Фокнър, която я гледаше обвинително. Ани се пресегна да докосне огледалото. Духът се отлепи от стъклото и мина над нея, всъщност през нея.

Извърна се и понечи да побегне, но тялото ѝ сякаш се бе враснало в як червен мускул, който избуяваше от пода и се виеше нагоре по стената. В другия край на стаята духът изведнъж падна по гръб на земята и започна да крещи. После подът се изду и се извиси нагоре, превръщайки се в стена. Духът се преобрази в Пам Бишон. Кръвта се стичаше като вино от отворените ѝ рани. Тъмните ѝ очи се вираха безжизнено в Ани.

Ани извика, успя да се изтръгне от съня и се събуди. Чаршафът се бе увил около тялото ѝ като саронг. Успя да се освободи от него и седна на дивана, обхвана главата си с ръце и я подпря на тях. Косата ѝ бе разрошена и мокра от пот. Фланелката ѝ също бе влажна. Климатикът се включи и избълва студен въздух, от който я побиха тръпки. Тревожният сън не се отделяше от нея като телесна миризма. Сенки и кръв. „Страна на сенките.“

— Права каквото мога, Пам — промълви. — Всичко, каквото мога.

Беше прекалено напрегната, за да легне отново. Отиде в спалнята и си смени фланелката. Форкейд беше почистил всичко, но тя не събра сили да легне в леглото. Може би щеше да го стори чак след като избледнее картината с котката от съзнанието ѝ. След като всичко свърши и намери време да боядиса стената, да си купи нови възглавници... Или може би това просто бе една от многото явни и невъзвратими промени в живота ѝ.

Отиде в кухнята да пийне нещо, но вместо това извади един „Сникърс“ от камерата на хладилника. Докато отхапваше от

замръзналия шоколад, тя се разходи из хола на светлината на стерео системата и радиостанцията, без да се блъсне в нищо. Ник беше някъде навън. Стоеше на пост. Не искаше да го тревожи, като запали лампа в два и половина, макар че би предпочела да ѝ прави компания. Свикваше с компанията му и това я плашеше.

Отново се отпусна на дивана и потърка с голото си стъпало муцуната на препарирания алигатор.

— Може би е време да си взема истинско животно, а, Алфонс? — изрече тихо.

Алигаторът ѝ отвърна с обичайната си зъбата усмивка.

В другия край на стаята радиостанцията изграка съобщение:

„До всички полицаи в околността: имаме по всяка вероятност 245 и 261 на Дъф Роуд 759 в Лък. Стреля се. Код 3.“

Възможно нападение и изнасилване. Всички помощник-шерифи бяха длъжни да отидат бързо с пуснати дълги светлини и сирени.

„Човекът, който се обади, каза, че тя го е застреляла — каза диспечерът. — Изпращаме линейка.“

Лък беше малко по-надолу по пътя от другата страна на езерото. Ако предчувствието не я лъжеше, Чаз Стоукс може би лежеше в локва кръв на Дъф Роуд 759.

Два екипа я бяха изпреварили. Колите бяха спрени под ъгъл пред малката тухлена къща и сигналните им лампи продължаваха да светят. Един полицай седеше на бетонните стъпала пред къщата и или чакаше линейката, или му бе прилошало. По-скоро второто, предположи Ани, докато се приближаваше по моравата.

Изправяйки се на крака той се хвана за перилото от ковано желязо. Лампата на предната веранда осветяваше лъскавата му червеникава коса и Ани благодари на Бога за дребните неща в живота. Полицаят беше Дусе. Кръвта вода не става и е по-силна от братството. В Южна Луизиана кръвта е по-силна от всичко останало.

— Ей, Ани, ти ли си?

— Ей, Тий-Руж, как си?

— Изповръщах си червата. Ти какво правиш тук?

— Чух съобщението по радиостанцията. Помислих, че жертвата би предпочела да има още една жена до нея — излъга тя.

Тий-Руж изсумтя и махна с ръка.

— Жертва и половина. Някой трябва да вдигне нощничката на това момиченце, но нищо чудно да открие, че отдолу крие космати топки. Застреляла е кучият му син право в лицето с пистолет с рязана цев.

— О-хо! Кой е той? — попита Ани, стараейки се гласът ѝ да звучи спокойно, макар и съвсем да не се чувстваше така. Представи си как Стоукс се промъква към леглото на жената и как тя насочва пистолета и стреля в лицето му.

Тий-Руж сви рамене.

— Скъпа, и родната му майка не би го познала. Няма никакви документи в себе си, но е бил с маска. Има пера, накъдето и да се обърнеш. Проклето място! Гаднярът на сезона е тук.

— Обади ли се на детективите?

— Да, но кой знае къде е Стоукс. Сигурно в леглото с някоя мацка. Е, не искам да кажа нищо лошо.

Сърцето на Ани се разтуптя още по-силно.

— Пейджърът му не отговаря ли?

— Засега не. Куинлан е тръгнал за насам, но той пък живее чак в Девъро. Сигурно ще се забави.

— Кой е вътре? — попита тя и тръгна към вратата.

— Питър.

Ани изпъшка, влезе в къщата, а в това време се чу как спирачките на трета полицейска кола изскърцаха. Всички патрулни коли в общината изоставиха работата си и се запътиха на горещото място на престъплението. Всеки искаше да участва в приключването на случая по Заговезни.

В хола нямаше нищо. Жертвата не се забелязваше. Спалнята явно бе направо по коридора и след това вляво. Питър стоеше на прага до краката на поваления нападател. Ани си пое дълбоко дъх и тръгна по коридора.

— Скоро няма да ям пица — промълви Питър, после вдигна очи, за да види кой идва. — Брусар, какво, по дяволите, правиш тук? Тази вечер не си дежурна. Та ти почти вече не си на работа.

Ани не му обърна внимание, извърна се и погледна мъртвеца. Не беше първия мъртвец, когото виждаше. Дори не беше първият застрелян почти от упор и гледката в никакъв случай не беше приятна.

Изнасилвачът лежеше на пода с разперени ръце. Беше облечен с черни дрехи, които покриваха цялото му тяло, включително и ръцете. Може да бе чернокож, бял или индианец — никой не би могъл да каже. От лицето му практически не бе останало нищо. Физиономията от кости и плът, която отличава всяко човешко същество от другите, бе заличена. Живото месо, раздробените кости и откритият мозък можеха да принадлежат на когото и да е. Част от черната маска с пера бе залепнала по разбития череп. Въздухът бе наситен с воня на насилствена смърт.

— Боже мой... — изрече Ани и коленете ѝ омекнаха. Парчето „Сникърс“ понечи да се върне по обратния път и тя трябваше да се удържи да не оплеска на свой ред местопрестъплението.

Парченца и частици от лицето на нападателя бяха полепнали дори по тавана и по бледожълтите стени. Пистолетът с рязана цев лежеше върху леглото.

— Ако не можеш да издържиш, отивай си, Брусар. Никой не те е викал — каза Питър и заобиколи леглото, за да прибере пистолета. — Стоукс няма да се зарадва, като те види.

— Така ли? Ще видим — измърмори Ани и се помъчи да реши какво да прави. Дали, когато дойде Куинлан да не го дръпне настрани и да му каже предположението си? Или просто да изчака нещата да се развият от само себе си? Никой нямаше да ѝ изкаже благодарност, че е подозирала Стоукс.

— Хей! — възкликна Питър, приятно изненадан като дете, намерило скрита награда. — Поне знаем, че е имал едно синьо око.

— Как разбра?

Злобна усмивка се появи на лицето му, когато се наведе над леглото и се вторачи в откритието си.

— Ето го. Само го погледни! Трябва да е изхвъркнало направо от орбитата си, когато куршумът го е улучил! Лежи тук като малко яйце.

Ани си представи тюркоазносините очи на Стоукс, докато заобикаляше тялото. Но преди да види находката на Питър, зад гърба си чу познат глас.

— „Мъжът без лице“. Някой гледал ли е филма? Ала този е още по-ужасен. Да пукна, ако лъжа.

Ани се обърна и се закова на място. Стоукс стоеше и оглеждаше тялото, дъвчейки наденичка. Шапката на главата му се бе килнала

назад.

— За Бога, Брусар, ти си като проклета гонорей — нежелана, неканена, от теб човек не може да се отърве.

— Вярвам, че говориш от опит — успя да каже Ани. До този момент не си беше давала сметка колко убедена бе, че Стоукс е престъпникът. Испита смесени чувства на разочарование, облекчение и вина, докато го гледаше как обикаля около тялото.

— Кой изобщо те е канил тук? — попита Стоукс. — Нямаме нужда от секретарки, нито от полицейски кучета.

— Сметнах, че жертвата ще бъде по-доволна, ако около нея има друга жена.

— Вероятно, ако не беше мъртъв.

— Имах предвид жената.

— Тогава иди да я намериш и се махай от местопрестъплението. — Той я изгледа право в очите и изрече сериозно: — Не желая да ми се месиш, докато събирам доказателства.

Когато Ани излезе в коридора, Стоукс се наведе над леглото и огледа пистолета.

— Човече, ей това наричам контрол на раждаемостта. Разбираш ли какво искам да ти кажа?

Питър се засмя.

Жертвата — Ким Йънг, седеше в малката си спретната кухничка в жълто. Беше се облегнала на плота и трепереше сякаш току-що бе излязла от фризер. Бледосинята кукленска нощничка, с която бе облечена, едва покриваше горната част на бедрата ѝ и цялата бе опръскана с кръв и късчета плът. Лицето и русите ѝ къдрици също бяха опръскани.

— Аз съм помощник-шериф Брусар — рече любезно Ани. — Искате ли да седнете? Добре ли сте?

Тя я изгледа със стъклени очи.

— Аз... застрелях онзи човек.

— Да, вярно.

От мястото, където стоеше Ани се виждаше отворената врата на трапезарията към двора, откъдето бе влязъл нападателят. До бравата бе изрязан полукръг от стъклото.

— Видяхте ли го, преди да дръпнете спусъка?

Тя поклати глава и извади парченце кост от косата си. То падна на пода от теракота до босия ѝ крак.

— Беше много тъмно. Нещо ме събуди и... много се уплаших. После той дойде до леглото и аз... аз...

Задави се от сълзи. Лицето ѝ се зачерви.

— Ами ако беше Майк? Можеше да е Майк! Направо стрелях в него...

Въпреки кръвта и мръсотията, Ани прегърна Ким Йънг през раменете, докато жената си представяше как по погрешка би могла да убие човека, когото обичаше. Така че вместо да бъде героиня, както непременно биха я нарекли, когато пресата научеше историята, щяха да я обрисуват като глупава истеричка, заблудена, прекалено изнервена жена, която щеше да бъде принудена да плати ужасна цена. Разликата беше в резултата, не в постъпката ѝ. Още един от малките уроци на живота.

Името на нападателя беше Уилард Роуч, чието прозвище сред старите му приятели в затвора беше Бастуна Роуч. Имаше дълга и противна история от сексуални престъпления, както и две присъди. Последната му присъда бе в Ангола, а през 1996 година бе излязъл от затвора. Последният му адрес, записан в държавната изправителна система, бе от Шривпорт, откъдето бе избягал от патрулния полицаи, който го наблюдавал и после променил самоличността си.

Под името Уилям Данъм в края на декември се преместил в Байю Бро и успял да си намери работа като техник в радио Кей Джей Ю Ен, използвайки фалшива препоръка, която никой не си бе направил труда да провери. Работейки вечерни смени с Оуен Онофрио, Роуч отговарял на телефона и записвал имената и адресите на слушателите, които се обаждали за огромния джакпот. От този списък той избирал жертвите си.

След доказателствата, намерени в дома на Роуч, имало фотокопия на списъците и бележките му, надраскани отстрани. До името на Линдзи Фокнър бе написал „разюздана кучка“. Също в дома му бе намерена кутия с половин дузина черни маски с пера за Заговезни, купени от търговец на едро в Ню Орлиънс.

Информацията излизаше на части през деня, започвайки с откриването на колата на Роуч, паркирана наблизко до дома на Ким Йънг. Според инструкциите на шерифа от трупа на Роуч бяха снети отпечатъци, които бяха разпратени за сверка чрез щатската автоматизирана система за пръстови отпечатъци с гриф „спешно“. Бързането беше заради пресконференцията, определена за четири часа следобед. Ноблие искаше случаят да бъде напълно приключен преди началото на карнавала, за да извлече максимална полза.

Ани крачеше в архивния отдел цял ден като животно в клетка. Толкова искаше да участва в екипа на помощник-шерифите и детективите, които правеха обиск на караваната на Роуч, събираха доказателства от регионалната лаборатория в Ню Иберия и правеха справки по телефона, за да съставят биография на изнасилвача. Майрън не ѝ разреши да помогне при каталогизиране на доказателствата, донесени в службата за съхранение.

Почти не издържаше на напрежението. Искеше да види доказателствата, да проследи процеса на идентифициране на отделните съставки от вината на Роуч, за да може да пропъди натрапчивата мисъл, която се бе загнездила в главата ѝ, че Чаз Стоукс бе извършил престъпленията, и че това от своя страна би могло да ги доведе обратно до убийството на Пам.

Но предположенията ѝ си останаха само теория. Както Форкейд бе изтъкнал, тя не разполагаше с никакви доказателства, с нищо, освен с подозрения и догадки. Работата на детектива се състоеше в това да открие неопровержимо доказателство, да построи разследването си върху солидна основа, което Стоукс би трябвало да направи, преди Уилард Роуч да бе имал възможността да нападне Кей Ейзнър, Линдзи Фокнър и Ким Йънг, ако след изнасилването на Дженифър Нолън Стоукс се бе потрудил да поработи по-задълбочено.

Вместо това Стоукс направи разследване на Роуч след станалото и без угризения приемаше поздравления за работата си като детектив. Тъй като всички бяха доволни, че с този човек, който всяваше ужас в общината, вече бе свършено, хората предпочитаха да не обръщат внимание на факта, че Роуч бе живял на същия паркинг за каравани като Дженифър Нолън и никой не го бе разпитал след изнасилването ѝ. Той не си беше вкъщи онази сутрин, когато започна разследването. Самата Ани бе почукала на вратата му и бе докладвала на Стоукс, че го

няма. Нито Стоукс, нито Мълън си бяха направили труда да се върнат там. Ако бяха го направили, може би по-късно някой щеше да го разпознае, след като разпратят из щата факсове с описание и снимки на сексуални манааци, пуснати от затворите през последната година.

След всички лоши събития, които се бяха случили през последните седмици, участъкът имаше нужда да отпразнува нещо. Смъртта на Уилард Роуч се смяташе за триумф, макар че нито самият участък, нито специалният отряд имаха някаква заслуга за слагане край на престъпленията на Роуч. Ако не нещо друго, мислеше си Ани, поне трябваше да изпитват неудобство. Наложил се млада служителка от „Куик Пик“ с пистолет с рязана цев да спре изнасилвача. Спокойно щяха да понесат и смъртта на Ким Йънг, ако Роуч бе успял да ѝ отнеме пистолета. Но като че ли никой друг не разсъждаваше по този начин.

В края на деня шерифът представи заключението по случая пред медиите като грижливо опакован подарък. Само Смит Причет не изглеждаше кой знае колко зарадван, защото шумът се вдигаше само около Ноблие и всъщност нямаше престъпник, когото да съдят. Все пак той не пропусна възможността да участва в ритуала и заяви, че светът бе станал по-добър без Уилард Роуч. На Ким Йънг нямаше да бъде предявено обвинение, тъй като бе стреляла при законна самоотбрана в собствения си дом.

Всеки се смята за победител, помисли си Ани, докато стоеше отстрани и наблюдаваше пресконференцията по телевизията в стаята за почивка. Всички, с изключение на Дженифър Нолън, Кей Ейзнър, Линдзи Фокнър и Ким Йънг, която въпреки че бе избегнала злата участ на посестримите си, бе пръснала главата на човек и нямаше да го забрави до края на живота си.

Ани се върна в архивния отдел с усещането, че нещо е останало недовършено. „Концентрирай се“, би казал Форкейд. Случаите за изнасилване бяха приключени. Нейната задача бе убийството на Пам. Затова трябваше да насочи вниманието си към Маркълс Ренар и Дони Бишон.

— Нямах капка уважение към отдела — поздрави я кисело Майрън. — Тук съм се заринал с работа, а ти отиде да гледаш телевизия.

Ани обърна очи към тавана, докато взимаше следобедната поща.

— Боже мой, Майрън, червата ти пак са се разбунтували! Защо не се усамотиш за малко? Това е архивен отдел. Не охраняваме Обетованата земя и няма защо да ми крещиш.

Очите на чиновника щяха да изхвъркнат от орбитите. Ноздрите му се разшириха и кльощавото му тяло се разтресе от гняв.

— Край, помощник-шериф Брусар! Вече не те искам в моя отдел. Не мога да те понасям!

Той излетя от стаята, затръшна вратата зад себе си и се запъти към кабинета на Ноблие. Ани се провря през гишето и извика след него:

— Така и така отиваш там, поискай да ме върнат на старата ми работа!

Когато той изчезна от погледа ѝ, я загриза вина. Винаги бе уважавала Майрън такъв, какъвто беше, докато не се наложи да работи при него. Винаги се отнасяше почитателно към по-възрастните и началниците си с няколко изключения. Може би се дължеше на лошото влияние на Форкейд. Или може би я занимаваха много по-важни неща, отколкото да се подмазва на Майрън.

Прегледа пощата, знаейки, че Майрън щеше да побеснее, ако отвореше нещо, което той смяташе за важно. Повечето писма бяха от застрахователни компании — молби за доклади от пътнотранспортни произшествия и така нататък. Един плик с подател болницата бе адресиран до нея.

Ани го отвори и извади лист, който приличаше на резултати от лабораторни изследвания. Копие от химическия анализ на кръвта на Линдзи Фокнър, който доктор Ънсър бе поискал, когато Линдзи изпадна в криза. K+: 4.6 mgEq/L. Cl-: 101 mgEq/L. Na⁺⁺: 139 mgEq/L. BUN: 17mg. Глюкоза: 120. Изследванията вече нямаха голямо значение. Вероятно на Уилард Роуч щеше да бъде вменена вината и за нападението и смъртта на Линдзи Фокнър, освен ако аутопсията, която Стоукс бе поискал, не покажеше друго.

— Оставих съобщение при секретарката на шериф Ноблие — обяви. Майрън. — Надявам се, че до края на деня ще бъдеш преместена.

Ани не си направи труда да го поправи, макар да си помисли, че поне до понеделник трябваше да бъде или преместена, или освободена, в зависимост от настроението на Гюс. Беше петък. По-

малко от час оставаше до края на работното време. Шерифът несъмнено празнуваше и се черпеше с градоначалниците.

— В такъв случай мога да си тръгна, нали? — каза Ани.

— За последно официално поръчение като твой помощник, ще отнеса този доклад на детективите. Не искам да се карам с теб, Майрън.

Ани влезе в „Пица Хът“, без дори да позвъни. Перес, който разговаряше по телефона, я изгледа нетърпеливо. Тя размаха рапорта пред очите му и направи знак към стаята на специалния отряд.

Всички членове на специалния отряд бяха поканени на пресконференцията, за да може Ноблие да се появи с тях и да получи похвали, че е проявил достатъчно съобразителност, като е подбрал толкова способен екип. Бяха оставили командния си център в такова състояние, сякаш в него бяха вилнели крадци. Радиото върху шкафа с картотеката беше пуснато силно и оттам гърмяха „Уайлд Чупитулас“.

Крачейки покрай масата, Ани запрехвърля папките, докато стигна до една с надпис „ФОКНЪР, ЛИНДЗИ“. Стори ѝ се прекалено тънка за жена, умряла от толкова ужасна насилствена смърт. Нямахше какво много да се добави към нея, преди случаят да се сметне за приключен и да бъде изпратен в царството на Майрън. Трябваше да се добави докладът от аутопсията, заключителният доклад на Стоукс и толкова.

Тя отвори папката и извади бележката от лабораторията, която Стоукс вече бе взел, прегледа документа, за да се увери, че е получила същият, K+: 4.6 mgEq/L. Cl-: 101 mgEq/L. N3++: 139 mgEq/L. BUN: 17mg. Глюкоза: 120.

— Какво, по дяволите, правиш тук, Брусар? — запита Стоукс, влизайки неочаквано в стаята. — Следиш ли ме? Това ли правиш? Има закони срещу това. Разбираш какво искам да ти кажа, нали?

— Така ли? Кой би помислил, че разбираш всичко, като се има предвид как изпусна случая с Пам Бишон?

— Не съм го изпуснал. Хайде, кажи какво правиш тук и се махай. Денят ми беше достатъчно хубав и без теб.

— От болницата изпратиха копие от химическия анализ на кръвта на Линдзи Фокнър. Сметнах, че трябва да се сложи в папката, не че това толкова те интересува, но... Защо трябва да те следя, след като ти поначало нищо не правиш?

— Майната ти, Брусар! — изруга той и дръпна листа от ръката ѝ.
— Оставаше ми много малко, за да заловя Роуч.

— Сигурна съм, че това ще успокои всички жени, които той изнасили след Дженифър Нолън.

— Да не би да имаш някакво доказателство?

Мълън се появи на прага и хвърли поглед към Ани и Стоукс.

— Идваш ли, Чаз? Няма да започнат партито без нас.

Стоукс го изгледа важно.

— Идвам, човече. Тръгвам.

Ани поклати глава.

— Да празнуваш факта, че една гражданка е приключила случая вместо теб?! Струва си да се гордееш.

Стоукс нахлупи кръглата шапка на главата си и оправи пурпурната си вратовръзка.

— Да, Брусар, гордея се. Съжалявам единствено, че Роуч не докопа теб първа.

Избуга я от стаята и навън от сградата. Ани тръгна неохотно към правоохранителния център, но проследи как Стоукс и Мълън се качиха поотделно в колите си и излязоха от паркинга, надули триумфално клаксони.

Една цивилна беше сложила край на най-горещия случай, докато убиецът на Пам Бишон оставаше на свобода. Не виждаше за какво толкова се радваха.

— Или може би аз просто не съм на прав път — изрече тихо.

ГЛАВА 43

„Вие слушате Кей Джей Ю Ен. Непрекъснат контакт. Днес темата ни е сигурността против гражданските права. Дали на постъпващите на работа служители трябва да им бъдат снемани пръстови отпечатъци? Карл от Айота...“

Ник изключи радиото и се облегна зад волана на пикапа, наблюдавайки как Дони напуска служебната сграда и се качва на своя лексус. Цветът на лицето му беше бял почти като колата. Беше се прегърбил още повече. Напрежението му се отразяваше. Скоро щеше да извърши нещо, вероятно още същата вечер и Ник не искаше да го изпуска от очи. Загаси цигарата си в пепелника при десетината други фасове, включи мотора на скорост и изчака докато лексусът завие към улица „Дюма“.

Главното беше да бъде търпелив. Това е най-важното, когато следиш някого. Важно е и за всичко друго в живота. Нещо полезно, което трудно се постига. Хора като Дони никога не успяват. Той бързаше прекалено много да се отърве от бизнеса на Пам. А бързането привлича нежелано внимание. Но все пак дали се дължеше на Дони или на Маркот? Или пък на самия него? Ник не можеше да си отговори. От тази мисъл стомахът му пареше, сякаш имаше язва. Той самият също не бе овладял търпението напълно.

По улица „Дюма“ имаше голямо движение. До бордюрите бяха паркирани коли, а тротоарите бяха пълни с хора. Лексусът се движеше четири коли пред него и изчакаше зелен сигнал на светофара, за да направи ляв завой. Обикновено в петък вечер градът гъмжеше от народ. Ник беше чул, че към Байю Бро са се стекли хора от цяла Южна Луизиана заради карнавала с танците по улиците и шествията, които щяха да започнат тази вечер и да продължат, докато траят Заговезни. След като серийният изнасилвач бе ликвидиран, атмосферата на ликуване щеше да се повдигне с още някой градус, а облекчението щеше да прерасне в дива еуфория.

Цял ден по новините предаваха допълнителна информация на тема стрелбата по Уилард Роуч, който вече бе „демаскиран“ така да се каже като изнасилвачът по Заговезни. Крах на теорията на Ани за Стоукс като сексуален маниак, макар че Ник ѝ се възхищаваше затова, че бе избрала трудния път. Вършеше всеотдайно работата, в която едва навлизаше. След като случаят с изнасилвача вече бе разрешен, по-добре да се концентрира върху изобличаването на Ренар.

За него Ренар продължаваше да бъде заподозрян номер едно. Дони също не беше стока, но той по-скоро миришеше на мръсни пари, отколкото на смърт. По-скоро Ренар го караше да настръхва. Всеки път, когато се замисляше по случая, логиката, следите водеха към него. Неизменно. Там беше разковничето, но той просто не успя да намери ключа, за да отвори книгата. Докато не се появи Ани.

Каза си, че е благодат за добро и за лошо. Първоначалното му намерение бе да я използва като стръв, за да залови Ренар. Но колкото повече напредваше планът му, толкова по-малко му харесваше. Не можеше да забрави ужасната картина в спалнята ѝ. Той направи същата връзка, а беше сигурен, че и тя я бе направила, като си спомни как Пам Бишон бе прикована на пода на онази къща при езерото Пони.

Като си представи как Ренар мъчи Ани, как замисля същото за нея, как я докосва къде ли не, така се вбеси, че не можа да се овладее. Знаеше, че не бива, но беше ядосан и нямаше да остави тази работа така.

След шест дни тя щеше да даде показания срещу него.

Зави по Пета улица, след като лексусът направи десен завой на юг по пътя към езерото.

Паркингът пред бар „Вуду“ бе почти пълен. Ник забеляза лексуса и спря пикапа си до пътя. Музика се чуваше дори през стените на заведението. Разноцветни китайски фенери висяха на гирлянди около сградата. Костюмирани празнуващи танцуваха на недовършената тераса. Закръглена русокоса жена със зелена лъскава маска смъкна горната част на роклята си и разклати голите си гърди като чифт балони, пълни с вода към него, докато се качваше по стълбата. Ник мина покрай нея, без да ѝ обърне внимание.

— Хей, Ники, ледена вода ли тече в жилите ти? Ако лъжа, да пукна — извика отнякъде Стоукс и го потупа по гърба.

Ник го изгледа и забеляза колко маската на Зоро контрастира с плоската му кръгла шапка.

Стоукс сви рамене.

— Позволи ми да се отпусна, партньоре. Имаме специален случай!

— Така чувам и аз.

— За полицаите заведението черпи. Избра подходящия момент да се измъкнеш от твоята пещера, Ники.

Проправиха си път през тълпата, докато стигнаха до бара. Всички бяха много въодушевени, почти се усещаха електрически искри, подсилени от миризмата на пържени скариди, потни тела и евтин одеколон. Чаз мина през тълпата като бик и гръмогласно се провикна някой да ги снима. Ник отстъпи към най-близкия ъгъл и огледа помещението, за да открие Дони, който си бе намерил място по средата на дългия бар. Нямаше вид на човек, дошъл да се забавлява. Отпиваше от уискито като лекарство.

Стоукс подаде чаша на Ник и вдигна своята.

— За навременния край на един негодник!

— Сега можеш да съсредоточиш усилията си върху Ренар — каза Ник и се наведе към Стоукс, за да го чуе, без да крещи.

— И аз така смятам. Най-голямото ми желание е да сложа край на това положение, повярвай ми! — Изпи на един дъх питието си, направи гримаса, и се отърси като мокро куче. — Ти не умееш да се забавляваш, приятел. Какво правиш в такава луда нощ?

— Следя един човек — отвърна неопределено Ник. — Ситуацията е в развитие. Трябва да правя нещо, за да запълвам времето си.

Стоукс изсумтя.

— Липсва ти хоби, човече. Предлагам ти Валери там на терасата. Това момиче е дяволска играчка за мъж, който разполага с време. Нали разбираш какво искам да ти кажа?

— Какво става? Да не би да ти е омръзнала?

Стоукс се усмихна криво.

— Тази вечер вниманието ми е насочено другаде.

— Моето също — каза Ник, когато видя, че Дони се отдели от бара и тръгна към вратата — самотен посланик на мрачното настроение сред множеството усмихнати лица.

Ник се обърна с гръб, когато Бишон мина покрай него и остави чашата си на бара.

— Вземи си още едно — предложи Стоукс, винаги щедър с чужди пари.

— Тази вечер едно ми стига. По-късно ще се видим.

Той си проправи път към терасата и забеляза лексуса, който внимателно излизаше на заден ход сред редицата пикапи и таратайки. Изчака, докато Дони стигне до южния изход на паркинга, после притича до северната му част и скочи в колата си.

Движението бе достатъчно Дони да не забележи, че е следен, докато излизаха от града. Все пак Ник се държеше на разстояние. Търпение. Искеше да види как щяха да се развият нещата, затова отпусна малко примката на Дони, за да види дали ще се обеси с нея.

Здрачът се сгъсти. Над водата се стелеше мъгла. Лексусът зави на изток, заобиколи езерото, после отново се насочи на юг и мина по главната улица на Лък. В края на града спря пред вечерния клуб-ресторант „Ландри“.

Ник мина покрай ресторанта. Погледът му бе привлечен от лъскав сребрист линкълн, който се открояваше сред останалите коли на паркинга. Шофьорът му беше като черна сянка зад волана. Зави зад ъгъла две пресечки по-надолу, даде заден и мина през сервизния вход.

Влезе в ресторанта през кухненската врата, която беше отворена. Оттам се носеше миризма на стекове и хубави френски ястия. Работниците в кухнята не му обърнаха внимание, докато прекосяваше царството им.

Салонът на „Ландри“ бе просторен и не много осветен. В средата имаше голяма камина с изкуствени дънери в нея, осветени с оранжева светлина. Две трети от покритите с бели покривки маси бяха заети главно от по-възрастни двойки от средната класа, облечени официално като за специална вечеря навън. Чуваха се тихи разговори и почукване на прибори в порцелана като звънчета, които изпълваха с мелодията си помещението.

Дони и Маркот седяха край кръгла банкетна маса в ъгъла. Отляво на Маркот бяха двамата главорези на Ди Монти, свели глави над маса за двама. Самият Ди Монти не се забелязваше.

Ник нагласи лекото си яке така, че да се вижда само дръжката на рюгера, затъкнат в кобура под мишницата му, сложи си слънчевите

очила и тръгна към масата с небрежна походка. Дони го забеляза, когато бе на десетина крачки и лицето му пребледня като платно.

— Празнуваш без мен, а, Дони? — каза Ник и се отпусна на пейката до него.

Дони така се дръпна, че едва не разля чашата си.

— Какво, по дяволите, правиш тук, Форкейд? — запита с дрезгав шепот.

Ник вдигна въпросително вежди над рамката на очилата си.

— Как какво, искам да се уверя какъв лъжлив хитрец си, Дони. Ще ти кажа, че съм разочарован от теб, макар и да не очаквах нещо кой знае колко добро.

Бръкна в джоба си, за да извади цигари, а Дони се облеци при вида на рюгера.

— На тази маса не се пуши — направи ненужна забележка той.

Ник го погледна през огледалните лещи на очилата и запали.

Маркот наблюдаваше размяната на любезности леко развеселен, небрежно облегал лакти на масата. Видът му чудесно пасваше на обстановката. Никой не би разпознал в негово лице бизнес магнат, както беше с обикновена бяла риза и скромна вратовръзка. Макар че, ако се вгледаше в него, дори и най-простият глупак би познал що за тип беше. Негодникът от съседната маса се извърна, за да провери какво става. Видя се смачканият му нос, който се държеше за лицето му с лейкопласт. Брут. Ник му се усмихна и му кимна.

— Това е лична среща, Ник — изрече с приятен глас Маркот и погледна към Дони. — Дони, Ник май не може да разбере. Винаги трябва да повтаря по два пъти уроците си.

Ник издиша пушека през ноздрите си.

— Съвсем не. Научих си урока още първия път. Затова тази вечер съм тук като съветник на моя добър приятел Дони, който неотдавна ми плати гаранцията, за да ме пуснат от ареста.

— Лош ход — отбеляза Маркот.

— Виж какво, Дони не е голям умник за колежанин. Нали, Дони? Непрекъснато му казвам, че не бива дяволът да играе в задния му двор, но май не ме чува. Чува само звъна на парите.

— Не се чувствам добре — измънка Дони и понечи да се надигне.

Пот изби по бледото му чело.

Ник сложи ръка върху рамото му.

— Седни, Дони. Последният път, когато те видях близо до тоалетна чиния, беше наврял главата си в нея. Не искаме да се удавиш... поне още не.

— Вече прибавяш принуда към списъка с престъпленията си, а Ник? — каза Маркот със снизходителна усмивка.

— Съвсем не. Само обяснявам на моя добър приятел Дони неудобствата да върти бизнес с теб. Един критичен поглед след сделка с теб би привлякъл вниманието към него и към ненавременната смърт на прекрасната му жена.

— Не съм убил Пам — почти изплака Дони.

Репликата му привлече погледите на седящите на околните маси.

Ник не сваляше очи от Маркот. Изгупа пепелта от цигарата си в чашата на Дони и отново дръпна дълбоко.

— Няма нужда да се чувстваш виновен и да съсипваш живота си, Дони. Не че виновните непременно плащат за престъпленията си. Виждаш ли колко добре съм научил урока си, Маркот? Струва ми се, че няма да имаш късмет да изпълниш сделката, Дони. По дяволите, та този бизнес още не е станал твой, за да го продаваш, ако ще говорим сериозно. Изглежда, че приятелите ми в службата на шерифа ще поискат да прегледат тази работа под лупа. Ще поискат да се разровят във всичките ти бумаги. От известно време играеш на едро. Кой знае какво биха изровили? Хората чуват слухове и започват да си мислят дали не си ги праметнал. Ще поискат да те съдят. Освен това ще имаш доста пари, които Дювал Маркот ще ти плати, така че защо и те да не вземат по нещичко? Между другото, семейство Дейвидсън е наело адвокат, за да спечели настояничество над дъщеря ти. Разбираш ли докъде ще те доведе това, Дони? — попита той, като продължаваше да гледа към Маркот. — Дони невинаги може да види общата картина. Не забелязва признаците за приближаващо бедствие.

— А ти, Ник, мое момче, виждаш, че влакът идва и въпреки всичко се хвърляш пред него — каза Маркот и поклати глава. — Роден си за друго време, Форкейд. Кавалерството вече не е на мода. Сега се нарича безразсъдство.

— Сериозно? — Без да проявява какъвто и да е интерес, Ник издуха дима и потопа фаса си в чашата с уиски на Дони. — Не следвам модата.

— Трябва да отида до тоалетната — смънка Дони съвсем пребледнял.

Ник стана от пейката.

— Не бързай, Дони. Докато си там, помисли си хубавичко.

Дони се отдалечи от масата, притиснал стомаха си с една ръка. Ник се облегна на стола и се втренчи в Маркот. Тъмните му очи святкаха като шлифовани скъпоценни камъни.

— Май успя да провалиш перспективата да сключи сделка, Ник.

— Искрено се надявам да е така. Това е най-малкото, което бих могъл да направя за теб, имайки предвид всичко останало.

— Предполагам. А най-малкото, което аз бих могъл да направя, е да проявя благородство. Засега.

— Лесно се отказваш.

Маркот сви рамене.

— Каквото има да става, ще стане. Малко се разнообразих. Никога не бих дошъл тук да търся нещо, ако ти не ми го беше подсказал, Ник. Изпитвам известно задоволство като знам, че ще трябва да го преглътнеш. Знаеш ли какво? Когато дойдох тук, си спомних колко обичам провинцията. Простичък живот, дребни удоволствия. Може пак да се върна.

Ник не му отговори. Смяташе, че бе изтръгнал Маркот от живота си. Но от едновременната му мания се бе запазило толкова, колкото да го дръпне назад и да го накара отново да пресече чертата, а Маркот щеше да седи на границата на убежището си и да гледа похотливо като вълк, който издебва момента.

Келнерката се приближи до масата и погледна Ник подозрително.

— Да ви донеса ли нещо за пиене, сър?

— Не, благодаря — каза той и се изправи. — Няма да остана. От компанията тук ми се гади.

Дони се бе навел над мивката с отворена уста и плачеше, когато Ник влезе в мъжката тоалетна.

— Да те откарам вкъщи, Дони?

— Ти ме съсипа! Кучи син! — разрида се той. — Фалирах! Маркот щеше да ми даде аванс.

— И пак щеше да бъдеш съсипан поради всички причини, които ти изброих на масата. Ти не умееш да слушаш, Дони — каза Ник и

изми ръцете си. След всяка среща с Маркот имаше усещането, че е пипал змия. — Има по-добри начини да излезеш от затруднението, отколкото да продадеш душата си.

— Ти не разбираш. Не ми дават застраховката живот на Пам. Загубих два големи обекта. Направил съм заем и сега трябва да го погасявам. Имам нужда от пари.

— Престани да хленчиш и веднъж се дръж като мъж — срыза го Ник. — Жена ти вече я няма, за да те изостави пак. Време е да пораснеш, Дони.

Скъса хартиена кърпа от стойката на стената и грижливо избърза ръцете си.

— Слушай, не си даваш сметка, но тази вечер аз съм ти най-добрият приятел, Дони. Предупреждавам те — ако открия, че ме лъжеш и отново се опитваш да си имаш вземане-даване с Маркот или че ти си стрелял по Брусар онази нощ, бъди сигурен, че ще предпочетеш никога да не си се раждал.

Дони облегна главата си на огледалото. Чувстваше се твърде слаб и трябваше да се подпре някъде.

— Вече от няколко дни го желая, Форкейд.

Ник чу, че зад гърба му вратата на тоалетната се отваря. В огледалото видя отражението на Брут. Премести тежестта на тялото на петите си и замръзна на място.

— Всичко наред ли е тук, господин Бишон?

— Едва ли — изохка Дони.

— Всичко е наред, Брут — отвърна Ник. — Господин Бишон има известни болки на растежа, това е всичко.

— Не те питам теб, глупако. — Брут бръкна във вътрешния джоб на черното си сако, извади бокс и го нахлузи на дебелиите пръсти на дясната си ръка. Ник го наблюдаваше в огледалото.

— Нямам намерение да събарям фамилни дървета, Кинг-конг. Ти сам ще паднеш от твоето.

Обърна се и ритна Брут, който налиташе към него и го удари отстрани по главата. Брут се блъсна с лице в стойката за хартиени кърпи на стената и я откърти от плочките. Кръв шурна от носа и устата му и той се стовари на пода като чувал.

Ник поклати глава, когато управителят се втурна в помещението, огледа с ужас първо счупената стойка, после кървящия мъж, който

лежеше на плочките.

— Подът е мокър — каза Ник и се запъти към вратата. —
Подхлъзна се.

ГЛАВА 44

Големия Дик Дугас и „Айота Плейбойс“ пуснаха бойните китари в действие и подеха неистова бърза разработка на „Топло е“. От тълпата се чуха аплодисменти и телата се разкършиха — млади, стари, пияни, трезви, чернокожи, бели, бедни и богати фермери.

Вероятно хиляда се бяха събрали по протежение на петте пресечки на улица „Франс“, отцепени за събитието, и всеки от тях движеше поне част от тялото си в ритъма. Хората се усмихваха. Лицата им лъщяха от необичайната горещина тази вечер, както и от радостта на свободата. Работната седмица бе свършила, петдневните тържества тъкмо започваха и причината за всеобщия страх бе ликвидирана.

Веселата атмосфера се стори гротескна на Ани — реакция, която тя дълбоко възневидя. Обичаше празненствата по Заговезни в Байю Бро. Езическото веселие и освободеност преди суровите дни на Постите. Уличните танци, павилионите за храна, търговците, които продаваха балони и евтини дрънкулки, шествията и парада. Пролетният обред — нишка на приемствеността се повтаряше през целия ѝ живот от най-ранно детство.

Спомняше си как идваше на танци като дете, лудуваше с братовчедите си от рода Дусе, докато майка ѝ стоеше по-далеч от тълпата, радваше се на музиката по своя си вгълбен начин, но никога не вземаше участие в масовото веселие.

Тази вечер споменът ѝ причини още по-силна болка. Ани усещаше, че по свой си начин се отличава от веселящите тук. Не заради униформата, с която бе облечена, а заради всичко, което изживя през последните десет дни.

Едър брадат мъжага, облечен с розова рокля, с наниз перли около врата, захапал пура в единия ъгъл на устата си, се опита да я хване за ръката и да я дръпне от тротоара в ритъма на танца. Ани махна с ръка и го отпрати.

— Не съм такова момиче! — провикна се тя ухилена.

— Нито пък аз, скъпа! — Той вдигна полата на роклята и отдолу се видяха широки боксери на сърчица.

Тълпата около него се разкрепя и започна да дюдюка.

Жена, облечена като строителен работник, изви като вълк и се опита да го ощише по задника. Той нададе отведен вой, сграбчи я и двамата се отдалечиха, танцувайки.

Ани се засмя, докато ги наблюдаваше. Когато понечи да се обърне, я хвана друг костюмиран веселяк — този беше облечен в черно и носеше бяла усмихната маска — класическият символ на театралната комедия. Той ѝ подаде роза и се поклони сковано, когато тя я прие.

— Благодаря.

Докато се отдалечаваше, затъкна розата в колана на униформата си до палката.

Като полицайка по-малко ѝ харесваха уличните танци, отколкото като цивилна. Личният състав на полицейския участък на Байю Бро и службата на шерифа бяха поели надзора над карнавала. Обединен фронт срещу хулиганствата. Важеше правилото да се разтърват юмручните боеве, но да арестуват само пияни и достатъчно глупавите, които залитат пред полицаи. Всеки, заловен с оръжие, щеше да прекара нощта в ареста, а сутринта хората от кабинета на областния прокурор щяха да подберат най-тежките случаи.

Дори да имаше пияни и боеве с ножове, пицната невинност на веселието в малкия град обикновено натежаваше над лошите моменти. Тази вечер изглеждаше, че по-скоро всички празнуваха стрелбата срещу Уилард Роуч, отколкото самия карнавал. Въздухът бе наситен с главомайващата възбуда от бдителността на тяхната съгражданка и Ани сметна това за опасно.

Престъпността в Южна Луизиана по-скоро беше лична, в резултат от противопоставяне на хора един срещу друг. Тук всеки хранеше собствено чувство за справедливост, както и неограничен запас от оръжие. Тя си помисли за Маркър Ренар и инцидентите в дома му през последните десет дни. Стрелбата, хвърленият камък през прозореца. Ако самият той не бе устроил тези инциденти, ако бяха дело на някой от хората, които смятаха, че Форкейд е трябвало да бъде оставен да го довърши, тогава съществуваше реална опасност в цялата възбуда от ликвидирането на един престъпник, същият този някой да

се увлече и да се опита да извърши ново престъпление. Но кого от службата на шерифа, освен нея, го бе грижа за това?

„Може би все пак аз съм неговият ангел пазител.“

Мисълта не беше успокоителна, но и тя не можеше да я прогони от главата си. Колкото по-дълбоко се ангажираше със случая, толкова повече той се усложняваше, толкова повече възможности изникваха. На Ани само ѝ бе станало ясно, че правосъдие трябва да се постига по редовния път, а не да бъде раздавано напосоки от униформените.

Колцина биха я уважавали за мнението ѝ тази вечер, помисли си тя, когато всички в общината превъзнасяха Ким Йънг като всенародна героиня.

Опита се да погледне на стрелбата откъм добрата ѝ страна, мислейки си колко потенциално опасни биха били уличните танци, ако не се бе намерила Ким Йънг и нейния пистолет с рязана цев. Повечето гуляйджии бяха дошли на танците, облечени като за Заговезни — с костюми, грим, маски, които варираха от бивши и вече покойни президенти до чудовища и древни богове на плодородието. Най-много бяха маските, украсени с пайети и пера. Празненството водеше началото си от древните пролетни ритуали, свързани с плодородието и през вековете бе запазило сексуалния си подтекст. Макар че тук, където едно време бяха живели французи, атмосферата съвсем не беше толкова неприлична, както във френския квартал на Ню Орлиънс, до края на нощта доста плът щеше да се разголи.

Само мисълта, че насилник като Уилард Роуч е на свобода бе достатъчна, за да застине кръвта във вените. Изнасилвач с маска сред море от маски... и тежковъоръжени граждани, които изтръпваха от всяка сянка... Сигурно биха стигнали дотам, че да напълнят моргата с простреляни трупове, вместо да има само един мъртвец — Роуч.

Ани си проправяше път между тълпата и витрините на магазините. Държеше очите си отворени на четири да не би някой да прояви нездрав интерес към стоките, изложени на тях. Покрай нея притича групичка от девет-десетгодишни момчета, които стреляха с водни пистолети. Тя отклони една струя с ръка, обърна се и отново се изправи лице в лице с боядисаната в бяло маска.

Той беше на не повече от метър разстояние от нея, толкова близо, че тя се стресна, когато го видя.

— Познавам ли ви?

Маската на лицето му ѝ се хилеше. Мъжът ѝ подаде връвчица с балон, пълен с хелий, във форма на сърце. После притисна ръце към гърдите си и ги протегна към нея, отдавайки ѝ сърцето си със символичен жест.

Озадачена Ани измери с очи маскирания си обожател — височината, телосложението му. Когато осъзна истината, я побиха ледени тръпки.

— Маркърс?

Той сложи прърст на боядисаната си уста, отстъпи назад и се смеси с тълпата, превръщайки се в един от множеството. Ала тя знаеше кой е той. Имаше логика. Маската му осигуряваше свобода и анонимност едновременно. От месеци той не бе имал възможност да върви по улиците, без да привлича нежелано внимание към себе си. Сега се движеше незабелязано покрай хората, които най-малкото биха го заплюли или биха направили нещо по-лошо, ако знаеха кой се крие зад ухилената маска.

А как биха се отнесли добрите граждани на Байю Бро с нея, ако знаеха, че приема романтичните подарърци на Маркърс Ренар? Как биха постърпили колегите ѝ полицаи? Щърха да я подиграват и да я накажат още по-жестоко. Между нея и Маркърс имаше нещо общо.

Ани погледна балона. Той беше ѝ дал сърцето си и тя го бе приела. Само Бог знаеше какво значение отдаваше той на това в мислите си. Искаше да повярва, че тя го харесва точно както желаше да вярва, че Пам го харесва. Според него само служебното ѝ положение я караше да страни от него също както Дони бе бил основната пречка между него и Пам. Ромео и Жулиета.

Тя подаде балона на малко момиченце по фланелка с надпис „Покахонтас“, изцапало цялото си личице с шоколад, и продължи надолу по улицата.

Един смешник с огромна перука с цветовете на дъргата се заклати към нея по тясната пътечка на тротоара. Изрисуваната му усмивка изглеждаше високомерна на гумената маска със свинска зурла. Ани направи крачка вдясно. Клоунът се мърдна и застана пред нея. Тя отстъпи вляво, той също. Обърна се настрани, за да му направи път. Вместо това той се залюля към нея, блърсна я по рамото и оля с бира отпред униформата ѝ.

— Ей, Бозо, внимавай!

— Съжалявам, полицай! — заяви той без никакво разкаяние.

От лявата ѝ страна друг пиян се спъна в нея. Този беше с маска на Рейгън с глупава идиотска усмивка. Той пък оля с бира гърба ѝ.

— По дяволите! — кресна тя. — Не гледаш ли къде вървиш?

— Извинявай, полицай! — изрече той с напевен фалш. Обърна се към клоуна и двамата се разсмяха дружно.

Ани се взря в гумената маска, която стоеше над кокалестите рамене. Огледа и кльошавите крака, обути в тесни джинси.

— Кучи син! — изруга тя и го хвана за предниците на ризата. — Мълън, кухнята си глава ли криеш?

Клоунът се разсмя гръмогласно.

— По дяволите!

Рейгън с препъване се отскубна и се отдалечи. Смеейки се, двамата се смесиха с тълпата.

— Кретени! — изрече Ани и изтръска мократа си униформа.

Ала бирата се спусна на вадички до ластика на бельото ѝ отпред и отзад. Течеше по бронираната ѝ жилетка отпред и по гърба. Всеки, който я погледнеше, би повярвал, че приказките напоследък за склонността ѝ към алкохола съвсем не са слухове.

— Сержант, Брусар е — обади се тя по радиостанцията и тръгна нагоре по улицата. — Току-що ме поляха. На 10–7 съм. Ще се върна след малко. Край.

— Побързай, по дяволите.

Тя си проправи път на север зад тълпата с намерението да завие към Седма улица, където в пряката бе паркирала служебната кола.

— Ани!

Чу гласа на Ей Джей и се закова на място. След като стреляха по нея, ѝ бе оставил три съобщения на телефонния секретар вкъщи и два пъти се бе опитал да я намери в службата, но тя го избягваше. Не желаше да го лъже. Не ѝ се искаше той да прави опити да възобновят връзката, която тя бе прекъснала.

Той излезе от жълтата светлина на близкия павилион и тръгна към нея. В едната си ръка държеше картонена кошничка на червени и бели карета с пържени стриди, а в другата — бутилка бира. Беше с костюма, с който ходеше на работа, но бе разхлабил вратовръзката си.

— Не знаех, че си на улицата.

Ани сви рамене.

— Отивам там, където ми кажат. Сега отивам в участъка. Току-що ме окъпаха с бира.

— Ще те изпратя до колата.

Той тръгна редом с нея. Тя вдигна очи към него, опитвайки се да определи настроението му. Лицето му беше угрижено, а между веждите му се бе образувала дълбока бръчка. Шумът от оркестъра и тълпата заглъхна, когато завиха зад ъгъла и се отдалечиха от веселбата.

— Защо работиш толкова до късно? — попита го Ани. — Петък вечер е. Има танци и какво ли не.

— Ами аз... май загубих приятелката си.

Доядя я, че отново отвори тази тема.

— Специалният отряд със скоростта на светлината събра биографията на Роуч, нали?

— Да-а — отвърна тя. — Жалко, че преди това не бяха обзети от същия ентузиазъм. Можеха да го заловят още след Дженифър Нолън.

— Ти щеше да го направиш — каза той и остави вечерята си върху покрива на полицейската кола.

— Поне щях да се опитам. Това най-много ме дразни у Стоукс — отгоре-отгоре минава и пак излиза победител. Нямаше да ме е грижа какъв негодник е, ако си вършеше работата.

Ей Джей сви рамене.

— Някои вършат работата, други я изживяват.

— Не съм се вживяла дотам — срязва го тя, тъй като не беше сигурна дали не прави намек за Форкейд, макар че Ей Джей не би могъл да знае нищо за отношенията ѝ с него. — Но когато работя, работя. Това би трябвало да има значение.

— Би трябвало.

И двамата съзнаваха обаче, че свидетелските ѝ показания в четвъртък щяха да станат повратна точка в живота ѝ. Ани погледна настрани и въздъхна.

— Няма ли да ми разкажеш всичко за онази нощ? — попита той. — Някой е стрелял по теб. Господи, Ани!

— Опитва се да ме сплаши, това е всичко — отвърна тя, отново избягвайки погледа му.

— Това ли е всичко? Той можеше да те убие!

— Беше тактика за сплашване. Не се отнасят с голямо уважение към мен, тъй като ще бъда прокурорска свидетелка.

— Смяташ, че е бил Форкейд ли? — запита той. — Това копеле! Ще направя така, че да прекратят гаранцията му...

— Не беше Форкейд.

— Откъде знаеш?

— Просто не беше той — настоя тя. — Остави това, Ей Джей. Не знаеш нищо.

— Защото не ми кажеш! Някой се опита да те застреля, а аз трябва да го научавам от чичо Сос! Дори не си правиш труда да ми се обадиш, след като съм те търсил...

— Слушай какво — каза тя като се овладя, — може ли да се караме друг път? Аз покривам 10–7. Хукър ще ми откъсне главата, ако не отида до участъка и не се върна бързо.

— Не искам да се караме — изрече уморено Ей Джей и я хвана за ръката, когато тя реши да отстъпи. — Само една минута, Ани. Моля те!

— На служба съм.

— Покриваш 10–7. Имаш право на лично време. А това е личен въпрос.

Тя си пое дъх, за да възрази, но той притисна пръст към устните ѝ. Изглеждаше искрен на светлината на уличната лампа.

— Трябва да ти кажа нещо, Ани. Загрижен съм за теб. Не искам някой да те нарани, по каквато и да е причина. Не мога да те гледам как рискуваш. Искам да се грижа за теб. Да те защитавам. Не знам кой е другият...

— Ей Джей, недей...

— Не мога да си представя какво има той, което аз нямам. Но аз те обичам, Ани. Няма да оставя тази работа така. Обичам те.

След това признание тя не можа да отговори нищо. Напоследък се бяха отчуждили. Имаше време, когато го чакаше да каже тези думи, но той не го направи. Сега той очакваше тя да ги изрече, а тя не можеше — поне не в този смисъл, в който той желаше. Такава им бе орисията. Никога не се случваха на едно място по едно и също време. Той искаше от нея нещо, което тя не можеше да му даде, а тя желаше мъж, когото след седмица най-вероятно щеше да изпрати в затвора.

— Познавам те по-добре от всички, Ани — промълви той. — Няма да те дам без борба.

Наведе се и я целуна бавно, хубаво, продължително. Тя се облегна на него въпреки намокрената си с бира блуза и се притисна към гърдите му. Коремът ѝ опря слабините му. Толкова ѝ се искаше да съжалява в този миг.

— Сериозно ли го казваш? — прошепна той, когато вдигна глава.
— Че между нас е свършено?

Ани се просълзи, когато видя обидения му поглед.

— Съжалявам, Ей Джей.

Той поклати глава.

— Не е свършено! — зарече се тихо той. — Няма да го позволя.

Също като Дони Бишон, помисли си Ани. Решил бе да се държи за Пам, въпреки че бе подала молба за развод. И като Ренар — виждаше само онова, което желаше да види, изопачаваше действителността, за да отвори възможности за развързката, която желаше. Разликата се състоеше в това, че тя само се дразнеше от упоритостта на Ей Джей, но не изпитваше страх. Той не бе пресякъл чертата от решимост към тормоз.

— Честно бе да те предупредя — каза той, отстъпи от нея и взе пържените си стриди и бирата. — Ще се видим пак.

Ани се облегна на колата, докато той се отдалечаваше.

— Толкова го искам, колкото някой да направи дупка в главата ми.

Позволи си за миг да проясни мисълта си. По един или друг начин бе успяла да стане част от романтичен триъгълник — идея, твърде абсурдна, за да бъде описана с думи. Вместо това се концентрира още веднъж върху света около себе си — върху бумтенето на оркестъра, безконечните фойерверки, топлия влажен въздух, сребрилата светлина на уличната лампа и тъмнината отвъд нея.

Усети, че някой я наблюдава. Тръпки я полазиха. Имаше чувството, че вече не бе сама на пустата странична уличка. Бавно се отлепи от колата и се взря в сенките зад магазина за бои, пред който беше паркирала. Стори ѝ се, че в началото на тъмната алея нечие бяло лице се носеше във въздуха.

— Маркърс? — извика Ани и предпазливо тръгна към сградата.

— Ти го целуна! — обвини я той. — Този мръсен адвокат! Ти го целуна!

По гласа му личеше, че е ядосан. Пристъпи към нея.

— Да, той ме целуна — каза Ани.

Пулсът ѝ се ускори, опита се да сложи ръце небрежно на хълбоците си — дясната близо до палката и до дръжката на зиг-зауера. С върха на средния си пръст притисна стъблото на розата, която Ренар ѝ бе подарил. Един трън се заби в него и тя внезапно усети остра болка.

— Това разстройва ли те, Маркърс? Че му позволих да ме целуне?

— Но той... той е един от тях! — изрече със запъване той. Думите се сляха, докато ги изговаряше през зъби. — Той е срещу мен. Също и Причет. И Форкейд. Как можа да го направиш, Ани?

— Аз също съм една от тях, Маркърс. Винаги съм ти го казвала.

Той поклати глава недоумяващо. Ухилената маска контрастираше с раздразнението и гнева, които го връхлитаха на вълни.

— Не може да бъде! Ти се опитваш да ми помогнеш. Колко работа свърши заради мен. Притече ми се на помощ. Два пъти ми спаси живота!

— Маркърс, пак ти казвам, аз само си върша работата.

— Това не беше твоя работа — каза той. — Притече ми се на помощ, и то неведнъж, когато не беше твое задължение. Не желаше никой да научи. Мислех...

Думите му заглъхнаха и той не пожела да се доизкаже. Ани чакаше, удивлявайки се на лекотата, с която той преиначаваше всичко в съзнанието си. Беше вид лудост, макар че иначе се държеше напълно нормално като човек, достигнал до същите умозаклучения, като че ли имаше пълно право да се сърди, че го е подвела.

— Та какво си мислил?

— Мислех, че си по-различна.

— И за Пам ли го мислеше?

— Но ти си съвсем като нея — смънка той и бръкна в дълбокия джоб на широкия си черен панталон.

Ръката на Ани стисна дръжката на пистолета и освободи предпазителя. Хиляда души празнуваха на шейсет метра, а тя стоеше сама пред един предполагаем убиец. Шумът от музиката заглъхна.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя, докато мислите ѝ препускаха.

Дали се готвеше да извади нож? Дали да го повали на място и да не изчаква? Не си бе представяла, че събитията щяха да се развият

така. Не знаеше какво всъщност бе очаквала. Записано самопризнание може би? Или да предаде оръжието, с което бе извършено убийството без борба?

— С нея лесно се сприятелихме — каза той. — Тя завладя сърцето ми. После се обърна срещу мен. И ти постъпваш като нея.

— Тя се боеше от теб, Маркърс. Ти ѝ се обаждаше, дебнеш около къщата ѝ, нарязва гумите на колата ѝ. Не беше ли така?

— Никога не бих я наранил — каза той и Ани се зачуди дали с този отговор отричаше или признаваше вината си. — Тя приемаше подаръците ми. Мислех, че компанията ми ѝ е приятна.

— А когато те помоли да я оставиш на мира, ти какво си помисли — че можеш да я сплашваш тайно, а лично да ѝ предлагаш утеха?

— Не, те я настроиха срещу мен. Тя не можа да проумее колко много я обичах. Опитах се да ѝ го покажа.

— Кой я настрои срещу теб?

— Нейното нещастно подобие на съпруг. Също и Стоукс. Дватама я желяеха и я настроиха срещу мен. Какво е твоето обяснение, Ани? — попита той с горчивина. — Желяеш ли онзи адвокат? Той те използва, за да му вършиш мръсната работа. Не го ли разбираш?

— Той няма нищо общо с това, Маркърс. Аз искам да разреша случая с убийството на Пам. Казах ти го от самото начало.

— Ще съжеляваш — изрече той тихо. — В края на краищата ще съжеляваш.

Той започна да издърпва ръката си от джоба. С разтреперано сърце Ани изтегли зиг-зауера и го насочи към гърдите му.

— Бавно, Маркърс — нареди му тя.

Той изтегли ръката си, свита в юмрук, и я протегна настрани.

— Пусни на земята каквото държиш.

Той разтвори юмрука си, нещо малко падна на тротоара и издрънча. С лявата си ръка Ани дръпна фенерчето от колана си и направи крачка напред с все още насочен пистолет. Ренар отстъпи назад по алеята.

— Остани там, където си.

Тя освети бетона с фенерчето и оттам проблесна златна верижка с висулка във формата на сърце.

— Мислех те за по-различна — повтори той.

Ани прибра пистолета и вдигна верижката.

— Нея ли се опитваше да дадеш на Пам?

Той я изгледа с празните очи на ухилената маска и направи още една крачка назад.

— Не съм длъжен да отговарям на въпросите ти, помощник-шериф Брусар — отвърна той хладно. — Смятам, че съм свободен и мога да си вървя.

След като изрече това, той тръгна надолу по улицата.

— Страхотно — каза Ани на себе си и стисна верижката в дланта си.

Той я харесваше, понеже приличаше на Пам — жената, в която се бе влюбил. Тя бе спечелила доверието и уважението му и той се бе увлякъл по нея. — Ала за част от секундата всичко свърши. Сега повече приличаше на Пам — жената, която вероятно бе убил.

Радиостанцията изграка на хълбока ѝ и тя едва не подскочи.

— Брусар? Къде си, по дяволите? Върна ли се или какво?

Ани подръпна мократа си блуза и едва не изохка.

— Натам съм се запътила, сержант. Край.

Изсмука кръвта от пръста си, който бе убола на розата и си проправи път през тълпата по улица „Франс“ към старата бензиностанция. Тя бе затворена след петролния бум. Старите помпи отдавна бяха демонтирани, а на тяхно място растяха бурени. Надписът „ПРОДАВА СЕ РАЗРАБОТЕН БИЗНЕС“ висеше на предното стъкло толкова отдавна, че бе пожълтял. Група момчета с торбести дрехи и обърнати назад бейзболни шапки се бяха събрали върху напукания бетон, пиеха „Маунтин Дю“ и пушеха. Изгледаха подозрително Ани и се пръснаха като глутница палета, когато тя мина покрай тях.

Ани се приближи отстрани до сградата, където телефонният автомат все още работеше. Набра номера на Форкейд и потупа влажната си блуза, докато телефонът звънеше. Включи се телефонния му секретар и чу гласа му: „Оставете съобщение.“

— Ани е. Току-що се спречкахме с Ренар. Дълга история, но главното е, че може би го накарах да извърши нещо необмислено. Той каза някои неща, които ме изкараха от нерви. Хм, на работа съм в района на танците, после се прибирам вкъщи. Утре имам свободен ден. Може да се видим.

Тя затвори и изпита усещане за гадене. Вероятно бе накарала един убиец да промени чувствата си от любов към омраза. Какво щеше да прави оттук нататък?

Наблюдаваше веселието от ъгъла на запусиялата бензиностанция, но беше толкова далеч от него, сякаш я делеше стъклена стена. Изобщо не чуваше музиката, която изпълняваше оркестърът, нито пък шума на тълпата.

„Никога не бих я наранил.“

Не че не бе наранил Пам. И по-рано бе направил подобна фразеологична разлика.

„Тя не може да проумее колко много я обичах. Опитвах се да ѝ го покажа.“

Как ли се бе опитал да ѝ го покаже? С подаръците си или със загрижеността, която проявяваше, след като я изплашеше до смърт? Същата досадна, воайорска загриженост, която прояви към Ани, когато тя му каза, че някой бе стрелял по нея.

„Сама ли беше? Сигурно много си се изплашила... Някой се е опитал да ти отнеме живота насилствено. Това си е чисто насилие. Оскверняване, посегателство върху теб. Чувстваш се безкрайно уязвим, безсилен... и толкова самотен... Нали?“

Думи на утеха, които изобщо не я утешаваха. Той направи така, че тя да се почувства ранима, направи така, че да усеща, че върху нея се упражнява насилие, което бе сторил и с Пам. Беше сигурна в това.

„Мислех, че си по-различна.“

„И за Пам ли го мислеше?“

„Но ти постъпваш като нея... Ще съжаляваш... В края на краищата ще съжаляваш.“

По същия начин, по който Пам е съжалявала ли? За зла участ никой друг не бе видял какво чудовище е. Жалко, че никой не бе чул молбите ѝ за помощ. Жалко, че никой не бе чул писъците ѝ онази нощ близо до езерото Пони.

Ани извади верижката от джоба си, вдигна я към очите си и разлюля малкото златно сърчице. Ренар се бе опитал да даде на Пам верижка за рождения ѝ ден две седмици преди да я убият.

— Полицай Брусар?

Тихият глас стресна Ани. Тя стисна верижката в юмука си и се обърна. Дол Ренар стоеше до нея в затворническо сива блуза, скроена

за жена с бюст и ханш. В ръцете си нервно въртеше изящна маска с форма на пеперуда, покрита с разноцветни пайети. Елегантната красота на маската контрастираше с жената, която я държеше — аскетично облечена, със свити устни.

— Госпожо Ренар, с какво мога да ви помогна?

Разтревожена, Дол отвърна очи.

— Не знам дали ще можете. Да ви кажа право, не знам защо дойдох. Това е истински кошмар. Невероятен кошмар.

— Кое?

Сълзи блестяха в очите на възрастната жена. Едната ѝ ръка пусна маската и се притисна към сърцето ѝ.

— Не знам. Не знам какво да правя. Досега смятах, че към нас постъпват несправедливо. Винаги. Моите момчета са единственото, което имам. Баща им ни напусна и само те ми останаха на този свят.

Ани я изчака. От предишните си срещи с Дол бе останала с впечатлението, че се държи мелодраматично и рязко, но сега в гласа ѝ се усещаше стрес, долавяше се и известна искреност. Върхът на малкия ѝ остър нос се бе зачервил, очите ѝ бяха подуты от плач.

— Знаех, че да бъдеш майка е радост и изпитание — каза тя и избърса носа си с кърпичка. — Но цялата радост от това ми бе отнета. Боя се, че сега се превърна в кошмар. — Сълзи се стекоха по хлътналите ѝ бледи бузи. — Страх ме е.

— От какво се боите, госпожо Ренар?

— От Маркъс — призна тя. — Опасявам се, че моят син е извършил нещо ужасно.

ГЛАВА 45

— Може ли да отидем някъде да поговорим? — попита Дол и огледа тревожно маскираните шегаджии, които се щъкаха нагоре-надолу по улицата. — Маркъс е някъде тук. Не искам да ни види заедно. Снощи се скарахме жестоко. Беше ужасно. Днес бях толкова разстроена, че цял ден лежах. Не знам какво да правя. Досега бяхте много добра към нас и си помислих...

Тя млъкна, сподавяйки сълзите си. Ани сложи ръка на рамото ѝ, едновременно съчувствайки на жената и изпитвайки интерес като полицаи.

— Боя се, че съм дежурна...

— Нямаше да ви моля... не исках... Боже мой... — Дол вдигна ръка към устата си и стисна очи за миг, стараяйки се да се успокои. — Той е мой син — прошепна с мъка тя. — Не мога да понеса мисълта, че той е могъл да... — Отново млъкна и поклати глава. — Не биваше да идвам. Извинявайте.

Обърна се да си тръгне, привела съкрушено рамене.

— Почакайте!

Ако майката на Маркъс знаеше нещо, каквото и да било, което бе свързано с убийството, трябваше по-бързо да го научи. Явно, съвестта на Дол беше надделяла в душевната ѝ борба, за да стигне до това състояние, но също така бе ясно, че за част от секундата тя можеше да промени решението си и да се откаже, за да спаси сина си.

— Къде сте паркирали?

— По-надолу по улицата. Близо до „Бедния Ричард“.

— Ще дойда там след пет минути. Какво ще кажете? Дол поклати леко глава. Като че ли цялото ѝ тяло се тресеше.

— Не знам. Сигурно правя грешка. Не трябваше...

— Госпожо Ренар — каза Ани и я хвана за рамото, — не се отказвайте. Ако Маркъс е сторил нещо нередно, трябва да бъде спряно. Не може така да продължава. Вие няма да го позволите.

Тя затаи дъх, а Дол пак стисна очи. Замисли се, ровейки в душата си за отговор, който щеше да разбие майчиното ѝ сърце.

— Вярно — прошепна на себе си. — Не може вечно да продължава така. Няма да позволя.

— Ще се срещнем при колата ви — каза Ани. — Може да изпием по едно кафе. Ще поговорим. Някак си ще оправим нещата. Каква кола карате?

Дол подсмръкна в носната си кърпичка.

— Сива — отвърна тя, сякаш се предаваше. — Кадилак.

Ани не успя да открие Хукър в морето от хора и още по-добре. Не искаше да я види, че се отдалечава в противоположна посока от мястото на дежурството си. Скри се във входа на една къща на страничната улица, обади му се по радиостанцията и му каза, че изведнъж ѝ е прилошало.

— Какво, по дяволите, ти става, Брусар? Пила ли си?

— Не, сър. Може би е вирусът, който върлува... — Замълча и изохка за повече убедителност. — Ужасно, сержант. Край.

Хукър набързо изрече обичайните си ругатни, но не я спря. Помощник-шерифи, които повръщат на обществено място, създават лош имидж на участъка.

— Ако чуя, че си пила, ще те уволня! Край.

Тя побърза да забрави заплахата, отиде до колата си и хвърли вътре радиостанцията, защото се боеше, че шумът, който издаваше, щеше да уплаши или да разсея Дол. Грабна мъничкия си касетофон, пхна го в джоба си и тръгна бързо по тъмната странична уличка към „Бедния Ричард“.

Дол Ренар наистина караше сив кадилак. Ако дясната му врата беше ударена, то тогава Маркърс бе този, който я бе тероризирал по пътя онази нощ. Това щеше да потвърди аналогията на Ани за Джекил и Хайд. Приливът на адреналин от това, че най-после щеше да стигне до истината, бе невероятен. Главата ѝ почти се замая. Собствената майка на Ренар щеше да го предаде. И то на нея. Заради цялата работа, която бе свършила по случая. Какво от това, че Маркърс щял да загуби доверието си в нея.

Докато крачеше бързо по тротоара между затворени магазини и паркирани коли, тя изтръпваше при всяка сянка и спираше на

пресечките. Маркърс я дебнеше някъде, обиден и ядосан от това, което бе сметнал за изневяра.

Само Бог знае какво би могъл да направи, ако я видеше с майка си. Отношенията им бяха твърде сложни. Майката разчиташе на подкрепата на сина си, когото непрекъснато критикуваше и унижаваше, а големият мъж не изпълняваше задълженията си към нея, защото я мразеше до дъното на душата си. Разделителната линия между обичта и омразата сигурно бе тънка колкото косъм. Как би реагирал той, ако разбереше, че майка му се готвеше да го предаде? Сигурно би го заболяло и би изпитал ужасно озлобление.

Ани бе видяла какво бе сторила яростта му към Пам Бишон.

Колата бе паркирана до бордюра — от източната страна на „Бедния Ричард“. Дол Ренар се въртеше край нея, сложила една ръка на кръста си, сякаш я болеше стомах, а с другата търкаше гръдната си кост. Дори на слабата светлина, която идваше от ресторанта, Ани забеляза белезите от страни на колата.

— Произшествие ли сте имали, госпожо Ренар?

Дол я изгледа недоумяващо, после обърна очи към колата.

— А, това ли — каза и отново се раздвижи. — Маркърс трябва да го е направил. Аз рядко карам. Такава голяма кола. Не мога да разбера защо ми купи толкова голяма кола. Набива се на очи. Всъщност е просташка. Трудно се паркира. Нервите ми се опъват, когато я карам. Знаете ли — от нерви получих лека парализа. Не можете да си представите в какво напрежение живея. Размислях, искаше ми се да вярвам... Но снощи... Не издържам повече.

— Защо не седнем да поговорим? — предложи Ани.

— Да, добре — каза Дол сякаш на себе си, за да наблегне на решението, което бе взела. — Позволих си волността да взема кафе. Ето там е — на онази маса.

Евтините пластмасови маси, сложени пред ресторанта, бяха празни, светлина почти не стигаше до тях. На витрината бе сложена бележка, написана на ръка: „ЗАТВОРЕНО ЗАРАДИ КАРНАВАЛА. ИЗПЪЛНЯВАМЕ ПОРЪЧКИ САМО ЗА НАВЪН.“

Дол се настани на пейката и започна да оправя полата си като дебютантка на първия си бал. Ани седна, разбърка кафето си и го опита. Тъмно и горчиво, както обикновено, горещо, но можеше да се пие. Отпи голяма глътка, искаше ѝ се кофеинът да прогони умората от

многого безсънни нощи напоследък. Сега сетивата ѝ трябваше да бъдат изострени, но не биваше да изглежда много настояща. Остави бележника в джоба на блузата си. Натисна под масата копчето на касетофона за запис.

— Не се чувствам горда — започна Дол. Облегна едната си ръка на масата, стиснала кърпичката си. — Той е мой син. Би трябвало да бъде предана на семейството.

— Госпожо Ренар, няма да бъде в интерес на семейството ви, ако оставите това да продължава. — Замълча, за да отпие от кафето и да се успокои.

Ани пое една глътка, зачака и разсеяно потърка убоденото място на пръста си. Седеше с гръб към ресторанта и гледаше наоколо. Без да обръща глава, тя огледа улицата, алеята, празния паркинг пред „Бедния Ричард“. Следеше да не се появи някоя сянка. Нямаше и следа от Маркърс, но той умееше да стои настрана и да се крие. Представи си го как ги наблюдава и изпада във все по-голяма ярост.

— Много ми беше трудно — започна Дол — да отгледам сама двете момчета. Особено при състоянието на Виктор. Опитаха се да ми го вземат и да го настанят в някакъв дом. Не се съгласих. Ще остане при мен, докато умра. Той е мое дете и ще продължа да нося кръста си. Аз съм го родила такъв, какъвто е. Обвинявах се за състоянието му, макар лекарите да твърдят, че никой не е виновен. Как можем да разберем какво се предава от поколение на поколение?

Ани не отговори, но за миг се сети за майка си и за баща си, когото изобщо не беше виждала.

— Какво стана с господин Ренар?

Чертите на Дол се изопнаха.

— Клод ни изостави. Преди много години. И ето ме, седя тук и съм готова да предам сина си.

— Не би трябвало да мислите по този начин, госпожо Ренар. Защо не ми кажете какво нередно според вас е направил Маркърс?

— Не знам откъде да започна — отговори тя, свела очи към смачканата си кърпичка.

— Споменахте, че снощи сте се скарали. За какво?

— Боя се, че беше заради вас.

— Заради мен?!

— Сигурна съм, осъзнавате, че Маркърс е влюбен във вас. Случва му се. Той... си втълпява нещо и никой не е в състояние да го разубеди. Виждам, че в случая с вас отново става така. Той е убеден, че с вас изживява нещо... интимно.

— Казах му, че това е невъзможно.

— Няма значение. За него никога не е имало значение.

— Значи се е случвало и преди?

— Да. С онази жена — Бишон. И преди нея, докато живеехме в Батън Руж...

— Илейн Ингръм ли имате предвид?

— Да. Любов от пръв поглед — той така го наричаше. Една седмица след като се запозна с нея, бе влюбен до уши. Следваше я навсякъде. Обаждаше ѝ се по всяко време на деня и нощта. Отрупваше я с подаръци. Стана неудобно.

— Мислех, че тя е отвърщала на чувствата му.

— Известно време, но по-късно ѝ омръзна. Направи същото и с онази жена Бишон. Изведнъж реши, че трябва да я има, макар и тя да не го желаше. Вече виждам как всичко започва отново с вас. Скарах му се затова.

— А той какво отговори?

— Той се разсърди и отиде в работната си стая. Там никой не бива да го безпокои, но аз го последвах — довери ѝ тя. — Не вярвах, че е нещо повече от увлечение, същото, каквото изпитваше към онази жена, но признавам, имах предчувствие. В това отношение съм много чувствителна. Имах предчувствие, но не исках да го повярвам. Наблюдавах Маркърс от вратата, без той да ме види. Отиде до един шкаф и извади отвътре някакви неща. И аз разбрах...

— Какви неща?

Дол сведе очи към чантата в скута си. Отвори я и хвана нещо, постоя нерешително, после бавно го измъкна.

Докато вадеше малката снимка в рамка, Ани усети странна тръпка, която от ръцете премина към главата ѝ. Хвана се с едната си ръка за ръкохватката на стола, когато тръпката премина в замайване. Снимката в рамка, която бе изчезнала от кабинета на Пам Бишон. Това бе едно от доказателствата, които детективите търсеха, за да предявят обвинение към Ренар, че я преследва. Нито един от тези предмети не бе открит.

Ани я пое и я разгледа на слабата светлина, която се процеждаше през предната витрина на ресторанта. Рамката беше старинен сребърен филигран, стъклото ѝ бе счупено. Фотографията не бе повече от пет на седем сантиметра и половина, но снимката бе запечатала силно емоционален момент — любовта между майка и дъщеря. Джоузи бе на не повече от пет години, седеше в скута на майка си, вдигнала бе главичката си към нея и ѝ се усмихваше. Пам беше прегърнала детето и му се усмихваше с безмерно обожание.

Маркърс Ренар бе откраднал снимката и бе заличил отношенията, запечатани на нея. Беше откраднал майката от детето ѝ. Беше унищожил душата на жена, която обичаше много хора и те ѝ отвръщаха със същото.

Отново усети замайване. Вероятно е реакция от изненадата, каза си Ани. Или от кофеина. Испита странно неразположение... от потвърждението, че мъжът, който се бе увлякъл по Пам, бе постъпил отворително към жената на снимката. През цялото време Форкейд е бил прав — последователността, логиката водеха към Ренар.

— Маркърс я е откраднал, нали? — попита Дол.

— Да.

— Там има и други неща, но ме достраша да ги взема. Смятам, че е откраднал някои неща и от мен — призна тя. — Една брошка от майка ми, верижка, която имам, откакто Виктор се роди. Само Бог знае какво е направил с тях.

Боже, и аз, помисли си Ани и потръпна вътрешно. Също и Пам Бишон. Вероятно и Илейн Ингръм преди нея. Усети лепкав хлад по кожата си. Помъчи се да вдиша дълбоко от влажния нощен въздух и пак се взря в снимката. Образите върху нея малко се размазаха пред очите ѝ и тя отново усети замайване.

— Не вярвах, че всичко ще се повтори — каза Дол. — Че така ще хлътне.

— Смятате ли, че той е убил тези жени, госпожо Ренар? — запита Ани, но като че ли езикът ѝ залепваше и едва произнесе думите. Отпи още една глътка кафе, за да си оправи вкуса. Колко ужасно е за една майка да мисли, че синът ѝ е убиец.

Дол притисна ръка до лицето си и се разрида. Тялото ѝ се разтресе.

— Той е мой син! Само него имам. Не искам да го загубя!

Въпреки всичко беше донесла доказателството.

— Съжалявам — прошепна Ани, — но трябва да предадем това на шерифа.

Бутна стола си назад и се изправи. Олюля се. Главата ѝ пак се замая силно. Стори ѝ се, че ще литне. Вече не можеше да контролира действията си. Когато се отдели от масата, сякаш земята се продъни под краката ѝ и тя залитна.

— Боже мой! — Гласът на Дол Ренар прозвуча някак отдалеч. — Добре ли сте, помощник-шериф Брусар?

— Вие ми се свят — успя да изрече Ани.

— Защо не поседнете?

— Не, ще се оправя. От кофеина е. Трябва да отидем при шерифа.

Опита се да направи още една крачка и падна на коляно. Снимката с рамката се изплъзна от ръката ѝ.

— Боже мой! — възкликна Дол. — Чакайте да ви помогна.

— Неудобно ми е — каза Ани и се облегна на по-възрастната жена, докато се оправяше. — Много съжалявам.

Дол подсмръкна и сбърчи нос.

— Пила ли сте, помощник-шериф?

— Не, не, случи се нещо. — Уплаши се, когато чу собствения си глас. Сливаше думите и те звучаха неразбираемо. Тялото ѝ натежа, краката ѝ сякаш бяха от гума. — Просто не се чувствам добре. Ще отидем до участъка. Ще се оправя.

Тръгнаха бавно към кадилака. Дол Ренар вървеше от дясната страна на Ани и я подкрепяше. Тази жена бе много по-силна, отколкото изглеждаше. Или може би самата тя бе останала без сили. По ръцете и краката ѝ сякаш бяха парализирани. Пръстът, който си бе убола на розата, туптеше силно.

Трънът на розата. Розата, която Маркъс ѝ подари.

Отровна?! Никога не беше предполагала подобно нещо. Но наистина имаше нещо поетично, че знак на любовта може да се превърне в инструмент за умъртвяване, когато любовта е отхвърлена. Той сигурно мислеше по този начин, извратеният му кучи син!

— Госпожо Ренар — едва произнесе тя и се стовари върху седалката на колата. — Мисля, че трябва да отидем до болницата. Струва ми се, че умирам.

Искаше да я убие. Искаше да хване Ани Брусар за гърлото и да гледа лицето ѝ, докато я души. Тя го смяташе за глупак. Обаче той последен щеше да се надсмее над нея. Докато си проправяше път през тълпата, развинтената му фантазия му се развихри.

Шумът от веселбата звучеше като дисонантна какофония в ушите му. Светлините и цветовете бяха прекалено наситени, твърде крещящи на фона на тъмната нощ и мрачното му настроение. Пред него изникваха лица с разтегнати в усмивки усти и ужасни маски. Сблъска се с двойник на Роналд Рейгън и разля бирата му като гейзер на тротоара...

— Проклет пияница! — изкрещя Рейгън. — Не гледаш ли къде вървиш?

За отмъщение мъжът го блъсна силно и Маркъс се удари в друг гуляйджия с маска на Зоро и кръгла шапка. Стоукс.

Стоукс се олюля назад, краката му се подкосиха. Маркъс падна заедно с него, всъщност падна върху него и краката им се преплетоха. Прииска му се да имаше нож. Представи си как промушва Стоукс както са паднали, после става и се отдалечава, преди някой да разбере какво се е случило.

— Шантав негодник! — извика Стоукс, докато се изправяше.

Преди Маркъс да се изправи, Стоукс го сръга в ребрата. Маркъс се хвана за гърдите, помъчи се да се задържи на краката си и продължи да върви приведен, а двамата маскирани го изпратиха с гръмогласен смях. Промъкна се през тълпата, после зави зад ъгъла и забърза по малка уличка към „Боуен и Бригс“.

Наситеният влажен въздух изгаряше дробовете му. Гръдният му кош сякаш беше стегнат в менгеме и притискаше счупените му ребра. При всяко вдишване го пробощдаше остра болка. Лицето му гореше. Свали изрисуваната маска и я хвърли в коша за боклук. Тя не бе никакво прикритие в сравнение с маската, зад която Ани се криеше. Най-малкото ѝ провинение беше, че му изневери с адвоката. Курва! Той не обръщаше внимание на някои неща, извиняваше я за други, сигурен, че в края на краищата тя ще проумее колко си подходат. Заслужаваше да бъде наказана за всичко, което му причини. Наказваше я мислено и чувствата, които изпитваше, раздираха душата му. Любов,

яроост, омраза. Тя щеше да съжалява. В края на краищата щеше да съжалява.

Почувства се сякаш бе изпразнен от съдържание. Защо подобни неща непрекъснато му се случваха? Защо жените, които обичаше, не го обичаха? Защо чувствата го завладяваха до такава степен, че не можеше да се освободи от тях? Любов, страст, нужда, нужда, нужда... Иначе си беше съвсем нормален мъж. Беше интелигентен, талантлив. Работеше добре. Защо от време на време това желание го обземаше толкова силно?

Когато седна във волвото, сълзи се стекоха по лицето му и го засмъдяха от болка и срам. Тялото му беше напрегнато и трепереше от яд, напрежението усилваше болките от старите му рани, а физическата болка предизвикваше още по-голямо унижение. Какъв мъж беше? Такъв, какъвто другите подритваха и презираха, на когото жените се присмиваха, срещу когото подаваха оплаквания. Не можеше да издържа повече. Чувствата му бяха твърде силни, прекалено болезнени. Някъде дълбоко в съзнанието си чуваше подигравателния глас на майка си и думите ѝ колко е трогателен.

Действително беше трогателно. Истината едва не го смаза с тежестта си.

Разрида се, когато мина покрай къщата, където Пам бе умряла. До края на живота му смъртта ѝ щеше да му тежи като сянка.

Какъв живот го очакваше? На заподозрян убиец, на предизвикващ състрадание нещастник, който живее заедно с майка си, отхвърлян от всяка жена, която посмееше да обикне. Колко пъти му се искаше да се махне от това място, представяше си по-хубав живот — с Илейн, с Пам, с Ани. Но никъде нямаше да отиде и този по-хубав живот нямаше да му се случи. Никога нямаше да живее на някой залив и близо до брега и да прекарва вечерите си с Ани или с друга жена. Щеше да става все по-окаян, по-самотен, хората все повече щяха да го намразват. Какъв беше смисълът да живее?

Зави с волвото по алеята към къщи и изгаси мотора. Някакво усещане, че трябва да направи нещо бързо се смеси с другите чувства, които пълзяха из тялото му като змии. Затръшна вратата на колата, остави я отстрани до къщата и влезе вътре.

Виктор седеше на площадката на стълбата. Беше си сложил една маска с пера на майка им и се люлееше. Скочи на крака и се втурна

надолу по стъпалата, като мина на сантиметри от Маркърс, крещейки:

— Червено! Червено! Червено! Червено!

— Престани! — срязва го Маркърс и го бутна назад. — Ще събудиш мама.

— Не. Мама излезе! Червено! Силно червено!

— Какви ги говориш? — запита Маркърс и мина направо през трапезарията. Противно на желанието си, погледна стената. Разбира се, че цветът не беше същият. — Минава полунощ. Мама е в леглото.

Виктор поклати глава енергично.

— Тогава и сега. Мама излезе. Червено!

— Не разбирам какво искаш да кажеш — рече нетърпеливо Маркърс. — Къде може да е отишла? Знаеш, че мама не шофира вечер. Невъзможен си.

Виктор се разтрепери, когато стигнаха до вратата на апартамента на Маркърс, спря и започна да блъска главата си в стената, нареждайки.

Маркърс го хвана за раменете.

— Виктор, престани! Иди си в стаята и се успокой. Разгледай някоя книга.

— Тогава и сега. Тогава и сега. Тогава и сега... — нареждаше той.

Маркърс въздърхна тежко и прогони мислите си на заден план. В края на краищата може би дори Виктор имаше по-голям късмет.

— Ела — каза тихо.

Хвана Виктор за ръката, поведе го нагоре към неговата стая и се опита по пътя да го успокои.

— Червено! Червено! — шепнеше Виктор.

— Няма нищо червено, Виктор — каза Маркърс и запали лампата.

Виктор седна на края на леглото и започна да се люлее от една страна на друга. Перата от папагал, прикрепени в краищата на маската щръкнаха като антени. Изглеждаше абсурдно.

— Искам да броиш до пет хиляди по шестнайсет — каза Маркърс. — Когато свършиш, обади ми се. Можеш ли да го направиш?

Погледът на Виктор се плъзна покрай него. Очите му бяха със стъклен блясък. Съществувахе възможност докато стигне до пет хиляди да е забравил какво го бе разтревожило.

Маркърс излезе от стаята и спря отвън и погледна към вратата на стаята на майка си по-надолу по коридора. Разбира се, че е там.

Винаги ще бъде там — физически, психически, метафорично. Имаше само един начин за бягство, за който и да е от тримата.

Решително слезе долу в своята стая, заключи вратата след себе си и отиде до шкафчето, където държеше перкодана. Докторът му беше дал рецепта за седемдесет и пет хапчета вероятно с надеждата, че щеше да ги изпие наведнъж. След побоя бе взел няколко от тях, но му оставаха още много. Повече от достатъчно. Ако откриеше флакончето. Нямаше го в шкафчето.

Виктор ли го бе взел? Не. Ако Виктор поемеше голяма доза перкодан, резултатът нямаше да се прояви във възбуда. Щеше да бъде сънлив или умрял и във всеки случай — по-добре от обичайното.

Маркъс се извърна от леглото и влезе в работната си стая. Беше почистил бъркотията от предната вечер, за която бе виновно умопомрачението му. Отново всичко си беше на мястото, спретнато и подредено. Портретът на Ани, рисуван с молив, лежеше върху чертожната маса. Колко многозначително, помисли си той, че се скъса, и прокара пръст по назъбения край на хартията. Представи си, че петното, което го зацапваше, беше от нейната кръв.

Обърна се към работната си маса и инструментите, подредени също като хирургически. Опита острието на ножа. Беше остро като бръснач. Взе го, прокара палец по острието и видя как от резката потича алена кръв. Просълзи се пак, но не от физическа болка, а от огромния емоционален товар заради онова, което се готвеше да направи. Остави ножа настрана. Беше решил да не го използва в осъществяване на задачата, която си бе поставил. Касапски нож щеше да свърши работа буквално и символично. Но първо трябваше да намери хапчетата.

Отиде до скришното шкафче, отвори го и пред него се представи миналото и извратеността му. Точно така биха нарекли хората любовта му към жени, които не го желяеха — извратеност, мания. Те нямаха представа какво е това.

Малките вещи, които бе взимал от Илейн, Пам и Ани, бяха групирани на една поличка. Символи на неща, които биха могли да се случат. Обзе го горчиво-сладка носталгия, когато избра красиво стъклено преспание, принадлежало на Пам. Подържа го в ръце и го приближи до лицето си. Беше хладно, когато го допря до облените си в сълзи страни.

— Остави го, лигаво, гадно копеле! — Гласът беше нисък и изпълнен с омраза. — То беше на дъщеря ми.

Преспапието се изтърколи от ръцете на Маркърс и падна на пода. Той вдигна очи и срещна лицето на Хънтър Дейвидсън.

— Надявам се, че си готов да отидеш в Ада — просъска старият човек и насочи дулото на четирийсет и пет милиметровия колт. — Защото съм дошъл да те изпратя точно там.

ГЛАВА 46

Беше прав от самото начало. Следите, логиката водеха към Ренар. И ако се бе съсредоточил върху него, ако не беше позволил миналото му да размътва настоящето, Маркот щеше да си остане лош спомен.

Ник запали цигара и дръпна силно, опитвайки се да прогони горчивия вкус на истината в устата си. Злината бе извършена. Щеше да се справи с рикошетите, ако и когато дойдеха. Сега трябваше да се концентрира върху най-належащото — Ренар.

Очевидно Ани го бе подмамила. Тя имаше нужда от подкрепа и Ник си помисли, че през цялото време трябваше да прави точно това, вместо да гони сенките. „Съсредоточи се. Съвземи се.“ Позволи си вниманието му да се отклони, а трябваше да остане верен на интуицията си. Следите, логиката го връщаха обратно към Ренар.

Паркира на странична уличка, смеси се с веселата тълпа и започна да се оглежда за Брусар. Ако бе накарала Ренар да излезе извън кожата си, значи бе в беда, а той нямаше намерение да чака до сутринта или до края на смяната ѝ, за да разбере. Какъвто и сблъсък да бе станал между тях, било е, докато е била на смяна. Това означаваше, че Ренар все още бе някъде тук и я дебнеше.

Тълпата бе шумна, хората бяха подпийнали, музиката гърмеше. Улицата бе пълна с пъстроцветни костюмирани, които непрекъснато се движеха нагоре-надолу. Ник търсеше само сиво-сините униформи на помощник-шерифите. Систематично огледа едната страна на улица „Франс“, после другата до горе и почти не спря, за да приеме безсмислените благопожелания на свои колеги заради предстоящото изслушване в съда. Никъде не забеляза Ани.

Възможно бе да е отишла до ареста, за да отведе някой пиян. Може да я бе пропуснал в тълпата, нали бе толкова дребничка. Или може би се намираше в опасност. През последните десет дни тя живееше под постоянна заплаха. А тази вечер му бе позвънила, за да му каже, че вероятно бе предизвикала убицеца.

Видя, че Хукър се мотае край количка, на която продаваха пържени скариди. Дебелият сержант бе намръщен, но потропваше в такт с музиката. Хукър вероятно знаеше къде е Ани, но Ник се съмняваше, че щеше да му каже. Би му се сторило опасно.

— Ники! Братко мой, къде си?

Стоукс се залюля към него. Кръглата му шапка бе накривена нехайно над маската. С всяка ръка бе прегърнал по една жена с мини пола до дупето — блондинка, облечена с кожени дрехи, и брюнетка по джинси. Тримата май едва се държаха на краката си.

— Това е моят човек — Ник — обясни Стоукс на жените. — Не знае какво да прави на парти, също както би се чудил какво да прави с двуглав козел. Искаш ли една от тези хубави дами да стане твой духовен водач на партито, Ник? Може да отидем някъде и да си направим наше парти. Нали разбираш какво искам да кажа?

Ник се намръщи.

— Виждал ли си Брусар?

— Брусар ли? За какво, по дяволите, ти е притрябвала?

— Виждал ли си я?

— Не и слава Богу. Тя е много мрачна, бе човек. Ти би трябвало да го знаеш. Тя... оооох! — изпъшка той при възможността, която премина през замъгленото му пиянско съзнание. — Обрат към феър плей, а? Искаш да я сплашиш или нещо друго?

— Нещо друго.

— Чудесно. Съгласен съм теб. Да, кучката си го заслужава.

— Тогава иди при Хукър и го попитай къде е. Измисли си някакво обяснение.

Една реклама блесна точно в лицето на Стоукс.

— Обърни малко внимание на дамите, Ники. Момичета, бъдете добри с Ники. Той е монах.

Русата вдигна очи към Ник. В това време Стоукс се отдалечи.

— Ама вие наистина ли сте монах?

Ник си сложи тъмните очила, без да обърне внимание на момичето. Не й отговори, само наблюдаваше как Стоукс се приближава до сержанта. Двамата си размениха няколко думи, после Стоукс си купи порция скариди и се върна, дъвчейки.

— Нямах късмет, приятелю. Спретнала си е малкия задник и се е прибрала вкъщи.

— Какво?

— Хукър казва, че преди малко му се е обадила и му е казала, че е болна. Той смята, че сигурно е пила.

— Защо ще мисли така?

Стоукс сви рамене.

— Не знам, човече. Такива слухове се носят. Нали разбираш какво искам да кажа? Както и да е, няма я тук.

Стомахът на Ник се сви от притеснение.

— Какъв е номерът на радиостанцията й?

— Какво значение има? Не е в участъка.

— Минах оттам. Джипът й е на паркинга. Какъв е номерът на радиостанцията й? — попита Ник.

Объркването на Стоукс премина в загриженост. Престана да дъвче и преглътна.

— Ти какво планираш, човече?

Търпението на Ник се изчерпа. Той сграбчи Стоукс за раменете и го разтърси, а пържените скариди се пръснаха на тротоара.

— По дяволите, какъв е номерът на радиостанцията й?

— Уан Ейбл Чарли!

Той се обърна и се вряза в тълпата. Гласът на Стоукс се чу зад гърба му.

— Ей! Не прави нещо, което аз не бих направил!

Ник хукна през тълпата гуляйджийи, и ги разблъска с рамо, за да му направят път. Покрай периферното му зрение минаваха различни маски, придавайки на сцената сюрреалистичен оттенък. Когато най-после стигна до пикапа си, едва дишаше. Мускулите по гърдите и гърба продължаваха да го болят от боя с Ди Монти, все едно, че някой бе впил нокти в тях.

Извади радиостанцията си и повика диспечера. Представи се като Стоукс и поиска да го свържат с Уан Ейбл Чарли. Секундите минаваха. Всяка следваща му се струваше по-дълга от предишната.

— Детектив? — чу се гласът на диспечера. — Уан Ейбл Чарли не отговаря. В дневника пише, че вече не е на смяна.

Ник затвори и подкара пикапа. Ако Ани не е на смяна, а джипът й още стои на паркинга пред участъка, в такъв случай къде би могла да бъде?

А къде, по дяволите, бе Ренар?

Облегнала глава на страничното стъкло, Ани се опита да преодолее гаденето, докато Дол включи кадилака на скорост и той подскочи напред. Когато минаваха покрай празния паркинг на „Бедния Ричард“, на Ани ѝ се стори, че в тъмнината зърна усмихнатата бяла маска на Маркърс.

Прекосяха улица „Франс“ една пресечка по-нагоре от мястото, където бе партито. Цветовете и светлините блестяха в далечината, после съвсем изчезнаха. Ани изохка, когато колата зави надясно. Промяната на посоката я замая още повече. Разсъждаваше каква ли бе отровата и дали ще се намери подходяща антиотрова. Дали слабоумните лаборанти от болницата, които непрекъснато правеха грешки, щяха да изолират отровата, преди тя да е умряла от ужасна и мъчителна смърт?

Не биваше да изпада в паника. Маркърс нямаше как да предвиди случилото се вечерта. Не бе предполагал, че тя щеше да го отхвърли напълно. Ако следваше собствения си план, вероятно желанието му бе само да ѝ прилошее, за да може по-късно да ѝ предложи утеха. Такъв бе неговият начин на мислене.

Минаха през центъра, после навлязоха в жилищни райони. Малки, спретнати едноетажни къщи с нисък покрив, в предния двор на много от които стоеше статуя на Дева Мария. Стари вани с крачета бяха прерязани наполовина и бяха обърнати на земята, за да подслонят статуите. Произвеждаха ги масово в градче недалеч от Байю Бро и лежаха една до друга в двора на фабриката близо до железопътната линия. Ако човек ги е виждал там, част от мистиката изчезва, помисли си Ани. Мозъкът ѝ все пак работеше, макар и по-бавно.

Сигурно вече приближаваха болницата. Старият пазач сигурно още чистеше краката на голямата статуя на Дева Мария с четка за зъби.

— Благодаря ви, госпожо Ренар. Ще се обадя на шерифа от болницата. Той ще дойде и ще ви прибере. Правилно постъпихте, като се обърнахте към мен.

— Знам. Трябваше да го направя. Няма да позволя това да продължава — каза Дол. — Виждах, че ще стане както преди. Маркърс е увлечен по вас. Ала нито вие, нито някоя друга жена ще го има!

Особено жена, която иска само да ми отнеме сина и да го прати в затвора или да направи с него нещо още по-лошо. Няма да позволя това да се случи. Моите момчета са единственото, което имам.

Тя се обърна и изгледа Ани в очите, когато подминаха отбивката за болницата. Омразата в погледа ѝ сякаш блестеше в червено на светлината на таблото.

— Никой няма да ми отнеме момчетата!

ГЛАВА 47

„Пътувам към Ада.“

Цивилизацията остана назад. Пред тях се простираше мастиленочерната, обширна и неприветлива местност около езерото — пустош, където насилствената смърт бе сурова реалност. Хищникът взимаше жертвата си и безкрайният кървав цикъл продължаваше. Нито един оцелял не скърбеше за смъртта на онези, които не бяха имали късмет. Оцеляваха само силните.

Никога през живота си Ани не се бе чувствала толкова слаба. Усещаше гадене на пристъпи, замаяността ѝ не отслабваше. Възприятията ѝ бяха притъпени. Звучите стигаха до нея сякаш през дълъг тунел. Светът наоколо ѝ изглеждаше течен и размътен. Сигурно в кафето бе сложено нещо, реши тя, нещо силно.

Опита се да фокусира погледа си върху жената в широката кола. Дол Ренар ѝ се стори издължена и толкова слаба, сякаш бе от клечици. Нямахме вид, че притежава физическа сила за насилствено изстъпление. Но Ани се сети, че Дол Ренар беше по-млада, отколкото изглеждаше, и явно по-силна. Тя също беше убийца. Деликатната ѝ нацупена фасада също беше маска, както доминото с пайети, което лежеше на седалката между двете.

— Вие ли уубихте Пам? Вие ли я нарязахте? — попита Ани недоумяващо, снимките от местопрестъплението проблеснаха в съзнанието ѝ ярки и кървави. Почти категорично беше отхвърлила възможността жена да е убийцата. Жените не убиват по този начин — толкова нечовешки, жестоко, с омраза към представителка на същия пол.

— Тя получи онова, което заслужаваше. Курва! — изрече с горчивина Дол. — Мъжете пръхтяха след нея като кучета след разгонена кучка.

— Боже мой — въздъхна Ани. — Не може да не сте знаела, че Маркърс ще бъде заподозрян.

— Ала Маркърс не я е убил — аргументира се Дол. — Той е невинен, поне не е извършил убийство. Забелязах, че тя му беше станала като фикс идея — изрече тя с погнуса. — Също като онази жена Ингръм. За него нямаше значение, че тя не го желае. Той си вътълпява някои неща и няма начин да ги изкара от главата си. Опитах няколко неща. Опитах се да я накарам да го отхвърли, но той не можеше да повярва, че тя ще подаде оплакване и ще поиска да го арестуват. Страхът ѝ като че ли още повече го привличаше.

— Значи вие сте ги... дебнела?

— Тя щеше да ми го отнеме — по един или друг начин.

Значи Дол беше убила с нож, разпънала на кръст и обезобразила Пам Бишон. За да сложи край на фикс идеята на сина си, която бе отклонила вниманието му от нея.

— Знаех, разбира се, че полицията ще го разпитва — продължи тя. — Това щеше да бъде неговото наказание, че се опита да ми измени. Сметнах, че ще му послужи за урок.

Ани се опита да преглътне. Рефлексите ѝ бяха притъпени. Бавно плъзна дясната си ръка към кобура в очакване пръстите ѝ да напипат зиг-зауера. Пистолетът го нямаше. Дол сигурно го бе взела, докато бе „помагала“ на Ани да се настани в колата.

Хвърли поглед към огледалото за обратно виждане, надявайки се на чудо да зърне фарове отзад, ала нощта ги поглъщаше и само блатото се простираше пред тях. Достатъчно места имаше да се изхвърли тяло в блатото.

Опиатът действаше и тя усещаше, че скоро ще изпадне в безсъзнание.

— Как подмамихте Пам... в къщата? — попита, ангажирайки ума си, за да не се унесе. Нямаше да успее да се спаси, ако не беше в съзнание. Нямаше кой да ѝ помогне, трябваше да разчита само на себе си. Премести тежестта си, с дясната ръка притисна стомаха си и изохка, като скришом с върховете на пръстите си напипа закопчалката на колана.

— Беше невероятно лесно. Обадох ѝ се под измислено име и поисках да ми покаже къщата — отговори Дол, усмихвайки се на изобретателността си. — Алчна малка кучка! Искаше да има всичко — пари, мъже, обожание. Щеше да ми отнеме сина, макар изобщо да не го желаше.

Колко просто — телефонно повикване. Пам едва ли би се подвоумила да заведе по-възрастна жена и да ѝ покаже отдалечен имот, дори вечер. Всичките ѝ проблеми бяха свързани с мъже или поне тя така смяташе. Така мислеха всички. Форкейд е бил прав през цялото време. Следите, логиката ги връщаха обратно към Ренар. Само дето не знаеха кой от тримата Ренар. На никого не би му хрумнала идеята за дръпнатата му неуравновесена майка.

„*Сега тази жена се готви да ме убие.*“ Мисълта помете съзнанието на Ани като циклон. Стори ѝ се, че вижда буквите от изречението, което се носеше във въздуха. Трябваше да направи нещо. Бързо. Преди лекарството да я бе упоило съвсем.

— Ти не си по-добра — продължи Дол. — Маркърс те иска. Не разбира, че си негов враг. Желанието му към теб го отдалечава от мен. Опитвах се да те накарам да го спреш и да престане да те желае. Както направих с онази жена Бишон.

— Вие сте била в колата онази вечер... Вие сте дошла в къщата ми... — промълви Ани. Парченцата от пъзела изплуваха в мозъка ѝ. Представи си как се издигат нагоре лепкави, мокри от кръв. — Каак... влязохте? Откъде знаете за ссстълбата?

Тънките устни на Ренар се разтегнаха в усмивка.

— Познавах майка ти. Един сезон тя работи при мен — шиеше костюмите ми. Това беше, преди Клод да ме изостави, преди да се наложи да заминем оттук с момчетата. Тогава всички искаха да носят моите костюми.

Дол Ренар бе познавала майка ѝ?! От това признание главата на Ани се замая още повече. Дол Ренар бе идвала в тяхната къща, когато е била малка. Опитва се да си я спомни. Дали се бяха виждали с Маркърс като деца. Беше ли възможно? Дали на някой от двамата им бе хрумвало, че когато пораснат, пътищата им ще се пресекат? Че едно познанство, започнало много отдавна като невинна среща, ще завърши с убийство?

— Тя беше курва също като теб — заяви Дол. — Кръвта вода не става.

„*Кръвта вода не става.*“ Ани видя как изречението излиза от устата на Дол във формата на дебела червена змия.

Преглътна трудно. Отново ѝ се догади. После падна тежко напред, блъсна се в таблото и повърна на пода. Дол изсумтя от

погнуса. Ани остана в същото положение. Вече освободена от колана, тя се опита да си поеме дъх, както се бе подпряла с една ръка на таблото. Трябваше да направи нещо. Лекарството я теглеше все по-дълбоко в прегръдките на мрака, изкушавайки я с кадифената чернота на безсъзнанието.

Събирайки всички сили, тя се хвърли наляво и хвана волана. Кадилакът тежко се олюля надясно, гумите му изскърцаха. Ани използва волана, за да се придвижи на седалката и с едната си ръка натисна клаксона.

Дол изкрещя и ядно заудря лицето на Ани с дясната си ръка, опитвайки се да задържи волана с лявата. Предното колело на колата влезе в канавката, после подскочи назад и колата се наклони на една страна през осевата линия. Фаровете светеха към стъклената повърхност на черната вода.

Ани се наведе, за да избегне ударите, и отново улови волана. С тяло избута Дол към вратата, а с лявата си ръка започна да опипва вратата, за да открие ръчката. Ако успееше да я отвори, вероятно би могла да изблъска Дол навън. Представи си го как го прави. Крехкото тяло на Дол се удря в асфалта, после отскача като манекен, главата ѝ се пука, мозъкът ѝ изтича... Улови ръчката с два пръста.

Изведнъж колата започна да боксува и да скърца. Дол бе натиснала спирачките. Ани отскочи към таблото. Главата ѝ се удари в предното стъкло, рамото ѝ се блъсна в таблото и тя падна на пода. Шумът, движението, болката, замайването се стовариха върху нея като лавина. Опита се да се надигне от пода, когато колата се раздруса в канавката и се закова. Пробва да се улови някъде и да се ориентира. Опита се да фокусира погледа си върху нещо, което се намираще пред нея — дулото на оръжие.

Нейният пистолет! В ръката на Дол Ренар. На три сантиметра от лицето ѝ.

Завъртя се светкавично, блъсна оръжието настрани и зиг-зауерът изгърмя оглушително, като пръсна едно от стъклата на колата.

— Кучка! — изкрещя Дол.

Сграбчи Ани за косата с лявата си ръка и я удари с пистолета в слепоочието и скулата веднъж, втори път...

Сякаш цветен звезден пращец се пръсна в главата на Ани като метеоритен дъжд. Предавайки се за миг, тя се отпусна на пода. Усети,

че всеки момент щеше да изпадне в безсъзнание. Стори ѝ се, че земята под нея пропада, но всъщност беше от колата. Движеха се отново, бяха излезли от пътя. Чу леко съскане на трева, която се отъркваше от страни в кадилака и шум от гуми, които хрущяха върху камъни.

Лежеше безсилна на пода, даваше си сметка, че ще трябва да събере още сили или да умре. „Оръжия.“ От тази мисъл в главата ѝ като че ли блесна слаба лампичка. „Зиг-зауерът беше в Дол. Зиг-зауерът беше в Дол. Зиг-зауерът беше в Дол.“ Знаеше, че би трябвало да има още нещо, някакъв отговор, нещо простичко и елементарно, но не можеше да се сети какво.

Беше безкрайно уморена.

Крайниците ѝ тежаха сякаш тонове. Чувстваше ръцете си тройно по-големи. Опита се да преглътне, но почувства езика си голям колкото на змия. Може би червената змия, която бе видяла да излиза от устата на Дол, се бе пъхнала в нейната, за да я задави. Горчив като киселина вкус изпълни устата ѝ.

Киселина. Би могло да послужи за оръжие, помисли си. Представи си как хвърля киселина в лицето на Дол Ренар и лицето ѝ изгаря до костите на черепа, докато тялото ѝ се гърчи в предсмъртен танц.

„Киселина.“

Колата се заклати и спря. Дол натисна копчето за отваряне на багажника и затръшна вратата. Ани опипа бавно дясната страна на колана си от празния кобур до плоската найлонова кутийка точно зад него. Със схванати пръсти тя вдигна капачето и извади малкото цилиндърче.

Зад гърба ѝ вратата на кадилака се отвори. Главата на Ани кльомна. Дол я сграбчи за косата и я дръпна назад.

— Ставай! Изправи се на крака!

Ани се свлече на земята и се сви, когато Дол я ритна по гърба и изруга. Свита на кълбо, тя се опитваше да скрие главата си. Дясната ѝ ръка стисна здраво цилиндърчето.

Вратата на кадилака се затвори и за малко не удари Ани по главата. После Дол отново я хвана за косата, издърпа я, докато седна. Ани отвори очи, протегна ръце, за да придобие равновесие, и се облегна на колата, но главата ѝ бе замаяна. Единствената светлина идваше от фаровете на колата, но и тя бе достатъчна. Пред очите ѝ се

люлееше схлупена къща с изпочупени прозорци, които чернееха като липсващи зъби в усмивката на старица.

Бяха на езерото Пони. Това беше къщата, където бе убита Пам Бишон.

— Не съм убил Пам — изрече тихо Маркърс. Широкото лице на Хънтър Дейвидсън се изкриви от отвращение.

— Я не ме лъжи! Тук няма друг съдия, освен Господ. Няма технически подробности, няма вратички, през които да се промъкне проклетият ти адвокат.

— Аз я обичах — прошепна Маркърс.

Сълзите се стичаха на вадички по страните му.

— Обичал си я? — Едрото тяло на Дейвидсън потрепери от възмущение. Подмишниците му бяха мокри от пот. Рядката му тъмна коса също лъщеше. — Ти нямаш представа какво е любов. Аз съм й дал живот! Жена ми я роди! Тя беше наше дете. Ти си нямаш представа от такава любов. Тя беше наше дете и ти ни я отне!

Иронията беше в това, че Маркърс знаеше всичко за тази любов. Цял живот бе впримчен в една нейна отвратителна разновидност. Тази вечер се готвеше да сложи край на всичко. Сега бащата на Пам щеше да го извърши вместо него.

— Нямаш представа колко пъти съм те убивал — изрече тихо Дейвидсън и тръгна напред. Очите му блестяха като стъклени, изгаряха от омраза. — Представях си как те разпъвам и те заковавам на дъските, както си направил с моето момиче.

— Не! — прошепна Маркърс. Изплака от страх. В устата му се събра слюнка и потече надолу по брадичката. Против волята си погледът му се отмести към голямата дървена маса, където като хирургически инструменти бяха подредени принадлежностите и ножовете му. Поклати глава. — Моля, недейте...

— Искях да те чуя как ме молиш да ти пощадя живота, по същия начин, по който Пам те е молила. Тя викаше ли ме, когато умираше? — запита Дейвидсън измъчено. Сълзи, големи колкото дъждовни капки, се стичаха по зачервените му до алено страни. — Викаше ли майка си?

— Не знам — измънка Маркърс.

— Чувам я. Всяка нощ! Чувам я как ни вика. Вика ме да я спася, а аз нищо не мога да направя! Няма я! Няма я вече!

Стоеше на около половин метър от него. Ръката, с която държеше пистолета, беше голяма като меча лапа, кокалчетата ѝ бяха побелели, той трепереше.

— Би трябвало да умреш по този начин — прошепна с горчивина. — Но не съм дошъл за разплата. Дойдох, защото търся правосъдие.

Пистолетът гръмна два пъти. Очите на Маркърс се разшириха от изненада. Силата на куршумите го повали назад. Не почувства нищо. Падайки върху чертожната маса, а после на пода, удари тила си в твърдото дърво и пак не почувства нищо. Тялото му подскочи отново и отново, докато Дейвидсън стреляше в него. На Маркърс му се струваше, че наблюдава сцената на киноекран.

Умираще. Още една ирония. Тази вечер се готвеше да се самоубие. Щеше да сложи край на тихата извратена тирания на майка си. Щеше да лиши Виктор от закрила в бъдеще. Вместо това щеше да умре тук, на пода, застрелян заради престъпление, което не бе извършил. Не успя даже и в смъртта.

— Ще помислят, че Ммммаркърс го е извършил — каза Ани.

— Няма — възрази Дол. — Ще разберат кой го е направил — самата ти! Ставай!

Облягайки се на кадилака, Ани бавно и несръчно се изправи.

„Мисли. Опитай се да мислиш. Трябва да измислиш някакъв план.“

Мисленето я изморяваше и затрудняваше, като че плуваше нагоре по буйното течение на река. Беше ѝ почти невъзможно да върви и да мисли едновременно. Земята се издигаше и пропадеше неравномерно под краката ѝ. Къщата се мерзелееше като мираж на светлината на фаровете. Дишаше тежко. Усети, че сърдечната ѝ дейност се забавя като тиктакане на часовник, преди да спре. Беше само въпрос на време опиятът да ѝ подейства напълно, после Дол щеше да пъкне зиг-зауера в устата ѝ и да натисне спусъка. Самоубийство.

Службата ѝ беше в опасност. Имаше разногласия с колегите си. Няколко души бяха докладвали, че напоследък е започнала да пие. Нали нямаше да им бъде трудно да повярват, че е отишла до къщата, където е намерила обезобразените останки на Пам Бишон, глътнала е шепа успокоителни и е пръснала мозъка си със служебния пистолет?

— Но как ще стигна... до там? — попита и спря пред стъпалата на верандата.

— Млъкни! — срязва я Дол и я сръга в гърба със зиг-зауера. — Влизай вътре.

Колата беше по-малко препятствие, помисли си Ани, докато едва изкачваше стъпалата на верандата. На Дол ѝ беше за пръв път. Вече два пъти се бе измъквала безнаказано.

Вратата беше отворена, сякаш някой ги очакваше. Ани спря в антрето. Стъпките ѝ отекваха в празния коридор. Лъчът на преносим фенер пробиваше мрака и осветяваше пътя ѝ към смъртта. По пода имаше дебел слой прах. Паяжини висяха по вратите. Дулото на пистолета я ръчкаше в гърба. Ани вървеше по коридора, като с лявата си ръка се подпираше на стената и опипваше пътя си слепешком.

— Колко души... ще убиеш? — смотолели тя. — Колко време ще мине, докато Маркърс... научи? Ще те намрази.

— Той е мой син. Моите синове ме обичат. Синовете ми имат нужда от мен. Никой никога няма да ми ги отнеме. — Самонадеяният тон на Дол звучеше заучено, сякаш бе повтаряла тези думи много пъти в продължение на години.

— Кой се е опитал да ти ги отнеме? — попита Ани.

Краката ѝ бяха като гумени. Тялото ѝ искаше да се отпусне на пода и да се предаде.

Пристъпи през прага на вратата и откри, че се намира в трапезария. Лъчът на фенера обходи пода, докато Дол се навеждаше да го остави и набързо освети дълга черна змия, която изпълзя сред мръсните стари дъски на дюшемето от кипарисово дърво. За миг си представи как Пам лежи там с разперени ръце, с обезобразено тяло. Главата се надигна и разкапаното лице се обърна към нея. Устните се раздвижиха.

„Ти си аз. Помогни ми. Помогни ми. Помогни ми!“

Думите преминаха в писък, който прониза мозъка на Ани.

„Помогни ми“, помисли си и облегна дясното си рамо на стената, опитвайки се да мобилизира сетните останали ѝ сили. Дол стоеше две крачки пред нея. Вратата към коридора беше точно отдясно на Дол. Оттам започваше стълбата към втория етаж и изчезваше в тъмнината. Налагаше се да измисли някакъв план. Имаше нужда от оръжие.

„Зиг-зауерът е у Дол. Зиг-зауерът е у Дол.“ Палката ѝ я нямаше. Стисна здраво малкия цилиндър. Опита се да диша, да мисли, взирайки се в черните си полицейски обувки.

„Дяволски просто.“

— Клод щеше да опита — каза Дол. — Той ни изостави. Той би ми отнел момчетата. Не можех да позволя това да се случи.

— Твоят... съпруг?

— Той ме принуди да го направя. Измами ни. Но получи онова, което заслужаваше. Казах му го. Точно преди да го убия.

Дол пристъпи крачка напред.

— Време е да легнеш на пода, помощник-шериф.

— Защо върху лицето на Пам имаше... маска? — попита Ани, без да обръща внимание на заповедта ѝ. Тя водеше право към... теб.

— Не знам нищо за никаква маска — отвърна тя нетърпеливо и направи знак с оръжието Ани да действа. — Ето там, помощник-шериф, където умря другата курва.

— Май... не мога... да вървя — промълви Ани, наблюдавайки краката на Дол. Обувките ѝ се придвижиха още една крачка по-близо.

— Казах ти да вървиш — заяви тя властно. — Хайде! Ани прие командата като сигнал, който наистина мобилизира остатъка от силите ѝ. С лявата си ръка тя удари зиг-зауера. Пистолетът гръмна и уцели тавана. В същото време Ани вдигна дясната си ръка с флакона с нервнопаралитичен газ и пръсна.

Дол изпищя, когато лютивите пръски попаднаха в дясното ѝ око. Препъна се назад, притисна свободната си ръка към лицето си, а с другата отново насочи пистолета. Зиг-зауерът изстреля още един куршум, който уцели Ани в долната част на гръдния кош и я прикова към стената. Ударът на куршума по защитната ѝ жилетка изкара въздуха от дробовете ѝ, но нямаше време да се съвзема. Трябваше да се раздвижи. Незабавно!

Приведена о две, тя се втурна към стъпалата и се хвърли в тъмнината. В това време се чу още един изстрел. Размахала

непохватно ръце и крака, тя се втурна към втория етаж. Хлъзгаше се и падаше. Удари коляното си, разби лакътя си. Упойващото средство бе унищожило способността ѝ да пази равновесие. Не можеше да разбере кое е долу, кое е горе, кое е плоско, кое... Стигна площадката на втория етаж и падна по очи. Звукът от удара на брадичката ѝ в дървения под беше почти толкова рязък, колкото и звукът от гърмежа, когато Дол стреля отдолу, но не можеше да се сравнява с раздиращата болка от куршума, който мина от задната част на бедрото ѝ и излезе от предната.

Лазейки по корем като алигатор, Ани влезе през първата врата, до която достигна. Закашля се от прахта, която се вдигна и сподави болезнения стон. Седна с изправен гръб до стената зад вратата и опипа раната на бедрото си отзад и отпред. Ръката ѝ се намокри с кръв, но кръвотечението не бе артериално — малко утешение. Тъмнината се прибавяше към усещането на замайване. Единствената светлина в стаята — слаба и сива, идваше от прозореца насреца.

Времето течеше. Скъса маншета на униформения си панталон. Чувстваше пръстите си дебели и сковани като наденички. Стори ѝ се, че чува Дол да се качва по стълбата. Шумът от стъпките се смесваше с блъскащата кръв в главата ѝ.

Изправи се на крака, опирайки се на стената и зачака. Левият ѝ крак тежеше като олово. Изобщо не можеше да се опира на него. Приливът на адреналин и действието на наркотика се бореха за надмощие в нея. Чудеше се дали от силата на първия куршум не ѝ се е спукало някое ребро. Сети се, че ако умре, нямаше да има никакво значение.

Зиг-зауерът гръмна за част от секундата, преди куршумът да профучи само на десетина сантиметра от лицето на Ани. Тя сподави вика си на изненада, прилепи се плътно до стената и затаи дъх. Ръцете ѝ се изпотиха. Трепереха. Набързо изрече една молитва и обеща да ходи на изповед по-често. Неизбежният пазарлък с Бог. Но ако Бог не беше чул виковете на Пам Бишон, докато Дол Ренар я е измъчвала и убила, защо би се вслушал в нейните?

Някъде в другия край на коридора чу дращене на мишка, миеща мечка или на друго животно. Зиг-зауерът изстреля още един патрон в посоката, където стоеше. Ани остана в същото положение, скрита от

полуотворената врата. Прозорецът от другата страна на стаята ѝ даваше възможност поне да различава сенките.

Оставаше ѝ само един шанс. Щеше да има сили само за него. Ако не успееше да се възползва, щеше да бъде мъртва.

Ник натисна педала на газта докрай и подкара пикапа с отворени прозорци по пътя. Горички и блата проблясваха покрай него като в мъгла. Той изпреварваше обсега на фаровете, но не и полета на въображението си.

Ани не беше в района си. Джипът ѝ стоеше на паркинга зад участъка. Нещата ѝ бяха в гардеробчето. Беше се обадила, че е болна, така каза Хукър. Какво, по дяволите, значеше това? Дали Ренар я е отвякъл и с опряно в главата дуло на пистолет я е принудил да се обади? Ник нямаше начин да разбере. Знаеше само, че има някакво предчувствие, от което стомахът и гърлото му се бяха свили на топка.

Удари спирачките и колата поднесе по алеята на Ренар. Включи на задна и колата изрева на заден ход. Без дори да се сети за ограничителната заповед срещу него, той зави към къщата и спря.

В задната част на долния етаж светеха лампи. Само един прозорец на горния етаж светеше. Волвото на Ренар беше спряно накриво пред верандата с неизгасени габарити. На Ник това му се стори странно. Ренар не би оставил нещо настрани или не както трябва.

Изгаси светлините и мотора и слезе от колата. Смяташе, че като намери Ренар вкъщи, страховете му за Ани щяха да се успокоят. Сигурно Ренар никога не би я довел тук. Но нощният въздух беше тежък и наситен с напрежение. Цареше мъртва тишина, сякаш светът бе затаил дъх.

Тогава проехтяха изстрелите.

Стъпките приближаваха. Ани си пое глътка въздух и избърса потта от челото си с опакото на ръката си. Беше замаяна, гадеше ѝ се. Все повече отмаляваше. Всичко се размъти пред очите ѝ. Времето течеше.

— Така или иначе тази вечер ще умреш. — Звукът на гласа на Дол се чу от коридора.

Тя плачеше и ругаеше едновременно. Спреят изгаряше окото ѝ като с нагорещено желязо.

— Ще умреш, ще умреш — повтаряше непрекъснато.

Стъпките съвсем приближиха. Ани усещаше, че Дол е от другата страна на вратата. Изведнъж пред нея се появи Пам. Разлагащият се труп се изправи и засия като небесно видение. Устата ѝ се отвори и една-единствена дума се процеди през бликналата кръв — „*Правосъдие.*“

Дол мина през прага и се появи в полезрението на Ани. В този момент ѝ се стори, че някой обръща прожектор към нея. Очите на Дол се облешиха. Устата ѝ се отвори. Тя бавно вдигна пистолета.

Ани натисна спусъка. Деветмилиметровият резервен курц отскочи в ръцете ѝ, а лицето на Дол Ренар се пръсна като стъкло. Силата на удара я отхвърли назад. Издъхна, преди да падне на пода.

Ани замръзна до стената. Стоеше като зашеметена. Всичко пред очите ѝ се размаза. Примигна трудно и видя призрака на Пам, който мина през тавана и изчезна.

„*Правосъдие.*“ Беше дошла да търси правосъдие — заради Пам, заради Джоузи.

Нека справедливостта възтържествува.

Нямаше сили, за да върне курца в кобура на глезена. Затъкна оръжието в колана на панталона, после се опита да събере сили, за да не изгуби съзнание.

ГЛАВА 48

— Той уби моето момиче — шепнеше Хънтър Дейвидсън. — Той уби моето момиче...

Седеше на колене на пода в студиото на Маркър Ренар, облян в пот, блед и разтреперан. Вдигна поглед към Ник. В очите му бе изписана такава мъка, каквато Ник не беше виждал.

— Разбирате, нали? — каза Дейвидсън. — Трябваше да го направя. Той уби моето момиче.

Ник приближаваше човека с насочено оръжие и пристъпваше крайно предпазливо. Четирийсет и пет милиметровия пистолет в лявата ръка на едрият мъж бе отпуснат върху бедрото му. Маркър Ренар лежеше на пода с разперени ръце. Очите му бяха полуотворени и безжизнени.

— Господин Дейвидсън, защо не оставите оръжието на пода и не го плъзнете към мен? — предложи Ник.

Хънтър Дейвидсън просто остана да седи, вторачил очи в човека, когото бе убил. Ник бавно се наведе, взе от него оръжието и го затъкна на гърба в колана на джинсите си. Прибра своя пистолет, после внимателно вдигна Дейвидсън от пода и го отведе настрани от тялото.

— Имате право да не казвате нищо, господин Дейвидсън.

— Трябваше да го направя — измърмори Дейвидсън по-скоро на себе си, отколкото на Ник. — Той трябваше да си плати. Ние заслужавахме правосъдие.

Не го бе получил достатъчно бързо от правораздавателната система. Сега правосъдието, която той очакваше, щеше да се обърне срещу него. Трагичната смърт на Пам го бе накарала да обезумее.

Ник хвърли поглед към безжизненото тяло на Ренар, после към бащата на Пам и не изпита нищо друго, освен дълбока тъга.

Виктор стоеше съвършено неподвижен пред вратата на владенията на Маркър. Маркър му бе дал задача. Той винаги се стараяше да прави добро впечатление на Маркър, макар и да не разбираше какво точно означаваше да правиш добро впечатление. Това

бе бяло чувство — знаеше го. Но шумът го накара да излезе от стаята си, преди да е свършил с броенето. Гласовете, които се чуваха от долния етаж, бяха силно червени.

Къщата вече утихна, но в тишината не успя да изпита бяло чувство както обикновено. Контролорите в главата му се мръщеа. Червеното се събираше по краищата на мозъка му като бактерии. Тогава и сега. Също както тогава. Виктор познаваше това чувство. Вдигна ръце и докосна маската. С върховете на пръстите си усети меките перца — бели като течаща вода. Въпреки всичко долавяше тежка червенина навсякъде наоколо. Усещаше я във въздуха, по кожата си. Тя го притискаше, прилепваше за всяко отделно косъмче по тялото му, влизаше в ушите му — звук, който всъщност не беше звук. А напрежение. Звуци и тишина.

— Мама не спеше, както Маркърс си мислеше. Тогава и сега. Както тогава. Нея я нямаше. Излезе. Много червено. Тя беше тяхна майка, но понякога не и тяхна майка. Маска, няма маска. Маска бе равно на промяна, а понякога и на измама. Виктор се опита да му каже, но Маркърс не го чу. Маркърс виждаше само едно от лицата на мама, но никога не беше чувал Гласа. Звук и тишина.

Виктор стоеше точно пред вратата и се взираше. Знаеше, че времето минава, усещаше как земята се движи бавно под краката му. Маркърс лежеше на пода близо до тайната врата. Заспал. Не, не беше заспал. Маркърс бе престанал да съществува. Очите му бяха отворени, но той не виждаше Виктор. Ризата му беше червена от кръв. Много червена.

Виктор колебливо пристъпи в стаята, без да гледа другите хора. Коленичи до Маркърс и докосна кръвта, макар че не посмя да пипне дупките. Дупките винаги бяха лоши. Там имаше бактерии и микроби. Червените дупки са много лоши.

— Не сега, Маркърс — изрече тихо. — Не излизай сега. Маркърс не помръдна. Виктор се бе опитал да му каже за лицата на жените — за Илейн, Пам и Ани, но Маркърс не го чуваше. Тази вечер се опита да го предупреди за Чакация мъж, но Маркърс също не го чу. Много, много червено.

Виктор докосна челото на брат си с изцапаните си с кръв пръсти и започна да се люлее. Знаеше, че няма да му е приятно Маркърс да престане да съществува завинаги. Знаеше, че не му харесва

промененото лице на брат му. Контрольорите в съзнанието му се намръщиха.

— Не сега, Маркър — прошепна. — Не излизай сега.

Бавно свали маската си с пера и я сложи върху лицето на брат си.

Ник наблюдаваше с натежало сърце странния тъжен ритуал. За първи път се запита къде бе майка им, защо не бе притичала, изплашена от изстрелите. После грохотът на голяма кола прекъсна мислите му и той тръгна към предната част на къщата. Затича се, когато чу шум от сблъсък.

Отстрани на къщата напречно във волвото на Ренар бе спрял кадилак. Когато Ник излезе на верандата, вратата на колата се отвори и шофьорът се стовари на моравата. Ник скочи направо на земята и се втурна. Испита познатото чувство на ужас, когато забеляза униформата и сплъстената черна коса.

— Тонет! — извика и пробяга последните няколко метра.

Коленичи на земята и обхвана лицето ѝ с разтреперани ръце. Допря два пръста отстрани на шията ѝ, за да намери пулса и се помоли.

Ани отвори очи и го погледна. Ник... Хубаво беше да го види за последен път, независимо дали образът му бе реален или не.

— Дол — изрече тя сънливо и по тялото ѝ премина тръпка. — Дол е убила Пам. Тя уби и мен.

ГЛАВА 49

На границата на смъртта имаше мрак и светлина, звуци и тишина. Тя кръжеше около това място, потъваше ту в единия свят, ту в другия и обратно.

Линейката, бързо действащият екип за спешна помощ, светлините, сирената.

Пълна тишина, усещане на спокойствие и отпускане.

Шум и движение в спешното отделение.

Призрачно чувство, че вече не съществува.

Ани огледа студения и застинал пейзаж — бойно поле след битка, пръснати по земята тела, тежко надвиснало оловно небе, всичко потънало в неясните цветове на кошмарите. Пам беше там. И Дол Ренар. Също и Маркъс. Душите им се издигнаха над телата им като дим от загасващ огън и се понесоха ниско над окървавената земя. Тя стоеше отстрани и наблюдаваше.

„Студено е, нали?“ — прошепна Форкейд.

„Къде?“

Той вдигна лявата си ръка, разпери пръсти и се пресегна към нея, ала не посмя да я докосне. Бавно прокара ръка пред очите ѝ, плъзна я отстрани на главата. Само върховете на пръстите му едва докоснаха косата ѝ.

„В страната на сенките.“

Говореше така, сякаш живееше там. Въпреки всичко Ани усети как нещо я дръпва от него и тя потъва по-дълбоко в тъмнината.

„Не ме оставяй тук, Тонет — промълви той. Тъмните му очи я гледаха с тъга. — Толкова дълго бях сам.“

Тя протегна ръка към него, но не успя да го достигне. Обхвана я паника. Нещо я дърпаше назад, към линията, която разделяше живота и смъртта. Струваше ѝ се, че няма достатъчно сили да се изтръгне от него. Чувстваше се безкрайно уморена, неопишимо слаба. Но не ѝ се умираше. Не беше готова да умре.

Тъмнината — плътна и течна като мазут, отново започна да я тегли надолу. Откри една последна резерва, за което съществуване не знаеше, успя да се задържи на повърхността и се опита да отстъпи от чертата.

Когато отвори очи първото, което видя, бе Форкейд. Той седеше до леглото и се взираше в нея, сякаш ако отместеше очи, щеше да прекъсне връзката ѝ връзка с живия свят. Усещаше, че има монитори до леглото ѝ и че от другата страна на прозореца бе нощ.

— Здравсти — прошепна.

Наведе се по-близо и продължи да я гледа.

— Помислих, че те загубих там, скъпа — изрече тихо.

— Къде?

— В страната на сенките.

Без да откъсва очи от нейните, той вдигна ръката ѝ към устните си и я целуна.

— Уплаши ме, Тонет. Не обичам да се плаша. Изкарва ме от нерви. — Тъглчетата на устните му потрепнаха леко.

Ани се усмихна замаяно.

— Е, по това си приличаме.

Той се наведе по-близо, докосна с устни нейните и тя отново потъна в сън с въздишка на дълбоко облекчение. Когато отново се събуди, него го нямаше.

„Слушате радио Кей Джей Ю Ен. Непрекъснат контакт. Най-важната новина в този пиков час! Следобед в съда на община Парту ще бъде предявено обвинение на местния фермер Хънтър Дейвидсън — баща на убитата Памела Бишон, за убийство на архитекта Маркъс Ренар от Байю Бро. Новият адвокат на Дейвидсън — Ревон Талант смята да приложи защита поради невменяемост и очаква, че съдът няма да приеме признанието, което казват, че Дейвидсън е направил в неделя през нощта. Неотдавна Дейвидсън бе освободен от затвора на община Парту, след като бе оправдан по обвинение за опит за убийство на Маркъс Ренар. Не открихме областния прокурор Смит Причет за коментар. По-късно тази сутрин се очаква официално съобщение.“

Ани изключи радиото. През двата дни, докато лежеше в болницата, непрекъснато бе бомбардирана с тази история. По телевизията, по радиото, във вестниците. Къде точно — къде неточно, къде изопачено и казано така, че да прозвучи сензационно, тя чу всички версии на драмата на Хънтър Дейвидсън, както и на своята. Беше обсадена с молби за интервюта, но ги отклони до едно. Всичко свърши. Време беше всеки да се опита да поправи сторените грешки и да продължи напред.

Доктор Ван Алън неохотно я пусна да се прибере вкъщи. Успешно се бяха справили с наркотика, с който Дол Ренар я бе упоила. Преляха ѝ кръв колкото бе загубила. Болката в бедрото ѝ беше постоянна, но поносима. Куршумът бе влязъл и излязъл от него, без да засегне костта и жизненоважната бедрена артерия. Щеше да накуцва известно време, но като се има предвид всичко случило се, беше извадила голям късмет.

Беше останала жива. Дали щеше да има късмета да остане на работа, предстоеше да види.

В неделя Гюс дойде лично да вземе показанията ѝ относно Дол Ренар. Изслуша я без коментар и докато Ани му разказваше събитията през последните десет дни, на лицето му се изписа напрегнато чувство, което тя се боеше да определи.

Сети се за това и седна на края на леглото да си почине след усилието да се облече. Какво спечели и какво загуби от всичко? Маската на един убиец беше свалена и той беше спрял. Ани се увери в собствената си сила и способности. Но загубите ѝ се струваха несравнимо по-тежки. Видя грозната страна на мъжете, с които трябваше да работи и на които да разчита. Животът ѝ се промени, а някои от щетите бяха непоправими.

Тя излезе с накуцване от болницата. Навън денят беше хладен и облачен. Канеше се да вали. Отпусна се сковано върху седалката на полицейската кола, която Ноблие бе изпратил да я вземе. Помощник-шерифът, който я возеше, бе Фил Прежан. Той се въртеше на седалката като петгодишно момче с пълен мехур.

— Аз... ами... съжалявам за всичко, което стана, Ани. Надявам се, ще приемеш извиненията ми.

— Да, разбира се — отвърна тя неуверено и втренчи очи право напред през стъклото.

Напуснаха паркинга в неудобно мълчание.

Коли на телевизионни станции от цяла Луизиана бяха спрени една до друга пред съдебната зала, макар че оставаше още час, докато бъде предявено обвинението. Паркингът беше пълен. Ани си зададе въпроса как някои репортери, които преди десетина дни наричаха Хънтър Дейвидсън местен герой, щяха да го нарекат сега, след като бе убил невинен човек.

Историята на едно престъпление е много по-дълбока, отколкото хората четат по вестниците или гледат вечер по новините. Нито един репортер не би могъл да събере в една тясна колонка или в шейсет секунди как отзвукът от един силен епицентър рефлектира върху живота на много хора — върху семействата на жертвата и престъпника, върху полицаите и обществеността.

Джоузи Бишон остана без майка. Дядо ѝ щеше да бъде съден за убийство. Бел Дейвидсън загуби дъщеря и скоро щеше да загуби и съпруга си. Виктор Ренар загуби единствените хора, които бяха в състояние да проумеят поне малко как работи увреденият му мозък. Бяха нанесени непоправими щети на доверието и чувството за безопасност на жителите на Байю Бро.

Прежан паркира колата в частта за посетители близо до задния вход на правоохранителния център. Ани се надяваше, че в това нямаше нищо фатално. Хукър я изгледа смръщено и с подозрение, докато куцукаше покрай бюрото му, сякаш по време на негово дежурство бе разкрита като таен агент. Майрън ѝ хвърли подобен поглед, докато мина покрай гишетото на архивата. Валери Комб в приемната на Ноблие я изгледа, сякаш бе вмирисано месо.

Шерифът бе облякъл костюма, с който ходеше на погребения — цвят антрацит на райета, който не стоеше много добре на кокалестата му фигура. Беше охладил вратовръзката си. Стори ѝ се по-възрастен, отколкото го помнеше отпреди седмица.

— Как се справяш, Ани? Добре ли си след всичко това?

От притеснение стомахът ѝ се сви.

— Зависи какво разбирате под „това“, сър.

— Седни — предложи той и ѝ посочи един от столовете си за гости. — Значи докторът те е пуснал?

— Да, сър.

— Подписа ли бележка? Извинявай, че проявявам недоверие, но напоследък разви лош навик да не се подчиняваш на заповедите.

— Не ми дадох бележка — отговори Ани и си пое дъх през зъби, докато седна на края на стола. — Дадох ми само сметката.

След като намекна за неподчинението ѝ, Ноблие изобщо не пожела да види документа. Настани се на своя стол и я изгледа твърдо. Ани отвърна на погледа му равнодушно.

— В края на седмицата получихме заповед за обиск на къщата на Ренар — започна той най-накрая и отвори чекмеджето си за моливи на бюрото. — Сред вещите, намерени в работната стая на Маркър Ренар, открихме такива, принадлежали на Пам Бишон. Намерихме и това.

Подхвърли ѝ пластмасов танцуващ алигатор през бюрото. Ани го улови и изпита известно неудобство заради глупавото животинче с озъбена в усмивка уста и червено кепе. После изпита чувство, че някой я насилва. Ренар бе откраднал тази невинна играчка от нея за спомен. Радвал ѝ се бе, държал я бе в ръцете си, мислейки за нея. Беше ли я поругал?

— Помощник-шериф Прежан я разпозна. Помислихме, че може да си я поискаш.

— Благодаря, сър. — Пъхна я в джоба на якето си и си каза, че ще я изхвърли в мига, щом излезе от стаята.

— В спалнята на Дол Ренар бе открит касапски нож, дълъг двайсет и два сантиметра и половина. Намерили са го между матрака и таблата на леглото — продължи той. — Не са го открили преди, защото тогава в заповедта за обиск не е влизала спалнята на госпожа Ренар. Ножът е изпратен в лабораторията.

— Чист ли беше?

Ноблие претегли отговора си за миг, после реши, че тя заслужава да го знае.

— Не, не беше.

Стомахът на Ани се сви само като си го представи. Дол Ренар беше пазила изцапан с кръв нож под матрака си, за да го вади и да си припомня зверството, което бе извършила в името на майчинството. Но Ани оцени доказателството заради онова, което щеше да покаже. Край на случая — за Пам, за семейството ѝ, за полицаите, които бяха работили по него.

— Ще успеят ли да сравнят кръвта и тъканта?

— Надявам се.

— Добре.

Шерифът отново замълча. Наблюдаваше я намръщено. Лош знак, помисли си тя.

— През последните няколко дни дълго мислих, Ани — започна той. — Не мога да намеря извинение за моите помощници, които действат на своя глава и разследват случаи, които не са техни.

— Сигурно, сър — смънка Ани.

— Ти винаги си пъхаш носа, където не ти е работата.

— Да, сър.

— Създаваш само неприятности. Стига се до кавги. Не изпълняваш командите.

Ани не отговори. Испита перверзно желание да се наслади на това как кариерата ѝ пропада.

— От друга страна това показва инициатива, кураж, амбиция — каза той, обръщайки положението на сто и осемдесет градуса. — Каж ми едно, Ани, защо тръгна след Форкейд онази нощ?

— Защото така беше правилно.

— Защо тръгна по следите на Ренар сама?

Ред беше на Ани да претегли отговора си. Можеше да каже, че е нямала вяра на Стоукс, че ще свърши работата, но всъщност не беше точно така. Дълбоко в себе си не мислеше така, което имаше най-голямо значение.

— Защото ми се струваше, че го дължах на Пам. Аз първа видях какво бе направил убиецът с нея. В това имаше нещо много... лично. Чувствах, че ѝ го дължа. Открих тялото, затова исках да намеря и правосъдие за нея.

Гюс кимна и сви устни.

— Не си давала изявления пред пресата.

— Не, сър.

— На пресконференцията следобед ще им разкажа как си работила под прикритие, за да помогнеш за разрешаване на случая. Със следващата си заплата ще получиш добавката за извънредни часове.

Ани ококори очи, тъй като въпреки добрите намерения, това ѝ се стори като подкуп.

Ноблие наблюдаваше реакцията ѝ, присвил малките си очички.

— Няма да позволя да бъде накърнен авторитета ми, Ани. Моите помощници работят за мен, а не пряко с мен. Допълнителното възнаграждение е награда, смятай го като отплата за риска. Разбра ли?

— Да, сър.

— Имаш много да учиш как върви светът, Брусар. — Вече се канеше да се сбoguва с нея. Насочи вниманието си към бележките си, които бе надраскал за пресконференцията. — Докладвай лично на мен, когато свърши отпуската ти по болест. Трябва да попълним документите за преназначението ти... детектив.

Детектив Брусар! Ани се опита да го изрече наум, докато куцукаше на излизане по коридора. Звучеше добре. Извади пластмасовия алигатор от джоба си и го хвърли в боклука, минавайки край бюрото на сержанта.

Форкейд я чакаше навън пред вратата. Стоеше облегнат на сградата, с кръстосани в глезените крака, с ръце в джобовете на якето си и загрижен поглед.

— Ноблие ме произведе в детектив — обяви тя невярващо.

— Знам. Аз те препоръчах.

— О!

— Това място ти се полага, Тонет — каза той. — Работиш добре. Ровиш надълбоко. Вярваш в мисията си. Търсиш истината, бориш се за правосъдие, какво повече искаш?

Ани леко сви рамене и отклони очи. Стана ѝ неудобно от похвалите.

— Е, добре, губя хубавата униформа и страхотната кола.

Той не се усмихна. Кой знае защо това не я изненада.

Ник се отдели от стената и нежно я погали по бузата.

— Как се чувстваш, Тонет? Добре ли си?

Тя въздъхна.

— Не съвсем.

Искаше да каже, че вече не е същата както преди десет дни, но имаше усещането, че Ник нямаше да се съгласи с нея. Би ѝ казал, че тя просто не се е взряла достатъчно дълбоко в себе си. Тя се замисли какво ли виждаше той, когато се взреше в себе си.

— Искаш ли да повървиш с мен? До езерото?

Той се намръщи и хвърли поглед от паркинга към зелената ивица на около петдесетина метра.

— Сигурна ли си?

— Лежах два дни. Нужно ми е движение. Макар и бавно, но трябва да се движа.

Тя тръгна пред него. Той я настигна. Двамата мълчаха, докато изминаха разстоянието. Когато стигнаха до брега, ято диви патици излетя. После кацнаха върху шоколадено кафявата вода, поклащайки се до тръстиките като тапи. От другата страна на езерото възрастен мъж разхождаше дакела си.

Ани приседна предпазливо на края на пейка в парка и изпъна внимателно левия си крак напред. Форкейд седна на другия край на пейката. Пространството между тях бе заето от Маркър Ренар.

— Той беше невинен, Ник — изрече тя тихо.

Би могъл да ѝ възрази. Увлечението на Маркър Ренар по Пам бе подействало като стимул на майка му, за да извърши престъплението. Но работата не беше в това и той го знаеше. Беше се върнал по следата до Маркър, спрял бе там и бе стигнал до собственото си наказание.

— Щеше ли да е по-различно, ако беше виновен?

Ани се замисли за миг.

— Поне би било по-лесно да се стигне до разумно обяснение.

— Права си — измърмори той. — Вярно е. Не беше виновен. Аз се изсилих. Изневери ми интуицията. Изгубих контрол. Грешката си е грешка и заради това един човек е мъртъв. Заради мен. Ще си нося кръста до края на живота си.

— Ти не си дръпнал спусъка.

— Но аз заредих пушката му, нали? Дейвидсън бе убеден, че Маркър Ренар е убил дъщеря му, защото аз му внуших, че Маркър я е убил. Моето убеждение стана негово убеждение. Би трябвало да знаеш как става това — опитах се да го наложя и на теб.

— Само защото е логично. Никой не може да те обвини за логичните ти разсъжденията ти, Ник. Така или иначе си се подчинявал на логиката.

Той неочаквано се усмихна, но ъгълчетата на устата му останаха стегнати, издавайки горчивина.

— Е, не. Моята грешка е по-сериозна. Смятам, че е по-добре да се греши от страстна убеденост, отколкото от апатия.

Болеше го, защото бе опитал да влезе надълбоко в нещата. Работата беше неговият живот, неговата мисия. Всичко друго оставаше

на втори план. Обсебен от тази натрапчива мисъл, много лесно загуби чувството си за преценка и за човещина. Имаше нужда от котва, от друг човек, от друг глас, който да го държи отговорен за мотивите му, да бъде противовес на неговата ограниченост.

Имаше нужда от Ани.

— Чух, че Причет щял да свали обвиненията от теб — каза тя.

Той опря лакти върху бедрата си и се облегна, докато наблюдаваше мъжа с дакела.

— Да. Така, че аз не само че косвено причиних смъртта на Ренар, аз се и облагодетелствах.

— Аз също. Няма да се явя като свидетелка. Не е малко облекчение — каза тя и ѝ се прииска да я погледне в очите. Той се обърна и я погледна. — Никак не ми се искаше, Ник, но щях да го направя.

— Знам. Ти си жена с убеждения, Тонет — каза той и ѝ се усмихна по-меко, с обич, ала тъжно. — Така че, какво е моето място?

— Не знам.

— Не може да не знаеш.

На Ани не ѝ се спореше. Той беше прав. Беше сложен и труден човек. Щеше да я пришпорва. Щеше да я подлага на проверка. За нея би било много по-лесно да се върне при Ей Джей, да вземе това, което той бе готов да ѝ даде, и да заживее протичко. Хубав, обикновен живот, който нямаше да я задоволява напълно. Може би след време безпокойствието ѝ щеше да се обърне в доволство. Или може би бе по-добре да се греши от страст?

— Не си лесен човек, Ник.

— Не съм — призна той, без да сваля очи от нея. — Е, мила, ще ми помогнеш ли в това отношение? Ще използваш ли тази възможност? Ще проявиш ли смелост?

Той затаи дъх и зачака. Взираше се в нея и адски му се искаше тя да приеме предизвикателството.

— Не знам какво бих могъл да ти предложа, Тонет — призна тихо. — Но ми се иска да опитам и да проверя.

Ани размисли върху решителността му и нуждата, която изпитваше. Изгледа суровото му лице, тъмните очи, които я фиксираха с изгарящ поглед. Беше толкова напрегнат, толкова уморен, толкова

самотен. Но тя изпита ясното усещане, че именно него бе чакала. Силният инстинкт ѝ подсказа да му протегне ръка.

— Аз също — прошепна тя, пресегна се през празното място между тях и сложи ръка върху неговата. — Щом сме партньори...

Той обърна ръката си и сплете пръсти с нейните. Усещането от допира бе топлота и разбиране.

— ... да сме партньори докрай.

ЕПИЛОГ

Виктор седеше до малката масичка в стаята си и режеше хартия със затъпени ножици. Тази къща не беше къщата на неговото семейство. „Ривър вю“ беше дом за възрастни аутисти. Беше особено място, пълно с хора, които той не познаваше. Някои се отнасяха добре към него, други не.

Около къщата имаше обширна поляна, оградена от висока тухлена стена, също и чудесна градина с много дървета. Хубаво място, откъдето можеше да наблюдава птиците, макар и да нямаше толкова разновидности, както около тяхната къща. Тук не можеше да се качи на лодка и да търси други видове. Нито пък му позволяваха да излиза вечер и да слуша нощните птици или да наблюдава други същества, които предпочитаха тъмнината пред светлината. Имаше много такива. Някои бяха хищници, други не.

Повечето време животът на Виктор на новото място беше тих и спокоен. Някъде между червен и бял. Сив, реши той. През повечето дни го чувстваше съвсем сив. Все едно че спеше с отворени очи. Често си мислеше за Маркърс и му се искаше да не бе преставал да съществува. Често си мислеше и за майка си.

Остави ножиците настрана, взе малкото шишенце с лепило и пристъпи към довършителните работи на своето произведение. Майка му бе престанала да съществува, Ричард Кудроу му го бе казал, макар че Виктор не я бе видял и не знаеше със сигурност. Понякога я сънуваше нощем как идва при него както често правеше, сяда на леглото, гали го по главата и му говори с Нощния глас.

Напрежението му леко се покачи, когато се сети за Нощния глас. Нощния глас говореше за червени неща. Нощния глас говореше за чувства. По-добре да ги нямаш.

Любов.

Страст.

Алчност.

Гняв.

Омраза.

Силата им беше наситено червена. Хората, до които се докоснеше, преставаха да съществуват. Като татко. Като мама. Като Маркъс. Като Пам.

Понякога Виктор сънуваше Тъмната нощ и нещата, които беше виждал. Истински червени. Мама, но не мама, тя правеше неща, за които говореше Нощния глас. Само като си спомнеше, го обхващаше такова червено напрежение, от което се вкочаняваше както онази нощ. След това бе стоял като парализиран пред онази къща в продължение на часове, скрит в тъмнината, неспособен да се движи и да говори. Най-накрая влезе вътре, за да види.

Пам, но не самата Пам. Тя беше престанала да съществува. Виковете ѝ оставаха заключени в съзнанието на Виктор и кънтяха ли кънтяха. Не му хареса промененото ѝ лице. Свали маската си бавно и я сложи върху очите ѝ.

Любов.

Страст.

Алчност.

Гняв.

Омраза.

Чувства. По-добре да ги нямаш. По-добре да носиш маска, мислеше той, сложи си новата маска и отиде до малкия прозорец, за да погледа света в наситените цветове и бледите сенки на здрача.

Любов.

Страст.

Алчност.

Гняв.

Омраза.

Разделяше ги само тънка черна линия.

Издание:

Тами Хоуг. Кукла на конци

Редактор: Саша Попова

Коректор: Пенчо Иванов

ИК „Бард“, София, 2000

ISBN: 954-585-078-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.